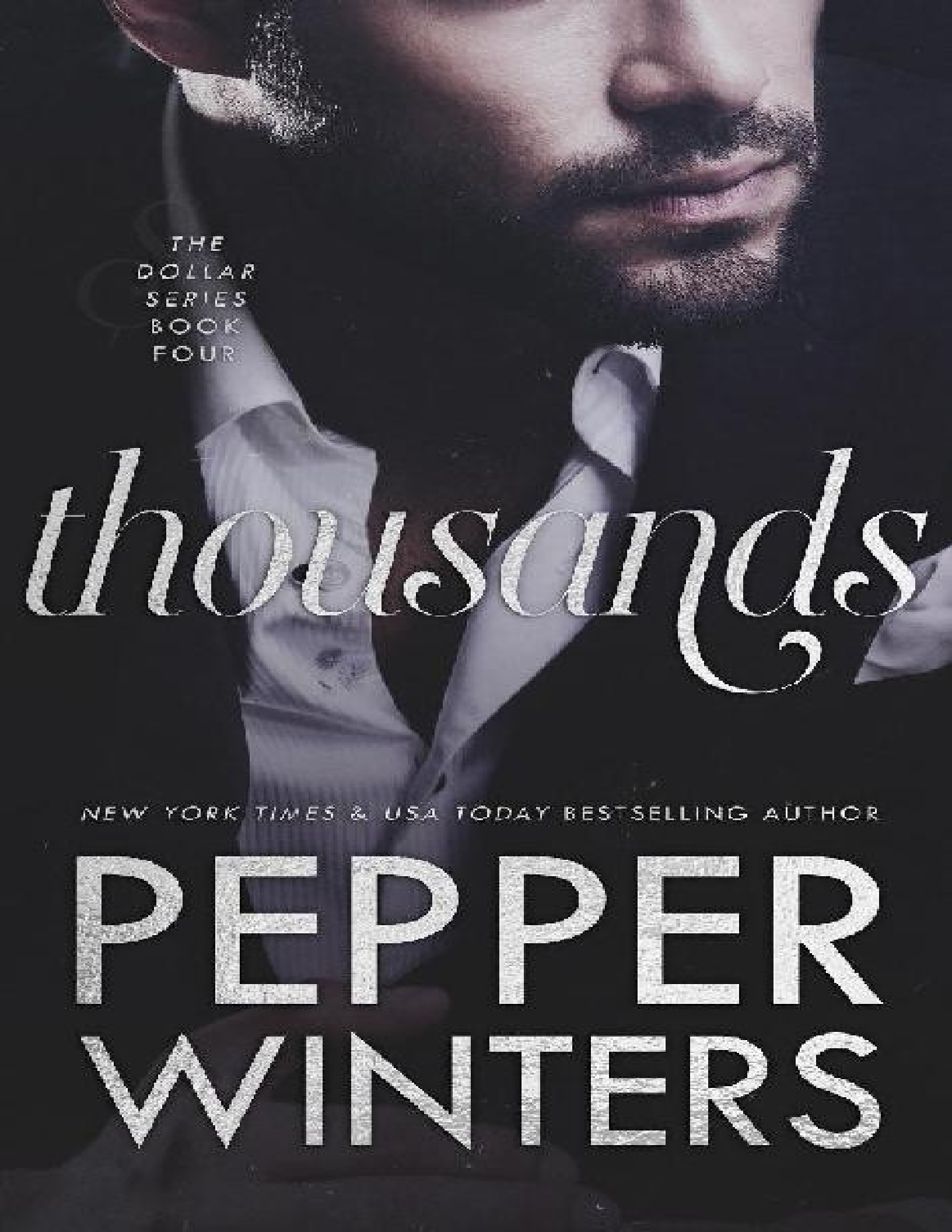

THE DOLLAR SERIES BOOK FOUR
thousands
NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
PEPPER WINTERS

BİNLERCE

Dolar Serisi #4

tarafından

New York Times Bestseller

Pepper Winters

Thousands (Dolar Serisi #4)
Copyright © 2017 Pepper Winters
Published by Pepper Winters

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmaksızın, elektronik veya mekanik de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya iletilemez.
eleştirel makalelerde veya incelemelerde.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya kurgu ürünüdür ya da yazarın hayal gücü veya kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Eğer bu kitabı okuyorsanız ve
satın aldıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi
Anlaşıldı. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

Yayınlandı: Pepper Winters 2017:
pepperwinters@gmail.com
Kapak Tasarımı: Kellie tarafından Book Cover by Design & Ari @ Cover it! Tasarımlar
Düzenleme tarafından: Editing 4 Indies (Jenny Sims)

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper Winters birçok New York Times, Wall Street Journal ve USA Today Uluslararası En Çok Satanlar listesinde yer almıştır.

Pepper'ın tüm kitapları e-kitap, ciltsiz kitap ve sesli olarak mevcuttur.

KARANLIK ROMAN
New York Times Bestseller 'Karanlıktaki Canavarlar' Üçleme
"En İyi Karanlık Romantizm, En İyi Karanlık Kahraman, 1 Numaralı Erotik Romantizm"
Üçlemeye **ÜCRETSİZ** olarak başlayın
Tess'in Gözyaşları (Karanlıktaki Canavarlar #1)
SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

New York Times'ın En Çok Satanlar Listesinde Yer Alan 'Indebted' Serisi "Vintagely Dark & Delicious" Seçildi. Romeo & Juliet'in gerçek bir yorumu"
Seriye **ÜCRETSİZ** olarak başlayın
Borç Mirası (Indebted #1) OKUMAK İÇİN TIKLAYIN

GRİ ROMANS
USA Today Bestseller 'Yıkılmış' SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN
"En İyi Gözyaşı Döktüren, 1 Numaralı Romantik Gerilim"

HAYATTA KALMA ÇAĞDAŞ ROMANTIZM
USA Today Bestseller 'Görünmeyen Mesajlar' SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN
"2016'nın En İyi Destansı Hayatta Kalma Romanı Seçildi, Kazazede Defter ile Buluşuyor"

MOTOSİKLET KULÜBÜ ROMANTİZMİ
USA Today'in En Çok Satan Kitaplarından 'Saf Yolsuzluk' Duoloji
"Günahkâr ve Gerilim Dolu, Alfalar ve Kalplerle Dolu Bir Amnezi Hikâyesi"
Duolojiye şununla başlayın:
Yıkım ve Kural (Saf Yozlaşma #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

GÜNAHKAR ROMAN
USA Today Çok Satanlar Listesinde Yer Alan 'Dolar' Serisi
"Elder Prest kalbinizi çalacak. Özünde kurtuluş olan tutsak bir aşk hikâyesi."
Bu seriye sadece **99c** ile başlayın
Pennies (Dolar Serisi #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

EROTİK ROMANTİZM
Yepyeni Yayın 'Truth & Lies' Düeti
Bu düete şununla başlayın
Yalanlar Tacı (Gerçek ve Yalanlar #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

TESS HUNTER olarak yazılmış ROMANTİK KOMEDİ
#1 Numaralı Romantik Komedi Bestseller 'Can't Touch This' SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN
"2016'nın en iyi romantik komedisi seçildi. Evcil hayvanlar, aşk ve kimya."

YAKLAŞAN SÜRÜMLER
2017 ve sonrası başlıklar için lütfen BURAYA TIKLAYIN

ÇIKIŞ GÜNÜ UYARILARI, ÖN GÖSTERIMLER VE HABER BÜLTENI
Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen

Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'ın Bülteni

SOSYAL MEDYA & WEB SİTESİ
Facebook: **Peppers Kitapları**
Instagram: **@Pepperwinters**
Facebook Grubu: **Peppers Playgound** Web Sitesi:
www.pepperwinters.com

Binlerce Blurb

"Aşk, tamamen benim hatam olan nedenlerden dolayı benden çalınmıştı. Ama sonra bir mucize oldu ve Pim bana
Sonsuza dek kaybolduğunu sandığım bir şeyi. Bana hak ettiğim bir aşk verdi. Beni mahveden bir aşk. Bu aşk beni
umutsuzca onun..."
Bir zamanlar, asla normal olamayacağımı düşünürdüm. Şimdi, konuşuyorum ve güveniyorum ve hepsi Elder sayesinde. O bana hayatımı geri verdi, ben de ona kalbimi verdim ama bizimki gibi aşk hikayeleri asla basit değildir.
Onu korumak için bir şey
yaptım. O da beni hayatta
tutmak için bir şey yaptı.
Batırdık.
Ve şimdi, artık sadece bizimle ilgili
değil. Güvenlik, sığınak ve günahla
ilgili.

İçindekiler

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ
Binlerce Blurb
Önsöz Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm
Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm Onbirinci
Bölüm Oniki
Bölüm Onüçüncü
Bölüm
On Dört Bölüm On Beş
Bölüm On Altı Bölüm
On Yedi Bölüm On
Sekiz Bölüm On Dokuz
Bölüm Yirmi Bölüm
Yirmi Bir Bölüm Yirmi
İki Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş Bölüm
Yirmi Altı Bölüm Yirmi
Yedi Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz

Otuzuncu Bölüm
Otuzbirinci Bölüm
Otuzikinci Bölüm
Otuzüçüncü Bölüm
Otuzdördüncü Bölüm
PLAYLIST
YAZAR HAKKINDA
PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Önsöz Elder

GENÇKEN ÇOK ÇALIŞMANIN
nihai ödemeyle sonuçlandı. Saplantıdan elde ettiğim ödüller sevdiklerime zarar vermemi haklı çıkarmaya yetiyordu.

Kendime yalan söylediğimi hep biliyordum.

Her zaman gizli kaşların ve
Mutsuz bakışlar, sağlıksız bağımlılıklara kapıldığım zamanlar anlamına geliyordu.

Ancak onlar beni sürgüne gönderene kadar tek yönlü düşünmenin ne kadar korkunç bir şey olduğunu nihayet anlayabildim.

Sevdiklerimin ölümünün sebebi bendim ve ailemden dışlanmak en azından hak ettiğim şeydi.

Ben bir
canavardım.

Bunu
biliyordum.

Pim'e kadar.

Ta ki bir kadın tüm kusurlarıma rağmen bana sevgi verene kadar. Kendimi daha iyi dizginlersem bir hayatım olabileceğini gösterdi bana. Eğer daha uzun süre kontrolde kalmayı öğrenirsem. Eğer ben
sonunda uzun zamandır yok ettiğim kalbimin yerini aldı.

Ona inanmaya başladım.

O lanet kalbi ben büyüttüm.

Ancak ailemi kopyalayıp gittiğinde bunu paramparça etti.

Birinci Bölüm

Elder

Bir, iki, üç kez ikinci yatak odasını arşınladım.

Bir, iki, üç kez kapıya doğru yürüdüm ve neredeyse ona dönmek için kolu çeviriyordum.

Bir, iki, üç kez yatağa oturup ağrıyan kafatasımı sıktım ve Selix gelene kadar kontrolümü kaybetmemeye çalıştım.

Sürüş talepleri mırıldanırken dişlerimi sıktım durmaksızın kafamın içinde. Erteleme yoktu. Yardım yoktu. Marihuanam bitmişti ve sadece Pim'in kapının dışında olduğunu biliyordum - daha fazla soru sormak için bekliyordu.

Gözlerinde seksi bir şiddet ve omurgasında muhteşem bir cesaretle beni sorgulaması, uzak durmamı daha da zorlaştırdı.

Tanrım!

Aramızda bir duvar ve kilitli bir kapı olsa bile. mesafemi korumak için mücadele ettim. Bu sabah çok yorucuydu ama dün gece şimdiye kadar katlandığım en uzun geceydi.

Pim'e uzak durmak için ne kadar mücadele ettiğim gerçeğini anlattım. Bana güç veren tek şey küçük kardeşimi düşünmekti. Sebep olduğum zulümleri ve birçok Kafamın içindeki kötü niyetli konuşmalara teslim olursam daha fazlasını yapabilirim.

Kalbini kasten kırdığımda yüzünde beliren ifadeyi hatırlayarak yeniden irkildim.

'Sen buna değmezsin' şeklindeki korkunç sözlerim hastalıklı bir şekilde yankılandı ve beni kendimden nefret ettirdi.

Bana yalancı demekte haklıydı.

Hikayesini düzgün tutamayan lanet bir sahtekardım. Kendine bile. Pek çok kez ona doğruyu söyledim, ama hemen ardından yalanla örtbas ettim.

Bir an ona vücudunu değil, sadece zihnini istediğimi söyledim.

Bir sonraki sefer, ona dokunmadan nefes alamadığımı itiraf ettim.

Bir gün ona, öz değerine verdiğim her kuruşu bana borçlu olduğunu söyledim.

Bir sonraki sefer, ikiyüzlülüğü geri çektim ve onu borçsuz bir şekilde özgürlüğüne kavuşturdum.

Yine de kabul etmedi.

Önümde durdu ve sanki ne konuştuğumu değil de sadece çaresizce ne istediğimi duymuş gibi sahtelerimi kabul etti.
gizli tutmak.

Damarlarıma girmiş ve ruhuma sızmıştı.
Benim haberim olmadan. Ne yaptığını anladığımda artık çok geçti. Göğsümün içine uzandı ve
kalbimi çıkardı. Bağırsaklarını deşmiş, fileto haline getirmiş ve lanet olası bir tavaya atmıştı.

Acımı durduracak gücüm vardı.

Nefret ettiğim bağımlılığın içine batmak için kapıya doğru altı adım atmam ve kilidi çevirmem yeterliydi. Tek umursadığım kendim olsaydım, o zaman tamam. Burada oturuyor olmazdım.
Bir keş gibi sallanıyor, Selix'in gelip bunu düzeltmesi için saniyeleri sayıyordum. Dışarıda, taşaklarım Pim'in içinde olurdu.

Ama ne yazık ki, kalbimi alarak, alevler kalbimi yediğinden beri eksikliğini duyduğum bir şeyi bana vermiş oldu.
çocukluk ve aile.

Bana suçluluk duygusu verdi.

Ve fısıltılar ne kadar yüksek olursa olsun, kendimi bir daha asla ilk sıraya koymamak için daha da büyük bir özdenetim dozu.

Onu tekrar tehlikeye atamam. Bunun olmasına izin vermeden önce kalpsiz göğsüme bir kazık saplardım.

O buna değerdi.

On kere, hayır, bin kere buna değer.

Herhangi bir servetten ya da intikamdan daha değerliydi. Ve bu, omzumda komplo kuran şeytanla yaptığım anlaşmayı mühürleyen şeydi.

Bunu daha fazla yapamazdım.

Dünyadaki hiçbir şey beni ona geri dönmeye, onu yatağa itmeye ve aramızdaki her giysiyi parçalamaya ikna edemezdi. Yaşamaya devam edebilmemin tek yolunun ya onun çıplak olması ve günlerimizin geri kalanında altımda olması ya da çok çok uzaklarda bir yabancıya dönüşmesi ve benim de kendi hayatıma dönmem olduğunu kabul edemezdim.
sıkı bir şekilde düzenlenmiş bir hayat.

Her iki seçenek de sağlıklı değildi ve kesinlikle kabul edilebilir değildi.

Ama buna değer.

Ve bu asla düzeltemeyeceğim bir
yalandı. Buna değmeyeceğine inanmak
zorundaydı. Yaptığım şey için benden
nefret etmeliydi.

Yalanlarımı gerçek olarak kabul etmek zorundaydı - beni umduğu gibi ikiyüzlü bir aşık olarak değil, olduğum gibi bir bağımlı olarak görmek zorundaydı.

Düşüncelerimin ürkütücülüğüne rağmen, bir parça Akıl sağlığım kalmıştı. Zihnimin nasıl çalıştığına dair bir bilgi ve daha önce olduğu gibi iki çözümün beni kurtarabileceğine dair geçici bir umut.

Mesafe ve zaman.

Sakinleşmek diye bir şey vardı ve benim buna çok ihtiyacım vardı.

Geçmişte, beni mevcut takıntımdan 'kurtarmanın' yolu beyin sıkıntısı idi - zihnimin aniden
gereken her şeyi fethetti ve sis kalktı, dünyayı bağımlılık olmadan tekrar görmeme izin verdi.

Bu tek dürtünün ötesinde bir hisler evreni vardı ve her zaman origami, origami ya da savaş, savaş, savaştan başka bir şey olmayan bir girdaptan derin bir rahat nefes almak ve aklı başında olmak için adım atmışım gibi görünüyordu.

Biraz zaman aldı. Garanti değildi. Ama Pim'le olabilirdi. Ondan sıkılabilirdim.

Gözlerimi devirdim.

Saçmalık.

Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar büyüleniyordum.

Tamam, zaman işe yaramayabilir... ama belki mesafe yarayabilir.

OKB'mi kırmanın ikinci yolu ayrılıktı sebepten. Çığlık çığlığa gelen aşırı odaklanma ve şımarma taleplerini görmezden gelmek. Ne kadar acı verici olursa olsun detoksu atlatmak.

Bazı takıntıların üstesinden gelmek sadece bir günümü aldı. Bir şarkının dikkatimi çekmesi gibi basit şeyler, onu saatlerce tekrar tekrar çalmamı gerektiriyordu. Kendimi öldürmek istemeden ritmi dinleyemiyordum, aynı zamanda da play tuşuna basmadan duramıyordum.

Bu gibi durumlarda tek yapmam gereken CD'yi atmak, iPod'u yakmak ya da çellom beni çağırırken bile interneti kapatmaktı.

Birkaç günlük soğuk hindi ve fırtına beni zehirli yağmurunu içmeye ve kokuşmuş bulutlarında yaşamaya çağırıyor bir kez daha açık gökyüzüne dağıldı.

Daha önce işe yaramıştı. Yine işe yarayabilir.

Birkaç günlüğüne Pimlico'dan uzak durabilirsem... belki bir hafta... o zaman onun içinde olmanın nirvanasını unutabilir ve her şeyin eski haline dönebilirdim. Platonik şeylere. Kurtarıcı ve iyileştirici şeyler.

Tek ihtiyacım olan zaman.

Saatimi kontrol ettim, bir, iki, üç diye gözümün seğirmesini görmezden geldim ve ona bağırdığımdan beri bir saat geçtiğini fark ettim.

Suçluluk duygusu içimdeki mağaraları kemirdi.

Buna değmediğini söyleyecek kadar alçağım.

O benim verebileceğimden çok daha fazlasına değerdi ve bu beni dehşete düşürüyordu. Onu incitmeden önce

kendimi incitirdim.

sevdiğim başka bir insan-

Omurgam dikleşti.

Sevgiler.

Bu sinsi kelime ikinci kez düşüncelerime sızdı.

Kardeş ve ebeveyn sevgisini biliyordum. Kan bağı ve zorunluluk nedeniyle birine kalbimi koşulsuzca vermenin nasıl bir şey olduğunu anladım.

Ama yabancıdan arkadaşa, aşka geçmek.

Her şeyimi teslim etmek ve bunun ne anlama geldiğini düşünüp çıldırmak yerine düşme yeteneğine sahip olduğum için mutlu olmak.

Aşık mıyım?

Göğsümün içinde çalkalanan şey bu muydu? Mide bulandırıcı

Pim'i güvende tutmanın tek yolu bu olsa kendimi pencereden atacağımı bilmek mi, yoksa yaşadıklarını bildiğim için duyduğum suçluluk duygusu mu?

Soru kanımda tıslayarak fiziksel yakınlık ihtiyacını tamamen farklı bir şeye dönüştürdü.

Beni inciten oydu.

Ama beni iyileştirecek kişi de o olabilirdi. Önceki tüm gerekçelerim yok oldu.

Kapıya bakarak, kendime izin vermeden önce ayağa kalktım. Ona tam olarak ne olması gerektiğini söyleyecektim. Önümüzdeki bir hafta boyunca kendi güvenliği için karantinada kalması gerekecekti. Eğer yollarımız kesişirse, personelin de hazır bulunacağı minimum bir mesafe her zaman tanınacaktı. Ve Hepsinden önemlisi, dokunmak yok.

Eğer itaat ederse, kendimi tekrar kontrol altına alabilirdim ve arkadaş olmaya geri dönebilirdik.

Onu sevmeye devam edebilirdim. Ona bakmaya. Onu el üstünde tutabilirim.

Ve ona istediği her şey verilecekti.

Elim kapı koluna kenetlenirken, zihnim Pim'in kahkahasını tekrar kazanmak, onun kalbimi çalarken önemsiz bir şeyi çalmasını izlemek için umutsuzca bir füge girdi.

İhtiyacım olan şey buydu.

İhtiyacım olan şey oydu.

Bu işi başarabiliriz.

İngiltere'ye varana kadar birlikte yaşayanlar olarak yan yana yelken açabilirdik. Orada onu serbest bırakacaktım çünkü yapılacak doğru şey buydu.

Sonsuza dek onun Hiç Kimse'si olacaktım ve kim bilir? Belki de ben denizlere açılırken kalem arkadaşı olarak kalabilirdik.

kefaret arayışına girdi ve çalındığı hayata geri döndü.

Bu fikir ağrıyan kalbimi ısıtırken aynı zamanda onu acımasız ayakkabısının altında ezdi.

Gerginliğimi azaltacak bir cigaram olmasını dileyerek kapıyı çekip açtım ve süitin salonuna adım attım.

Gözlerim onun durduğu ve onunla konuşmam için bana yalvardığı halıya kaydı.

Hiçbir şey.

Kalın yer döşemesinde ne ayak izi vardı, ne de

Orada olduğuna dair bir işaret. Tabii ki bir saatten fazla ayakta kalmayacaktı. Çok daha rahat bir yere dönecekti.

Yatak.

Böyle bir şeye yaklaşamazdım, özellikle de

ama dişlerimi sıktım ve paylaştığımız yatak odasına doğru yürüdüm. Buruşuk çarşaflara ve

Hüzün ve şehvetin kalıcı kokusu.

Boş.

Anında onun varlığını özledim.

Kadınlık hışırtısı yoktu. Vücudumda gözlerinin karıncalanması yoktu.

Sessiz fare ya da cesur Pimlico

yoktu. Oda bomboştu.

Yavaşça dönüp banyoya bakarken midem kurşun gibi oldu, her an dışarı çıkacağını ve ileri atılıp onu kemik kıran bir kucaklamayla kucaklayacağımı düşünüyordum.

Öpüşmeye dönüşecek bir sarılma.

Dokunmaya dönüşecek bir

öpücük.

Sikişmeye dönüşecek bir dokunuş.

Bir kabus

I

asla

Lanet

olası

dur.

Sertçe nefes alarak burnumun kenarını sıktım, bu düşünceleri bir kenara ittim ve boş odaya odaklandım.

O gitmişti.

Ki bu muhtemelen iyi bir şeydi. Mükemmel bir şey. Ama ben diğer odada somurtup dururken onun gizlice dışarı çıktığını bilmek derimi iskeletimden ayırdı.

Sonra bakışlarım yatağın üzerindeki katlanmış nota takıldı.

Ah, kahretsin.

Tırnaklarımı kafa derimde gezdirerek, sanki inkâr beyaz kâğıdın kesinliğini değiştirecekmiş gibi başımı salladım.

"Hayır." Ateş etmek yerine geri çekildim.

Ne yazdığını zaten biliyordum. Bu benim hatamdı. Onu korkutup kaçırmıştım. Onu incitmiştim. Eylemlerim ve sertliğimle ona gitmesini söylemiştim. Böyle bir iddiayı reddetmeme rağmen bunun olmasını ben istemiştim.

"Siktir."

Kendi iyiliği için fazla güçlüydü. Yabancılara olan güvensizliğini görmezden geldi ve benim yerime yozlaşmış bir dünyayı seçti.

Kendimi zorlayarak mektubu aldım.

El yazısı Kimse Yok mu'ya yazdığı notları okumaktan tanıdık geliyordu. Gözlerim metni gözden geçirdi; temayı özümsedim ama onun sakatlayıcı mesajını tam olarak özümseyemedim.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın geçici olduğunu hep biliyordum, tıpkı senin gibi.

Ve bu da veda, Elder.

Kabul edilemeyecek kadar şiddetli acı vericiydi.

Onun yerine, en alttaki Pimli- yazısına baktım ve donup kaldım.

Lanet olsun, acı daha da kötüleşebilir miydi?

Notunu buruşturup attım, gördüklerimi -bana verdiklerini- saklamak için elimden geleni yaptım ama imzasının altı küçük harfi retinama kazındı.

Talihsizliğin ona verdiği isim değil. Ama

gerçek adı.

Selix'in dün bana söylediği isim

Pim'in annesinin yerini bana bildirdi. Bildiğim ama ona söylemediğim isim -kalbinden hak edebileceğimden çok daha fazlasını talep etmeme rağmen.

Tasmin.

"Lanet olsun." Başımı eğdim, öfkeyle mektubu daha da sıktım. Beni soyadı konusunda aydınlatmamıştı ama bunun bir önemi yoktu.

Bunu ben de biliyordum.

Bana söyleme hakkını çalmıştım ve bu beni boktan bir insan yaptı.

Tasmin Blythe.

Batı Londra'da iyi notlar alan, yalnız bir yaşam süren ve Birleşik Krallık'ın en üretken suç psikologlarından birinin rol model kızı olarak mükemmel davranışlar sergileyen bir psikoloji öğrencisi.

Selix bunu öğrenen tek kişiydi ama ben orada durmamıştım.

Google'a döndüm ve Pim'e sormak yerine

Bilmek istediğim her şeyi, bir kez daha takip etmeye tenezzül ettim. Hiç Kimse'ye yazdığı mektupları okumuştum, şimdi de internette üçüncü şahıslar tarafından onun hakkında yazılanları okuyordum.

Google bana hangi bilgiyi verirse versin, onunla yaşayarak öğrendiklerimin bir gramını bile vermemişti. Google bana onun kaçırıldığı geceyi anlatabilir. Bu kayıp kişi raporlarını, bu parlayan yükselen yıldızla ilgili gazete makalelerini ve polisin nasıl hiçbir ipucu bulamadığını iletebilirdi. Ama bana onun nasıl koktuğunu, nasıl güldüğünü söyleyemezdi,

gibi inledi. Ona iltifat ettiğimde gözlerinin nasıl açıldığını ya da boğazını öptüğümde dişlerinin alt dudağına nasıl girdiğini bana öğretemezdi.

Ama Google bana Pim'in kendisinin de bilmediği şeyler söyledi.

Kaçırılmasından birkaç ay sonra daha fazla belge ortaya çıktı, ancak bu kez annesine odaklanmışlardı. Bir anda ilgi odağı haline gelen annesine,
kızının kayboluşunu kendi iğrenç eylemleriyle gölgede bırakıyor.

Her şeyi yanlış anlamışım.

Bilgi istediğimi sanıyordum. Her türlü sırrı ve gizli gündemi öğrenmek istediğimi. Ancak, bunu elde etmek Bilgisayar ekranından alınan bilginin içi boştu ve ne yazık ki tatmin edici değildi.

Gerçekten istediğim şey Pim'di. Bana çalışmalarını anlatırken sesinin güzelliğini istiyordum. Ben istedim Çocukluğundaki evcil hayvanları ya da en sevdiği yerleri anımsarken yüzünün mükemmelliği.

Pim benim hayır kurumum olarak başladı ve
çok daha fazlasını ifade ediyordu. Ona neden bu kadar ihtiyacım olduğunu söyleyemeden gitti.

Onun peşinden gidebilirsin.

Ev adresini biliyordum.

Eski dairesini incelemek için Google Earth'ü kullandım. Kaçırılmadan önce yürüdüğü arnavut kaldırımlı sokaklarda yürümek için sokak görünümünü kullandım.

Oraya gidip onu bekleyebilirim. Ya da yürüyebilirim. Monako'dan geçip onu bulacak ve ona annesinin yaptıkları ve bunun geleceği için ne anlama geldiği hakkındaki gerçeği anlatacaktır.

Ama eğer yapsaydım, onu tekrar bırakmamın imkanı yoktu. Görünürde hiçbir güvenlik ağı olmayacaktı. Mutlu son olmayacaktı. O yalnız ve reddedilmiş kalırken ben sadece cinsel hüsranla dolu bir hayat yaşayacaktım.

Gitmişti.

Ben de bir şekilde aynısını yapabilseydim, birbirimizden kurtulmak için ihtiyacımız olan şey tam olarak bu olabilirdi.

Yatağın yanında durmuş, ne yapacağıma dair bir aydınlanma bekliyordum.

Onu

kovala.

Unut onu.

Ona sahip

çık.

Onu terk et. Bir,

iki seçenek.

Bir, iki karar.

Bir, iki potansiyel felaket.

Kafatasımın içindeki tiki dengelemek için üçüncü bir seçeneğim olmasını diledim.

Çılgınca sayma durmuyordu; şakaklarımı ovuşturdum. Bunu bana Pim yapmıştı. Keşke duygularımı kapatabilme yeteneğim olsaydı. Keşke onun yaptığı gibi ondan uzaklaşabilseydim.

benden uzaklaştı.

Bacaklarım onun peşine düşmek ve iş o noktaya gelirse onu tekmeleyerek ve bağırarak geri sürüklemek için çığlık atıyordu. Ama ben bile

Monte Carlo şehir merkezinde onu takip etme fikriyle eğlenirken, reddedilemez bir depresyon yerleşti.

İkimiz için de bir karar vermişti.

Cesaretini toplayıp geleceğe bakan ve sadece yıkımı gören kişi oydu.

Bitmişti.

Bitti.

Bitti.

Olması gereken bu.

Nefret ettim. Yasını tuttum. Kendimi çoktan parçalanmış hissediyordum.

Mektubu odanın diğer ucuna fırlatarak cebimden telefonumu çıkardım ve Selix'i aradım.

İlk zil sesinde cevap verdi. "Biliyorum, biliyorum. Geç kalıyorum. Neredeyse geldim."

"Artık bir önemi yok." Sesim cam kırıkları gibiydi.

Selix durakladı. "Ne oldu?"

Bu soruya şu anki halimle cevap veremezdim. "Umarım yatağımın başucundaki çekmeceden istediğim tenekeyi almışsındır."

"Tenekeyi aldım."

Omuzlarım çökmüştü, şimdiden esrarın hastalıklı dumanının tadını alıyordum. İsyankâr düşüncelerimi sakinleştirecek gücüm yoktu ama otun sakinleştireceği kesindi.

"Güzel," dedim. "Jolfer'a döner dönmez yola çıkacağımızı söyle."

"Zaten önünüzdeler. Kaptan yatı tamamen yiyecek ve yakıtla doldurdu. Siz hazır olduğunuzda o da yola çıkmaya hazır."

"Tamam."

Telefonu kapatmadığımda ya da daha fazla talimat vermediğimde, Selix "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Evet, Pimlico kaçtı."

Tanrım, sesimin bu kadar korkak çıkmasını istememiştim. Aptal sesim bana ihanet ediyor. Aptal kalbim beni mahvetti. Onu yoluma çıkaran aptal evren.

"Onu bulacak mısın?" Selix'in sesi sessizdi... küstahça değildi, ama yine de tüylerimi diken diken etti.

Eve

t.

Ha

yır.

Bilmiyorum amına koyayım.

"Sadece... gel beni al. Yeterince bekledim. Okyanusta olmam gerek."

"Kelimenin tam anlamıyla iki sokak ötedeyim. Trafik berbattı." Boğazını temizledi, sevdiği çizgiyi aşmak üzereydi Test. "Bakın, eğer fikrimin bir değeri varsa, bence gitmesi iyi bir şey. Artık senin sorunun değil."

Artık onu tattığıma göre, sonsuza dek benim sorunum olacak.

Selix'in bunu duymasına gerek yoktu. "Senin fikirlerinden hiç hoşlanmadım. Bu sefer de farklı değil. Kapa çeneni ve sür. Bu kahrolası topraklardan ne kadar çabuk gidersek o

kadar iyi."

"Sanırım Hawks'a artı birinize artık ihtiyaç olmadığını söyleyeceğim."

"Siktir git."

Selix kıkırdadı. "Hey, her zaman seninle çıkabilirim." Bir araba kornası çaldı ve ekledi: "Bak, sana muhtemelen hoşuna gitmeyecek bir fikir daha vereyim. Hâlâ İngiltere'ye yelken açıyorsun. Onu bulup gemiye yerleştirmemi ister misin? Onu görmene gerek yok. Onu uzak tutarım. En azından o zaman ait olduğu yere döndüğünü bilirsin ve
onu gerçekten unut. Senin görevin tamamlanmış olacak."

Selix'in teklifi hızla yayılırken ben başımı salladım. "Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki onu yanına alacak kimsesi yok. Annesi-"

"Biliyorum," diye araya girdi. "Ama siktir et. Eminim başka bir ailesi vardır."

Yapmıyor.

Aynı benim
gibi.

Bu da katlanılması gereken bir başka
haçtı. Daha fazlasını duymak istemedim.

Pim seçimini yapmıştı.

Ben de kendi seçimimi
yapıyordum.

Tek başınaydı.

Onun söz konusu olduğu yerde sonsuza dek bir delik taşıyacak olmamın bir önemi yoktu. Ona bir daha zarar vermeyecektim. Özgürlüğünü kazanmıştı. İngiltere ya da Monaco, kaderi aynı olacaktı.
artık bir evi olmadığı için herhangi bir ülkede.

Benden uzak bir yerde yeni bir tane yapacaktı.

Alrik'ten.

Herkesten.

"Bu kadar lanet fikir yeter, Selix. Bana o tenekeyi getir. Bir daha asla adını anma, varlığını unut. Bir saat içinde yelken açmayı umuyorum. Bunu yapamaz mısın? Lanet olası balıklarla yüzüyor olacaksın."

İkinci Bölüm

Pimlico

İKİ GÜN ÖNCE sokaklarda yürümek bir maceraydı.

Bill ve Lance beni izliyordu.

Çünkü Elder için çalışıyorlardı ve Elder benim koruyucu meleğimdi. Biri beni itip kaktığında korkmadım. Bir adam önüme çıktığında paniklemedim.

Bugün tamamen farklıydı. Günü
yapayalnız geçirdim.

Savunmasız, kaybolmuş, korkmuş.

Erkekler gülümsedi ve tek gördüğüm
canavarlardı. Kadınlar güldü ve tek gördüğüm
kurbanlardı.

Sabah öğleden sonraya dönmüştü ve ben Elder'ı terk etme konusundaki acele kararımı ikinci kez tahmin ederek halsiz, kalbi yaralı ve mutluluğu kırılmış bir şekilde yürüyordum.

Hangi sokağa girersem gireyim ya da hangi yönü seçersem seçeyim, kendimi omzumun üzerinden bakmaktan alıkoyamıyordum... umut ediyordum.

Bir köşede durup beni azarlayacağını umarak
Böyle bir not bırakmak. Bir virajda belirmesini ve uzak duracak kadar iradem olduğunu düşündüğüm için beni aptalca öpmesini diliyorum.

Dakikalar saatlere dönüşmüştü ve o aptalca fanteziler cevapsız kalmıştı.

Hiç ortaya çıkmadı.

Ve asla geri dönmedim.

Onun iyiliği için gitmiştim. Onu iyileştirmek için kaçmıştım. Bunu yapacak kadar özverili olduğumu düşünmüştüm ama öğleden sonra
Akşam karanlığı gece yarısına doğru çökerken, embesilliğin hangi yeni seviyesine yükseldiğimi merak ediyordum.

Güvende olmayı ve bana bakılmasını hak etmiyor muydum?

Sevme ve karşılığında sevilme hakkını kazanmadım mı?

O seni sevmiyor.

Tenimi donduran buzu ovuşturdum. Elder bana nasıl hissettiğini hiç söylememişti. Tüm bildiğim, ben hala sadece bir
ve ayrılışım ıstırap yerine rahatlamayla karşılanacaktı.

Bunun doğru olmadığını biliyorsun.

Ama kendimi ikna edecek irademyoktu çünkü eğer ...onsuz bir hayat düşünemediğim için ona geri dönmemi ve onu acı içinde yaşamaya zorlamamı ne engelleyebilirdi?

Hayır.

Bunu yapmayacağım.

Monte Carlo sokaklarında dolaşmaya devam ederken sahip olduğum tek şey (ne kadar dağınık olursa olsun) düşüncelerimdi. Ne valizim, ne battaniyem, ne de hoş karşılanmayan patikaları sempatik yataklarla takas edecek param vardı.

Bu, bir adama kalbimi kazandığını söyleyip vedalaşmadan kapıdan çıkıp gitmenin kefaretiydi. Benim Boş midem homurdanmaya cesaret edemedi çünkü yakıtsız kalmayı hak ediyordu. Romatizmalı kemiklerim şikayet etmeye cesaret edemiyor çünkü bu rahatsızlığı kendileri getirdiler. Ve ben kesinlikle
Kalbimin ağıtlarının benden tek bir damla gözyaşı bile koparmasına izin vermedi.

Bu benim hatamdı ve Elder'ın bunu yapmasını engellemek için bedelini öderdim.

Yirmi dört saat boyunca belirsizlik içinde yaşadım.

Sokaklar yasalara uyan tatilcilerden boşalıp yerini alkolle mayalanmış partililere bırakırken, ben
gölgelerde ve gözden uzakta.

Gece kulüplerinin dışında güvenlik görevlileri devriye geziyor ve polisin varlığı artıyordu - zengin ve ünlüleri kötü kararlardan ve korkunç sonuçlardan koruyorlardı.

Hayatımın en uzun gecesiydi. Sadece oturup dinlenebileceğim bir yer olmadığı için değil, aynı zamanda hiç

diğer gece yürüyüşçülerinin boncuk gözlerinden kaçınmak için hareket etmeyi bıraktı.

Şehrin bu kısmında hiç evsiz yoktu ve
Şıklık, içimde barındırdığımı bilmediğim bir parçayı yıprattı: zenginliğe karşı belli bir tür nefret.

Vahşice dövülmüş olabilirdim ama esaretimi para içinde yüzdüğüm güzel bir malikanede geçirmiştim. Sonra da
kurtarıldı ve Phantom'a yerleştirildi.
Elder'ın el altından yaptığı anlaşmalar sayesinde oldu.

Phantom'daki odamı seviyordum, ama bu geceye kadar,
Sonunda sandaletlerimin altında biraz kum ve ellerimde toprak kazandığımda, her şeye sahip olmamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum.

Binlerce dolarlık elbiselerle dolu vitrinlerle çevrili olmak ve onları alamamak. Seçkin restoranlarda pahalı akşam yemeklerinin kokularını duymak ve yemek yiyememek.

Yine benden bir şey daha çalınmıştı: eşyaların değeri.
Hayatımı hiçbir zaman
Fantom ve onun tüm lüksleri tabii ki kabul edilebilirdi ama bir kez olsun normal şeyler için endişelenmek güzeldi.
Tasmin, Pimlico'nun oyuncak olarak tutularak unutulmasına sürekli üzülüyordu.

Saatlerin geçmesi ve zamanı söylemenin bir yolu olmaması gibi şeyler.
Güzergahlar ve nereye gideceğim gibi endişeler
gitmem gerekiyordu. Hayatın sıradanlığı ve kendi kişiliğimden sorumlu olmak gibi sorunlar.

Düşüncelerim dikkatimi düz ayaklarımdan ve
Şafak yavaş yavaş yaklaşırken ve güzel makyajlı kadınlar sarhoş makyajlı eşlere dönüşürken ve erkekler yakışıklı şeytanlardan ahlaki olarak bozulmuş alçaklara dönüşürken geri çekildi.

Güvenlik görevlilerinin gözünden kaçmak için gölgelerde kalarak bir ev sahibinin yolundan sıyrıldım ve Elder'ı terk ederek açık yarayı deştim. Bütün gece, zihnim çarkı döndürürken ve seçimlerimi yaparken bir rulet oyunu oynadım.

Uzak durmakla geri dönmek arasında gidip gelen küçük beyaz top oldu.

Bazen, o top kırmızıya düşerdi. Kırmızı... aşkın, tutkunun, kanın, öfkenin ve şehvetin rengi.

Ama bazen, siyahın üzerine düşer. Siyah... çaresizliğin, kederin, yanlışın, nefretin, kafa karışıklığının ve acının rengi.

İkisi de bana kabul edebileceğim bir cevap vermedi. Şafak sökmeye başlamıştı.

Ufka baktım ve ne kadar yürüdüğümü gördüm.

Elder'la arama koyduğum mesafenin miktarı kalbimi hıçkırıklara boğdu. Ayaklarım isyan etti, ileri gitmek yerine geri gitmek istiyordu.

Tek yapmak istediğim önünde diz çökmek ve bir daha bana dokunmasını, öpmesini ya da yatmasını istemeyeceğime söz vermekti. Eğer bu onun dostluğu ve koruması için bir fedakarlıksa, öyle olsun. Bunu ömür boyu öderim.

Bunu yapsaydım, şu anda onunla birlikte olabilirdim. Denize açılıyor olabilirdim.

Güvenl

i.

Sıcak.

Aşık

oldum.

Bana bir daha dokunmamış ya da öpmemiş olması kimin umurundaydı? O güvendeydi.

Ve güven benim için romantizmden çok daha değerliydi.

Öyle değil mi?

Cevabımın artık net olmamasından nefret ediyordum.

Beni şımartmıştı. Bana güvenliğin sadece güvenden geldiğini göstermişti ve güvenin sinir bozucu bir yaratma yeteneği vardı.

sevgi, şehvete dönüştü ve bir şekilde aşka çiçek açtı.

Kendin için gitmedin.

Bu hatırlatma -yanımdaki o haklı diken- bana güç verdi.

Bunu

yapabilirim.

Onun için.

Sertçe nefes alarak ilerledim.

* * * * *

Öğleden sonra olmuştu ve ben hâlâ kalp acısının belirsizliğinden çıkamamıştım.

Bir plan yapmamıştım. Üzülmekten başka bir şey yapmadım.

Açlığım ve yorgunluğum arttıkça, kalabalıktan dolayı soğuk terler dökmeye başladım.

Güneş ışığı beni büyüteç altındaki bir karınca gibi yaktı. Her bir çift göz kötü niyetliydi.

Sokaklar bir o yana bir bu yana kayarak kaosun derinliklerine doğru ilerledi.

Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu. İngiltere'ye dönmek için nasıl para bulacağıma ya da annemin izini nasıl süreceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Her adımda biraz daha çömeliyor, içimdeki boşluğun etrafında kıvrılıyordum.

Ancak, açlık ağrıları öncelik kazandıkça, zihnim Elder'ın görüntüleriyle bana işkence etmeyi bırakıp hayatta kalmaya odaklandım. Paraya ihtiyacım vardı. Yiyecek, barınak ve ulaşım için. Sınırları geçmek için bir pasaporta ihtiyacım vardı. Böyle şeyleri başarmak için bir mucizeye ihtiyacım vardı.

Ya da Elder'ın bana kullanmayı öğrettiği yapışkan parmakları.

Hırsızlık düşüncesi yeni değildi. Bütün gece düşünmüş, kendime rağmen kolay fırsatlar aramıştım. Ama şimdi bir gün daha gelmişti ve boğazım kurumuştu. Baş ağrısı gözlerimi sıkıştırdı ve sonunda başka seçeneğim kalmadı. Bu tür zorunlulukların üzerinde olmanın lüksü azalmıştı ve ben

Bir binaya yaslanmış, kalabalık yayaların yolundan uzak durmaya çalışıyordu.

Bir suçlu gibi aylak aylak dolaşmak istemiyordum ama yönsüz yürümeye de devam edemezdim.

Akıllı olmam
gerekiyordu.
Çalmanın zamanı
gelmişti.

Çalışmak için yerleştiğimde bile kendimden
iğreniyordum.
potansiyel kurbanlar ve şehrin ritmini bulmak. Gözlerim

Gülen turistler ve keskin çeneli işadamları değerlendirildi. Elder'ın bana yankesicilik hakkında öğrettiği her şeyi hatırlamak için elimden geleni yaptım.

Parmaklarım yanlarımda uzanıyordu, bir cüzdan ya da çanta çalmaya istekliydim ama görünmeme konusunda hâlâ çok beceriksizdim.

Her ne kadar bunu yapmak istemesem de iki seçeneğim vardı: eve dönecek kadar çalmak ya da kendimi Diğerleri. Polisin yozlaşmadığına, iyilikseverlerin kötü olmadığına ve hayatıma girecek kişinin beni istismar etmeyeceğine körü körüne güvenmek zorunda kalacaktım.

Hayır.

Yapamadım.

Çok kırılgandım. Kendime güvenim hâlâ çok yeniydi. Başka birine dönüp güvenemezdim. Güvendiğim tek bir kişi vardı ve ben ondan kaçardım. En iyi ikinci kişi bendim, kendim ve ben.

Ve hiç kimse.

Hiç

kimse...lanet

olsun.

Göğsümün sıkışması Elder ve onun ailesi tarafından Hiç Kimse olarak adlandırılmasıyla ilgili hikayesi sayesinde oldu.

Günlüğüm sonsuza dek onunla bağlantılı

kalacaktı. Sahip olduğum tek sığınağı

mahvetmişti.

Onu dayanamayacağım kadar çok özledim.

Ne yapıyordu? Benimle cehenneme gitmeye karar verip gitmiş miydi? Kalıp beni bulmaya mı çalışıyordu?

Binalar ve yabancılarla çevrili şehrin derinliklerinde durduğum yerde okyanusu göremiyordum. Fantom'u ya da yan yana durup fırtınayı denize doğru izlediğimiz balkonu göremiyordum.

Gitmiş mi göremiyorum.

Dört kız geçti, ikisi ağzı açık el çantaları ve yağmalanmak için yalvaran parlak renkli cüzdanlarıyla.

Sanki kader bana yön vermiş ve şöyle yapmamı söylemişti acı verici düşünceleri durdurmak. Eğer Elder gittiyse, öyle olsun. Eğer hala buradaysa, bu beni ilgilendirmezdi.

Onu sevdiğim için gitmiştim.

Ve hırsızlık yapardım çünkü yeniden kendi sorumluluğumu almam gerekiyordu.

İnancıma tutunarak dinlendiğim yerden ayrıldım ve onu takip ettim.

İlk birkaç adımda hiçbir şey hissetmedim. Sonra, bunu yapmaya karar verdikçe, damarlarım daha fazla adrenalinle doldu. Ürkek, sinirli ve paranoyak oldum.

Kızların yirmili yaşların başında olduğunu tahmin ediyordum ve gece geç saatlere kadar çalışmaktan yorgun düşmüş yüzlerine bakılırsa
Tertemiz yeni kıyafetler, sınırsız alışveriş bütçeleriyle ciddi bir parti yapmak için buradaydılar.

Şanslıyım ki, yoldan geçenler beni çok da yersiz bulmadı. Seçtiğim avcı gibi en son podyum modasını giymiyor olabilirim, ama biraz zahmet dışında
Geceyi dışarıda geçirirken, güneş elbisem hala uygundu; saçım hala kabul edilebilirdi.

Ben sadece bu mutlu harcayıcılar dörtlüsünün beşinci tekeriydim ve kimse arkalarında gizlendiğimi fark etmedi.

Dün gece erkeklerle flört ettiklerini, ancak onlara zevkleri için çok çirkin olduklarını söylemeden önce yetenekli kokteyllerini içtiklerini anlatırken kulaklarım plastik kahkahalarıyla çınladı.

Dinledikçe onlardan daha az hoşlanmaya başladım. Yine de bir kız hiçbir şey söylemedi, sadece arkadaşları bakarken başını salladı ve gülümsedi, bakmadıklarında ise gözlerini devirdi.

Onu sevdim ama diğerlerini sevmedim. Neden sevmediğimi bilmiyordum.
Onları sevmek kararlılığıma yardımcı oldu, ancak takip etmeye devam ettim, şimdi korkmak yerine soyma fırsatı için istekliydim.

Sonunda menüyü okumak için bir kafenin önünde durdular ve fırsat elime geçti.

Çarparak durdum. İğrenç kızlardan ikisinin el çantaları omuzlarında dikkatsizce asılı duruyordu; biri gümüş diğeri turkuaz olan çantalar onları almam için bana yalvarıyordu.

Ben de öyle yaptım.

Etrafıma bakmadan iki elim iki el çantasına girdi ve iki cüzdanı çaldı.

Bir saniye sonra döndüm ve diğer tarafa doğru yürüdüm.

Ben uzaklaşır uzaklaşmaz titremeler başladı. A Endişe sırılsıklam. Hastalıklı bir heyecan dalgası. Kendinden iğrenmenin boğulması.

Aman Tanrım.

Kendi çıkarım için çalmıştım.

Özür dileyen bir not bırakmamıştım.

O kızları aptalca konuşmaları ve şirretlikleriyle yargılamıştım.

Ama hatalı olan bendim, onlar değil.

Lanet olsun, onlardan çaldım.

Kalbim bir suçluya dönüştüğüme inanamazken, adrenalinim daha da yükseldi ve beni böyle bir aldatmacanın sarhoşu yaptı.

Bir çantayı sıkıştırırken nereye gittiğime bakmadım. Kolumun altından gümüş olanın fermuarını açtım. İçinde bir tomar yüz dolarlık banknot ve hiç görmediğim kadar çok kredi kartı vardı.

Kredi kartı dolandırıcılığı hakkında hiçbir şey bilmiyordum, bu yüzden sadece nakit parayı aldım ve cüzdanın fermuarını tekrar kapattım. Güneşin altında yüzen müşterilerin olduğu bir kafenin önünden geçerken, iyi bir garsonun bulup en yakın polis karakoluna bırakmasını umarak cüzdanı dışarıdaki bir masaya bıraktım.

En azından kızların kartlarını ve diğer hatıralarını geri alma şansları olurdu. Ben sadece paralarını alırdım. Akıllıca ve minnetle kullanır ve bir daha asla çalmak zorunda kalmayacağım bir eve giderdim.

"Hey, sen!" diye bir çığlık başımı döndürdü.

Dün gece başrol erkekleri hakkında eğlenip kıkırdayan sarışın kız beni işaret etti. "Durdurun onu. O bir hırsız!" Bakışları elimdeki turkuaz çantaya kaydı.

Esmer arkadaşı bağırdı, "O benim cüzdanım! Bak!"

Yayalar kaşlarını çattı, henüz olaya dahil olmak istemediler ve her şey patlamadan önce paniklemem için bana birkaç saniye verdiler.

Bir an için donup kaldım.

Tamamen doğru oldukları için suçlamalarını inkâr edemezdim. Hatalı olan bendim ve tek yapmak istediğim özür dileyecek ve mallarını iade ederken af dileyecek.

Ama eğer yapsaydım... Tutuklanırdım, ve önceki annemle birlikte evde özgür olmak yerine Monako devletinin koğuşu olarak hapis hayatı yeniden başlayacaktı.

Hayır.

Tekrar kilit altına

alınamazdım. Herhangi biri

tarafından.

"Dur, seni küçük sürtük!" Seyirciler de
Beni yere yatıran kızlar meseleyi kendi ellerine aldılar. "O küçük hırsız kıçını buraya geri getir!"

Suçladılar.

Ben kaçtım.

Düşünmedim. İçgüdülerim beni ele geçirdi.

Sıkışık sokaklarda koşabildiğim kadar hızlı koştum. sıcak güneşin altında. Savruldum ve savuşturdum. Arkama bakmadım. Ciğerlerim patladı, kemiklerim çığlık attı, gözlerim güvenli bir sığınak aradı.

İki saat ya da iki dakika koşabilirdim; korku bunu kazanılamaz bir yarışa dönüştürdü. Nefes nefese kaldım.
Ana yoldan uzak olmanın gözden kaybolmama yardımcı olacağını umarak bir ara sokaktan aşağıya doğru kaydım.

Umarım yanılmışımdır.

Oh, hayır...

Dehşetimi yutarak çıkmaz bir sokağa girdim.

Hayır, hayır, hayır.

Arkamı dönüp geldiğim yöne doğru üç adım attım, ancak pahalı sandaletlerin tokadıyla durabildim.
kurbanlarımın ortaya çıkışını müjdeledi.

Ara sokağa savruldular, zor nefes alıyorlardı, ter içindeydiler.

mükemmel kaşlarının üzerinde dans ediyorlardı. Şekillendirilmiş saçları, tertemiz makyajları ve en iyi şekilde nemlendirilmiş ciltleriyle hepsi çok güzeldi, ancak üçü için hiçbir güzellik içlerindeki çirkinliği gizleyemezdi.

Puantiyeli elbise giyen sarışın alay etti. "Şimdi kapana kısıldın, değil mi seni küçük hırsız?"

Gölgelerin arasında büzüldüm, Tanrı'ya yaptığım şeyi yapmamış olmayı diledim, telafi etmek için çaresizce çırpındım. Sesim beni terk etti. Sessizlik eski dostum ve düşmanım oldu.

Kızların umurunda değildi.

İleri atıldılar. "Eşyalarımızı geri ver, sürtük."

Turkuaz cüzdanı onlara fırlattım ve kirli bir su birikintisinde kaymasını izledim.

"Ve benimki," diye sordu sarışın, bakışları ellerimdeki paraya kilitlenmişti.

Bende olmadığını söylemek için ağzımı açtım. Bir kafenin masasında unuttuğumu ve bunu telafi etmek için onu memnuniyetle oraya götüreceğimi söyledim. kontrollü ve tatil arkadaşlarından daha zeki bir şekilde telefonunu çıkardı.

"Hanımlar, kendinizi strese sokmayın." Soğuk bir gülümsemeyle, "Harold'ı arayalım ve bu meseleyi çözmesini isteyelim, olur mu?" dedi.

Konuşmayan kız, arkadaşlarından biraz uzakta durmuş ve arkadaşlarının kin dolu anlattıklarına katılmamıştı. erkeklerin duygularını incitmek, yüzünü buruşturdu.

"Miranda... Sanmıyorum-" Siyah saçlı kız ona bir bakış fırlattı.

Sesini kesti.

Miranda bana dönüp bakarak telefonunda birkaç tuşa bastı. Gülümsemesi canavarcaydı. "Gerçekten yapmamalısın

senin olmayan bir şeyi aldın. Şimdi Harold ve arkadaşları size bir ders vermek zorunda kalacaklar."

Gri şort ve beyaz polo giyen esmer arkadaşı ellerini kaldırdı. "Dur, bekle. Erkekleri dahil etmemize gerek

yok."

Sessiz arkadaşının yanında durmasını ve olacakları durdurmasını umdum. Onun yerine dudakları keskin dişlerinin üzerine yayıldı. "Bütün eğlenceyi onların yaşamasına izin verme. Bunu yapabiliriz." Çılgın bir kahkahayla yumruklarını havaya kaldırdı. "Sadece onu biraz hırpalayın."

Sarışın burnunu kırıştırdı. "Iyy, kimseye vurmayacağım. Tırnağımı kırabilirim." Canlı pembe parıltılı tırnaklarını gösterdi. "Onlar jel, Monique. Dün onları yaptırmak için kuaförde saatler harcadım."

"Kimsenin tırnağını kırdığı ya da D.I.Y'e başvurduğu yok," diye tersledi Siyah Saçlı Cadı. "Bizler hanımefendiyiz ve hanımefendiler kavga etmez." Çenesi yukarı kalktı. "Hanımlar intikam alır
Ellerini kirletmeden. Bu yüzden Harold onunla ilgilenecek. Çok eğleneceğinden hiç şüphem yok.
Ona rızası olmadan bir şeylerin alınmasının nasıl bir his olduğunu öğretmek."

Ses tonundaki karanlık karşısında dizlerimin bağı çözüldü. Böylesine korkunç bir cümle dizisi içinde zar zor gizlenen imalar karşısında gözleri parladı.

Bana öğretilmesine gerek
yoktu. Zaten biliyordum.

Kişisel eşyalarının rızası olmadan alınmasının nasıl bir his olduğunu defalarca yaşadı.

Bedenimin başkaları için nasıl eğlence olarak kullanıldığını.

Bu konuda hiçbir söz
hakkım olmadığını.

İhanet.

Beni inciten kişi için değersiz olduğumun korkunç bilgisi.

Aman Tanrım, ben ne yaptım?

Haklıydılar.

Onlara ait bir şeyi rızaları olmadan almıştım. Ben de en az bana zarar veren pislikler kadar kötüydüm. İncinmeye ve öfkelenmeye hakları vardı. Ben de incinmiş ve kızgındım. Ben incinmiştim.
ve yıllarca kızgın.

Ağzımı açıp özür dilemek istedim. Güvence vermek için Onlara bir daha asla hırsızlık yapmayacağımı söyledim çünkü böyle bir hırsızlığa maruz kalmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum.

Ama bir kez daha boğazım kapandı, kelimelerimi gizledi, yalvarışlarımı susturdu. Keşke sessizliği hiç kullanmasaydım.
Koruma. Keşke böyle bir laneti kırabilseydim ve çığlık atabilseydim.

Sonra Miranda mırıldanarak beni daha da dehşete düşürdü: "Harold cezalarında ustadır. I
oldukça benzersiz bir şey bulacağını hayal edin
Çalmanın iyi bir şey olmadığını hatırlatırım sana-"
Gözlerini kısmış, bir sonraki yemeğine hazır bir yılan gibi bakıyordu. "- Özellikle de bizden çalmak."

Çizdiği zihinsel imgeler.

Halatların ve
zincirlerin anısı
ve kırbaçlar
ve klasik müzik ve
oral seks
ve
tecavüzler
ve acılar.

Hayır!

Hayır!

Böyle bir şey yapmaktan çoktan mahvolmuş dizlerimin üzerine çökerek önlerinde boyun eğdim.
Ellerimi birbirine kenetleyerek tüm güvenlik mekanizmalarıyla savaştım ve dilimin hareket etmesini istedim.

Yalvarırcasına fısıldadım, "Çok özür dilerim. Öyle demek istemedim... Mazeretim yok. Nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Derse ihtiyacım yok. Çok fazla ders aldım."
Gözyaşlarım
Gözlerim, geleceğini bildiğim dayağa hazırlanmak için her damlayı tahliye ediyormuş gibi ağlamadan yüzüm.

Alrik'le hiç çığlık atmadım.

Alrik'le hiç ağlamadım.

Bu yeni cezayla bunu yapmazdım. Eski alışkanlıklar asla ölmez.
"Lütfen..." Tısladım. "Lütfen, bunu yapmayın."

Sarışın ve arkadaşlarına benzemeyen kız tökezleyerek geri döndüler, güzel yüzlerini alarm boyamıştı.

Sarışın bana küfretmekten mantıklı davranmaya geçti. "Hey, Miranda... ne var biliyor musun? Zararı yok. Parayı geri aldık. Kartlarımı iptal edebilirim. Sorun değil..."

"Katılıyorum." Güzel kız siyah saçlı olanı çekiştirdi. "Hadi, gidelim artık."

Ama Miranda onu elinin tersiyle itti, gözlerinde Alrik'in eskiden daha parlak olan ışıltısı vardı. "Hayır. Olan oldu. Olan oldu. Biraz ödeşmeye ihtiyacı var." İlerleyerek telefonunu kulağına götürdü ve gülümsedi.
zil cevap verdi. "Harold, bebeğim? Evet, benim. Bak, buraya gelmen gerekiyor. Az önce bir piliç bizi soymaya çalıştı." Gülümsemesi canavarca olmaktan çıkıp ölümcül bir hal aldı. "Evet, ben de öyle
dedi. Anlayacağını biliyordum." Başını salladı. "Evet. Ona gelip onunla 'konuşacağını' söyledim. Bunu bir daha yapmayacağından emin ol."

Onun söylediği bir şeye gülerek saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Tamam bebeğim. Beş dakika sonra görüşürüz." Telefonu kapatırken parmağıyla yüzümü işaret etti. "Ve şimdi, bekliyoruz. Hazırlan, sürtük. Acı dolu bir dünyanın içindesin."

Üçüncü Bölüm

Elder

Okyanusun üzerimde öyle bir gücü vardı ki Beynimdeki karmaşanın etrafından dolaşmak her şeyden daha iyiydi. Denizi evim olarak seçmemin birçok nedeninden biri de buydu.

Normalde, gemiye adımımı attığım anda karadaki kaos omuzlarımdan kayıp giderdi. Normalde biraz daha rahat nefes alabilir, biraz daha iyi odaklanabilir ve
Bağımlılık eğilimleriyle savaştıktan sonra normalmiş gibi davranmak.

Normalde anahtar kelimeydi.

Ara sıra ya da seyrek olarak değil; normal olarak: genellikle, tutarlı bir şekilde, güvenilir bir şekilde.

Lanet olası Pimlico bunu değiştirdi.

Dün hayatımın en zor günlerinden biriydi ve sebep olduğum onca rezaletten sonra bu da bir şey ifade ediyordu.

Selix otele gelmişti. Bir sigara içmiştim. Ve ne yapacağıma karar vermek için sanki kilometrelerce koşmuşum gibi kalbim dört nala atana kadar volta attım.

Kalalım mı, gidelim mi?

Kabul etmek mi,

reddetmek mi?

Kovalamak mı,

yelken açmak

mı?

Bana yardım etmek için aptalca bir nezaket gösterip gitmişti. Ama ya yardım edilmek istemiyorsam?

Ya erkek gibi davranıp kendime yardım edersem? Hiçbir şeyi ve kimsesi olmadığı bir dünyaya girmeyi kendi

sorumluluğu haline getirmek yerine? Neden ben
Bana sevgisini verip sonra da onu da alıp gitmesini
kabullenmek mi?

Selix beni her iki yönde de etkilememişti. Oturmuştu. Daha iyi bir karar vermeme yardımcı olması için sistemimdeki otu irade ederken saatlerce bir otel dergisini karıştırdım.

Ve vardığım karar şuydu... Bunu yapmasına izin veremezdim.

Benim için kendini tehlikeye atmasına izin veremezdim. Bu doğru değildi. Adil değildi. Bir tek ben değildim berbat bir beyin. Başkalarında da bende olan şeyler vardı ve onlar normal bir hayat yaşıyorlardı. Onlar korkak, doktorlara güvenmeyen ya da yeni şeyler denemek istemeyen insanlar değildi.

Daha çok onlar gibi olurdum. Hayatımı toparlayacaktım. Pimlico'yu bulacak, ona dokunmadan İngiltere'ye götürecek ve oraya vardığımızda sakinleşmiş ve onu becermeden yanında olabilecektim. Sonra, onu hayatıma geri aldığımda ve güvende olduğunu bildiğimde, biriyle görüşüp bana yardımcı olabilecek bir rejim veya hap hakkında konuşacaktım. Ben de
Pim'in bana saf ve özverili bir şekilde verdiği her şeyi hak edebilmek için zihnimin kontrolünü ele geçirdim.

Bu planla yaşayabilirdim.

Selix'i de yanıma alarak otelden çıktım ve saatlerce sokaklarda devriye gezdim. Yan sokaklar ve ana arterler, mağazalar ve restoranlar. Gözlerim sürekli çikolata rengi saçların parıltısını ya da şehvetli uzuvların bir anlık görüntüsünü arıyordu.

Ama onu bulamadım.

Hiçbir yerde.

Önemli değildi.

Çok uzağa gitmiş olamaz. Monte Carlo'da olmalıydı. Ayrı geçirdiğimiz ilk günün güneşi batarken, onu bulma mücadelesine hazırlandım.
Onu bulacağımı biliyordum çünkü bulana kadar durmayacaktım.

Ama sonra telefonum çaldı.

Ve sonunda korktuğum telefon geldi.

Chinmoku annemin yaşadığı yeri bulmuştu.
kardeşiyle birlikte. Onu tepedeki evimden itibaren takip

etmişler ve dün gece geç saatlerde kardeşinin evini basmışlar. Onlar

daha önce hiç tanışmadığım ikinci bir kuzenimi öldürmeyi başardım.
idamdan korumak için devreye girdi.

Kanımdan biri daha benim yüzümden öldü.

Ama en azından adamlarım saldıran iki Chinmoku'yu katletmişti.

Sadece iki tane.

Eskiden uğruna savaştığım grubun lideri tarafından yapılan lanet bir hakaretti. Sadece iki kişiye ihtiyaçları olacağını mı düşündüler?
tüm hanedanlığımı ortadan kaldırmak mı? Onlardan sayısız vardı ve ben sadece bir kişiydim, yine de hepsi yok olana kadar ellerimi kana boyamayı planlıyordum.

Bu uzun ve gecikmiş savaşta ilk hamleyi onlar yapmıştı. Sıra bendeydi.

İsteğime göre, eğer Chinmoku bir gün
Annemin saklandığı yeri bulduklarında, adamlarım herkesi dışarı çıkaracaktı. Denediler. Pazarlıklar ve tehditler kullandılar ama annem ayak diredi.

Adamlarım onun, kuzenlerimin ve benimle akraba olan diğer herkesin hayatını kurtarmıştı. Benim adamlarım
hayatının felaketi.

Ben ona göz kulak olmasam ölecek olması umurunda değildi.

Tek önemsediği babamın ve kardeşimin ölmüş olması ve günahın asla affedilemeyeceğiydi.

Güvenlik ekibi, ailemin uykudayken güvenli bir yere götürülebilmesi için onlara ilaç verilmesi olasılığını görüşmek üzere aradı.

Tam kabul etmek üzereydim ki sıkışık caddelere baktım, esnafı, çocukları ve eşlerini seven mutlu adamları izledim ve bunu yapamadım.

Tıpkı Pimlico gibi özgür iradeleri vardı.

Ben kim oluyordum da onların rızası olmadan bir şey yapıyordum?

Telefonu kapattım ve hayatımın en zor kararını verdim: aileme dönmek ve yaptığım şeyle yüzleşmek. Sonunda

Onlarla konuşmak ve affetmeleri için yalvarmak, böylece yapılması gerekeni yapana kadar onları hayatta tutabilirdim.

Kalbim ne kadar karşı çıkarsa çıksın, Pimlico ailemden biri değildi.

O anda bir seçim yapmak zorunda kaldım ve bu beni ikiye böldü.

Pim bensiz de hayatta kalabilir.

Ama ailem benim yüzümden ölecekti.

Başka seçeneğim yoktu.

Sabahın ikisinde, sorunların yarı yarıya azaldığı ve endişelerin susturulduğu o güvenilir sihri bulmayı umarak Phantom'a adım atmıştım ama bu sefer... hiçbir şey yoktu.

Gelgitin sallantısı beni sakinleştirmedi, tuzun tınısı beni yatıştırmadı ve açık ufuk benimle alay etti çünkü özgürlük diye bir şey yoktu.

Bu sadistçe bir şakaydı; bir kadını sevme özgürlüğüm olduğunu düşünmek ve geçmişteki günahlarımı çözmediğim bir dünyada yaşamaya devam etmek tamamen uydurmaydı.

Daha fazlasını hak etmeden önce işleri yoluna koymalıydım.

Motorlar çalışmaya başladığında ve evim limandan denize doğru ilerlediğinde, elimden gelenin en iyisini yaptım.

Pim'i geride bırakmanın felç edici acısı.

Ailem her şeyden önce gelmeliydi. Onlara bunu unutamayacak kadar büyük bir borcum vardı. Tek yapmak istediğim kalbimi çalan kadını bulmak ve önünde diz çökmek olsa da.

Ona asla normal bir ilişki yaşayamayabileceğimi ama ona ihtiyacım olduğunu söylemek için. Bencil olmak ve bana ait olmadığını bildiğim halde onu elimde tutmak istedim.

Onsuz kollarım boştu, kalbim işe yaramazdı, onurum pislikten başka bir şey değildi.

O dündü.

Bu yeni gün de bir o kadar acı vericiydi.

"Günaydın efendim." Jolfer gülümsedi, köprüye doğru yürürken yaşadığım eziyetten habersizdi.

Başımı salladım ama selamına karşılık vermedim.

Sadece tek bir şey için gelmiştim. Rotasını İngiltere'den Amerika'ya çevirip çevirmediğini kontrol etmek için.

Aletlere ve orta masanın üzerinde ağır manyetiklerle tutturulmuş büyük deniz haritasına baktım.

Derin bir nefes aldım ve Pim'i geride bırakmış olmanın verdiği suçluluk duygusundan kurtulmak için elimden geleni yaptım.

Jolfer tercih ettiği eski moda denizcilik şemasını okşadı. Bilgisayar ekranlarına evrimleşmemişti ve teknoloji yönleri çizdi. O sekstantını tercih ederdi, A noktasından B noktasına ulaşmak için gelgit akıntıları ve diğer denizcilik hileleri.

Dürüst olmak gerekirse ben de onun yöntemini tercih ederdim. Denizci geçmişimize bir selamdı bu. Ayrıca, eğer Fantom Elektrikler kesildiğinde ya da bir filikada mahsur kaldığımızda, Siri bize hangi yöne gideceğimizi söyleyemezken, o yıldızlara bakıp evimizin yolunu bulabilirdi.

Sonra tekrar, ben de yapabilirdim.

Pimlico ile tanışmadan önce zamanımın çoğunu köprüde geçirirdim. Güvertede çello çalmak ya da denizde yüzmek dışında en sevdiğim yerdi.

Her dalga yuvarlanışı ve motor mırıltısı beni ondan biraz daha uzaklaştırırken artık her şeyden ve herkesten nefret ediyordum.

"Her şey hazır mı?" Ağzıma dolan tiksintiyi yuttum. Beni korumak için gitmişti.

Ailemi korumak için gidiyordum.

Tek istediğim onunla birlikte olmakken ikimiz de başkaları için bir şeyler yapıyorduk.

Lanet olsun, ne yapıyorum ben?

Onu geride bırakamazdım. Bu kadar acımasız olamazdım.

Başka seçeneğin yok.

Gitmek zorundasın.

Jolfer sırıttı. "Yeni rota çizildi. Monako'dan yeterince

uzaklaştığımıza göre onu açmak üzereydim.

ve onun sığlıklarında."

Boğazıma takılan topun etrafındaki boğazımı temizledim.

"Tamam."

Jolfer ikinci komutanına dönerek, "Onu serbest bırak, Martin," dedi.

"Anlaşıldı, kaptan." Martin bir düğmeye bastı, emirleri dahili telefon aracılığıyla kıç taraftaki mürettebata iletti ve ağır bir anahtarı çevirdi.

Pervanelerin devasa kanatları suyu çiğnemekten düpedüz yutmaya geçerken motorların vızıltısı daha da arttı.

Utanç içinde köprüden ayrıldım ve yumruklarımı kıvırıp gökyüzüne küfürler savurmadan önce korkuluklara zar zor ulaştım.

Orada, uzaklarda, her saniye biraz daha küçülen Monako vardı.

Yakında artık beni ezen dağlar, beni boğan araba dumanları ve nüfus olmayacaktı.

Beni çevreleyen.

Yakında Monaco arkamda bıraktığım kötü bir anı olacaktı.

Pimlico bensiz yaşamaya devam edecekti.

Ben de onsuz yaşamaya devam edecektim.

Aşkımız daha başlamadan bitmişti.

Dördüncü

Bölüm

Pimlico

"Demek hırsız sensin, ha?"

Bakma.

Bakma.

Bakma.

Bakma.

Çılgınca komutlarıma uymaya çalıştım ama gözlerimin kendi aklı vardı. Kirli betonla ticaret yaparken
bebek mavisi ayakkabıdan lacivert pantolona ve krem rengi damalı gömleğe
Göğüs cebinde Ralph Lauren polo midilli logosu bulunur.

Bakışlarım orada durdu.

Güzel ve zengin beyaz çocuğu incelemek istemedi.
kumlu sarı saçları ve keçi sakalı vardı. Her şey bittiğinde kabuslarımda başka bir acı vericinin görünmesini istemedim.

Ama tıpkı diğerlerini kataloglad ığım gibi onu da kataloglamaktan kendimi alıkoyamadım.

Durgun duruşunu fark ettim; rahat ve başlamak için hevesliydi. Küçümseyişini kaydettim; kasılmış ve kendinden emin.

Manikürlü görünümünü hesapladım; sonsuz para ve ego.

Görünüşe göre zenginlik bazı insanları vicdansız vatandaşlara dönüştürme gücüne sahipti.

Sıkıntı ve kötülükle mırıldandı. Kendini beğenmişlik ve kızgınlıkla sırıttı. O daha gençti
Alrik'in versiyonu.

Bir hıçkırık pençelerini boğazıma geçirerek beni

boğdu. Başımı tekrar eğdim, kahverengi karışık saçlarımın
Altındaki acı dolu toprağın üzerinde dizlerimin üzerine çökmüş halde kalırken beni süzdü.

"Suçunu kabul etmek istemiyorsun, ha?" Kıkırdadı, etrafını saran üç kadına baktı. Siyah saçlı kız arkadaşı Miranda sırıttı. "Gitmesine izin vermemiz için yalvardı ama o zamandan beri tek kelime etmedi."

Sessiz arkadaş dudaklarıyla bir kenarda durdu. incelmiş ve olanları inkâr edebilecekmiş gibi kollarını kavuşturmuştu. Fare kahverengisi saçları doğaldı, oysa arkadaşları şişelenmiş ve ağartılmıştı. Yüzünde leke ve allık yerine sadece dudak parlatıcısı ve maskara vardı. gözleri... naziktiler.

Ve çok özür dilerim.

Harold bana doğru adım atarken dikkatimi ondan ayırdım. Kalbim küt küt atmaya başlarken aynı zamanda çarparak durdu. Kasların süpersonik hale gelmesinin yanı sıra ölü taklidi yapmasının yarattığı muamma, göğsümü yattığı yere sürtmeme neden oldu.

"Ders için hazır mısın?" Başını eğdi.

Güzel kız ellerini ovuşturarak öne atıldı. "Bakın, bu iş yeterince uzadı. Yarım saatten fazla bir süredir onu bu sokakta tutuyoruz. Özür dilemekten başka bir şey yapmadı. Bunun ilk suçu olduğuna inanıyorum ve bir daha yapacağından şüpheliyim."

Gözlerim kızın nazik isteksizliğine takıldı. Hatalı olduğum zamanlarda bile benim için savaşırdı. Bana gergin bir gülümseme verdi, mücadelesine ısınmıştı. Arkadaşına doğru ilerleyerek, "Bırak onu Miranda. Yapacak daha iyi işlerimiz var-"

"Bu hırsıza kendisine ait olmayanı almamasını hatırlatmaktan daha iyi şeyler mi var?" Miranda tısladı. "Ben alınmayacağım Simone. Kimse benim olanı alamaz." İlerledi ve erkek arkadaşının kolunu okşayarak parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Öyle değil mi bebeğim?"

Erkek arkadaşı, Alrik'in genç görsel ikizi, başını salladı önemli. "Bu doğru. Onun gibiler için kolay ve zengin bir av gibi görünmemiz, soyulmaya katlanmak zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor."

"Ama biz soyulmadık ki-" Simone sabırsızca içini çekti. "Bizim olanı geri aldık, Callie hariç, o da biz sizi beklerken kredi kartlarını çoktan iptal etti.
Lütfen Harold, gidelim. Monique? Callie?" Savaşın gidişatını izleyen diğer arkadaşlarına baktı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Callie Simone'un gülümsemesine karşılık verdi. "Ben gidebilirim. Dediğiniz gibi, nakit param var ve kartlarım iptal edildi. Biz konuşurken banka bana yenilerini gönderiyor. Geçmişi geçmişte bırakabilirim."

"Harika!" Simone ellerini çırparak, zengin ve orta sınıfın bir arada yaşadığı işlek caddenin güneşine doğru geri döndü.
rahatlatıcı tatil havasına karıştı. "Bu geceki Versace partisinden önce yüzmeye gidelim."

"O kadar hızlı değil." Miranda parmağını kaldırdı. "Bunu unutmayı düşünebilirim...."

"Yapacaksın! Harika." Simone gülümsedi. "Çok naziksin Miranda."

"Eğer," diye devam etti Miranda. "O küçük hırsız önümde durur ve özür dilerse."

Öfkesini bana yönelttiğinde irkildim. "Ayağa kalk, buraya gel, bana üzgün olduğunu ve bir daha asla yapmayacağını söyle, ben de Harold'a sana bir şey öğretmemesini söylemeyi düşünebilirim.
dersi."

Hareket etmedim.

Bu oyunlarda uzman olduğum için teklifini kabul etmedim.

Arkadaşları bilmiyordu.

Ama ben biliyordum.

Alrik, boş bir davetin sesini unutmam için benimle çok fazla oynadı. Bana giysiler vaat ederdi - onları önümde sallandırır, buna güvenmemi beklerdi.
Bu sefer, bu sefer, sonunda onlara dokunmama ve sahip çıkmama izin verecekti.

Bunu yaptığımda beni aptalca dövmesi için.

Bana taze yiyecekler ikram eder, kokuların
beni iki gün aç bıraktıktan sonra ağzımın suyunu akıtmak, beni ikna etmek

Belki de merhamet göstereceği zamanın geldiğini ummak için.

Sadece elimi uzattığımda içindekileri tuvalete boşaltmak için.

Miranda'nın gözlerinde de aynı kedi gibi acımasızlık vardı. "Gel buraya… Sana eziyet etmek istiyorum." diyordu,
Küçük fare.

Bu lakap düşüncelerimi daha fazla acı çektiğim Elder'a yönlendirdi.

Kalbi güneş ışığı kadar sıcak olan zavallı Simone Karanlık sokağımızın dışında, elini bana uzatmış olan Miranda'nın yanından geçip gitti. "Hadi ama. Ne dediğini duydun.
Özür dilersen gitmekte özgürsün. Ve biliyorum ki
Özür dilerim. Bir hayalet kadar beyazsın." Önümde çömeldi, elini uzattı, o kadar nazikti ki
Onları bu kadar duygusuzca soyarak tatiline rahatsızlık verdi. "Neden çaldığınızı bilmiyorum ama yiyecek paranız yoksa ya da kaybolduysanız veya yalnızsanız, ihtiyacınız olan her şey için size memnuniyetle para veririm."

Aman Tanrım.

Daha önce kimse bana böyle güzel bir teklifte bulunmamıştı. Elder'ın cömertliği bile bir ödeme planıyla birlikte gelmişti.

Bu kız.

Minnettarlığımı ifade eden bir damla gözyaşı demir gibi sıkı kontrolümden kaçtı. Miranda ve oyunlarının aksine Simone teklifinde samimiydi.

Sesim kendi dayattığı sessizlikten sıyrıldı. "Sen tanıdığım en nazik insansın."

Utangaç bir şekilde kızardı. "Hayır, değilim. İnan bana. Ben sadece… sende bir şeyler var. Hadi ama. Ben olduğunu söyle.
özür dilerim ve sonra gidebiliriz. İstersen ben de seninle geleyim. Biliyorum… Öğle yemeği için otelime gelebilirsin. Babam seninle ilgilenecek."

Arkasından, yemek öncesi atıştırmalık olarak bu gösteriyi izleyerek kıs kıs gülen Miranda ve Harold'a

baktım
Acımın ana yemeğinden önce.

Simone ile mümkün olduğunca uzun süre konuşmak istedim. Ona her şeyi anlatabilirdim. Yaklaşan yumruk ve tekmelerden kaçınabileceğim anlamına geliyorsa, yalan söyler ve daha mutlu bir hayattan bahsederdim.

Hatta ona gerçeği söyleyecek kadar ileri giderdim ve Bana verdiği tüm yardımları kabul ederek eve dönecek ve bir daha asla hırsızlık yapmak zorunda kalmayacaktım. Bir şekilde bir iş bulurdum.
ve onun cömertliğini geri ödeyeceğim, sonra da Elder'dan ayrıldıktan sonra ruhumda açılan delikleri dikmek için çalışmaya başlayacağım.

"Benimle konuşabilirsin..." Simone ikna etti. "Isırmam. Söylediklerimde ciddiydim. Paraya ya da yardıma ihtiyacın olursa, memnuniyetle
sana vereceğim."

İçimi bir şükran duygusu kaplarken omuzlarım yuvarlandı.
Bugün dayak yesem bile, bana yardım etmek isteyen başka bir koruyucu meleğim vardı. Ne yaptığımı bilmiyordum. Bunu hak ediyorum, ama tek bedeli birkaç çürük olsaydı, bunu gururla öderdim.

Daha uzun oturarak ellerimi kucağımda birleştirdim ve başımın üzerinden Miranda'ya baktım. Eğer Simone'un yarısı kadar nazik olsaydı, istediğini yapar ve özür dilerdim.
İkinci kez.

Ama değildi.

Ve söylediğim hiçbir şey bana yardımcı olmadı.

"Gerçekten çok üzgünüm." Sesimi sakin ve derli toplu olmaya zorladım. "Ve bunu düzeltmek istiyorum. Ama önünde durabilirim. Önünde eğilebilirim. Ellerini öpüp günlerce özür dileyebilirim ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Simone kaskatı kesildi, dudaklarından küçük bir soluk döküldü. "Ne yapıyorsun?"

Yıllar önce yapmam gereken bir şey.

Kendim için ayağa kalkmak.

Alay edilmekten bıkmıştım. Olacaklardan kaçınmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, ama umarım akıllarından

çıkmayacak bir şey söyleyebilirdim.
daha yaşlı, daha bilge ve daha az ukala ve zalimdi. "İstemek

neden bir fark yaratmayacağını biliyor musun?" Dişlerimi gösterdim. "Çünkü senin gibi insanlar tanıdım. Birlikte yaşadım
sizin gibi insanlar. Sizin gibi insanlara satıldım. Her gün benimle oynadılar ve ben her gün onun oyunlarına daha az kanmayı öğrendim. Senin aksine, dün sevdiğim tek adamdan uzaklaşana kadar başka hiç kimseyi incitmedim. Belki de bu onu incitmenin cezasıdır ve bunu kabul ediyorum çünkü yaptığım şey yanlıştı. Bunun ve hırsızlık yapmanın tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Ama şunu da biliyorum ki
Sizi bir şekilde ne kadar samimi olduğuma ikna edebilsem bile... yine de kan kaybından öleceğim."

Gerildim ve Miranda'ya ters ters baktım. "Söyle o küçük kucak köpeğine, elinden geleni yapsın. Beni kıramayacak. Birçok kişi denemiş olsa da kimse beni kıramaz."

Ara sokağa sessizlik çöktü.

Simone'un gözleri yaşlarla doldu. "Oh, vay canına. Satıldınız mı?" Ellerime uzandı ama ben alışkanlıktan geri çekildim. Başını eğerek sakinleşti. "Çok özür dilerim."

Ona haksızlık ettikten sonra bile anlayış göstermesini hazmedemiyordum. Onu temin etmek için ağzımı açtım.
onun sempatisinden sonra. Hayatımda ilk kez kendimi savunmak zorunda kalmıştım, ama
Miranda ve Harold kulaklarımda çok tanıdık çınlıyordu.

Böyle bir cevaba alışmıştım.

Alay edilmeye ve istismar edilmeye alışmıştım.

"Ciddiyim, Simone!" Miranda kıkırdadı. "Bu saçmalığa inanıyor musun? Ne küçük bir yalancı."

Simone saldırdı ve elimi tuttu. Şaşırtıcı bir güç patlamasıyla beni istemeyerek de olsa ağrıyan ayaklarıma doğru çekti. Ayak bileklerim uzun süre üzerine oturulduğu için çığlık atıyor, dizlerim kirli çakıl taşları yüzünden girintili çıkıntılı ve kızarıktı.

Beni kötü arkadaşına doğru çekerek parmaklarımı sıkıca kavradı. "Ona inanıyorum ve ona yardım edeceğim.
Onu şimdi babamın yanına götürüyorum. O ne yapacağını bilir."

Böylesine harika bir yaratığın Miranda gibi bir canavarla nasıl arkadaş olabildiğine şaşırdım. Kötücüllüğün kurnaz yöntemlerine karşı saf mıydı, yoksa Miranda'yı iyiliğe boğarak onu değiştirebileceğini mi düşünüyordu?

Her iki durumda da, Simone'un da dediği gibi, ikisinin de merhametine kalmıştım.

beni arkadaşının önüne getirdi. "Ben onunla gidiyorum." Simone bana bakarak, "Üzgün olduğunu söyle,

ve sonra bu işi bitirebiliriz."

Gözlerimi Harold'ın bebek mavisi makosen ayakkabılarına ve Miranda'nın ışıltılı gümüş sandaletlerine indirdim. Böyle canavarlarla konuşmak bana fiziksel olarak acı veriyordu ama bunu Simone için yapıyordum, onlar için değil.

Eğer duracaklarına inansaydı, o zaman belki de onun kararına kendiminkinden daha fazla güvenirdim. Geçmiş deneyimlerim beni yanıltmış olabilir. Normalliğe doğru ilk adımı atar ve her olayı birleşik değil ayrı olarak ele alırdım.

Çenemi eğdim ve sahip olmadığım bir cesaretle konuştum. "Benim olmayan bir şeyi aldığım için özür dilerim. İçiniz rahat olsun, asla-"

Miranda'nın avuç içi kısa ve keskin bir tokatla yanağıma değdi. "Haklısın, bir daha asla çalmayacaksın çünkü

"Bu dersi ömür boyu hatırlayacaksın, sürtük!" Anında ısı yayıldı ve beni hızlı bir acıyla ıslattı.

Geriye doğru tökezledim.

Simone haykırdı.

Kapattım.

Acı... eski dostum.

Ona odaklandım, onu memnuniyetle karşıladım. Biliyordum. Ben o idim. Onun yüzünden başka hiçbir şey bilmiyordum.

"Miranda, bekle!" Simone'un sesi sanki suyun altındaymış gibi geliyordu, parmakları parmaklarımdan koparıldı ve ben iğrenç bir şekilde duvara doğru itildim.

"Bu dersin tadını çıkarmaya hazır mısın?" Harold'ın

yüzü belirdi, kafatasımı arkamdaki tuğlaya çarptı, nefesi alkol ve deniz ürünlerinin ekşi bir karışımıydı.

Omzunun üzerinden ağlayan, yalvaran Simone'a; gülen, memnun Miranda'ya ve olayın birdenbire bu kadar büyümesinden dolayı dehşete düşmüş görünen diğer iki kıza baktım.

Harold'ın yumruğu karnıma değdiğinde hepsinin nefesi kesildi. Ben değil.

Sessizce iki büklüm
oldum. Tek bir nefes
bile almadım.
Tek bir homurtu
bile yok. Sessiz.
Her zaman olduğum gibi.

Simone çığlık attı, Miranda tezahürat yaptı ve sarışın kız dönüp ara sokaktan dışarı fırladı.

Onu suçlayamazdım. Dayak yemek katlanılması zor bir görevdi. Bunu durduracak hiçbir güç olmadan yapılmasını izlemek daha da kötü olabilirdi.

Simone da kaçmalı. Bu onu ömür boyu yaralayacaktı. İyiliğini mahveder. Onu çok fazla değiştirir.

Git.

Ne de olsa, daha önceki kırık kemiklerimin ve iyileşmeyen yaralarımın aksine, bunu hak etmiştim. Kimse bana cüzdanlarını çalmamı söylememişti; bunu kendi başıma yapmıştım.

Harold'ın yumruğu bir kez daha karnıma saplandı. Bu sefer apandisitimin olduğu tarafa doğru. Bacağının geriye doğru eğildiği ve ayağının göğüs kafesime gömüldüğü duvardan aşağıya doğru kayarak onun tutuşuyla büküldüm.

Acı gerçekten tarif edilemezdi.

O kadar uzun süredir bununla yaşıyordum ki; nefes alışımı ya da damarlarımdan kan pompalanışını tarif etmeye çalışmak gibiydi. Bu benim bir parçamdı ve bilinçli bir düşünce olmadan gerçekleşiyordu.

Başımı koruyarak ve bacaklarımı yukarı çekerek diğer her şeyi dışarıda bıraktım.

Artık Simone'un çığlıklarını duymuyordum. Miranda'nın kışkırtmalarını ya da Harold'ın 'Al bakalım, sürtük. Bu iyi hissettiriyor mu?

İçerisi ve dışarısı sessizdi.

Düşüncelerim Elder'a kaydı. Şu anda neredeydi? Mektubumu saklamış mıydı? Onu tekrar incitmiş miydim? Onu daha fazla kırmak istemediğim için nasıl hissettiğimi söyleyip kaçmak mı?

Bir tekme daha, bu seferki dudaklarım denizden fırlamış bir okyanus yaratığı gibi ayrılana kadar beni sardı.

Zaman tüm anlamını yitirdi.

Başımı kavrayan kollarımın üstüne bir yumruk daha indi. Omurgam duvara sürtünürken Harold
Beni darbenin etkisiyle öne doğru itecek kadar sert bir tekme attı.

Knuckles yanağımı öptü ve çok tanıdık bir siyah göze anında baskı uyguladı.

Beni daha ne kadar taciz edeceğini ve görevine ısındıkça ne kadar acımasızlaşacağını merak ettim.

Bir darbe daha, bu sefer bacağımın bir yerine. Acı çiçeği anında kemiklerime sızdı; bir akort
Çatal, yeni bir arkadaşın kapıyı çalması gibi eski yaralara ateş düşürüyor.

Kalkmaya çalışmadım.

Dayak yerken nasıl koşacağımı öğrenememiştim.

Tüm içgüdülerim susmamı, kilitlenmemi ve sıkıca kıvrılmamı söylüyordu. Bir tekme daha.

Kolumda bir tükürük.

Ve sonra yeni bir ses. Ait olmayan bir şey. "Dur!"

haykırışı belli belirsiz içime doğru dalgalandı.
Bilinç.

"Hey!" diye bir başka bağırış, erkek ve otoriter.

Kalbim hevesli kollarla uzandı. Elder'ın mükemmel zamanda geldiğini hayal ettim. Ejderha mürekkebiyle benim kötü şövalyem. O geldi mi? Umudun yüzeye çıkmasına izin vermeye cesaret edebildim mi?

Başka bir ceza için gerildim ama Harold'ın heybetli figürü aniden ortadan kayboldu. Onun baskıcı gölgesinin ortadan kalkması beni açık gökyüzüyle baş başa bıraktı.
Yukarı bakmaya cesaret ettim
Bacak ormanı.

İki şey bana çarptı.

Bir, biri beni kurtarmaya geldiği için minnettarlık. İki, Elder olmadığı için büyük bir zavallılık.

İki adam erkek arkadaşını yakaladığında Miranda çığlık attı. Harold küfürler savurdu ve kurtulmak için elinden geleni yaptı.

Ama iki kurtarıcı asla bırakmadı, Harold'ın çırpınan kollarını hızla yakalayıp arkasına geçirdiler.
Üniformaları görüş alanımı yasal bir hakimiyetle doldurdu. koluna dikilmiş altın kalkan ve bir dizi silah, rozet ve alet.

Acı dolu sersemliğimle Harold'a kelepçe taktıklarına ve ihtişamlı kıyafetleriyle dimdik durduklarına tanık oldum. "Yaptığın ve söylediğin her şey sana karşı kullanılabilir. Pişman olacağın bir şey yapmadan önce sakin ol dostum." Fransız aksanları kalın ve emrediciydi.

Harold onlardan birine tükürdü. Iskaladı. "Siktir git."

Polis karşılık vermeden önce Simone ellerini ovuşturdu. "Tanrıya şükür buradasınız!" İki polis sertçe başlarını sallarken Simone dans ederek yoldan çekildi ve İşbirliğine yanaşmayan Harold'ı öne sür.

Harold bir tekme savurdu ve memurun dizine çarptı. "Bırak beni, seni orospu çocuğu!"

Yaralandığına dair hiçbir belirti göstermeyen saçları ağarmış yaşlı polis hırladı. "Doğrudan bir emri reddetmek
kötü sonuçlara yol açabilir, efendim. Beni bir daha tekmelersen başın belaya girer." Harold'ı dayak yediğim duvara doğru iterek ekledi: "Ayağa kalk. Dediğim gibi, tutuklusun."

"Saçmalık, öyleyim!" Harold kelepçelere karşı daha sert mücadele etti. "Kim olduğumu bilmiyor musun? Babamın kim olduğunu? Sen sadece
işinizi kaybettiniz, sizi amcıklar."

"Küfre gerek yok efendim," diye mırıldandı genç polis. Biraz geri çekildi ve bağlanmış mahkûmuna baktı. "Bu genç kadına saldırma suçunu işleyen sizsiniz, biz değil."

"Neden lanet olası-" Harold'un yüzü öylesine buruştu ki Öfkeyle, yüzüm kızardı. Öfke maskesi bana bir anımı hatırlattı.

ve Alrik'in dilimi kesmesi.

Gözlerimi kapattım, bu korkunç anıları yok etmek için elimden geleni yaptım. Gözlerimi tekrar açtığımda, Callie'nin -kaçan sarışın kızın- polislerin arkasında gizlendiğini fark ettim. O
Simone'a ona katılması için el salladı.

Simone itaat etti, ona doğru ilerledi ve teşekkür ederek gülümsedi. Ancak gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ve şöyle dedi
"Bu zavallı kıza yardım etmeliyiz. Satıldığını söyledi. İşkence gördüğünü söyledi. Doktora falan gitmesi gerekirse ailem ödeyecek."

Bir kez daha göğsüm minnettarlıkla kabardı.

Bir polis kamburunun üzerine eğilerek bana doğru gelirken irkildim. "Bu doğru mu, bayan?"

Cevap vermedim.

Sessizliğime kaşlarını çatarak birkaç saniye baktıktan sonra Simone'a döndü. "Merak etme. Bundan sonrasını biz hallederiz.
ona mükemmel bir bakım
sağlayacak." Karnıma buz
küpleri yerleşti. Bu da ne
demek oluyor?

"Ne demek istiyorsun?" Simone benim adıma sordu. "Yardım etmek istiyorum."

Simone'u görmezden gelen ela gözlü ve kahverengi saçlı genç polis çömeldiği yerden kalktı ve
dirseğimi yakaladı.

Dokunuşu tenimi ürpertti ama kendimi üniformasına ve yüzündeki iyiliğe odaklanmaya zorladım ve morarmış ağırlığımı ayağa kaldırmasına yardım edecek bir güven unsuru buldum.

"Gelin hanımefendi. Size bakacak ve söyleyeceklerinizi dinleyecek birini bulacağız."

Harold'ın tekmeleriyle kaslarım dövülürken ve diz kapaklarım tutulurken yüzümü buruşturdum. Kaburgalarım ağrıyordu, gözüm şişmişti ve yanağım Miranda'nın tokadından dolayı hâlâ yanıyordu. Hatta
Polis doğru şeyler söylese de, asıl söylediği şeyler

kanımı kokuşmuş tereyağına çevirdiğini söylemedim.

Başka bir şey daha vardı. Henüz söylemediği bir şey.

"Ne oluyor lan?" Miranda ellerini kalçalarına koyarak bana acı çektirme arzusunu hatırlattı
yerine getirilmemişti. "Bizi soydu. Hapse girmeyi hak ediyor, kırılgan bir çiçek gibi muamele görmeyi değil." Ayağını yere vurarak, "Erkek arkadaşımı bırakın. O sadece Bu aptal hırsıza bir ders vermek. Hepsi onun suçu."

Yaşlı polis gözlerini kısarak meslektaşının sözlerini tamamen farklı bir tonda kullandı. "Bu doğru mu? Bu kızlardan çaldınız mı?"

Miranda'nın beni kınamasını bekledim ama garip bir şekilde bu sefer kınayan sarışın oldu. Artık kan dökülme tehlikesi olmadığına göre, yine o titiz tavırlarına geri dönmüştü. "Onu çantalarımızdan cüzdan çalarken suçüstü yakaladık."

Genç polisin dirseğimi tutuşu sıkılaştı, destekten çok prangaya dönüştü. "Konuşma zamanı, bayan. Anlatın bize gerçeği."

Başımı öne eğdim. Sesim korkmuş bir yolcuya dönüştü, saklanmak için boğazımdan aşağı kaydı.

Simone benim yerime cevap verdi. "Sorunları olduğunu göremiyor musun?
Ya hiçbir şeyi olmadığı için çalıyorsa? Belki de
onu satın alan adamlardan kaçtı ve bizim yargılamamız yerine yardımımıza mı ihtiyacı var?"

"Ah, ne boktan bir şey!" Miranda ellerini havaya kaldırdı. "Sana yalan söylüyor Simone. Söylediği hiçbir şeyin doğru olmasına imkân yok."

Kendimi savunmak için ağzımı açmadım. Bir anlamı yoktu.

Harold, yumruklarıyla olmasa bile bana bedel ödetmek için bir fırsat daha görerek daha uzun boylu durdu. O bir
bukalemun gibiydi; vahşi gaddarlığını atıyor, yerine endişeli bir şövalyelik koyuyordu. "Ben sadece kadınımı koruyordum, memur bey. O kız bir hırsız ve yalancı. Kız arkadaşımı tehlikeye attı. Onları soydu. Tutuklanmayı hak eden biri varsa, o da odur."

Genç polis beni duvardan uzaklaştırdı, tiksinti merhametinin yerini alıyor. "İnkar etmek istiyorsan şimdi konuş
bu suçlamalar, bayan. Aksi takdirde bizimle geliyorsunuz."

Büzüştüm.

Paslı kan dilimi kirletti.

Kafamdan vurulduğum için aklım karıştı.

İnkâr etmeyi çok istedim. Yalan söylemek istedim ama zaten bir suç işlemiştim. Buna bir yenisini daha eklemeyecektim.

Simone ileri atılarak diğer dirseğimi aldı. Bu kıza hiçbir şey borçlu değildim ama o benim için savaşmaya devam etti. Normal şartlar altında ona bol bol teşekkür eder ve arkadaşı olmak için yalvarırdım. Onun gibi bir kızla ne geçmişimde ne de Elder beni bulduğundan beri tanışmamıştım.

Bir kadın arkadaşa sahip olmak çok güzel olurdu. Beni dinleyecek ve yaşadıklarıma sempati duyacak biri. Onunla Elder hakkında konuşabilir ve fikrini sorabilirdim. O ayrılmakla doğru şeyi yapıp yapmadığımı ya da
Beni kurtarmakla kalmayıp yaşama isteğimi geri veren adamı bırakıp gitmek saçma bir aptallıktı.

Bunu onun için yaptın.

O kısmı unutup duruyordum. Çektiğim acının beni değil onu korumak için olduğunu unutup durdum.

Sessizliğim memurları rahatsız

etti. Sabırları tükendi.

"Pekala, biriniz saçmaladığına ve diğeriniz tek kelime etmeyi reddettiğine göre, sanırım
İkiniz de binin." Yaşlı polis memuru Harold'ı, lastik yakalıların rahatlamaya çalıştığı işlek yola doğru çekti. yaygın merak. "Hadi gidelim."

Genç polis beni öne doğru sürükledi. "Sen de."

İsteyerek gittim, reddetmedim. Birkaç tökezleme ve topallama oldu ama karşı koymadım. Harold'un bana bahşettiği yeni ağrı ve sızılarla yapabileceğimden değil.

Simone, "Bekle, onu nereye götürüyorsun?" diye bağırdı.

"İşlem yapılacak ve sorgulanacak." Genç polis beni ileri sürükledi. Yediğim dayağın bir noktasında ayakkabımın tekini kaybetmiştim ve çakıl taşları tabanımı çürütürken irkildim.

Yaşlı polis ara sokaktan çıkıp güneşli caddeye girerken bir çift aviator güneş gözlüğü taktı. Biz yaya trafiğini aksattıkça yayalar yönlerini ve hızlarını değiştiriyor, meraklı turistlerin önünü kesiyor, hepsi de beni ve Harold'ı kolluk kuvvetlerinin pençesinde izliyordu.

Üzerinde polis logosu olan küçük bir sedan, sanki Simone'un arkadaşı yolda giderken onlara selam vermiş gibi kaldırıma çarpık bir şekilde oturuyordu.

Sarışın bana bir iyilik yapmış ve dayağı durdurmuştu ama şimdi de muhtemelen biraz borç para alma ve evimin yolunu bulma şansımı elimden almıştı.

Omzumun üzerinden, kollarını kavuşturmuş ve masum yüzünde endişeyle duran Simone'a baktım. El salladı beni götürürken tereddütle.

Beni hapiste görmeye gelir miydi? Babası izin verir miydi? Yoksa ekip arabasına bindiğim anda onu soymaya çalışan zavallı küçük mahkumu unutur muydu?

Öyle ya da böyle, başımı çevirip gözlerim artık binaların ardında saklı olmayan güzel okyanusu öptüğünde bunun bir önemi yoktu.

Ufuk güneş ışığının görkemiyle parlıyordu, ama ben buranın güzelliğiyle ilgileniyordum. Yelkenliler, spinnakerlar ve güneş kırıcılar umurumda değildi.

Tek bir şeyi önemsiyordum.

Uzaklara bakmaya çalışırken bile çılgınca aradığım bir şey vardı.

Bakmamalıyım.

Unutmalıyım-

Çok geç.

Phantom'un demirlediği, liman sıkışıklığının hemen dışında yüzdüğü, ev için bir işaret ışığı olan noktayı bulduğumda yırtık pırtık iniltime engel olamadım.

Ama yat yoktu. Ev yoktu.

Sadece, mücevherli kaplarla dolu bir çenede kayıp bir diş gibi boş bir turkuaz nokta.

Elder mektubumu okumuş ve benimle aynı fikirdeydi.

Phantom'a binmiş, Monaco'ya son bir kez bakmış ve oradan ayrılmıştı.

İçimde bir şeyler çatırdadı.

Kalbimi göğüs kafesimden ayıran bir bıçağa benzer bir şey. Kısa, yoğun, acımasızlığıyla kavurucu.

Genç polis beni aracın arkasına tıkıştırırken yere yığıldım.

Gözyaşlarımla savaştım, gözlerimi ufukta tutmak için zorladım, bunun bir hata olması için yalvardım. Bu benim yanlış yere bakıyordum. Hayalet hala oradaydı ve bir mucize eseri Elder gitme ihtiyacımı görmezden gelmişti.
ve şu anda beni arıyordu.

Lütfen.

Ama kapı kapandığında ve şehir hayatının ve trafiğin sesi kesildiğinde, gözyaşlarımı daha fazla tutamadım.

Bu herhangi bir yumruktan
daha çok acıttı. Herhangi bir
tekmeden daha beter.
Bu şimdiye kadar katlandığım en büyük
ıstıraptı. Kırık bir kalbin acısı.
Uzaklara gitmiş bir sevgilinin acısı.

Beşinci

Bölüm

Elder

Hayatımda geçirdiğim en kötü iki gündü.

Kalp ağrım azalmak yerine daha da arttı.

Saatler geçtikçe Pim'i kaybetmek bir garrotte gibi sıkılaştı.

Göğsümün etrafında, beni tamamen kesmek için o mükemmel basıncı bekliyordu.

Rotada kalmak ve geri dönmemek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti. Monako ardımızda kaybolduğu anda kontrolleri Jolfer'den alıp geri dönmemek için kendimi zor tuttum.

Rahatlamaya benzer bir şey ummaktan vazgeçtim. Aksine, toplumdan uzakta geçirdiğim bu zaman beni Pim'in orada tek başına, yabancılar tarafından kuşatılmış ve hayatta kalmak için kim bilir neler yapıyor olduğu düşüncesiyle mide bulantısı.

Onu bırakırken ne düşünüyordum ki?

Uyuyamadım.

Zar zor yiyebiliyordum.

Pimlico'nun kırdığı parçalarımı iyileştirecek bir şeyler bulma umuduyla güvertedeki yerimden nadiren ayrılıp ufka bakıyordum.

Ama hiçbir şey beynimdeki uyumsuzluğu durduramıyordu.

Arkamda paha biçilmez bir şey bıraktığımın akıl almaz bilgisi. Affedilemez bir şey yaptığım için kalbimde oluşan o korkunç şişlik.

Kendimden

nefret

ediyordum. Ve
ondan.

Duyguların mükemmel bir anlaşmayı mahvetmesine izin verdiğimiz için ikimizden de nefret ediyordum.

Dokunamayacağım, konuşamayacağım ya da koruyamayacağım bir yerde tek başına olmak yerine burada benimle olmalıydı.

Kendimi onun neden gittiğine ve benim neden yelken açtığıma odaklamam gerektiğinden, zamanımın çoğunu nöbet tutan paralı askerlerin lideriyle telefonda konuşarak geçirdim,
Ailem tarafından istenmiyorum.

Bana saatlik raporlar verdi ve en uzak kan akrabalarını bile korumak için ekibinin boyutunu artırdı. Bırakın herhangi bir bağlılığı, adını bile duymadığım insanlar.

Bir kez daha bağımlılığımın saf bir şeyi alıp kirlettiğini biliyordum.

Benim görevim anneme, amcalarıma, teyzelerime ve yaklaşık altı-yedi kuzenime karşı idi.

Hepsi bu kadar.

Gerçekte, Chinmoku muhtemelen yıllar içinde bizden biri haline gelen üçüncü dereceden kuzenleri ve kayınları umursamıyordu bile.

Ama ben yaptım.

Yabancıları hayatta tutmak için ani bir istek duyduğumdan değil, kafamdaki lanet olası takıntı yüzünden.

Onlar benimdi-bir şeyimiz olsa da olmasa da ortak ya da bir bağlantı. Akrabalarımın ağına bağlanmışlardı ve beynim korumadan
Kabile ve soyun üzerinde eski dünya sahipliğinin sınırında bir şey.

Durdurmaya çalıştım.

Lidere geri çekilmesini emretmek için elimden geleni yaptım.
Adımı bile bilmeyen insanların evlerinin önünde keşif yapıyordum.

Ama yapamadım.

Eğer Pimlico'ya girmeme izin verilmeseydi, bağımlılık, zorunluluk ya da uygun olup olmadığına bakmaksızın, herkese göz kulak olmak için elimden gelen her şeyi yapardım.

Güvertede durup pembe ufka baktım ve

eskiden kalbimin olduğu yeri ovaladım. Martı yok

Ciyaklamak ya da gece yarısı yüzmek sonsuza dek bozulacağından korktuğum şeyi düzeltebilirdi.

Annemin tehlikede olduğu düşüncesiyle endişeden hasta olmalı ve kimsenin beni istemediği yaklaşan aile buluşması nedeniyle sinirden delik deşik olmalıydım.

Ama tek düşünebildiğim Pim'di. Pim.

Pim.

Telefona sarıldım, çalmasını istiyordum, böylece Kalbimin cansız ve suçlayıcı bir şekilde çarpması, kendini bir kaburgaya asması dikkatimi dağıttı.

Her vuruş beni suçluluk duygusuyla hırlatıyordu. Her çarpıntı artık akşam yemeklerinin ya da yankesicilik derslerinin olmayacağını hatırlatıyordu. Artık aşık olmak yok.

Neredeydi şimdi?

Yardım edecek birini bulmuş muydu? İngiltere'ye mi gidiyordu? Zaten orada mıydı?

Çoğumun onun çoktan evinin yolunu bulmuş ve ait olduğu yere dönmüş olmasını umması hoşuma gidiyordu. Ancak kendimden nefret ediyordum çünkü başka bir yanım, karanlık bir yanım,
Kıskanç kısmı rahatsız oldu, umarım olmamıştır.

Çekip gittikten sonra bile bana ihtiyacı olduğunu.

Ayrı olduğumuz ve hiçbir şekilde iletişim kuramadığımız için onun da çok acı çektiğini. Cep telefonu yok. E-posta yok. Fiziksel olarak
diğerinin izini sürmenin bir yolu.

Uzaklara yelken açtın.

Kalbin yerine kanı seçtin.

Peki ne için?

Tekrar tekrar lanetlenip gitmeniz mi emredilecek? Kovulmak ve Hiç Kimse diye çağrılmak mı? Ömrümün sonuna kadar yalnız mı kalayım?

Kahretsin!

Boşta kalan elim tırabzanın etrafında kıvrıldı, ikiyüzlülüğü yüzünden ahşap ve pirinci sıkmak istedim. Benim için
ikiyüzlülük. Korkunç bir sonuca varmıştım.

Doğru şeyi yapma kisvesi altında... aslında tam tersini yapmıştım.

O. Gitti. Beni.

İkimizin de hayatta kalabilmesi için aramızda ne varsa bitirmek zorundaydım. O bu senaryodaki cesur savaşçıydı, bense sırf korktuğu için kolay yolu seçtiği için kendini asla affetmeyecek omurgasız bir zavallıydım. onu incitmek.

Lanet olsun, ne yaptım ben?

Duygusal heyelan üzerime çökerken telefon elimde çaldı.

Pim'e en az ailem kadar borçluydum.

Daha fazla olmasa bile.

Diğerleri sevgimi elimden alırken o bana sevgisini vermişti.

Peki ben ne yapmıştım? Beni kendimden kurtarma bahanesiyle bu aşkı benden almasına izin verdim.

Siktir et.

Ve onu becer.

Kalbim nihayet görevini yerine getirmeye başlayıp üç buçuk günlük kederli uyuşukluğun ardından beni uyandırdığında öfkeyle titredim.

Selix'in sesi telefonda yankılanarak düşüncelerime daldı. "Antrenman seansımız için hazır mısın?"

Gözlerimi kırpıştırdım, bedenime geri döndüm. Etrafımdaki dalgaları, bulutları ve parıldayan yatı gördüm. Ya bayılana ya da biri ciddi şekilde yaralanana kadar dövüşmek üzere anlaşmıştık.

Dün gece, randevuyu aldığımızda, hiçbir şey daha iyi gelmişti çünkü çellom bile düşüncelerimin Pim'e dönmesini engelleyemiyordu.

Acının işe yarayacağını ummuştum. Ama şimdi daha iyi biliyordum.

Bu acının geçmesinin tek bir yolu vardı ve bu da savaşmak, öldürmek ya da mükemmel evlat olmak değildi.

Beni lanetleyen bir anneye.

Kim olduğuma bakmaksızın beni seven bir kadın için mükemmel bir erkek olmaktı. Kendim de dahil olmak üzere herkes hayır derken evet diyen bir kadın.

Olduğum her şey için kendimi suçlu hissetmekten bıkmıştım. Kendime bahaneler üretmeyi bırakmıştım.

Artık rol yapamazdım.

Bunu yapamazdım.

Ne olursa olsun.

Tabii o bende değilse.

Telefonu sıkarak odama girdim. "Dövüşümüz ertelendi."

"Oh?" Selix homurdandı. "Tam olarak neden?"

Monako'dan ayrıldığımdan beri değiştirmediğim giysilerimden sıyrılıp bir avuç yeni eşya aldım ve hışımla banyoya gittim. "Çünkü ben öyle dedim."

"Bu da bir sebep Prest. Senin şifreli bir orospu çocuğu olduğunu hiç düşünmemiştim."

Duşa girerken onu görmezden geldim ve o gece duşa girdiğimden beri söylemek istediğim sözleri söyledim. Hayatımın en kötü hatası. "Helikopteri hazırlayın. Monako'ya geri dönüyorum. Derhal."

Altıncı

Bölüm

Pimlico

Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım.

Elbette, beni korkutan, dehşete düşüren ve ölümü dilememe neden olan durumlarda bulunmuştum. Ama düpedüz dehşetten ziyade sinirden titrediğim bir durumda hiç bulunmamıştım.

Polisin beni fiziksel olarak taciz etmeyeceğini biliyordum - ya da en azından öyle umuyordum. Onlar suçlu değildi, ya da en azından hepsi değildi. İşbirliği yaptığım sürece ya da en azından hüküm giyene kadar burada güvende olacaktım.

Korku, bu düşüncenin arkasından geldi ve omurgamda eşit otostopçular haline geldi.

Kendine gel. Düşünmeyi bırak. Sessiz ol ve bunu atlat.

Kendi tavsiyeme uyarak, polis arabası dururken ve araçtan indirilmeme yardım edilirken çenemi yüksek tuttum. I
küfür eden ve emir vermeye devam eden Harold'a bakmadı onu serbest bırakmaları için. Bizi telaşlı memurlar, yazıcı ve telefon sesleri, metal kelepçeler ve keskin kahve kokusuyla dolu büyük bir binaya götürdüklerinde uysallığımı korudum.

Bizi tutuklayan polisler, mevcut görevlerinden iki suç savaşçısı arkadaşlarına el salladılar. Başlarını salladılar ve bizi almaya geldi.

Hızlıca sorulan sorular ve verilen cevaplar Fransızca'ydı. Elder ile Monako'yu keşfederken Fransız aksanlarının seslerine alışmıştım, ancak ilk kez bu dili konuşmayı diledim, böylece neyle karşılaşmak üzere olduğumu biliyordum.

Harold kendi tiradına başlarken sessizce durdum ve başka bir memurun gelip sükûneti sağlamaya çalışmasına zorladım.

Konuşma başladığı anda bitmişti.

Yeni bir erkek memurun elleri dirseğimi tuttu ve meslektaşına başını salladı, bir diğeri ise Harold'u tuttu.

Harold bana öfkeli bir ifadeyle bakarak hırladı. "Bu iş daha bitmedi, inek. Babam bunu duyduğunda-"

Onu tutan memur sessiz kalmasını sağladı. Ben onun tehdidini görmezden gelmek için elimden geleni yaparken o arabaya bindirildi ve işlemlerinin yapılması için karakolun farklı bir bölgesine götürüldü.

Kimse benimle konuşmadı.

Barikat sadece refakatçimin rozetini kaydırması ve tuş takımına basmasıyla açılıyordu. Tek sandaletim barikata takılınca ayağım takıldı.

Memurun dengemi sağlamama yardımcı olmak için sıkıca kavradığı muşamba, unuttuğum yeni bir çürüğü harekete geçirdi.

Harold'ın gözümü morartması sayesinde görüşümün sadece yarısı çalışıyordu ve hastalıklı bir şekilde bundan daha kötü acılara katlandım çünkü bu bana Eklemlerimdeki sıcak şişliği ve kaslarımdaki gürleyen rahatsızlığı unutun.

Tek istediğim bu koridora ve bu ana odaklanmaktı, böylece başımın ne kadar büyük bir belada olduğunu daha iyi anlayabilirdim.

Koridorun sonunda sola dönen üniformalı rehberim başka bir kapı açtı ve beni içeri itti.

Beni bir kadın memurun evrakları karıştırdığı yüksek bir masaya götürerek Fransızca bir şeyler mırıldandı ve beni öne doğru itti.

Başıyla onayladı ama beni tutmaya gelmedi. Onun yerine, bileklerim kelepçeli bir şekilde tek başıma kaldım ve

Beni buraya getiren adam kapıdan çıkarken o da işini bitirmişti.

Sonunda başını kaldırdı, beni tepeden tırnağa taradı ve onu takip etmem için başka bir odaya işaret etti. Bu daha

küçük ama çok aydınlık ve temiz bir odaydı.

Diğer memurlardan daha gençti; şüphesiz bu kariyerde oldukça yeniydi ve henüz haydutlar ve hırsızlardan bıkmamıştı.

Herhangi bir soru sorma zahmetine girmedi, sadece nazikçe başını salladı ve yükseklik grafiğinin çizildiği duvarı işaret etti. "Lütfen orada durun. Gülümsemeyin."

Bana söyleneni yaptım ve bir kameranın flaşı bozuk görüşümün geri kalanını körleştirirken gözlerimi kırptım.

"Harika. Şimdi buraya gel lütfen."

Birkaç kez göz kırparak, çok sayıda kablo ve ekipmanın bağlı olduğu bir bilgisayar istasyonuna doğru ilerledim. O bir sandalyeyi bana doğru itti.

Sonraki birkaç dakika boyunca kıpırdamadan oturdum ve ellerimi tutup her parmağını bastırırken sesimi çıkarmadım. Bir şekilde parmak izlerimi tarayan ve anında ekranda beliren bir pede karşı.

Klavyeye dokunarak boyumu ve durumumla ilgili kendisine ulaşan diğer bilgileri girdi ve beni yavaş yavaş bilinmeyen bir vatandaştan kataloglanmış bir suçluya dönüştürdü.

Vesikalık fotoğrafım dosyaya sürüklenip yerine iliştirilirken gözlerim diken diken oldu. Yazıcı simgesine basarak

Sonra gülümseyerek sıcak, yeni mürekkeplenmiş kâğıdı almaya gitti. Adım, kişisel tanımım ve diğer şeyler gibi ayrıntılar için birçok alan boş kaldı.

Tek bir soru bile sormamıştı. Sanki- Kapı açıldı ve başka bir memur göründü.

-Sorgulamayı yapacak başka bir kişi için evrak işlerini yapıyordu.

Yeni gelen kişi, A kesim etekli siyah bir takım elbise, bembeyaz bir bluz giymiş ve göğüs cebinin üzerine altın bir kalkan dikmiş bir kadındı.

İşlemimi yapan kadın Fransızca bir şeyler söyledi, yeni oluşturduğum dosyayı bana teslim etti ve masasındaki görevine geri döndü.

Sandalyemde dönerek başka bir yabancıyla yüzleştim ve tüm iyi filmlerde gösterilen sorgulamaya hazır bir şekilde gerildim. Ancak gözleri kelepçeli bileklerime takıldı ve dudak büktü. "Şimdiye kadar çıkmış olmaları gerekirdi, değil mi?
Anlaştık mı?"

Neye katılacağımı bilemedim.

Tüm bunlar benim rahatlık alanıma göre çok tuhaftı.

Artık normal bir rahatlık aralığına sahip değildim.

Cebinden bir anahtar çıkararak ayağa kalkmamı işaret etti ve metal kilidi hızla açtı. Kelepçeler düşerken gülümsedi ve onları masanın üzerine koydu. "Daha iyi misin?"

Gözlerim büyüdü -ya da morarmış gözlerimle olabildiğince büyüdü.

Bu kadınlar bana toplumun kurallarını çiğneyen aşağılık bir üyesi olarak değil, bir insan olarak davrandılar. Kafama vurulmasını ya da küçümseyici sözler söylenmesini bekledim.
Hayatımı nasıl mahvettiğim hakkında.

Bu sivil işlem değil.

Yaşlı kadın elini yanağında gezdirerek, sanki hiç makyaj yapmamış gibi görünmek için ustalıkla uygulanmış tertemiz makyajını düzeltti. Sanki gözlerinin üzerindeki güzel gölgeler ve dudaklarındaki pembemsi tonlar doğalmış gibi.

Gösterişsiz kahverengi saçları ve üzerinde bir madalyon ile bir azizin sallandığı sade altın zinciriyle yakışıklıydı.

Dosyamı göğsüne bastırarak kolunu davet edercesine açtı. "Gidelim mi?"

Ne yapalım?

Ben cevap vermeyince topuklu ayakkabılarını giyip koridorun kapısını açtı. "Gidip biraz sohbet edelim ve temel şeyleri aradan çıkaralım, sonra doktoru çağıracağım, tamam mı? Adım Carlyn Grey ve şu andan itibaren davanızdan ben sorumlu olacağım." Dudaklarını büzdü
sempatik bir şekilde. "Pek iyi görünmüyorsun, seni zavallı şey. Ayakkabının tekini de kaybetmişsin. Ah canım. Bu arada bir şeyler bulacağımdan emin olabilirsin."

Dondum kaldım, ses tonundaki nezaket karşısında bir kez daha şaşkına döndüm. Geçmişim yüzünden kadın ya da erkek tüm insanları düşmanca bir bakış açısıyla mı değerlendirmiştim?

Bu Alrik'in derslerinin mi yoksa annemin yetiştirme tarzının bir ürünü müydü?

Her iki durumda da, bu kadın bana nazik bir teyzeyi hatırlattı.

Görevi özgürlüğümü elimden almak olan yasaların koruyucusu yerine beni dertlerimi boşaltmaya davet ediyordu.

Binlerce dilek dilemiş olsam da

zamanı geri sarabilir ve çalmayı asla düşünemezdim, sonuçlarıyla yüzleşmek zorundaydım.

Elder.

Onu başarılı bir şekilde düşüncelerimden uzak tutmuştum, ama muhteşem yüzü öyle bir canlılıkla belirdi ki

acı veren anılar ve onunla birlikte olmak için kemik kıran bir arzu.

Ona ihtiyacım vardı.

Sadece bu korkunç durum için değil, o yanımda olmadan nefes alamadığım için.

Ben cevap vermeyince Carlyn Grey öne doğru eğildi. "Biraz suya ihtiyacın var mı? Sana ağrı kesici veremem. Doktor sizi değerlendirene kadar yaralarınızla ilgilenin, ama eğer baygınlık hissediyorsanız yemek sipariş edebilirim."

Yemek mi?

Kulağa hoş geliyordu. Küçük bir baş sallama hareketi yaptım ve ona doğru sürüklendim.

Bir başka nazik gülümsemeyle ilerledi ve

Beni sıradan koridorda başka bir kapıya yönlendirdi - bu kapının üzerinde Görüşme Odası Dört olduğunu belirten bir etiket vardı.

"Bu taraftan."

Giriş kapısını açtı ve ben onu geçene kadar bekledikten sonra kapıyı kapatıp siyah plastik sandalyeye oturdu. Büyük bir masa onu, tereddütle oturduğum ve kemiklerim ağırlaştıkça yüzümü buruşturduğum boş bir koltuktan

ayırıyordu.
oturmak ve ayakta durmamak için acı verici bir iş.

Beni izledi. "Pek iyi görünmüyorsun." Masanın üzerinde duran telsizi kullanarak, "IR Four'a biraz su ve sandviç getirin lütfen," diye emretti.

Çatırtılı bir yanıt midemdeki ani gurultuyu gölgelemeyi başardı.

Bir sandviç kulağa hiç bu kadar harika gelmemişti.

Önündeki evrakları düzeltirken dikkatle bana baktı. "Bu sorular sadece formalite. İşimiz biter bitmez doktoru çağırıp seni tedavi ettireceğim. Eğer kendini iyi hissetmediğin bir an olursa bana söyle." İlk uyarı imasıyla gözlerini kıstı. "Eğer işbirliği yaparsan,
Doğruyu söyle ve bu işi halletmeme yardım et, sadece birkaç dakikanı alacak."

Yutkunarak sesime bu kez saklanmaması için bir mesaj gönderdim ve başımı salladım.

"Harika." Göğüs cebinden bir kalem çıkararak ucu ilk boş kutuya bastırdı. "Başlamaya hazır mısınız?"

O kadar yumuşak bir şekilde sormuştu ki, sanki kalabalık bir süpermarkette kaybolmuş bir çocukmuşum ve o sadece beni sevdiği birine geri götürmek için kim olduğumu öğrenmeye çalışıyormuş gibi bir senaryo çizdi.

Başımı eğdim, Harold beni tekmelerken parmaklarım kir içindeydi ve kaldırımı tırmalamaktan sıyrılmıştı.

Keşke konuşmak daha kolay olsaydı. Keşke konuşulduğunda cevap vermek doğamın bir parçası olsaydı. Ama bir yabancıya sesimi duyuracak kadar güvenmek büyük çaba gerektiriyordu.

Carlyn Grey yine de öfkesini kaybetmedi. Karmakarışık saçlarımdan başımı kaldırıp derin bir iç çekerken sabırla bana baktı. Bunu atlatmam gerekiyordu. Daha dik otururken yan tarafım zonklayınca yüzümü buruşturdum. "Evet, hazırım."

"Güzel." Cesaret verici bir şekilde gülümsedi. Sayfaya bakarak, "İsim?" diye sordu.

İşte buydu.

Pimlico olmayı bıraktığım ve önceki varlığıma döndüğüm an. Tam ismimi kucaklamaya hazır değildim. Normal bir insan olmak için yeterince güçlü değildim.

İş kaygıları ve vergi yükümlülükleri olan bir vatandaş. Ama hazırım ya da değilim... Işığa dönüş yolculuğum başlamıştı.

"Tasmin Blythe."

Memur sanki ismim serbestçe verilmiş gibi davrandı. Her günün her saniyesi. Neden olmasın ki? Bir isim paylaşılan en ortak şeydi. Ama benim için... o çok uzun zamandır ilk kez duyuyorum.

Elder'a söylemeliydim.

Kendimden bu kadar çok şeyi ondan saklamamalıydım. Güvenliğim karşılığında tek istediği kim olduğumu bilmekti. Çocukken en sevdiğim pelüş tavşanın adını neden paylaşmadım? Neden ona meşale ışığında savaşçı fae'lerin epik fantezilerini okuduğumu ve prensesler, gizlice kendi büyülü peri masalımı dilemek?

Ona şimdi söylemek istedim.

Onu oturtmak, içini dökmek ve yıllarca sakladıklarını ortaya dökmek arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Kalbim uzuvlarımdaki tüm çürükleri çaldı ve onları tek bir yerde topladı. Acı için bir bandaja ihtiyacım vardı.

"Milliyetiniz?" Carolyn beklentiyle başını kaldırdı. "İngiliz."

"Adres?"

"Daire Üç, Yüzyıl Binası, Pollyworth Yolu, Londra."

Bunu söylemek bile, yerel Hint paket servisimden aldığım tereyağlı tavuğun tadını ve komşumun pencere kutularından gelen pembe güllerin kokusunu geri getirdi. Merdivenlerden uçarak çıkarken annemin onaylamama sesi yerine Bir hanımefendi gibi yürüdüm ve sırt çantamın ağırlığı okul kitaplarımla doluydu.

"Yaş?"

Durakladım. Kaç yaşındaydım? Çalındığımda on sekiz yaşındaydım....

"Yirmi."

Ergenlik hayatımın geri kalanını bu şekilde geçireceğimi düşündükçe ürperiyordum.

-Masumiyet ve umursamaz eğlence yılları, cinsel istismarla kilitlendi. O yılları asla geri alamayacaktım. Asla O masumiyeti tekrar bulmak. Nefesim kesildi.

Hain bir ürperti çökerken kendime sarıldım.

Carlyn kahverengi saçının çenesinin etrafında sallandığını fark etti.

Ela gözleri acıma duygusuyla ısındı. "Biliyor musun? Bende Şimdilik bu kadar yeter. Şu doktor ziyaretini halledelim, olur mu?"

Başımı kaldırıp bakmadım, eski anılarla dolup taşmıştım.

* * * * *

Günün geri kalanı bulanıktı.

Memur Grey beni başka bir odaya yönlendirdi; bu odada soluk mavi çarşaflarla kaplı bir sedye ve bir doktorun tavsiyelerini sunması için basit bir çalışma masası vardı. Bekliyorum Ben irkilerek yatağa uzanıncaya kadar Carlyn bileğimdeki küçük kelepçeyi gümüş çerçeveye bağladı.

Tenimdeki soğuk ısırıkla kaskatı kesildim.

"Politika, korkarım." Özür dileyerek omuz silkti. "Sizi bir süreliğine yalnız bırakacağım, bu arada Doktor. Sizi gözetimsiz bırakamam ve zapt edemem."

Bana açıklama yapması ve beni kelepçelediği için pişmanmış gibi davranması, onun iyi doğası hakkında çok şey anlatıyordu.

Zorla gülümsedim. "Anlıyorum."

Beni kalp ağrımla baş başa bıraktı ve kısa bir süre sonra yanında başka bir kadınla yeniden ortaya çıktı. Carlyn, genel bir kontrol yapılması talimatını verdiği anda beni yalnız bırakarak ayrıldı.

Sınav iyi başladı.

Doktor bana adının Michelle olduğunu söyledikten sonra Annaz nereme vurulduğu ve tekmelendiğime dair sorular sordu. Kibarca beni incelemek istedi ve elbisemi yukarı çekerek kalçalarımda ve uyluklarımda hızla büyüyen taze

çürükleri ortaya çıkardı. Ellerini eklemlerimde gezdirdi ve

ve ben onun istenmeyen dokunuşundan kaçmak için çenemi kilitlerken, yüzü yavaşça
Kibar profesyonellikten endişeye.

Birçok yara izime baktı.

Tacizden kaynaklanan kusurlarımın izini sürdü.

Carlyn Grey'in aksine, gözlerinde daha derin gülme çizgileri vardı,

ve gümüş iplikler koyu renk saçlarını süslüyordu.
Bronzlaşmış teni bu parti beldesindeki ada hayatından bahsediyordu ama
Bakışlarındaki kurnaz hesaplama hiçbir şeyi kaçırmadığını gösteriyordu.

Benimle ilgili hiçbir şeyi kaçırmadığı kesin.

Oh, hayır...

Lastik eldivenlerini çıkaran Dr. Annaz geri adım attı.
Bir an için konuşmadı, ama sonra tartışılmaz bir otoriteyle sakin bir şekilde şöyle dedi
Geçmişinde çok canın yanmış."

Bu bir soru değildi, bu yüzden cevap vermedim. Gerek de yoktu zaten.

Vücudum gerçeği söyledi.

Kollarını kavuşturarak mırıldandı, "Bana söylediğin şey kayıt dışı kalabilir ve müşteri-doktor gizliliği ile korunabilir, ancak davanıza yardımcı olmak için de kullanılabilir. Memur soymaya çalıştığınız kızın erkek arkadaşı tarafından dövüldüğünüzü söyledi, bu doğru mu?"

Parmaklarımı birbirine doladım ve avucumdaki çakıl sıyrıklarını görmezden gelerek sıktım. "Evet."

"Peki ya ondan önce? Alçı ya da başka bir tıbbi gözetim olmadan kendi kendine iyileşen kemik nodüllerine nasıl sahip olduğunuzu anlatmak ister misiniz?"

Hayır, sana söylemek istemiyorum. Evet, söylemek istiyorum.

Tanrım, bilmiyorum.

Saklanmaktan bıkmıştım.

Belki de sorduğunda Elder'a kendimden daha fazla şey vermiş olsaydım, varlığıma daha uzun süre tahammül etmek için ihtiyaç duyduğu şeyi elde edebilirdi.

Belki de sorular artık korkulacak bir şey değil, bir şekilde daha iyi olmak için bir araçtı.

Bir elimle yüzümü ovarken diğer elimle
Yatağa kelepçeli bir şekilde kaldığımda derin bir iç çektim. "Eğer sana söylersem, bana ne olacak?"

Hapishane yerine psikiyatri koğuşuna gönderilir miydim?

Anneme tüm detaylarıyla anlatılacak mıydı? Duymasını hiç istemediğim detaylar mı?

Dr. Annaz yumuşadı. İlerleyerek yanımdaki yatağa tünedi. Bana dokunmadı ama varlığı rahatlatıcıydı. "Kararı sen vereceksin. Bana çok gizli bir şekilde anlatırsan, yılların çalışma ve deneyiminden gelen tavsiyelerde bulunabilirim ve bunu orada bırakabiliriz. Ya da, senden çalınan her şeyi geri almaya hazır olduğunu hissediyorsan, o zaman muhtemelen Memur Grey ve
size yardım etmemize izin verin."

"Beni hapse atarak bana yardım mı edeceksin?"

Başını iki yana salladı. "Bazen tekil olaylara katlanırız ve her bir olayla o şekilde başa çıkmamız gerekir - ya affediliriz ya da sonuçlarına katlanırız. Diğer zamanlarda ise, yaşadığımız şeyler tek bir olay değildir, ancak daha önce cevabı olmayan şeylere bir açıklama getiren bir dizi halinde birleştirilir." "Sana söylemeyeceğim" demeden önce içini çekti.
Ne yapacağınızı ve herhangi bir seçim yaparsanız ne olacağını size söyleyemem, ancak bir noktada, herkesin size zarar vermeyeceğine güvenmeniz gerekir."

Bilge paragrafının hangi kısmının beni kırdığını bilmiyordum. Sadece o kırdı.

Bir an kaskatı ve soğukkanlı oturdum.

Bir sonraki sefer, sessiz hıçkırıklara
boğuldum. Bağışlanma ya da sonuç.

Tek olaylar veya sırayla bağlantılı.

Bir noktada... güvenmeniz gerekir.

Güvenmeyi çok istedim.

Belki de başlamanın zamanı gelmiştir.

Gözyaşlarımla konuşurken itiraf ettim, "Ben
cinsel köleliğe satıldıktan sonra iki yıl boyunca hapsedildi."

O cümle. O

itiraf.

Bu, ıstırap barajındaki son barikattı.

Michelle Annaz elimi tuttu ve sıktı. Hepsi bu kadardı. Ben Elder'dan daha fazla insanın artık bildiği bilgisiyle titrerken o sıktı ve sessiz kaldı.

Çirkin gerçeğim ortaya çıkmıştı ve bu kadın bana sanki hayatta kaldığım için çok ama çok güçlüymüşüm gibi davrandı.

Dr. Annaz ilk sorusunu sordu: "Nasıl?" Ben de

cevapladım.

Sorularının geri kalanı kafatasımın içinde vızıldayan arılara dönüştü.

Ne kadar

sürecek?

Nereye?

Kimi?

Nede

n?

Bana ne yapıldı?

Cevaplarım arıların beslendiği nektardı, beni uzun zamandır boğan polenleri yavaşça süpürüyorlardı,
bala dönüşmek için uçup gidiyor.

Acımasızca dürüst oldum ve hiçbir şeyi saklamadım, anıların üzerimde güç sahibi olmasını engellemek için elimden geleni yaptım.

Ve bitirdiğimde, günün ne kadarının geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Duygusal arınmadan dolayı başım ağrıyordu ve
Mide, açlığın ötesine geçip boşluğa düşmüştü.

"Sana son bir sorum var Tasmin. Ve cevabını çok dikkatli düşünmeni istiyorum."

Dr. Annaz'a ve yıpranmış yüzündeki sertliğe baktım. Bitirmesini bekledim.

"Bunun aramızda kalmasını mı istiyorsun? Yoksa Memur Grey'i de dahil etmemden memnun musunuz?"

Bir kez daha, iki farklı sonucu olan bir soru.

Eğer hikâyem bu odada kalırsa, hırsızlığım ve köleliğim sonsuza dek iki ayrı olay olarak kalacak ve yaptığım şeyi nasıl ve neden yaptığıma dair hiçbir açıklama olmayacaktı. Ama başkalarının bilmesine izin verirsem, azarlamaları büyük olasılıkla
sempati duyarlardı. Bunun ayrı bir olay değil, bir dizinin parçası olduğunu daha iyi anlayacaklardır.
Elder dizisinin bir parçasıydı ve şimdi de benimle konuşmak için zaman ayıran bu iki kadın.

Bunu sempati için
yapmadım. Gerçek için
yaptım.

"Söyle ona. Bilmesini istiyorum."

Dr. Annaz tek kelime etmeden ayağa kalktı ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

On dakika sonra Carlyn Grey ile döndü.

Carlyn bileğimdeki kelepçeyi açıp Dr. Annaz'a başıyla onay verirken iki kadın da bana nazikçe gülümsedi. "Ben Size hastaneye kadar eşlik edeceğim ve testler yapılana kadar orada kalacaksınız."

"Testler mi?" Gözlerim doldu. "Ne testi?"

Dr. Annaz omzumu sıvazladı. "Buraya birkaç sıyrık ve çürüğü tedavi etmek için geldim Tasmin, ama bundan çok daha iyi bir bakıma ihtiyacın var."

"Öyle mi?"

Üzüntüyle iç çekti. "Biliyorsun."

* * * *

Testler invazivdi.

Korkunç anıları geri getirdiler ve yapıştırılmış bazı parçalarımı kırdılar.

Elder'ın doktoru Michaels, dilimi diken ve beni tekrar bir araya getiren kişiydi. Nazik, sabırlı ve anlayışlıydı.

Çok sayıda aksana ve makineye sahip bu yeni doktorlar, regl dönemlerim, iç organlarım ve diğer korkunç özel şeyler hakkında sondaj soruları sordular.

Alrik'in üzerimde ne kullandığını itiraf ettikten sonra kalıcı bir hasar olup olmadığını görmek için bir jinekolog görevlendirildi. Kırık kemiğim olup olmadığını belirlemek için çok sayıda röntgen çekildi.

Kan alındı. EKG'ler

kaydedildi.

Daha fazla soruya cevap vermek, makinelerin vızıltısına boyun eğmek ve kolalı çarşafların üzerinde sinirden titreyerek bir başka konsültasyon için beklemek arasında saatler geçti.

Carlyn Grey yorgun bir gülümseme ve tamamlanmış bir havayla bana yaklaştığında gökyüzü geceyle birlikte kararmıştı ve üçüncü fincan kahveyi uzattı.

Birinci ve ikinci fincan arasında, bana her şeyin üstesinden umduğundan daha iyi geldiğimi ve bir insan vücudunun nelere dayanabileceğine hayran olduğunu söylemişti. Katlandığım işkencelerle ilgili hikâyelerimi dinlemekten hoşlandığını sanmıyordum ama kanıtlar tenimde açıkça görülüyordu.

"Pekala, işimiz bitti." Uzun bir iç çekişle yatağımın yanındaki sandalyeye ağır ağır oturdu.

İkimiz için de uzun bir gün olmuştu.

"Kan tahlilinizin sonuçları yarın gelecek ve Dr. Annaz iç muayenenizle ilgili ikinci bir görüş alacak."

Neden ikinci bir görüşe ihtiyaç duyduklarını sormak istedim.

Sorun ne?

Ama devam etti, "Şimdilik, son yaralarınız sarıldı ve başka bir memur sizi sorguladı.

Seni yaralayan suçlu. Kız arkadaşı suç duyurusunda bulunuyor, ancak suç duyurusunda bulunmayan iki tanık daha olduğu için, seni yirmi dört saat daha raporları teyit ettik ve buradan nereye gideceğimizi

biliyoruz."

Kahvesinden bir yudum alarak ekledi: "Hâlâ benim gözetimim altında olduğunuza ve kendi itirafınıza göre Gidecek bir yerin yok, geceyi burada geçireceksin. Dinlen, biraz yemek ye, sabah ilk iş seni almaya geleceğim."

Gözleri benimkilerle buluştu. "Kaçmamanız için kapınızın önünde bir nöbetçi olacak."

"Kaçmayacağım."

Gülümsedi. "Biliyorum. Sen iyi bir kızsın Tasmin. Bu karışıklığı düzelteceğiz."

Bugün bana kaç kez Tasmin denmiş olursa olsun, yine de kulağa yanlış geliyordu.

Ben Pimlico'ydum... iyi ya da kötü.

Carlyn kahvesini bitirdi. "Yarın sonuçlarınızı aldıktan ve davada ne durumda olduğumuzu öğrendikten sonra, bir aile üyesinin izini sürmeye başlamanın zamanı gelebilir, değil mi? Seni eve götürmenin bir yolunu bulalım -eğer bu olayı bir kabahat olarak nitelendirebilirsek."

Home.

Ücret

siz.

Güven

li.

Acı tatlı olsa da.

Yine de Elder'ın beni son yola götürmesini diledim.

Çok fazla bilinmeyen olmasına rağmen.

Minnettarlık gözyaşlarına boğuldum.

Yedinci Bölüm

Elder

Onu bulamadım.

Dünyadaki tüm ülkelerdeki tüm şehirler arasında en çok Monako'yu tercih ettim ve bunun nedeni vergi değil Fransız Nehri'ni çevreleyen cennet ve zengin güvenlik. I bireysellik ve saygı havası için sevdi. Kimse kimseye boyun eğmek zorunda değildi.

Şimdi, bu yer benim bok listemdeydi.

Pimlico nasıl bu kadar muhteşem bir şekilde ortadan kaybolabilir?

Tek bir kafe çalışanı bile tarif ettiğim kızı görmemişti.

Tek bir esnaf bile onu sokaklarda dolaşırken gördüğünü itiraf etmedi.

Tren istasyonlarına, feribot terminallerine ve havaalanına seyahat ettim.

Selix ve ben, düşünebildiğim çoğu alanı ele aldık... ve hiçbir şey.

Karanlık çökmüştü ve sonunda vücudumun beslenmeye, zihnimin de uykuya ihtiyacı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım.

Onu özlemek beni içten içe yiyip bitiriyordu ve eğer akıllı davranmaya başlamazsam onu sonsuza dek kaybedecektim.

Telefonum çaldı.

Selix: İş bölgesinde. Bir güvenlik görevlisi, Pim'in tarifine uyan bir kızın polis arabasına itildiğini gördüğünü söyledi.

Tanrım!

Ben bir embesildim.

Neden şehirdeki karakolları kontrol etmek aklıma gelmedi? Noktaları kontrol etmek kadar açık olmalıydı.

Bu lanet ülkeden çıkmanın hiçbir yolu yok.

Telefonumu elime alarak, geceye geri dönmeye ve bulabildiğim her karakolu yağmalamaya hazırlandım. Sadece...

Daha iyi bir yol varken neden ayak işlerini yapayım?

Sekizinci Bölüm

Pimlico

Ertesi gün tıbbi testlerimin sonuçları geldi. İyi bir gün değildi.

Haberi veren kişi Dr. Annaz'dı.

Başlangıçta, uzaktan dinledim.

Benimle değil, başka biriyle ilgili bedensel komplikasyonlar. Zaten bildiğim şeyleri tekrarladı: erken başlangıçlı artritim, kelepçelenmekten kaynaklanan küçük bir işitme problemim olduğunu

Başının etrafında ve oynadığı tüm numaralar sayesinde büyük olasılıkla gözlüğe ihtiyaç duyacak bir görüş.

Bu hiçbir şeydi.

Yaşanabilir bir

şeydi.

Bana söylediği son şey değildi.

Sözlerini bitirdiğinde, kollarımı rahmime doladım ve akmakla tehdit eden öfkeli gözyaşlarımla savaştım.

Beni incitebilecek şeyleri duymayı bıraktığımı sanıyordum. Yanılmışım.

Çok yanlış.

Görünüşe göre Alrik beni içten içe o kadar kötü yaralamıştı ki, gebe kalma şansımı mahvetmişti. Kullandığı maddeler, sürdüğü yanlış kayganlaştırıcılar beni kısırlaştırmıştı.

Asla hamile kalamam.

Bana yaptığı o korkunç iğnelere ihtiyacım yoktu. Bir daha doğum kontrolü konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Ben kısırdım. İşe yaramaz. Boştum.

Bana asla çocuk sahibi olamayacağım söylenene kadar çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim.

Sanki hiç görmediğim bir rüya, her şeyden çok istediğim bir gerçekliğe dönüşmüştü. Sadece bu kâbusun içinde kalmam gerektiği söylendi.

Gerçeküstüydü.

Bu düşünülemezdi.

Sanki Alrik mezardan çıkıp gelmiş ve benden daha fazlasını çalmış gibiydi.

Bir süre daha yalnız kaldım.

Trajedi ve karakola geri götürüldüğümde, bunu asla düşünmeyeceğime dair yemin etmiştim.

Asla sahip olamayacağımın söylenmesinin nasıl

hissettirdiğini unutmak için

Aniden umutsuzca istediğim bir şey ve panik atak geçirmeden bu fikre alışmak. Kimin umurundaydı ki Kadınlığım, yeniden öldürmek istediğim bir canavar tarafından paramparça mı edilmişti?

Hâlâ

hayattaydım.

Hala

buradayım.

Hala kazanıyorum.

Neyse ki sorgu aklımın başka şeylerde kalmasını sağladı.

Tıpkı dün olduğu gibi, gördüğüm muamele izlediğim hiçbir polis dizisine benzemiyordu. İyi polis, kötü polis yoktu. Ellerimi metal masalara vurmak ya da

sert sorular. Hala alışamadığım aynı nazik kibarlık ve saygı.

Sundress'im istasyonun soluk klimasına karşı yeterince sıcak değildi ve bir yerlerde,

Birisi bana, sandalyeme iyice gömüldüğümde bana sarılma görevi gören krem rengi rahat bir kazak vermişti.

Karnım doyurulmuş, duş almış, yeni bir çift ayakkabı verilmiş ve derimdeki çürükler Alrik'in bile gurur duyacağı güzel bir mozaiğe dönüşmüştü.

Günün ilk bölümündeki sorgulama kolay olmamıştı çünkü açıkçası verecek cevabım yoktu.

Nerede tutuluyordum?

Oraya nasıl götürülmüştüm?

Satıldığım yer neresiydi?

Onlara tek söyleyebildiğim hücremde beyaz bir Bir tepede bir köşk, özel uçakla götürülmüştüm ve bir etkinlikte kağıttan maskeleri olan adamlara satılmıştım. QMB olarak adlandırılır.

Diğer sorular tehlikeli derecede kişiseldi.

Beni kim kurtarmıştı ve nereye gitmişlerdi?

Özgür kaldığım anda neden annemle iletişime geçmedim?

Başıma gelenlerden sonra dilimi kim dikmişti?

Şunlar, ben korundum.

Gerçeklerle cevap vermeyi reddettim ve bunun yerine yarım başlangıçlar ve saçma sapan şeyler söyledim.

Elder'ın adını bir kez bile anmadım.

Onun başını belaya sokmamın imkanı yoktu- Özellikle de benim için yaptığı onca şeyden sonra. Onlara sadece parası olan iyi bir Samiriyeli'nin beni bulduğunu, sahibimden aldığını ve tıbbi bakımım için ödeme yaptığını söyledim.

Onlara tetiği çekip Alrik'i vurduğumu ya da Darryl'in boynundan çıkan o korkunç sesi kesinlikle anlatmadım. Elder'ın güçlü ellerinde kırılıyor.

Bunların sır olmasının bir nedeni vardı ve ben onları tüm gücümle korudum.

Tıpkı artık bir oğlum ya da kızım olamayacağının söylenemeyeceği gibi.

Kendimi tüm kalbimle kaptırdığım diğer sorular.

Annemin adı neydi?

Doğum tarihi?

Onu daha hızlı bulmaları için verebileceğim bir şey var mı?

Öğleden sonra bir Sezar salatası geldi ve cevaplarım şüphesiz şu şekildeyken yemek için yalnız bırakıldım sistemlerinde işlenir.

Yemekten sonra yine aynı şeyi bekliyordum ama Carlyn kasvetli ve gergin bir şekilde geldi. Yüzündeki her zamanki tatlılık yerini keskin bir gerginliğe bırakmıştı.

Bekle... Ne oldu?

Sandalyemde kıpırdandım ve kazağımı üzerime çektim.

Önümdeki sandalyeye otururken gözleri kısıldı,
Elindeki dosyayı masanın üzerinde dinlendiriyordu.

"Merhaba, Tasmin." Sarsıldım.

Kısmen o ismin hala bana ait olmamasından ve
Çünkü ses tonu beni dehşete düşürdü. "Ne oldu? Neyin var?"

Çılgınca bir an için bana Pim demesini diledim.

Pimlico isminden pek çok nedenden dolayı nefret ediyordum ama o kızla bu yeni taklitçiden daha uyumlu hissediyordum
Tasmin gibi davranarak. Yanlış yerlerden gelse bile biraz cesaret bulmam gerekiyordu. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Memur Grey hafifçe titreyen parmaklarını dosyanın üzerinde gezdirdi. "Bazı haberlerim var."

Gözlerimi evrakın üstündeki logodan ayıramadım ve ardından bir kadının grenli bir fotoğrafı geldi.
bir daha göremeyeceğimi sanıyordum.

Annem.

Sarsıntılar beni inkar edemeyeceğim bir zalimlikle ele geçirdi. Bana her şeyi anlatmasını talep etmek istedim ama bir kez daha sessizlik kalkanım oldu.

Boğazım düğümlendi.

Gözlerim bulanıklaştı.

Kalbim dörtnala koştu.

Ne oldu?

Söyle

bana!

Dosyayı okşadı. "Annen hakkında bir şey biliyor musun? Onu en son hayırseverlik yaptığı gece gördüğünden beri. gala?"

Başımı salladım, gözlerimi o küçük grenli fotoğraftan ayıramıyordum.

Anne.

Carlyn'in omuzları biraz çöktü, taziyeler bakışlarını doldurmaya başlamıştı bile.

Sertleştim.

Soruyu tutamadım. "O... o öldü mü?" Uyuşma, bu korkunç, korkunç sorunun hecesini takip etti, beni zaten cevaptan koruyordu.

Eğer o öldüyse, gerçekten yalnızdım. Eğer ölmüşse... bu beni nasıl hissettirirdi? Onu seviyordum çünkü o benim annemdi. Ama onu sevmek zorunda değildim. Ama aynı zamanda o benim geleceğimi, geçmişimi ve tek hayatımı temsil ediyordu.

olmadan iyileşmek için güvenli bir yer bulma şansı
Elder ya da Phantom denilen onun büyülü yüzen saray güvenerek.

Carlyn bana yarım bir gülümseme verdi. "Hayır, o ölmedi."

Ciğerlerim çalışmayı durdurdu. Bu iyi haber değil miydi? Neden bana gerisini anlatmaktan korkar gibi oturuyordu? İkimiz de konuşmayınca mırıldandı, "Sen götürüldüğünde... bir şey oldu."

Zihnim hızla ilerliyor, ne söylemek üzere olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Ne oldu ki? Annem ne yapmış olabilir-

Bir kar fırtınası omurgamdan
aşağı uğuldadı. Sert bir nefes
çektim.

Hayır.

Bu mümkün değil.

Bunca zaman, kapkaççımın saf küçük bir kızı gözüne kestiren ve dolar işaretleri gören fırsatçı bir sapık olduğunu ummuştum.

bir insan hayatı yerine. Peki ya annem -pedofiller ve suçlularla yaptığı tüm çalışmalarda- bir şekilde ruhunun karanlık tarafını benimsemiş olsaydı?

Ya beni bir deney olarak sattıysa?

Ya hayatta kalmamı uzaktan incelemek için beni bir canavara teslim ettiyse?

Fikir mantıksız ve çok zorlamaydı, ancak bu konseptin korkunç bir şeye dönüşmesini engellemedi
Beni beyaz bir kadının nasıl kobay olarak kullanacağı kabusu.

Orta sınıf terbiyesi almış bir kız tecavüz, işkence ve akıl oyunlarından kurtulabilir.

Kırılmadan önce ne kadar dayanabilirdim…

"…Çok üzgünüm, Tasmin."

Kafamı kaldırdım, Carlyn'in konuştuğunu görünce şok oldum.

gerçeği söylemişti ve ben dikkat etmemiştim. Haberi tekrarlamayacağı korkusuyla kendimi öne attım ve ellerimle onun ellerini kavradım. "Ne yaptın sen?

ne diyorsun?"

Ona dokunduğum yere kaşlarını çattı ama azarlamadı. "Yalnız kalacağın için üzgün olduğumu söyledim. Aile dairen satıldığı, mobilyaların açık artırmaya çıkarıldığı için,

ve annenin yaptığı şey yüzünden çocukluğun mahvoldu."

Titremeler bin kat daha kötü bir şekilde geri gelmişti. "Peki annem ne yaptı?"

Evrakları itmeden önce biraz yüzü kızardı.

Bana doğru. "Kendin gör." Sesini alçalttı. "Suç suçtur ve yaptıklarının bedelini ödeyenlere asla sempati duymayacağım ama içimdeki kadın annenin neden böyle bir şey yaptığını anlıyor. Sonra

nedenini anlayabiliyorum."

Neyin nedenini gördün mü?

Parmaklarım kâğıdı karıştırıyor, çekiştirerek kapatıyor ve kıvrılmış köşeleri düzeltiyordu. Annemin fotoğrafı aşırı pozlanmıştı ve piksel pikseldi, ama düzgün bir bakış bana ihtiyacım olan her şeyi gösterdi.

Sabıka fotoğrafıydı.

Önündeki panoda tutuklanma tarihi, boyu, kilosu ve doğum tarihi yazılıydı.

Düğme burnu, yüksek elmacık kemikleri ve geniş gözleriyle benimkine çok benzeyen yüzü sert ve neredeyse gururluydu. Kameraya bir suçlu gibi bakmıyordu; vicdan azabıyla kıvranıyor ve geleceğinin ne getireceğine kızıyordu.

Tabii ki hayır.

Fotoğrafçıya başarılarını elinden alması için meydan okurcasına muzaffer ve kinci bir tavırla baktı.

Neden tutuklandı? Ne

yaptı?

Hiçbir evrende annemin kariyerini bir kenara atmasını anlayamazdım. Hastalıktan dolayı hapishanelerde çalışıyordu.

Tecavüzcüleri ve katilleri neyin harekete geçirdiğine dair profesyonel bir merakı vardı ama her zaman gece eve dönerdi. Bir deneydeki fareler gibi incelediği aynı insanlarla kilit altında tutulduğunda çıldıracaktı.

Gözlerim isteksizce fotoğrafından ayrıldı, parmaklarım kısa raporu okurken bile teması sürdürmek istercesine yüzüne kaydı.

Mahkum: 890776E

İsim: Sonya Blythe

Suç özeti aşağıdaki gibidir:

Sonya Blythe 3 Kasım 2014 tarihinde kızı Tasmin Blythe'ın kaçırıldığına dair bir ihbarda bulunmuştur Londra'nın Pimlico banliyösü yakınlarındaki Baglioni Otel'de düzenlenen popüler yardım balosundan. Soruşturma devam ediyordu ama bir sonuç alınamadı. Yardım balosundaki tüm konuklarla yapılan ilk görüşmelerden sonra yeni bir ipucu elde edilemedi ve dava durdu.

Carlyn'e baktım. Benim o kız olduğum onun için yeni bir şey değildi. Köle adımın çalındığım yerden sonra Pimlico olduğunu ve hakkımdaki kayıp kişi dosyasının yeniden ortaya çıkmam sayesinde kapandı.

Bunu biliyordu çünkü kayboluşumla ilgili dosyayı çoktan ortaya çıkarmıştı. Hırsızlık yaptığım için bana zulmetmek yerine benim tarafımda olmasının bir başka nedeni de buydu. Doğruyu söylediğimi biliyordu.

Okumaya devam ettim.

Tasmin Blythe'ın nerede olduğuna dair dava hâlâ devam etmektedir. Bu konudaki sabırsızlığı nedeniyle, Sonya

Blythe itirafında polis tarafından yüzüstü bırakıldığını hissettiğini ve adaleti kendi ellerine aldığını itiraf etti.

Aman Tanrım.

Daha hızlı okurken ellerim titredi.

İki aylık bir araştırmadan sonra, ki o da kendi isteğiyle Yetkililere teslim edilen Sonya Blythe, kızının kaçırılmasından sorumlu olan adamın Bay Keith Kewet olduğunu ortaya çıkardı. Reşit olmayan kızlarla ün salmış ve gösterişli bir yaşam tarzı olan bu adam, normal şehir planlama işiyle geçinemiyordu. Sonya Blythe, kızının kaybolmasından sorumlu özel timi uyarmak yerine, cevapları almak için Keith Kewet'i bastırıp hapsetmeyi kendine görev edindi.

Elimi ağzıma kapattım.

Sonya Blythe, gerçeği ortaya çıkarmak için kendi tekniklerini kullanarak Keith Kewet'i dört gün boyunca hayatta tuttu. İş yerindeki bağlantılarından aldığı yalan makinesini kullanmış ve itirafı sırasında ortaya çıkan diğer tatmin edici olmayan yöntemlere başvurmuştur.
Bu süre zarfında, kızının kaybolmasının suçlusunun o olduğu gerçeğini, onu nereye götürdüğünü ve tüm etkileşimleri kanıt olarak kaydetmeyi başardı.

Sonya Blythe'ın kaydettiği video günlüğünün bir parçası olarak, onu sabah yetkililere teslim edeceğini ve Londra polisinin kızını bulabileceğini umduğunu söyledi. onu eve getir.

Bunu nasıl yapmıştı?

Bunu neden yapmıştı?

Beni önemsediğini düşünmüyordum... yine de, avlanmıştı Katilimi bulmuş. Onu bulmuştu. Polisin yapamadığı bir şeyi yapmıştı.

Ne yazık ki, o akşamın ilerleyen saatlerinde Keith Kewet hapsedildiği daireden kaçmayı başardı ve Sonya Blythe onun peşine düştü.

Kadın adamın başının arkasına iyi nişanlanmış bir kitap ayracı ile vurdu ve adam apartman merdivenlerinden aşağı düştü. Komşular kargaşayı ve adamın çığlıklarını duydular ve evlerini terk ettiler.

evleri araştırmak için. Sonya Blythe'ın daha sonra Keith Kewet'i sopayla döverek öldürdüğüne dair çok sayıda rapor var.
kızını aldığı için onu lanetledi. Merdivenlerden düştüğünde bacağını kırmasına ve koşamamasına rağmen,
O ölene kadar ona vurmayı bırakmadı.

Gözlerim yaşlarla doldu. O

öldürmüştü... benim için.

Sonja Blythe yetkililere teslim olmak yerine pasaportunu aldı, itirafının video kasetini bir komşusuna verdi ve kızının satılmak üzere gönderildiği QMB (Quarterly Market of Beauties) adlı seks ticareti çetesinin bulunduğu Almanya'ya giden bir uçağa atladı.

Suçunun bildirilmesinden birkaç saat sonra Sonya Blythe'ın pasaportu donduruldu ve Alman yetkililer Münih'e vardığında izini sürdü. İngiltere'ye sürüldü ve kendi mahkemesi tarafından suçlu bulundu.
kabul edilmiş ve Keith Kewet'i öldürmekten şartlı tahliye olmaksızın on yedi yıl hapis cezasına çarptırılmıştır.

Hem İngiliz hem de Alman yetkililer QMB'nin izini sürmek için ellerinden geleni yaptılar ancak sonuç alamadılar. Hem kaçakçılık
Ring ve Tasmin Blythe hâlâ bulunamadı.

Gözyaşları dosyanın üzerine döküldü, kağıdı çevirdi yarı saydam ve mürekkebi annemin katlandığı her zorlukla parlıyordu.

Onun hakkında nasıl bu kadar kötü düşünebildim?

Beni sevmediğine nasıl inanabilirdim? Benim

için cinayet işlemişti.

Hayatını, kariyerini, geleceğini bir kenara attı çünkü beni bırakamadı.

Ona duyduğum nefretin ve kendimi zırhlandırdığım hayatta kalma mücadelesinin altında gömülü olsa da çocuksu kaprislerinin bir kısmını bir şekilde korumuş olan kalbim çaresizlik içinde inledi.

Carlyn uzandı ve hâlâ annemin fotoğrafını izleyen parmaklarımı okşadı. "Sorun yok. En azından nerede olduğunu ve hayatta olduğunu biliyoruz."

Dudaklarımdan karışık bir kahkaha döküldü. "Anne gibi, kız gibi. O hapiste, ben de hapse girmek üzereyim." Başımı kaldırdım. "En azından bir hücreyi paylaşabilir miyiz? Cezamı çekmek için İngiltere'ye gönderilebilir miyim?"

Acıyarak gülümsedi. "Annen maksimum düzeyde katiller için güvenlik. Küçük hırsızlığınız ona katılmanız için yeterli değil."

Ne gariptir ki hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştım.

Karmakarışık duygularımı geri çekerek, "Onu benim için bulduğun için teşekkür ederim," dedim. Annemin vesikalık fotoğrafına bir kez daha baktıktan sonra dosyayı Carlyn'e geri uzattım.

onu hapisten kaçırmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Bundan sonra ne olacak? Resmi olarak tutuklu muyum? Geri dönecek bir evim ya da annem olmadığına göre, sanırım geleceğimi planlamaya başlasam iyi olacak."

Carlyn evrakları düzgünce yanındaki dosyaya yerleştirirken bana çarpık bir gülümseme verdi.

Ve böylece, annem yine gitmişti.

Özgür olup İngiltere'ye döner dönmez onu ziyaret edecektim. Ellerini tutacak, yanaklarından öpecek ve beni bulmak için elinden geleni yaptığı için dizlerimin üzerinde ona teşekkür edecektim. I

yaptığım korkunç şeyler için ondan af dileyecektim.

onu düşündüm. Cezasını çekene kadar bekleyecek ve sonra bize yaşayacak bir yer bulacaktım, sadece bize... birlikte ve çok acımasız olan hayattan uzakta.

ailemizi parçalıyor.

Ya Elder?

Kırık bir kalbe bakmaya devam eder ve Tanrı'dan onun mutlu olmasını dilerdim... her neredeyse.

Carlyn boğazını temizledi. "O yola girmeden önce sana bir sorum var."

Başımı kaldırdım. "Ne sorusu?" Ve sesi neden şüpheyle nazlı bir hal almıştı?

"Seni kurtardığını söylediğin adam. Zengin olduğunu söylemiştin."

Yavaşça başımı salladım, tüylerim diken diken olmuştu, Elder'ı savunmaya hazırdım.

"Ben yaptım."

"Ve hala onun adını söylemeyi

reddediyorsun?" "Söylüyorum."

"O bir kanun adamı mı?"

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Herhangi bir şekilde bir polis gücü, FBI veya denizaşırı kolluk kuvvetleri üyesi ile ilişkisi var mı?"

Başımı salladım. "Onun hakkında bilmediğim pek çok şey var. Öyle olduğuna inanmıyorum ama olabilir... neden?"

Başını eğdi, yalan söyleyip söylemediğimi inceliyordu.

Hiçbir cevap bulamadı çünkü bu konuda ben de onun kadar kördüm.

"Sizi kaçıran adamlar polis sunucularına girmenin bir yolunu bulmuş olabilirler mi?"

Donup kaldım. "Ne? Bu ne anlama geliyor?"

Kamburlaştım,

odanın boş köşelerine bakıyordu. "Birinin beni takip ettiğini mi düşünüyorsun?"

Başarısız bir şekilde beni yatıştırmaya çalıştı. "Hayır. Ancak... gece boyunca garip bir şey oldu."

Tuhaflığı sevmezdim. Tuhaflıktan nefret ederdim. "Nasıl

garip?" "Dosyanıza iki farklı kaynak tarafından erişilmiş. Yasadışı bir şekilde, sunucularımızın dışında ve güvenlik duvarımızdaki bir çatlaktan geçerek."

Bana verilen örme kazak, omurgamdan aşağıya doğru inen buz örümceğine engel olamadı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, birinin veri tabanımıza girdiği ve

dosyalarımızı yağmalamak ya da istedikleri herhangi bir şeye bakmak yerine, sadece elektronik bir kopyasını çaldılar.

bilgileri alıp gittiler ve yaptıkları gibi kodu yamaladılar. Teknoloji suçları bölümlerimiz suçluları aramaya başladılar ama pek umutlu değiller. Sahip oldukları tek şey

dosyanıza iki kişi tarafından erişildiğini doğrulayabildi Farklı insanlar birbirlerinden saatler sonra." Gözlerini kıstı

bakışları. "Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir açıklama ya da cevap yok mu?"

Her şeyden ve herkesten şüphelenerek sandalyeye büzüldüm. "Hiçbirinden."

Elder birçok şeyde harikaydı, bu yüzden bilgisayar korsanlığı da onlardan biri olabilir. Bu bir istilayı açıklar, ama neden iki?

Diğer kişi kimdi?

Bu şeylerin nasıl çalıştığını ya da sızanları bulmak için ne yapılabileceğini bilmiyordum. "Ne arıyorlardı?

ne için?"

Carlyn sanki zor bir gece geçirmiş ve benimle ilgili daha fazlasını bekliyormuş gibi boynunu büktü. "Bilmiyoruz, ama görünüşe göre bir hack olayı bir QMB ismiyle ilgili uyarı ve bir diğeri de sizin isminizle ilgili kırmızı bayraktı."

Hayal kırıklığı içinde içini çekti ve sanki tam olarak inanamadı. "İkisi de girdi, kopyaladı ve iz bırakmadan çıktı."

Aptalca bir şekilde, polisin merakı içindeyken güvende olduğuma inanmıştım. Dışarıda hangi kötülük yaşarsa yaşasın, buradayken rahatlayabilirdim.

Bu doğru değil miydi?

Beni kim arıyordu?

Yasadışı yollardan kadın alıp satan erkekler dışında QMB'yi kim biliyordu?

Elder beni bulmaya mı

çalışıyordu? Başka biri miydi?

İyi ve kötü.

Doğru ve yanlış.

Dost mu düşman

mı?

Beni ilk kim bulacak?

Dokuzuncu

Bölüm Elder

* Önceki Gece *

Eğer kullanmayacaksam becerilerimin olmasının ne anlamı vardı?

Bilgisayarlarla nasıl sihir yaratılacağını biliyordum.

Bir müşteriyle iş yapmayı kabul etmeden önce parası olduğundan emin olmak için banka hesabına girmediğim sürece bu yeteneklerimi artık neredeyse hiç kullanmıyordum.

Ama Pim... Kahretsin, onu bulmak için her şeyi yaparım, yasadışı şeyler de dahil.

Otele geri dönmem, dizüstü bilgisayarımı açmam ve IP adresimin ve diğer faaliyetlerimin gizli kalması için güvenli sunucuya giriş yapmam için geçen sürede
işe yarayacak bir kod formüle ettim.

Monako polisinin güvenlik duvarı
yatlar tasarladığım birçok üst düzey suçlu kadar aşılmazdı ve bir arka kapı açmanın, bir yama oluşturmanın ve arama uyarısını hiç kullanmadığım bir isim altında ateşlemenin basit bir mesele olduğunu gördüm.
kadın için geri gelirdim.

Tasmin Blythe.

Beklerken, açabildiğim kadar çok haber sitesi ve Pim'in kayboluşuyla ilgili bulabildiğim tarihi bağlantılar. Annesinin yaptıklarını, işlediği cinayeti, özür dilemeden itiraf edişini ve hapis yatarken duyduğu gururu anlatan manşetleri tekrar tekrar gözden geçirdim.

Sonya Blythe'ı anlayabilirim.

Diğerleri başarısız olurken o doğru olanı yapmıştı. Hapiste çürüyecekti ama en azından vicdanı rahat olacaktı.

Ben de aynı düşünce kuralına uydum.

Pimlico'yu bulmak için yasadışı işler yapıyor olabilirdim ama en azından yaptığım yanlışları düzeltebilirdim. Onu güvende tutma sözüme devam edebilirdim. Ve tek umursadığım buydu.

Facebook hesabım yoktu ama onu takip edebilmek için hemen sahte bir profil oluşturdum.

Tasmin'in satılmadan önce paylaştığı düzensiz ve ilgi çekici olmayan gönderiler.

Zar zor gülümsediği birkaç etiket vardı.

Şirret bakışlı kızlar ve bir oğlan kolunu omuzlarına atarken yumruklarını kıvırmış bir diğeri.

O daha gençti.

Daha az

hasarlıydı.

Benden önce de bir hayatı vardı ama pek mutlu bir hayata benzemiyordu.

Benimle geçirdiği hayat da mutlu değildi.

Onu bulduğumda bunu değiştirmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Oltamı atıp onun adını yem olarak salladıktan yirmi dakika sonra bir şey takıldı ve bilgisayarım pingledi.

Web tarayıcımı kapatarak bana bilmem gereken her şeyi veren kodu taradım.

Pim hırsızlıktan yakalanmıştı. Yeterince sinsi, yeterince hızlı, yeterince yozlaşmış değildi. Hazır olmadan önce çalmıştı ve bu kimin suçuydu?

Benimkini.

Hepsi benim.

Onu bir kez daha esaret altında düşününce kalbim sıkıştı. Parmaklıklar ardında zincirlenmiş. Sorgulanmış ve alay edilmiş.

Tek başına.

Lanet olsun, Pim.

En azından artık nerede olduğunu biliyordum.

Ve o tekrar benim olana kadar durmayacaktım.

Onuncu

Bölüm

Pimlico

Resepsiyonun hemen dışındaki bir odaya götürüldüm ve bir saat boyunca yalnız bırakıldım.

Bir değil, iki kişinin benim yüzümden polis sistemine girdiğine dair korkunç haberi verdikten sonra,
Carlyn beni metal parmaklıklı bir pencere ve tek yönlü büyük bir aynayla tamamlanan bu yeni bekleme alanına yönlendirdi ve bu karmaşanın geri kalanını halletmekle ilgili bir şeyler mırıldandı
mümkün olan en kısa sürede çözülmelidir.

Varışından birkaç dakika sonra bir erkek memur kafasını odaya uzattı ve Carlyn'i özel olarak görmek istediğini söyledi.

İsteksizce bileğime ve masaya bir kelepçe taktı ve gitti. Sakin kalmak ve düşüncelerimin başka bir zamana kaymasına izin vermemek için sahip olduğum her şeyi aldım. isteğim dışında kısıtlandım.

Hiçbir zaman sıkılan bir insan olmamıştım. Aklımda kıpır kıpır ve sabırsız olmama izin vermeyecek kadar çok şey vardı ama
o saat günlerce sürmüş gibiydi.

Belirsizlik içindeydim.

Ne işlediğim suçtan dolayı tutuklanmıştım ne de gitmekte özgür olduğum söylenmişti. Bana ücretsiz tıbbi tedavi ve testler yapmışlardı, peki tüm bunlar ne içindi? Hapishanede sağlıklı olayım diye mi, yoksa serbest bırakılırsam hayatta kalabilecek kadar güçlü olayım diye mi?

Sonucu öğrenene kadar zihinsel olarak hapse

hazırlanamaz ya da yeni bir plan yapamazdım.
Gidecek bir annem yoktu.
Dönecek bir sevgilim
yoktu.
Hayat yaratacak bir rahim yok.
Bunu düşünmeyeceğini söylemiştin.

Başımı elime yasladım, parmaklarımı bastırdım gözümdeki morluğa karşı. Neyse ki gece hastanede kaldığım için şişlik önemli ölçüde inmişti,
ve sadece renk değişikliği ve garip bir sancı kaldı. Diğer şişliklerim ve sıyrıklarım üstesinden gelemeyeceğim şeyler değildi.

Harold şeytani biriydi ama iki yıl boyunca birlikte yüzdüğüm büyük beyazlardan sonra yavru bir köpekbalığıydı.

Harold ve kızları düşünerek, ne olduğunu merak ettim. Simone ne yapıyordu? Umarım ailesinin yanına dönmüştür ve böylesine şiddet yanlısı arkadaşlarıyla olan ilişkisini yeniden gözden geçiriyordur.

Onu tekrar görecek miyim?

Yoksa artık uğraşmaya değmeyeceğime mi karar vermişti?

Onu suçladığımı söyleyemem.

Sonunda kapı açıldı ve Carlyn geri döndü. Bana parlak bir gülümseme verdi ve ben de sessiz bir istekle bileğimdeki metali şıngırdattım.

"Haberlerim var." Masanın benim olduğum tarafına geldi ve kelepçeyi çözdü.

Kolumu yuvarladım, soğuk metalik öpücüğün bir saat boyunca beklerken ısındığı yeri ovuşturdum. "Hapse mi gireceğim?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Hayır."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Hayır mı?"

Gülümserken başını salladı. "Bir pazarlık yapabildik."

"Pazarlık mı?"

Ne tür bir pazarlık?

"Evet." Yerine oturmak için ilerlerken, "Ekibim her iki taraf için de işe yarayacak farklı senaryoları tartıştı. Harold ve sen şans eseri mutlu bir ortama ulaştınız."

Sandalyede daha uzun oturdum ve polisin konuşmasını anlamak için elimden geleni yaptım. "Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bu, eğer siz suç duyurusunda bulunmamayı kabul ederseniz, hırsızlık yaptığınız iki kadının da suç duyurusunda bulunmamayı kabul ettiği anlamına geliyor.

Harold'a karşı." Bu hıçkırık hiçbir şey değilmiş gibi elini salladı. Uğraştığı pek çok suçla kıyaslandığında bu muhtemelen doğruydu. "Eğer kabul ederseniz, bu her şey hükümsüz ve geçersizdir. Her iki taraf da suç işlemeyecektir."

Bu nasıl mümkün olabilir? Kızları son gördüğümde, siyah saçlı olan kanıma girmeye çalışıyordu. İnsanlar fikirlerini böyle değiştirebilir miydi? Zaman öfkeleri yatıştırabilir mi?

Eğer yapabiliyorsa... bu Elder'ın sekse olan bağımlılığının da zaman verildiğinde soğutulabileceği anlamına mı geliyordu?

Bu yeni düşünce bir sızıntı gibi fışkırdı, olasılıklarla dolup taştı.

Ya ben-

Masanın üzerine eğilen Carlyn'in yüzü sert ama cesaret verici bir hal aldı. "Biz küçük bir şehiriz Tasmin ve düşmanlardan ziyade dostlar edinmeyi severiz. Eğer bununla yaşayabilirsen, gitmekte özgürsün."

Kaşlarımı çattım, bir an için buradaki hırsızın ve bu karmaşayı başlatanın ben olduğumu unuttum. Harold'ın bana vurduğu için cezalandırılmayacağı gerçeğini görmezden gelemezdim.

Ama yine de, geçmişim bana çoğu erkeğin bir kızı incitmekten kurtulduğunu öğretmemiş miydi - özellikle de paraları ve bağlantıları varsa.

Bu yüzden bunu yaptı.

Satır aralarını okuyarak gözlerimi kıstım. "Suç duyurusunda bulunsam bile hapis yatmaz, değil mi? O muhtemelen kamu hizmeti bile almazdım."

Carlyn hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı ama başını salladı. "Haklısın. Para konuşur ve iyi avukatlar pahalıdır ama genellikle işi hallederler." Sesini alçalttı. "Bu arada, elindeki her araçla senin peşine düşmeyi garantileyeceği için parayı ödeyen sen olacaksın."

Ben temyize gitme umudu olmadan bir hücrede çürürken, onun yaratıcı avukatları güzel bir hikaye uyduracaktı.

Adaletsizlik boğazımı yaktı ama yavaşça başımı salladım.

"Peki, şikayetçi olmayacağım." Yan tarafım, yumruğunun olduğu yer

sanki tartışıyormuş gibi sızlıyordu ama dirseğimi zonklamaya bastırdım ve daha inançlı bir şekilde şöyle dedim. "Anlaşmayı kabul ediyorum."

Carlyn hüzünle gülümsedi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorum ve
hoşlanmıyorum, tıpkı senin gibi. Ama en azından özgür olacaksın. Bir anlık muhakeme hatan cezalandırılmayacak ve
Kaydın olmadan bir hayat yaşayacaksın. İngilizlerle irtibata geçeceğim.
Elçiliğe gidip sizin için yeni bir pasaport ayarlama sürecini başlatalım, böylece gidebilirsiniz-"

"Nerede lan bu kız?" İstasyonda yankılanan bir kükreme Carlyn'in sözünü yarıda kesti. Kafalarımız kırılarak açılan ağır kapıya doğru döndü ve
Resepsiyon alanı.

Adrenalin damarlarımda vızıldadı, panik yükseldi, böyle bir vahşetten kaçmaya hazırdım.

Carlyn kapıya doğru yürüdü, eli düz ve hazırdı Suçluların seslerini engellemek için kapıyı çarparak kapattı ama başka bir bağırışı durduracak kadar hızlı değildi.

"Efendim, buraya öylece dalamazsınız ve-
" "Tasmin Blythe. Cevap bekliyorum.
Şimdi." Dünya durdu.
O tınıyı tanıdım. O öfkeyi
tanıdım. O sesi.

Derin, karanlık ve tehlikeliydi, alışık olduğumdan daha kalındı, yine de... kulaklarım büyülenmiş bir anıyla karıncalandı.

Kalbim sevgi dolu bandajlarından sıyrıldı ve takla attı.
Elder.
O beni buldu.

Carlyn eli kapıya yapışmış halde döndü. Dışarıdan hiddetli ayak sesleri gelince kaşları kalktı.
"Birini mi bekliyorsun?"

Kalbim takla atmayı bıraktı ve hevesli bir mutlulukla başını sallayan bir sallanan kafaya dönüştü.

Elder benim için geri gelmişti.

Mektubumu görmezden gelmişti.

Dosyama erişen hackerlardan biriydi. Beni başka kimin aradığı artık önemli değildi. O burada.

Ben güvendeyim.

Dışarıdan bir çığlık sesi geldi ve ardından yüksek bir gümbürtü duyuldu. "Burada olduğunu biliyorum. Onu teslim edin." Sanki biri masanın üzerinden süpürmüş gibi evraklar uçuştu. "Şimdi!"

"Efendim, eğer tutuklanmak istemiyorsanız bir polis memurunu kendi kurumunda taciz ediyorsanız, sakin olmanızı ve-"

"Benim yüzümden burada. Bir menajer, bir kaptan bul. Hatalarımı düzeltebilecek herhangi biri." Çizmelerin çıkardığı ses, onun kafesteki bir canavar gibi sinsice resepsiyonda dolaştığını zihnimde canlandırdı.

Carlyn kapıyı kapattı ve hızla kilitledi. "Tasmin, senden bir cevap istiyorum. Bu senin bir arkadaşın mı yoksa tutuklamam gereken biri var mı?"

Gülümsemem o kadar genişti ki canımı acıttı. "Onu tutuklamanıza gerek yok."

İçime küçük bir endişe iğnesi battı. Elder bir katil ve hırsızdı. Bir polisin yüz mil yarıçapında olmasına imkan yoktu.

Gelip benim için savaşmak adına kendi güvenliğini ve özgürlüğünü tehlikeye attı.

Daha önce ondan nasıl uzaklaşabildim?

Ve şimdi ellerimi ondan nasıl uzak tutabilirim ki?

"Yani... o bir arkadaş mı?" Carlyn kollarını kavuşturdu. "Kulağa oldukça agresif geliyor."

"Aynı zamanda naziktir."

Hayalperest sesim onu uyardı. Sertleşti ve bana dikkatle baktı. "Seni geri çeken adam bu mu?"

İçgüdülerim sevincimi hemen bastırdı ve ben yüzüme boş bir ifade çizdi. "Hayır." Hiçbir şekilde Onlara Elder'ın adını söyle. Ne kadar sevsem de

ve Carlyn'e saygı duyduğum için ona asla söylemem. Eğer onun bilgilerine sahip olsaydı, Alrik ve Darryl'in cinayetini onun üzerine yıkıp yıkamayacağını kim bilebilirdi.

Onu götüreceklerdi.

O artık benim olmayacaktı.

Benimle tartışması için ona meydan okuyarak çenemi kaldırdım. "O başka biri."

Bunu yemedi. "Başka biri, ha?" "Başka
biri."

Gözlerini devirdi. "Ve sen bunu başka biriyle mi görmek istiyorsun?"

İstasyonda sessizlik hüküm sürüyordu ama Elder'ın öfkesinin titreşimleri duvarlardan sızmaya devam ediyordu.

Nasıl döndü?

Neden geri döndü?

"Onu görmeme izin var mı?" Kapıya baktım, keşke x-ray görüşüm olsaydı diye düşündüm.

Carlyn ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Gitmekte özgürsün Tasmin. Harold Medessa'ya karşı suç duyurusunda bulunmayacağına dair bir ifade imzala, ben de sana aynı şeyi belirten ifadesinin bir kopyasını vereyim." Omuz silkti. "O zaman ön kapıdan kiminle çıkarsan çık lütfen ve ne istersen yap." Küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Mantık çerçevesinde tabii ki. Artık kapkaç ya da yasadışı işler yok."

Kısa bir iç çekişle yüzü ciddileşti. "Eğer gidersen
O zaman tıbbi dosyalarınızın seçtiğiniz doktora gönderilmesini ayarlamalısınız. Eve döndüğünüzde, artrit ve kısırlık sorunlarınızla ilgili üçüncü bir görüş almak isteyebilirsiniz-"

"Anlıyorum." Gözlerimin hızla ıslanmasından nefret ederek irkildim. "Üçüncü bir görüşe ihtiyacım yok."

Dişlerimi sıktım, testleri, soruları, doktorları ve nihayetinde varılan sonuçları unutmak için elimden geleni yaptım
siyah ve mavi bedenim hakkında.

Bunun mutlu bir an olması gerekiyordu.

En başta hiç istemediğim şeylerin yasını tutarak bunu mahvetmeme gerek yoktu.

Carlyn yumuşadı, ela gözlerinde sempati parlıyordu. "İhtiyacın olan başka bir şey var mı? Herhangi bir şey? Para?
Yemek? Kıyafet değişikliği?"

Minnetle gülümsedim. "Çok naziksiniz. Ama birlikte Agresif ve nazik olmakla birlikte, dışarıdaki adam aynı zamanda son derece cömert. Çoğu zaman fazla cömert." I beklentiyle titredi. "Bana ihtiyacım olan her şeyi verecek. Bana karşı çok iyi."

"Hiç kimse bir başkası için fazla iyi olamaz." Ayağa kalkmamı işaret ederek takım elbisesinin ceketini daha askeri bir hassasiyetle çekti. "İngiltere'ye nasıl döneceksin?
Pasaport ya da kimlik? Reşit olmadığınızı biliyorum ama tek başınıza iyi olup olmayacağınızı bilmem gerekiyor."

Kaba sorusu ses tonundaki şefkati gizlemiyordu. Son birkaç gün zor geçmişti ama bir şekilde bu dedektifle bir arkadaş edinmiştim.

Artık onun sorunu olmadığım konusunda onu temin etmek istiyordum ama çok fazla bilgi veremezdim. Güvenli bilgi yolu dardı ve her iki tarafında da gizlilik uçurumları vardı.

"Arkadaşım beni eve götürecek. Bir yatı ve personeli var ve istediğini elde etmek için yasaları çiğnemekte bir sakınca görmüyor. "-Yeni bir pasaport için başvurmama yardım edecek.
Elçilik, eminim."

Elder'ı görme, ona dokunma, onunla birlikte Fantom'a binme düşüncesi bedenimi karıncalandırdı.

Tabii...

Omuzlarım düştü.

Tabii yolun geri kalanında beni götürmek için burada değilse.

Tabii bu beni hapisten çıkarıp tekrar sokaklara atmak için yapılan bir nezaket gösterisi değilse.

Beni kurtarmak için burada olması, onun alanına tekrar sızmam, yatağını paylaşmam... zihnini mahvetmem

konusunda daha donanımlı olduğu anlamına gelmiyordu.

Kalbim istediğim şeye bu kadar yakın ama sonsuza kadar uzak olduğum için ağladı.

Al bakalım.

Kendine acımak yakışmaz.

Korkularımı içime atarak parlak bir şekilde gülümsedim.

"Bir yolunu bulacaktır.
Endişelenmenize gerek yok."

Carlyn kaşlarını çattı ama sonunda kabul etti. "Size evraklarınızın ve parmak izlerinizin bir kopyasını vereceğim. Belki de bu
bir tür kimlik tespitine yardımcı olacaktır."

Bir titremeyi canlandırdım, normal görünmek için elimden geleni yaptım ve hapishanenin dehşeti geçtiği için şaka yapabildim.
"Elinde hırsızlık suçundan bir polis dosyasıyla havaalanına gelmek mi? Bunun pek iyi gideceğini sanmıyorum."

Güldü, tam da istediğim gibi rahatlamıştı. "Tüm bunlar olurken espri anlayışını kaybetmediğini görmek güzel."

"Benim de öyle
zamanlarım oluyor."

Kıkırdadı.

Arkadaşça ama garip bir sessizlik çöktü.

Birlikte geçirdiğimiz zaman sona ermişti.

İşini bitirmişti.

Elder devam etmek için gelmişti.

Onun gözetiminden onunkine geçmeye hazırdım.

Ayağa kalktı ve sahnede fısıldayarak, "Sanırım dışarıdaki adamın ne için çığlık attığını görmenin zamanı geldi," dedi.

Nihaye
t. Evet.

Hadi gidelim.

Kapıya doğru ilerlerken mutluluktan titrememe engel olamadım. "Sanırım haklısın."

On Birinci Bölüm

Elder

"HAYIR, ANLAMIYORSUN." Bir parmağımla, benimle konuşmaya hakkı olduğunu düşünen ergenlik çağındaki bir polisi işaret ettim.
beni Pim'den uzak tutmaya çalışıyordu. "Tasmin Blythe, sana daha önce de söylediğim gibi. Onu görmek istiyorum. Derhal."

"Ve sana daha önce de söylediğim gibi, talepler üzerine çalışmıyoruz." Çok kırılgan vücudunu şişirdi. "Oturun, ben de onun davasıyla ilgili gelişmelere bakayım."

Tek yapmak istediğim bilgisayarı alıp lanet olası kafasında parçalamaktı.

Benim yüzümden hapse girdiğini anlamıyor muydu?

Eğer ona yankesiciliği öğretmemiş olsaydım. Saçma sapan borçlarını ödemek için onu hırsızlık yapmaya zorlamasaydım.
bu yerde olmazdı.

Tanrım!

Yumruğumu tekrar masaya vururken tüm vücudum sarsıldı. "Ortada bir dava yok. O masum. Ne olduğu umurumda değil.
suçlamalar. Bırakın gitsin."

"Bu mümkün değil-"

"Carter, sorun yok."

Sağ taraftaki odadan ütülü etekli, şık ceketli ve parlak altın tokalı bir kadın memur çıkınca arkamı döndüm.

Ona hiçbir şeyin yolunda olmadığını söylemek için ağzımı açtım. Pim'in suçunu iptal ettiremediğim sürece hiçbir şey düzelmeyecekti. Kahretsin, dava açmak için bir suçluya ihtiyaçları olsa kendimi ele verirdim.

Ama sonra gözlerim yanındaki kadına takıldı. Ve dünyanın geri kalanının artık bir önemi kalmadı.

Gördüğüm manzara karşısında tökezledim.

Kalbim alevler içinde kaldı.

Siyah bir göz güzel yüzünü boyadı. Her zamanki sıvı zarafetinden daha sert hareket ediyor, bana aylar önce çaldığım dövülmüş yaratığı yeniden hatırlatıyordu.

Bir polis memurunun yanında durması beni öfkelendirdi. patlayacak. Bu pislikler onu iradesi dışında tuzağa düşürmeye nasıl cüret ederler? O özgürlüğünü kazanmak için dişiyle tırnağıyla mücadele etmişken, nasıl olur da özgürlüğünü elinden alırlar.

Katlandığı sınavları göremiyorlar mıydı?

Yaşadığı dehşeti?

Kendini beğenmiş birinden çaldığı şey,

Bencil hedef mi? Kendi çıkarları için yasaları çiğnemeyi hak eden biri varsa, o da oydu.

Onu.

Yeşil gözleri benimkilerle buluştu, omuzları gergindi.

"El-" Sözünü bitirmesine izin vermedim.

Öne atılarak, sanki her an kapılıp gidecekmiş gibi onu sahiplenici bir şekilde kucakladım.

Kollarımda o kadar kırılgandı ki. Çok sıcak, küçük ve Doğru.

Göğüsleri göğsüme bastırırken inledim. Ona daha çok ihtiyacım vardı. Ona dokunmak yeterli değildi. Hiçbir şey yeterli olmazdı.

Onu yerden kaldırdım, hafifliğinin tadını çıkardım ve cesaret edebildiğim kadar sıktım. Yapmam gerekenden çok daha sıkı.

Onu koruma, şefkat ve en önemlisi bana yaptıklarından dolayı öfkeyle sıktım. Verdiği acı

kalbime enjekte etti. Beynime bulaştırdığı zehir. Artık onun beni kendimden korumaya çalışırken özverili, benimse onun denemesine izin verirken bencil olduğum bilgisini taşıyordum.

Bir daha asla.

O benim.

Bunu anlamak için ayrılmak gerekmişti ama artık anlıyordum.

Dünyanın geri kalanına ve ona sahip olamadıkları için onu isteyen diğer herkese iyi şanslar.

İngiltere yolculuğunun geri kalanı için kendimi bağlamak anlamına gelse bile. Vardığımızda asla hoşça kal diyemeyeceğim anlamına gelse bile. Bu, hayatımın geri kalanını
Sürekli içinde olma ihtiyacı duymadan onunla konuşabilmek için marihuana sisi. Zihnimin
Sonunda çatladım ve o kadar çaresizce dolandım ki bir daha asla normal olamayabilirdim.

O zaman bile.

O benim olarak kalacaktı.

Bunun olacağını görmeliydim. Bunu hissetmeliydim. Uyarı işaretleri: O gülümsediğinde kalbimin ilk kez dans etmesi. Onun mutluluğu sadece bugünümü değil geleceğimi de etkilediği için içimin sıkıştığı an.
İkincisi, o yaklaştığında tüm vücudum hassasiyetle sırılsıklam oluyordu.

Görmezden geldiğim ya da yanlış okuduğum tüm o uyarı işaretleri. Ama şimdi mesajı anlamıştım.

Onsuz ölüydüm.

Onunla yaşıyordum.

Çok basit.

Nefesi kulağıma kaçarken ben ona daha da yaklaştım, içine girmek için elimden geleni yaptım. Kolları beni sardı. Omuzlarıma dolandı, önce tereddütle sonra daha cesurca yüzümü boynuna gömüp içime çektim.

Tanrım, polisin ve aptal yasaların pis kokusu altında harika kokuyordu. Hayatımın çoğunu çiğneyerek geçirdiğim ve en ufak bir tolerans göstermediğim yasalar.

O otel odasında söylediklerinde hâlâ ciddi miydi? Beni sevdiğini?

Beni bir arkadaş olarak mı yoksa daha fazlası olarak mı seviyordu?

Soru dilimin ucundaydı ve cevap beklemekteydi.

Çünkü tıpkı diğer iki aydınlanma gibi, bir tane daha yaşadım.

Onu sevdim.

Ona aşıktım.

Aşkımın platonik ya da minnettarlıkla ilgili hiçbir yanı yoktu. Zalimce, kötücül ve istenmeyen bir şeydi çünkü aşk beni bir kez neredeyse yok ediyordu ve yapmak için yaratıldığım şeyi yapıp onu incitirsem beni yine yok edecekti.

Ve onu incitecektim.

Sonunda.

Onu severek sadece kendimi değil, onu da mahkûm etmiştim. Benim dünyamın bir parçası olacaktı -hâlâ hakkında çok az şey bildiği bir dünyanın. Savaşın yaklaştığı, ölümün avlandığı ve lanetlerin hüküm sürdüğü bir dünya.

"Elder..." Fısıltısı yanağımı öptü, beni toprakladı ve aynı anda bir kuyruk dönüşüne gönderdi. Buraya açık kafayla gelmemeliydim. Onu görmeye çalışmadan önce Phantom'daki bütün esrarları içmeli ve uyuşmalıydım.

Biri koluma sertçe vurdu ve otoriter bir sesle boğazını temizledi. "Onu yere bırak. Derhal."

"Onun dediğini yap, Elder," diye nefes aldı Pim. "Ben iyiyim. Gerçekten."

İtaat etmek kemiklerime kadar acı veriyordu ama yavaş yavaş

Ölümcül tutuşumu çözdüm ve sarılmamı serbest bıraktım - buna sarılmak denemezdi... daha çok bir özür kucaklaması, kabullenme, az önce yaptığım şeyin ruhumu parçalayan korkusu

hayatımı imzaladım.

Geri çekilerek burnumun kenarını sıktım ve kendimi toparlamaya zorladım. En azından bir polis karakolunda, benim değil Pim'in hapsedilmesi ve onun ihtiyaçları üzerine çarpık düşüncelerimi sakladım.

Sertleşmedim ya da onu becermek için ihtiyacım olan tüm yollarda boğulmadım.

Son birkaç gün, geçmişteki numaralarımın başardığını başarmış ve bana seksi görmezden gelmem için yeterli zihinsel mesafeyi vermişti.

Ayrıca... Onu seviyordum ve bu korkunç gerçek yüzünden artık lanet bir keşiş gibi bekârdım.

"O da benimle geliyor." Çirkin takım elbiseli memura ters ters baktım. "Tartışmak yok. Onu her ne için kaydettiyseniz. Rezervasyonu kaldırın."

Kadın başını salladı, dudaklarında sert bir gülümseme vardı. "Tasmin'e bunu isteyip istemediğini sorman gerekmez mi?"

Dondum kaldım.

Tasmin.

Kafamın dışında duymak için. Gerçek olması için.

Ben Pimlico'ya aşık olmuştum, Tasmin'e değil. Adını değiştirmeyi dert edecek kadar çok işim vardı. Birlikte yaşadığım aptal tik yeni adresi kabul etmeyi reddetti.

"Ne istediğini biliyorum. Özgürlüğünü. Ve sen bunu ondan almaya çalışıyorsun."

"Oh, öyleyim, değil mi?" Memur kollarını kavuşturdu. "Onu kelepçeli görüyor musunuz?"

Kaşlarımı çattım.

Bu kadının oyununun ne olduğunu bilmiyordum ama hiç şansım yoktu. Buraya hapisten kaçmak için gelmiştim, bilmecelerle konuşmak için değil. "Onu tutukladınız. Hâlâ gözaltında.
Bunu düzeltmek için geldim."

"Demek karakolu basıp etrafa tehditler savurmayı düşündün, öyle mi?" Gözlerini devirdi. "Sence
işe yarar mı?"

Kim bu kaltak?

"Dinle." Kendimi tam boyuma doğru çektim. Üzerime geçirdiğim siyah tişört, güneşin yanında bir tutulma gibi duruyordu.
Güneş ışığı Pim'di. "Açınızın ne olduğu umurumda değil. Binlerce avukat tutarım. Prensin gözüne girerim. Ne gerekiyorsa yaparım."

Kraliyet Ekselansları'ndan bahsedilince gözleri büyüdü.

Sırıtma sırası bendeydi. "Bu boş bir tehdit değildi. Prensi tanıyorum. Bir iş anlaşmamız vardı ve eminim telefonumda hâlâ onun kişisel numarası vardır." Cebimden telefonumu çıkarıp ekran kilidini açarak bir gösteri yaptım. "Onu aramamı ister misin yoksa dediğimi yapar mısın?"

Pimlico bana bir bakış attı ve sonra memura baktı, "Carlyn... sorun yok."

Carlyn kaşlarını çatarak onu susturmak için elini kaldırdı. "Her şeyi yanlış anladınız, Bay..."

"Benim adım önemli değil. Önemli olan Pim'i serbest bırakmanız. O da benimle geliyor."

"Bu son derece eğlenceli. Sadece yasayı devirebileceğinizi düşünmekle kalmıyor, aynı zamanda Tasmin adına konuşmaya devam ediyorsunuz ve Tasmin'in sahip olduğundan şüphelendiğim bir isim kullanıyorsunuz.
hoşgörü. Kiminle arkadaş olduğun umurumda değil. Ona neden doğru adresi yerine Pim dediğin de umurumda değil. Tutsağımı önemsediği belli olan birinin onun bu konudaki fikrini öğrenmek isteyeceğini düşünürdüm."

Kırmızı gördüm. "O senin tutsağın değil."

"Bunu bilemezsin." Carlyn burnunu çekti. "Huzuru bozduğun için seni hapse atmayı aklımdan geçiriyorum."

Kanım dondu. "Beni mi istiyorsun? İyi o zaman. Beni tutuklayın ve
Bırak onu gitsin." Pim'i işaret ettim. "Onun hırsızlığının cezasını ben çekeceğim. Ben çaldım-"

"Dur, dur, tamam... Bu kadar yeter." Pim önüme atladı, küçük eli karnımın üzerine indi. "Bence sakinleşmelisin."

"Sakinleşmek mi?" Homurdandım. "İstediğimi yapıp seni serbest bıraktıklarında sakin olacağım." Ellerimi omuzlarında kenetleyerek, "Kefaletin ne kadar? Ödeyeceğim. Hemen şimdi."

Pim'in nasıl bir yargılamayla karşılaşacağını düşündülerse, karşılaşmayacaktı.

Onu Phantom'a bindirdiğim ve uluslararası sularda seyrettiğim an, onların yetki alanının dışına çıkmıştı.

Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Kefalet yok." "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, gitmekte özgür olduğum anlamına geliyor." Çelik, onun sözlerinin arasına girdi. "Bu yüzden huysuzluğu bırak ve kibar ol."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Affedersiniz?" Buraya onu hapisten kaçırmak için gelmiştim. Onun koruyucusu ve

kurtarıcısı olmak için. Yine de

Korkmuş bir mahkûm yerine, hatırladığım kadar muhteşem ve korkusuz, yeni yaralanmış bir tanrıça buldum.

Kendini ve durumu kontrol ediyordu. Ben...

gereksizdim.

Bu diken kalbimin derinliklerine saplandı ve öfkemi söndürdü.

Her ne halt oluyorsa dinlemeye hazır bir şekilde gözümü kırpıştırarak görüş alanımdaki kırmızıyı geçtim.

Pim'in parmakları karnımda oynaşıyor, bana bekârlık yeminini nefes almak kadar kolay edebileceğimi ama tutmanın bir felaket olacağını hatırlatıyordu.

Pim önce memura sonra da bana bakarak gülümsedi. "Bir anlaşmaya vardık. Onlar dava açmazsa ben de açmayacağım."

"Ne suçlaması?" Hırladım.

Pim omuzlarını silkti ve elini karnımda gezdirip bıraktı. "Sana sonra anlatırım." Carlyn adını verdiği kadınla ortak bir bakış atarak

Resepsiyon görevlisine bağırdığım masaya.

Şimdi bilmem gerektiğini haykırmak istedim.

Dosyasındaki temel bilgileri okumak

bilgi açlığı çeken beynim için yeterliydi. Ne çaldığını, kimden çaldığını ve neden yine morluklarla kaplı olduğunu bilmem gerekiyordu.

Bunu ona her kim yaptıysa... o lanet olası ölmüştü.

Yumruklarım sıkılırken bana bir bakış fırlattı. Her şeyi aldı

Bir parça kontrolüm kalmıştı ama dudaklarımı sıkıca yapıştırmıştım.

Uslu durdum.

Ona yaklaşırken, silahları hazır bir muhafız gibi kaskatı ve tetikte durdum.

Carlyn beni dikkatle süzen resepsiyonistle konuştu. Bir dosya uzatarak açtı ve Pim'e imzalaması için iki sayfayı işaret etti.

Masadan bir kalem alan Pim, ifadede ne yazdığını üstünkörü okuduktan sonra Tasmin'e değil de Pimlico'ya benzeyen bir imza karaladı.

Belki de tıpkı benim gibi, o da henüz bir ismi başka bir isimle değiştirmemişti - başkaları değiştirmiş olsa bile.

Onaylarcasına başını sallayan Carlyn, büyük bir zemin yazıcısına yöneldi ve bir kopyasını taradı. Bunları Pim'e vererek, altta zaten dağınık olan imzanın yanında bir imza daha bekledi.

"Ve işte böyle... Sanki hiç olmamış gibi." Pim'e komplocu bir tavırla gülümsedi.

O lanet polisin ne yaptığını biliyordum; beni sinirlendirmek için elinden geleni yapıyor ve bileklerime kelepçe geçirip Pim'i benden tekrar almak için ona bir neden veriyordu.

Kızgındım.

Ama aptal değildim.

O anı yaşamasına izin verdim çünkü tam iki dakika sonra gitmiş olacaktık ve Pim ondan çok ama çok uzakta olacaktı.

"Bitti mi?" Pim sayfaları okşadı. "Bu kadar mı?" "Aynen böyle." Carlyn gülümsedi. "Artık çalmak yok,
Yine de. Beni duyuyor musun?"

Pim kirpiklerinin altından bana bir bakış attı. Öyle bir bakıştı ki
"Bunu ona söyle. Bana öğreten o.' Sonra bakışlarını indirdi ve ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Artık yok
çalmak."

"Bu durumda, Bay Adınızı Bilmeme Gerek Yok..."
Carlyn masanın etrafından dolanarak bana yargılayıcı bir bakış fırlattıktan sonra topuklu ayakkabılarıyla çıkışa doğru ilerledi. "Tasmin, ya da sizin deyiminizle Pim, sizinle gelmek isterse... gitmekte özgürdür."

Tasmin.

Yine o lanet isim.

Bunca zaman onun gerçek kimliğini öğrenmek istemiştim. Ama şimdi öğrendiğime göre, bu ona uymuyordu.

O Pim'di.

Ona Tasmin demeye başlamak zorunda kalacak mıyım?

Olur muydu?
Kalmam gerekirken yelken açtım diye her şey değişmek zorunda mı?

Gürleyen kalbimi yerinde tutmak için kollarımı kavuşturarak Pim'e baktım ve akla hayale gelmeyecek bir şey sordum. "Benimle gelmek ister misin?"

Hiç düşünmediğim bir soruydu. Sanki bir kez daha onun zırhlı şövalyesiymişim gibi buraya gelmeden önce kendime sormam gereken bir soruydu,
Kendine benim yapabileceğimden daha iyi yardım etmişti.

Soru aramızda asılı kaldı, cevapsız ve yalnız.

Pim evrakları yavaşça katladı ve avucunun içine sıkıştırdı. Bana doğru gelirken gözleri yumuşadı ve
Sessiz bir yoğunlukla benimkini inceledi ve onun cinselliği altında sikim sertleşti.

Onun ne kadar çarpıcı bir yaratık olduğunu nasıl göremedim?
evrimleşti? Onun iradesi altında kırılmama şaşmamalı. Hiç şansım olmamasına şaşmamalı.

Ona bir bak.

O artık bir mahkûm değildi, o benim gardiyanımdı ve lanet olası hayatımın geri kalanında ona mahkûm olmaktan mutluluk duyacaktım.

Ayakları önümde durdu. Dudağını ısırdı, narin parmaklarıyla yanağımı okşamak için uzandığında yüzü hüzünlendi.

Dizlerim onun dokunuşu altında neredeyse bükülüyordu.

Çenemi kilitleyerek her türlü şehvet ve bağımlılıkla savaştım ve onun yerine ne kadar sıcak, ne kadar tatlı, ne kadar narin, ne kadar güzel olduğuna odaklandım.

Parmakları tenimi öptü ve sonra uzaklaştı.

Okşamak değil sıkmak isteyen bir elle bileğini yakalayarak saldırdım.

Sahip olduğum şey karşısında nefesini içine çekti, gözleri hissettiğim yasak şehvetle aynı karışımla parlıyordu.

Sesi titriyordu. "Bu doğru soru değil." Ne sorduğumu hatırlamakta zorlandım.

Tek hatırladığım o, ben ve bizdik.

"Soru seninle gitmek isteyip istemediğim değil, Elder." Kirpikleri erimiş gözlerinin üzerine kapandı.

Arzunun kalın suyunu yuttum. "Öyle değil mi?" Bir polis karakolunda olduğumuzu unutmuştum. Seyircimiz olduğunu unutmuştum. Her şeyi unuttum - Chinmoku'yu, ailemi... her aptalca, önemsiz şeyi ve aşırı derecede ona odaklandım.

O. Pim.

Tasmin.

Çünkü layık olduğumu kanıtlamam gereken kadın,
Lanet olsun, o benim olabileceğimden on kat daha iyi biriydi.

Dudaklarım onunkilere dokunmak için karıncalandı.

Dilim onunkiyle dans etmek için can atıyordu.

Her santimim sahip olmak ve tatmak için yanıyordu ama boş bir tatmin için değil, bağlantı için. Onu hissetmek için içinde olmaya ihtiyacım vardı, sadece bitirmek için onu parçalamaya değil
ve her şeye yeniden başlayın.

O akılsız bağımlılık bir anlığına gölgede kaldı. Bedeli ne olursa olsun onun için her şeyin en iyisini istediğim bir an.

"Doğru soru nedir?" Kendini bana yaslayıp sanki tapılacak bir şeymişim gibi kalbimin tam üzerinden öperken mırıldandım.

Bu kadınla kazanamazdım. Hiç
şansım yoktu.

Ben tamamen, tamamen, inkar edilemez bir şekilde onundum.
tik taklar durdu ya da dünya dönmeyi bıraktı - hangisi önce gelirse.

Bunu daha önce hiç hissetmemiştim.

Hiçbir zaman bir başkasına, bunu mümkün kılmak için her şeyi yapmaya hazır olacak kadar geri dönülmez bir şekilde bağlanmak istemedim.

"Doğru soru... beni istiyor musun?" Gözleri
Otel odasının, mektubunun ve ayrılırken verdiğim cevabın anılarıyla parlıyordu.

Boğazımda aniden patlayan el bombasını yuttum. "Sormana gerek var mı, Pimlico?"

Gülümsedi. "Bana Tasmin demedin."

"Sana Tasmin dememi ister misin?"

Beklemediğim bir ciddiyetle düşünerek durakladı. "Sanırım... bir gün olabilir. Ama bugün değil."

Daha fazla açıklamaya ihtiyacım yoktu. Onun bildiğinden daha iyi anlıyordum. Konuyu değiştirmesine izin vermeden, "Gerçekten seni istemediğimi mi düşünüyorsun?" diye nefes aldım.

Kızardı. "Beni istemediğinden değil. Beni yaşatıp yaşatamayacağın."

Ne kadar anlayışlı olduğunu görünce ürperdim.

"Yapamam."

Dondu kaldı, gerçeği kabullenmiş görünmek için elinden geleni yaptı ama yine de yıkıldı. "Sorun değil..."

Yüzünü avuçlama sırası bendeydi, parmaklarım yumuşaklığından yandıkça irkiliyordum. İtirafın ağırlığı altında boğuldum. "Senden kurtulamıyorum, Pim. Sorun da bu."

Alt dudağı titredi. "Anlıyorum-"

"Ama ben de sensiz yaşayamam. Ve artık hangisini seçeceğimi biliyorum."

Gözyaşları bakışlarında parlıyordu.

"Özür dilerim." "Ben değilim." Onu

öpmek için eğildim.

Memura ya da resepsiyon görevlisine bakmaya zahmet etmedim. Onlara lanet bir pembe dizi getirmiş olmamız umurumda değildi. Tek umursadığım onu öpmek, onu ikna etmek, ne olursa olsun... zaten bağlı olduğumuzu göstermekti.

ve lanetli.

Alrik bir toplantı ayarlamak için bana e-posta gönderdiği anda bu yola girmiştik. Bu yola girdiğimizde

Ceketimi omuzlarına attığım ve sevgisiz kalbimin içinde kaçmam gereken bir şey hissettiğim an.

Ve şimdi nerede olduğumuza

bak. Boku yedik.

Gerçekten boku yedik.

Ama hiçbir şeyi

değiştirmezdim. Durmazdım.

Yapamadım.

Yolun geri kalanında kendimi alçaltıp onu öpmeye cüret ettiğimde boynum gerginlikten ağrıyordu.

Kanımdaki laneti tekrar harekete geçirmeye cesaret ettim. Asla özgür olamayacağım bir yerde kendimi ona kaptırmaya cesaret ettim.

Ama dudakları dudaklarıma dokunduğunda ve dili ağzımın içinde gezindiğinde, onu hak etmek için dişimi tırnağıma takıp savaşacağımı biliyordum.

Öpücüğü verdiğim kadar hızlı bir şekilde onu ittim, daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası için ani kükremeye karşı yumruklarımı kıvırdım.

Daha fazlasını almazdım.

O tek zevki alır ve kendimi kontrol ederdim.

Titreyerek elimi uzattım. "Lütfen, Pim. Eve gel."

Kararsız bir nefesle parmaklarını benimkilere geçirdi. "Ben zaten evimdeyim. Seninleyim."

On İkinci

Bölüm

Pimlico

ÇOK ŞEY DEĞİŞMİŞTİ ama hiçbir şey değişmemişti.

Elder'ın bana bakışı hala aynıydı, ama bakışında yeni bir katman vardı ve bu sadece benim
Karnım ısındı ve karıncalandı ama kalbim ve ruhum da. Bakışlarının ağırlığı tanıdık ve yabancı pek çok şeyi barındırıyordu.

Bana eşlik ederken bir daha dokunmadı.
ve bilinmeyen beyaz bir sedanın kapısını açtı.

Ona meraklı bir bakış attım ve hassas noktalarıma ve çürüklerime dikkat ederek içeri girdim.

Selix şoförle birlikte ön koltukta oturuyordu. Yüzünü bana döndü; uzun saçları tepeden düğümlenmişti.

Neredeyse Phantom'da seyahat eden her zamanki siyah Town Car'ın nerede olduğunu soracaktım ki Elder yumruklarını sanki bana uzanmasını yasaklamış gibi sıkıca kalçalarının yanında kıvırarak yanıma indi.

"Merhaba, Pimlico." Selix gülümsedi, bize baktı ve kötü karaoke gibi yankılanan gerginliği fark etti.

Bana ilk kez ismimle seslenip seslenmediğini bilmiyordum - yanlış bir isim olsa bile - ama sanki aramızdaki buzlar çözülmüş gibiydi. Selix'in varlığında kendimi hiçbir zaman tam anlamıyla hoş karşılanmış hissetmemiştim ve bunun nedenini anlayabiliyordum. Onun sadakati bana değil Elder'a idi ve haklı olarak da öyleydi.

Arkadaşını koruduğu için ona saygı duyuyordum. Ama aynı zamanda, o soğukluğun bir anda eriyip gitmesine de sevinmiştim.

arkadaşlığın uzantısı. Nedenini tahmin edebiliyorum. Ayrılarak Elder'ın iyiliğini kendi iyiliğimin üstünde tutacağımı göstermiştim.

Selix'in gülümsemesine karşılık vererek, "Sizi tekrar görmek güzel," dedim. Şoför dikiz aynasından bana baktı.

Selix fark etti,
Omuz silkerek. "Bu geçici bir önlem. Arabamız hâlâ Phantom'da."

Bunun ne farkı vardı ki? Phantom limandaki yerine geri demirlemişti... değil mi?

"Elder burada" -Selix oturan adama doğru başını eğdi "Bize geri dönmek için zaman vermedi. Acil olduğunu söyledi."

"Acil bir durumdu. Tanrı aşkına, hapisteydi." Elder'ın bakışları bana bakarken işkenceye dönüştü. "Bu düşünce "Hücrede vakit geçirmen beni kahrediyor." Elimi tuttu ve sertçe sıktı. "Çok üzgünüm, Pim."

Parmaklarımı onunkilerin etrafında kenetledim. "Üzülme. Aslında o zamanın çoğunu hastanede geçirdim, bu yüzden bana çok iyi bakıldı."

Gözleri kısıldı. "Hastane mi?" Bakışları üzerimde geziniyor, hesaplıyor, değerlendiriyordu. "Morarmış gözünü görüyorum ve
Sert bir şekilde hareket ediyorsun. Ne kadar kötü yaralandın? Bunu sana hangi piç yaptı?" Burun delikleri alevlendi ve arabayı saldırgan bir intikam duygusuyla doldurdu. "Onun bağırsaklarını deşeceğim."

Selix ön tarafa döndü ve şoföre yola çıkması için sessiz bir talimat verdi. Araba hareket ederken başımı salladım. "Önemli bir şey değil."

"Bir şey değil."

Pencereden dışarı bakarak çok umursamaz bir şekilde "Çok daha kötülerini yaşadım" dedim.

Hay aksi.

Elder öfkeyle kutuplara döndü. Her kası sertleşirken kalçaları sıkıştı, öfkeyi aşan ve öldürme ihtiyacıyla vahşileşen bir karışıma dönüştü. "Ben kesinlikle
Bunun doğru olmasından nefret ediyorum." Yüzü azapla karardı. "Bırakın böyle bir istismarı, arı sokması gibi bir duyguyu asla tatmaman için her şeyi yaparım."

Kumaş koltukta kayarak, bu tür düşünceleri ondan silmek için acele ettim.

Suçu üstlenmeyi bırakmalıydı.

Ve ona geçmişimi hatırlatmayı bırakmalıydım.

"Polis çok anlayışlıydı. Ben-"

Gözleri normalden daha da karardı. "Nasıl anlıyorsun?"

"Şey, onlara... benden ve diğer şeylerden bahsettim. Beni test yapmak için hastaneye götürdüler."

Ölüm sessizliğine büründü. "Peki bu testler... Sonuçlar iyi miydi, kötü müydü?"

Göğsüm, asla anne olamayacağıma dair yeni keşfettiğim boşlukla çukurlaştı. O büyüyü asla taşıyamayacaktım. Ona böyle bir şey söylemeye hiç niyetim yoktu. Asla.

Yüzümü acının değil sakinliğin süslediğinden emin olarak başımı salladım. "Sonuçlar gayet iyiydi. Sayenizde iyi durumdayım. Sağlıklıyım." Yanağımda yaranın şişliğinin kaldığı yere dokunarak omuz silktim. "Bu birkaç gün içinde geçecek ve bir daha olmayacak. Artık birilerinin kum torbası."

Elder çenesini kilitledi ve pencereden dışarı bakarak Monte Carlo şehir merkezinde. "Sanırım seni kontrol etmeleri iyi bir şey. Rezervasyon yaptırdığım randevulardan kurtuldum. Artık onlar için endişelenmemize gerek yok."

Nefesimi tuttum, bir şey gördüğüm için minnettarım. ekibinin bir üyesi olmayan ve gizlilik maddesine sadık kalacak bir jinekolog.

Benim kısırlığım, onun değil, benim katlanmam gereken kendi boşluğumdu.

Derin bir nefes alan Elder kısa ve acı dolu bir sesle sordu Sanki sormak istememişti ama ağzı ona ihanet etti. "Onlara benden bahsettin mi? Onlara adımı verdin mi?"

Başımı çevirip ona baktım. "Tabii ki hayır." Onu bu şekilde ifşa edeceğimi düşünmesi kalbimi acıyla dağladı. "Sen benim hayatımı kurtardın, El. Karşılığında neden bile bile seninkini mahvetmeye çalışayım ki?"

Anında pişman oldu ve omuzları çökerken eliyle yüzünü ovuşturdu. "Kahretsin, tabii ki yapmadın." O

alnına masaj yaptı. "Aklımı kaybediyorum." Ağır avucu dizime indi, sıcak, güçlü, özür dileyen.

"Gergin olmakta haklısın." Parmak eklemlerini okşadım.

Başını sallarken vücudu kıpırdadı. "Sana güveniyorum. Güven, böyle şeyler sormama gerek olmadığı anlamına gelir."

Arabayı birkaç saniyeliğine sessizlik kapladı, ikimiz de bir sonraki adımda ne söyleyeceğimizi bulmaya çalışıyorduk. Elder tekrar konuştuğunda, sanki sorusu dudaklarını aşmış ve
daha o söylemeden aklıma girdi.

Ne soracağını çok iyi biliyordum.

Ve o daha cümleyi kuramadan ben cevap verdim. "Hayır, vermedim."

Kaşları kalktı, merakı öfkesinin bir kısmını bir kenara iterken bile dudakları gergindi. "Sorumu bilmiyorsun."

"İstiyorum." Ona daha da yaklaştım. "Onlara Alrik'in adını verip vermediğimi soracaktın. Ve cevabım hayır, vermedim."

Omuz silkti, sakinlik illüzyonu ikna edici değildi. "Neden olmasın? Adalet istemiyor musun… Onlar kanıt istemedi mi?"

Kalbim hüzünlü bir şekilde çarptı. Biz o kadar önceden bağlıydık. Şimdi, yanlış kavrayışlar ve çürümüş kafa karışıklığı arasında sıkışmış, tökezleyen garip bir şeydik.

Sorusu bir kez daha inciticiydi. "Bana ihtiyacım olan tüm adaleti sağladınız ve bedenimin sağladığından daha fazla kanıta ihtiyaçları yoktu. Kayıp kişi dosyamın artık kapandığını varsayıyorum. Satıldığıma dair elimde fazlasıyla kanıt vardı-"

"Siktir." Koltuğa doğru kamburlaşarak gözlerini kapattı. "Ne kadar piç bir laf." Parmakları dizimin etrafında kenetlendi. "Affet beni, Pim. Uzun birkaç gün oldu."

Benim affıma ihtiyacı yoktu. Benim anlayışıma zaten sahipti.

Onunla aynı hizada uzanarak başımı omzuna yasladım ve ikimizi de rahatlattım. Eşleşen
Omurgalarımızdaki gerilim, yanlış anlaşılmanın dışına

çıkana kadar nefes nefese azaldı ve
ve birbirimize geri dönmenin yolunu bulmalıyız.

"Hak ettiği adaleti sağlamaya yardım ettiğin için onlara Alrik'in adını vermedim. Ayrıca seni bulmalarını istemediğim için onlara onun adını da vermedim." Daha da yaklaştım. "Senden uzaklaşmış olabilirim İhtiyar, ama bunu önemsediğim için yaptım. Benim yanımdayken canın yanıyor. Artık sana fiziksel olarak zarar verememem, senin hakkında kimseye bir şey söyleyeceğim, işini, hayatını mahvedeceğim ya da senin için kötü bir şey dileyeceğim anlamına gelmiyor."

Sesim neredeyse bir fısıltıya kadar alçaldı. "Sen en çok Benim için dünyadaki en önemli insansın. Annem ve babam bana hayat vermiş olabilir ama ben artık istemediğimde sen onu bana geri verdin. Bunun için sana sonsuz sadakatim var - birlikte ya da ayrı olsak da."

Vücudu kaskatı kesilmişti, sanki beni sıkıca kavrayıp kucağına çekme arzusuyla savaşıyordu. Çelik gibi bakışları Selix'in başının arkasında sabit durdu ve burnundan derin nefes aldı. Bir an için gözlerini kapatarak, benim kullandığım aynı kısık ama ağır tonda konuştu. "Beni fiziksel olarak incittiğin konusunda yanılmışsın."

Güçlü çenesine, üç günlük gölgesine ve sonsuz siyah gözlerine baktım.

Dilinin bir hareketiyle dudaklarını ıslattı. "Sen Beni duygusal olarak sakat bıraktın, Pim. İçime uzandın ve beni hayatta tutan hayati her şeyin etrafını sardın." O Hiçbir şey söylemeden sırıttı, bakışlarını benden ayırmadı. "Asla gitmemeliydin çünkü şimdi nasıl bir his olduğunu biliyorum.
ve gitmene nasıl izin vereceğim hakkında hiçbir fikrim yok."

Acısı gözle görülür bir hal aldı, göğsünden benimkine sızan ağır kırmızı bir dalga. Ne hissettiğini biliyordum. Çünkü ben de hissettim. Onun korktuğu boşluğu biliyordum çünkü tekrar ayrı kalma düşüncesi bile aynı boşluğu benim içimde barındırıyordu.

Kelimeler dilimde dans etti.

Asla tutamayacağım sözler.

Ona ne yapacağını söylemek bana düşmezdi. Eğer yapamazsa
Benimle sevgili olarak yaşayamadığı gibi arkadaş olarak da yaşayamaz, o zaman tekrar gitmeye hazır olmalıyım.

Keskin bir nefes aldım ve sessizliğimi bir diğeriyle katladım.

Hiç yemin etmedim.

Yemin etmedim.

Çünkü onları kırarsam kınanmak istemiyordum.

Araba durduğunda Selix yüzünü bize dönerek beceriksizliğimizi önledi. "Hazır mısın?"

Sesi o anı paramparça etti.

Tanrıya şükür.

Elder omuzlarını yuvarladı ve daha uzun otururken bana kısa bir gülümseme verdi. "Hadi, Pim. Eve gidelim."

Arabadan inerken konuşmadım, minderden piste tırmanmama yardım etmek için bana elini uzattı.

İki kez baktım.

Selix yelken açacak zamanları olmadığından bahsetmişti ama ben
devasa yatın yerine bir helikopter beklemiyordu.

Bu fikre alışmam için bana zaman vermiyor Elder. Sanki onunla dönme isteğimi yeniden değerlendireceğimden korkuyormuş gibi beni sıkıca kavradı ve devasa döner makineye doğru yönlendirdi. Sanki aniden tersine dönecekmişim gibi.

Hiçbir şey gerçeklerden daha farklı değildi.

Annemin katı kuralları ve disiplini sayesinde her zaman ciddi bir kız olmuştum.

İnançlarımda hastalıklıydım. Bir söz verdiğimde, bu bir kan yeminiydi. Herhangi birinden daha iyiydi
ve tüm yeminlerden daha derin.

İşte bu yüzden, Elder küçük helikoptere tırmanmama yardım edip beni beş noktalı emniyet kemerine bağlarken, Selix pilot koltuğuna atlarken ve Elder
Yardımcı pilotlara komuta ederek, arabada asla nefes almaya cesaret edemediğim şeyleri usulca fısıldadım.

Gerçekten yapmamalıyım. Kesinlikle
yapmamalıyım. Elimde değil.

"Siz beni istediğiniz sürece, Yaşlı Prest, hiçbir yere gitmiyorum. Sen aksini söyleyene kadar seninim."

Rotorlar yavaşça, daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle sarılırken beni duymadı.

Kollarımı kendime sarıp gülümsediğimde arkasına bakmadı.

Sözüm benim hayatımdı.

Ve ben onu Elder'a vermiştim, bir fiyonkla sarılmış, bir kutuda hediye edilmiş, kalbimle isteyerek bağışlamıştım.

On Üçüncü Bölüm

Yaşlı

Phantom'a geri döndüğümde, kanatlar makaralanmayı bitirmeden önce kemerimi çözdüm ve helikopterden atladım.

Tüm uçuş boyunca, Pim'e yaptıklarım için kendimi azarlamayı bırakamadım.

Pim'i nasıl terk ettiğimi.

Pim'i nasıl sorguladığımı.

Doktorlar tarafından nasıl dürtüldüğünü ve
Polis tarafından sorguya çekilirken, hafızasından söküp yakmak ya da daha iyisi, olmasını engellemek istediğim durumlar hakkında sorgulandı.

Onda farklı bir şeyler hissediyordum.

Bir şeyler tam olarak doğru değil ama tam olarak yanlış da değil.

Gizemli bir şey mi? Kabullenici bir şey mi?

Ne olduğunu bilmiyordum ama kabinden helikopter pistine atlarken dengesini sağlaması için ona elimi uzattığımda bana o güne kadar gördüğüm en yumuşak, en nazik gülümsemeyi verdi. A
Kafatasımın içinde saatli bir bomba olmasına rağmen aptalca her şeyin yoluna girebileceğini ummamı sağlarken bir şekilde beni affetmenin tadını çıkaran gülümseme.

Ben çekmeye çalışırken parmakları benimkileri sıktı ve gitmemi engelledi. Bana sarılması
kalbime garip ama harika şeyler yaptı. Gülümsemesi çikolata kadar tatlı ve bir o kadar da karanlıktı.

Sikim anında tepki verdi. Selix'in boğazını temizlemesi ve kaşlarını bana doğru kaldırması için onu kendime doğru çektim.

Elimi Pim'in elinden çekmeyi başararak geri adım attım.

Bana bir kez daha gülümsedi -bu seferki biraz bilinçli ve özür dileyen bir gülümsemeydi- ve sonra kolunu indirdi.

Bir gülümseme nasıl bu kadar farklı lehçelere ve konuşmalara sahip olabilir? Sıkıntıları nasıl anlayabilirim farklı şekilli dudakların arkasında?

Aşırı aktif düşüncelerimi sakinleştiremeden insan etkileşiminin incelikleri zihnimi doldurdu. İstedim ki Evrimin, diş çıkarma uyarı sinyalini nasıl Pim'in kullandığı şeye dönüştürdüğünü bilmek - mükemmel bir güzellik Düşündüğü ama asla söyleyemeyeceği her şeyi aktarıyordu.

Eğitimli personel helikopteri bağlamak ve göz kulak olmak için gelirken Selix köprüye doğru ilerledi.

Boğazımı temizleyerek Pim'le göz göze gelme hatasını yaptım ve kalbimin
Onu yakalamak, öpmek, odama sürüklemek ve yatağımdan çıkmasına asla izin vermemek için yanıp tutuşuyordum.

Yürürken, onun adım atmasını beklemedim. "Gel, seni odana götüreyim."

Gülümsemesi azaldı ama bize ayak uydurmak için hızlı adımlarla ilerledi. Güverteden geçerken hiç konuşmadık. Biz ufka ve akın eden deniz kuşlarına bakmadık, öğütücü personele dikkat etmedik ve ben asansör düğmesine basarken kesinlikle birbirimize bakmadık ve
onun seviyesine yükselmek için aynalı kutunun içine adım attı.

Kapılar önümüzde kapanırken gözlerimi kararlılıkla kapılardan ayırmadım.

Pim etkileşime girmekten daha iyisini biliyordu.

Mücadele ettiğim her şeyi hissetti ve sessiz kalıp onu tekrar alanıma almamı sağlayacak kadar anlayışlı olduğu için minnettarım.

O bu kadar yakınken tenim uğuldadı.

Ellerim ona dokunma isteğiyle açılıp kapandı. Kapılar açıldığında kutsanmış bir rahatlama oldu. Güvertesinin geniş koridorlarına daldım. Derin nefes alarak Mide bulandırıcı şehvetin hızla önlenemez bir hal almasını silmek.

Pim yanıma sokuldu, yakındı ama çok yakın değildi, varlığı yavaşça bir mantar bulutu oluşturuyordu
İçimde. Kapısının önünde durduğumuzda kaslarım tutulmuş ve bacaklarımda hafif titremeler başlamıştı.

Yatıma geri dönmüştü.

Hayatıma geri dönmüştü.

Hem kutlama yapmak hem de denize atlamak istedim.

Odasının kapısının kolunu çevirerek eşikte durdum ve içeri girmesi için yana doğru ilerledim.

İlerledi ve ben "İyi geceler o zaman" dediğimde sertçe döndü.

"İyi geceler mi? Daha akşam bile olmadı."

"Şey, benim, eh, yapacak işlerim var." Yalan söylemiyordum. Ailemle ilgili yapmam gereken bir sürü yeniden planlama vardı. Pim'i ailemin yanına yaklaştırmamın hiçbir yolu yoktu.
Chinmoku'yla başının belaya girme ihtimali vardı. Yeni planlara ihtiyaç vardı. Daha iyilerine.

"Oh." Halının üzerinde sallandı. "En azından içeri gelir misin?" Kalın, çekici kirpiklerinin altından baktı,
Sihrini sikimin, kalbimin etrafına sarıyor ve beni neredeyse odanın içine çekiyordu.

Dişlerimi sıkıp onun gücüne karşı koyarak başımı salladım. "Yapacak çok şey var. Ayrıca, dinlenmen gerek. En son ne zaman uyudun, duş aldın... yemek yedin?"

"Hastanede duşlar ve yataklar var, biliyorsunuz. Bakımsızlıktan kirli bir komaya girmeyeceğim." Nefes alarak yumuşadı. "Lütfen, El. Bana eşlik etmeni isterim. Kısa bir süreliğine de olsa."

Şirket.

Doğru.

Karanlık bir kıkırdamayı yuttum. Beni bekliyordu Monte Carlo'da olanlardan sonra onunla kilitlenebilir kapıları ve en üst düzeyde mahremiyeti olan bir odaya isteyerek girebilir mi?

Aptal kız.

Bunu ona tekrar yapamayacak kadar ondan hoşlandığımı göremiyor muydu? Ben de kendimi bağımlılığa sürüklenmeyecek kadar çok seviyordum.

Onun gibi mi?

Vicdanım gözlerini devirdi.

Ona karşı hissettiklerim için doğru kelime "hoşlanmak" değildi. Aşk olduğunu çoktan kabul etmiştim.

Yine de nedense bu kelime beni taşlaştırıyordu.

"Dinlenmen gerek." Yatağı işaret ettim. Taze çarşaflar ve kabartılmış yastıklar uykuyu ve düşünemediğim diğer aktiviteleri davet ediyordu. "Sana yemek getirmesi için birini göndereceğim."

Yere baktı, sonra tekrar bana döndü. "Akşam yemeğinde bana katılabilirsin. Yani... eğer istersen?"

İsterdim.

Ama başımı tekrar salladım, arzuladığım her şeyi kendimden esirgemenin yarattığı baş ağrısıyla savaşıyordum. "Belki yarın. Yemek odasında." Seyircilerimizin olacağı ve taciz edilme tehlikesinin olmadığı bir yerde.

"Oh."

Yine o küçük ama yok edici kelime.

Kaşlarını çattı, bakışları gözlerimden ölümüne tuttuğum kapı koluna kaydı. Bakışları karardı; vücudu gerildi. "Bu yeni bir şey."

Kahretsin.

Tıpkı benim ruh halim konusunda fazlasıyla gözlemci olduğu gibi, dekorasyondaki değişikliği de fark etmişti.

Aptalı oynayarak, "Ne var ne yok?" diye sordum.

Gözlüğümü çıkarıp
Elimi kolumdan çektim, kaşlarımı çattım, sanki her şey eskisi gibiydi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

Kahretsin, biliyorum.

Orada, çok belirgin bir ihtişamla, yepyeni bir sürgü vardı.

Kutusundan çıkar çıkmaz suçlama ile parlıyordu. uçağıma binmeden birkaç dakika önce bendeniz tarafından

kuruldu.

Pim'i bulup eve getirmek için helikopter.

Önlemler gerekliydi. Bunu

anlamak zorunda. "Bu sadece

bir kilit, küçük fare."

Alnı çatılırken bile bu lakap karşısında dudakları aralandı. "Yalancı. Bundan çok daha fazlası."

Sanki çoktan araştırmış ve dışarıdan tamamen erişilemez olduğunu görmüş gibiydi; ne bir anahtar girişi, ne hızlı bir hack, ne de kilidi açmanın bir yolu vardı.

Sadece odanın içindeki kişi erişim izni verebilirdi.

Ellerini kavuşturup doğruca bana doğru yürüdü.

O cilalı gümüş donanıma dokunurken ben geri çekildim. "Neden kapıma kilit taktın?"

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim. "Daha önce yoktu. Kendini daha güvende hissedersin diye düşündüm."

"Daha güvenli mi?" Kelimeyi yuvarladı, şüpheyle lekeledi. "Neden senin yatında kendimi güvende hissetmeyeyim ki? Güvendiğim tek kişi senken neden aramızda bir bariyere ihtiyaç duyayım?"

Boynumun arkasını ovuşturdum.

Bir sürü sebebi var.

Başta ben olmak üzere.

Sesimde bir parça öfkenin kalınlaşmasına izin vererek, "Çok şey yaşadın. İyileşmeye devam etmeni sağlamaya çalıştığım için özür dilerim.
açabilirsin."

Kollarını kavuşturdu; ne sinirimden korkmuş ne de geri adım atmaya hazırdı. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Gerçek olduğuna inanmak zorunda

değilsin." "Ama gerçek değil."

Kilidi işaret ettim. "Bunun nesi gerçek değil? Sen dokunabilir, çevirebilir ve mandalı içeriden kaydırdığınızda hiçbir şey ve hiç kimse oradan geçemez." Alrik'in evinde birlikte geçirdiğimiz ilk gecenin anılarını kullandım.

bir ahmak gibi. "Önceki kaldığınız yerde kilit olmadığını hatırlıyor gibiyim. Kapısı bile yoktu. Garajdan bir tane almak zorunda kalmıştım.
yalnız kalabiliyorum. Bunun çok daha iyi bir alternatif olduğunu düşünürdüm."

Yüzü dondu.

Nefes alması durdu.

Sanki oraya gittiğime inanamıyormuş gibi baktı.

Buna ben de inanamıyordum ama ben zorlandığımda olan buydu. Doğru şeyi yapmaya çalıştığımda, sadece ben teslim olana kadar baştan çıkarma kükremesi için.

Pes etmeyeceğim.

Birbirimize ters ters baktık, sonra dudaklarında sıkı bir gülümseme belirdi ve parmak uçlarını koluma dayamak için öne doğru geldi. "Tamam." Dokunuşu son derece nazikti ama beni mahvedecek güce sahipti.

Başını hafifçe salladığında ürperdim. "İkimiz de kapımda kilit yokken neden kilit olduğunu biliyoruz.
daha önce."

"Bak, uzun bir gün geçirdin. Etrafta dikilip önemsiz şeyler hakkında konuşmak yerine dediğimi yapın ve rahatlayın. Bir sonraki sefer için denizdeyiz-"

"İçeri giremeyesin diye."

Sözümü kesmesi her türlü anlaşılabilir dili çaldı ve ona beni çözmesi için mükemmel bir sahne verdi.

"Kendine güvenmiyorsun. Kendine hiç güvenmedin." Gözleri hüzne döndü. "Ve asıl sorun da bu, değil mi? Bir şeylere takılıp kalan bir zihne sahip olman değil, bununla mücadele edebilmek için kendine güvenmemen."

Kollarımı kavuşturdum, iliklerime kadar üşümüştüm ve öfkeliydim.

Tıpkı bana yaptığı gibi onu da soymaya karar vererek mırıldandım: "Psikolog olan annendi, Pim. Sen değil. Anlamadığın şeyler hakkında konuşma."

"Anlamıyor muyum?" Başını eğdi. "Yüzleşmektense beni terk etmeyi tercih etmeni anlamıyorum.

kendin mi? Aramıza kilit koymayı tercih edeceğini
birlikte yemek yemekten daha mı önemli? Suçlamayı tercih edeceğin
seni baştan çıkardığım için beni suçlayamazsın.
Durmak için kontrol?" Ellerini kalçalarına koyarak, sesi
Tartışmadan ziyade sempatiye indirgenmiştir. "Yaşadığınız şeyin zor olmadığını söylemiyorum. Nasıl mücadele ettiğinizi gördüm.
Seninle birlikteydim. Seni izledim. Seni hissettim-"

"Dur, Pimlico."

"Hayır." Elini kaldırdı. "Bırak da bitireyim." Sertçe nefes alarak devam etti, "Annem gibi eğitimli olmayabilirim ama beni satır aralarını görebilecek kadar eğitti ve sen... senin sorunun kendini bir duyguya kaptırma kapasitesine sahip olman değil. Senin sorunun, istediğin şeye sahip olabileceğine ve bunu mantık çerçevesinde tutabileceğine güvenmemen. Yapabilirsin-"

"Yapamam! Bütün mesele de bu zaten. Anlamıyorsun. En çok istediğim şey sensin. Ve istediğimi elde ettiğimde, başka hiçbir şeyin önemi kalmaz." Ona doğru yürüyordum. vücudumu onunkine bastırdım.

Geri çekilmedi. Onun yerine, göğsünü göğsüne, kalçalarını kalçalarına dayadı.

Ve bu şimdiye kadar hissettiğim en iyi şeydi.

"Seni istiyorum, Pimlico. Seni almamın üzerinden iki saniye geçti ve şu anda bile bana sanki ihtiyaçlarım yokmuş gibi bakıyorsun.
Korkulacak bir şey değil, meydan okunacak bir şey."

Yumuşak kıvrımlarının sert kenarlarıma verdiği lezzetli his karşısında çenem sıkıştı. Onu yakalayıp yatağa atmak ve savaşmayı bırakmak için her şeyimi verirdim.

Bu şekilde yaşamak çok yorucuydu.

Kendimle savaşmayı bırakmak için her şeyi vereceğimi düşünmedi mi? Teslim olmak için?

İniltimi yuttum. Tanrım, ne gerekiyorsa yapardım. Ama bu o kadar basit değildi.

"Eğer seni şimdi öpersem..." Gözlerim dudaklarına kaydı. Dişlerinin dolgun ete girdiği yere. "Eğer sana şimdi dokunursam..." Parmaklarım sallanan kalçalarını sıyırdı.

yerinde. "Eğer seni şimdi becerirsem..." Onu sert sikimin özgürlük için ağladığı yere doğru çektim. "Olmazdım
kendim. Seni öpmem, sana dokunmam, seni becermem olmazdı. Sağlıksız bir şey olurdu. Öyle bir şey ki seni hak etmiyor."

Parçalanmış bir nefes çekti, gözleri erimiş, meme uçları dikleşmişti. "Ama bu sen olurdun ve sen beni hak ediyorsun."

"Hayır-" Sahip olduğum iradenin her damlasını harcadım ama onu ittim ve geri çekildim. "İstemiyorum."

Etrafımızı yavaşça saran cinsel sis öyle bir şeydi ki zar zor nefes alabiliyordum. Tenim yanıyordu. Vücudum işkence içindeydi. Ve o beni kızdırdı.
Beni psikanalize tabi tuttu. Benden önce durabilir ve saçma sapan bir tıbbi senaryo yazarak bana hiçbir şey ifade etmeyen bir tedavi sağladı.

Parmaklarını şıklatıp beni iyileştirebilecek bir doktor değildi. Ve kesinlikle orada duramazdı.
Kendini yem olarak kullanıp beni denemeye ikna ediyor. Güvenmem için.

Neye güveneyim?

Her şeyi tekrar mahvetmeyeceğimi mi?

"El-" Pim öne doğru tökezledi, parmakları bana dokunmaktan mikro vuruşlarla uzaktı.

Eğer bana dokunursa, her şey biterdi.

Öfkemi sonuna kadar serbest bırakarak kolumu kaldırdım ve elim hızla boğazına dolandı.

Pim açıktan taşlaşmışa döndü. Gece ve
gündüz.

Siyah ve beyaz.

İstediğini elde etmek için kusurlarımı manipüle etmeye çalışmıştı. Şimdi ben de aynısını ona yapacağım.

Büyüleyici gözlerinde panik dönerken parmakları bileklerime dolanmıştı, tırnaklarımın ucu beni uyarıyordu.

Elim titredi, midem kasıtlı olarak bulandı.
ama dinlemek zorundaydı, duymak zorundaydı, davranmak zorundaydı. Parmaklarım narin sütunun etrafında sıkılaştı,

Kanının fışkırdığını ve kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu. "Bu konu hakkında konuşmayacağım, küçük fare. Bu yasak. Anladın mı?"

Paniğin tam bir saldırıya dönüşmesini bekledim.
Onun için hapse atılmamı
Yaşadığı işkence. Kendimi bırakmadığım için kınarken bile böyle bir şey yaptığım için kendime lanet ettim.

Parmaklarım sıkılaştıkça nefesi kesildi ama dehşeti hiç artmadı, aksine yavaş yavaş azaldı.
yüzündeki beyazlığı kızarmış bir cesarete dönüştürdü.
Gözleri benimkilerde sabit kalmış, daha ileri gitmem için bana meydan okuyordu. Öfkesi kabardı, her türlü zayıflığını bir kenara iterek
hissetmiş ve benimle yüzleşmiş olabilir.

Tanrım, bu kadın.

Sertçe yutkunarak geri adım atan ben oldum.
Parmaklarımı gevşeterek, başparmağımla saygı ve hürmetle boğazını okşadım. Nabzı hızla atıyordu ama bu artık korkudan değil, öfkeden kaynaklanıyordu.

Parmaklarımla onun derisinin tüylerini diken diken ettim.
sevmeye devam etti. Onlara izin vermedim. Ona dokunmazsam hayatta kalamazdım.

Şehvet bedenime geri sıçradı - korkunç zahmetli bir yolcu, uzuvlarını benimkilere doluyor, beni bir kuklaya dönüştürmek ve bunu becermek için efendisine itaat etmek için elinden geleni yapıyordu.
ve sonuçlarına lanet olsun.

Onu öpmek için ağzım sulandı. Onu
yalamak için. Teslim olmaya çok
yaklaşmıştım.
Çok, çok
yakın.
Ama ben
yapmadım.
Çünkü onu seviyorum.

Dokunuşumu bırakarak bir adım geri çekildim.

"Özür dilerim." "Olmalısın."

Gözlerim onunkilere kaydı. Ne beklediğimi bilmiyordum ama öfke damlaması bunlardan biri değildi. "Affedersiniz?"

Ellerini kavuşturmuş bir şekilde duruyordu ve bakışlarında daha önce görmediğim bir vahşilik vardı. Lanetleyici ve kışkırtıcı bir şey, içimi yumruklayan ve üzerimde çok fazla güce sahip olan bir şey.

Ayaklarına kapanmak ve ne emrederse yapmak istememe neden oldu.

"Beni duydun." Çenesi meydan okurcasına eğildi. "Sen üzgün olmalısın. Elin boğazımdayken beni korkutmaya çalıştığın için değil, onu kontrol etmeyi öğrendim. Bekle." Elini kaldırdı. "Eğer dürüst olacaksam, bu bir yalan. "Dürüst olmak gerekirse, bu bir yalan.
kontrol etmeyi öğrendim. Bana yardım eden sendin. Çünkü bana zarar vermeyeceğine güvenebileceğimi gösterdin. Vücudumun herhangi bir yerine dokunman sadece
istendi ama davet

edildi." "Pim..."

"Eğer bana haddimi bildirmek için bir tetikleyici arıyorsanız, çok kötü. O tetikleyici gitti. Eğer ben bunu yapabiliyorsam... senin kendi üzerinde çalışamayacağını kim söyleyebilir?"

Bana doğru gelirken dudaklarını yaladı, gözleri ağzımın üzerinde sıvı bir ihtiyaçla dans ediyordu. "Savaşmayacağım Kilit konusunda. İçiniz rahat etsin diye taktırdıysanız, tamam. Bununla yaşayabilirim. Ama benden bunu kullanmamı bekleme."

"Onu kullanacaksın." Sesim sert çıktı - barbarca bir talep. "Güvende olduğunu bilmek istiyorum."

Başını salladı, yüzünde parlak bir kızgınlık vardı. "Ben Güvende. Senin yanında güvendeyim. Neden buna inanmıyorsun?
Bir dahaki sefere beni yatağına aldığında, Elder, sana

göstereceğim." "Bir dahaki sefer olmayacak."

"Ha." Etrafımda dolanırken kapının yanında durdu, ayağını sabırsızca yere vuruyordu. Başını boş koridora doğru eğdi. "Git buradan."

Ne oluyor be?

Önce beni odasına davet etti, şimdi de
Beni sürgün mü ettin?

Eşikten hızlı adımlarla geçtim. "Bana yemek davetini geri çektiğini mi söylüyorsun?"

"Bunu sen yaptın, ben değil."

"Ve şimdi benim arkadaşlığımı hiç istemiyor musun?"

"O da sendin." Bir elini saçlarında gezdirirken vücudunun kavisli duruşu beni çılgına çevirdi. "Eğer bana kalsaydı, geceyi burada geçirirdin. Burada. Benimle. Birbirimize karşı tamamen dürüst olurduk. Ben sana söylerdim.
Benim hakkımda öğrenmek için can attığın her şeyi ve seni zekandan ve mükemmeliyetçiliğinden bu kadar korkutan her şeyi bana anlatırdın. Birbirimize delicesine aşık olurduk-"

"Dur bakalım. Zekâ ve mükemmeliyetçilik mi?" Soğuk bir şekilde güldüm. "Bunun bu olduğunu mu düşünüyorsun? Biraz göz alıcı,
Bir şeyde ustalaşana kadar tekrar tekrar yapmam gerektiği için beni zeki yapan romantik durum mu? Bu Mükemmeliyetçiliğe sırf en iyinin en iyisini arzuladığım için aşığım, daha azını kabul edemediğim için değil, öyle mi?" Gözlerimi devirdim, bir kara kıkırdama daha çıktı. "Bir kez daha tamamen safça davranıyorsun, Pimlico."

Bu sefer o ismi kullanmaya devam edip etmeyeceğimi sormadım. Bu onun adıydı. Özellikle de böyle deli gibi davranırken.

İyi olmaya çalışıyordum.

Neden benim kötü olmamı istedi ki?

"Sence bir odada yan yana yaşasaydık, birbirimizden kurtulabilir miydik?" Güldüm. "Düşeceğimizi
Delicesine aşıksın - söyleyeceğin şey buydu, değil mi?"

Burnunu küstahça eğmeden önce bakışlarında acı vardı. "Ne söyleyeceğimi asla bilemeyeceksin
çünkü sen beni kestin. Aşk, o aptal kelime. Artık anlamını bildiğimi sanmıyorum. Sevgimi hak ettiğini sanıyordum." Küçümseyerek dudak büktü. "Ancak, sen
Bu konuda yanılıyor olabileceğimi çabucak

kanıtladım." Yumruklarım bir şeylere vurmak

için çarpıyordu.

O kadar değer verdiğim bir şeyi bana vermeye nasıl cüret eder, daha ilk kavgamızda onu benden koparıp alır.

Öfke ve arzuyla onu parçalamak istedim.

Bizi sadece daha da cehenneme sürükleyecek hastalıklı, sapkın bir kombinasyon.

Kontrolümü kaybediyordum.

Gitmem gerek.

Titreyen parmağımı yüzüne doğrultarak, "Bunu berbat eden sensin," diye hırladım.

"Oh?" Tatlı tatlı gülümsedi. "Tam olarak nasıl? Benim anlayışım ve affediciliğim senin zaten
berbat bir varoluş?"

Beynim tekledi.
acrimony. Saf bir kızgınlık içindeydi. "Bir kere masallara inanmayı bırakabilirsin."

"Uzun zamandır peri masallarına inanmıyorum, Elder. Sanırım beni kötülükle yaşamamış biriyle karıştırıyorsunuz. Gerçek karanlığı bilmeyen biriyle. Ve biri
Beni dünyanın sonu geldiğine ikna etmeye çalışırken içinizdeki küçük bir grilikten korkmayan biri." Beyaz dişlerini göstererek bana doğru eğildi. "Flaş haber, öyle değil."

Neredeyse
kaybediyordum
. Neredeyse.

Beni uyaran ve bir canavardan ziyade insan olarak kalmamı sağlayan şey yüzündeki meydan okuma ve kışkırtmaydı.

Beni kızdırmaya çalışıyordu. Beni
sinirlendirmeye çalışıyordu.

Geriye doğru tökezledim. "Bunu dinlemekten bıktım."

"Güzel." Kollarını kavuşturdu. Onu bu kadar yakından izlemiyor olsaydım, kayıtsızlık havası ve zarafetinin altında gizlenen titremeyi fark etmeyebilirdim. "Git o zaman."

Cevapları dilimde sıcaktı ama onları jilet gibi geri yuttum. Artık onun yarım yamalak teorilerini dinlemeyecektim. Ve bu oyunu oynamayacaktım.

Doğrulurken sesim çakıl taşlarıyla kalınlaştı,

sakinliğin bir benzerini arıyordu. "Düşünmeyi bırak

Beynimdeki kusurlar kucaklanması gereken bir şeydir. kaçmaktan daha iyidir, Pim. Beni baştan çıkarmayı bırak ve sanki teslim olup seni becerirsem -seni duvara iter ve kendimle savaşmayı bırakırsam- bu bir son değil, sadece başlangıç olacakmış gibi davran."

Onun alanına girdim, yumuşak kokusunu içime çektim, burunlarımız birbirine değmek üzereydi. "Bu bir başlangıç olurdu ama ikimizin de hayatta kalabileceği bir başlangıç olmazdı."

Bakışları ateşle parlıyordu. "El-"

"Kapına kilit koymamın bir sebebi var. Onu kullan. Eğer yanlış bir karar yüzünden gece gelirsem
Umarım bana itaat edip beni dışarıda bırakmışsındır. Çünkü eğer yapmazsan, Pim- eğer benim için bu tek şeyi yapmazsan, o zaman her şey senin yüzünden olur. Çok fazla yük taşıyorum.
Yaptığım şeylerin suçluluğunu daha fazla taşıyamam. Özellikle de bunları önlemek için elimden geleni yapmışken."

Bir elimi yüzümde gezdirerek koridora geri döndüm ve sertçe eğildim. "Sınırlarımı biliyorum. Size önerim Seninkini öğren. İyi geceler, Pimlico. Seni tekrar aramızda görmek bir zevk. Beni geri döndüğüme pişman etme. sen."

Kapıyı tuttu, zalimliğime rağmen vücudu sakindi.

Sanki beni değerlendiriyor ve istekli buluyormuş gibi yavaşça yukarı aşağı baktı. Sonunda iç geçirdi ve kapıyı santim santim iterek beni kendisinden uzaklaştırdı. "Bunun bir zevk olduğunu söylüyorsun, ama bana bir lanetmiş gibi bakıyorsun." Öfkeli gözyaşları
parlak gözlerinde parıldıyordu. "Sen bana karşı dürüst oldun, ben de sana karşı dürüst olacağım. Benim için geri döndün, centilmence bir davranış ya da suçluluk duygusuyla değil, bizim için başka bir yol olmadığı için. Aramızda her ne varsa, Elder-it
fiziksel, duygusal ya da cinsel ayrılığa izin vermez. Ve biz bunu kabul edene ya da birbirimizi bir daha asla görmemeyi kabul edene kadar, hiçbir kilit olacakları durduramaz. Hiçbir kural ya da müzakere bunu engelleyemez. Ben

Bunu kabul ediyorum... Siz de aynısını yapana kadar ne kadar zaman geçecek merak ediyorum."

Kapı ile ev arasında çok az bir boşluk vardı ve yüzünün sadece yarısı görünüyordu, mırıldandı, "Ben
Biraz dinlenmenizi ya da çello çalmanızı ya da huzur bulmak için ne yapıyorsanız onu yapmanızı öneririm çünkü teslim olana kadar, güvenene kadar, kalmak yerine yaşamanıza izin verene kadar
Bu şekilde zincirlenirsen mutlu olamazsın."

Kapı kapanırken son sözleri şunlar oldu: "Ve senin mutlu olmanı istiyorum. Benimle."

Bölüm On Dört

Pimlico

Kapıyı kilitlemedim.

Muhtemelen

yapmalıydım.

Tıpkı benim onu kışkırtmamam gerektiği gibi,

Özellikle de geri döndükten ve beni hapisten kaçırmaya tamamen hazır olduktan sonra.

Onun için işleri zorlaştırmak istemedim... Sadece onu sevmeyi çok zorlaştırdı.

İlk seferinde benim etrafta olmamın üstesinden gelmişti. Çünkü iyileşiyordum ve kaybolmuştum, dilsiz olmamdan bahsetmiyorum bile.

Onun sevgisinin kırıntıları yıldızlar kadar eşsiz ve güzeldi.

Ama şimdi uyanıktım ve her şeyi hissetmeye hazırdım. Ve o kırıntılar ve yıldızlar artık yeterli değildi. Gezegenler istiyordum. Galaksiler istiyordum.

Onun kalbini istedim.

Beni suçlayamazdı.

Beni geri getiren oydu. Bunun olmasını engellemek için çekip gitmiştim.

Şu anda varlığım bile onu incitiyordu... Peki ne elde etmeyi umuyordu? Beni yakınında tutmayı ama asla

Beni görmek mi? Güvende olduğumu bilmek ama bana dokunmamak ya da benimle konuşmamak.

-Sanki ben onun şöminesinin üzerinde parlatılmış ve kırılmamış paha biçilmez bir heykelcikmişim gibi mi?

Hiç sanmıyorum.

Eğer durum buysa, o zaman bu her neyse asla işe yaramazdı.

Artık ne istediğimi biliyordum ve bir ömür boyu başkasının olduktan sonra cesurca onun peşinden gitmeye

hazırdım.

Ayrıca, Elder o karakola girdiği anda onu avlamamı kabul etmişti. Ben yapmazdım
Onunla kavga etmenin verdiği suçluluk duygusu bana bu kısmı unutturdu.

Evet, bir yerlerdeydi, şüphesiz öfkeli ve adıma küfrediyordu. Ama bu ayrı olmaktan daha iyi değil miydi? Son birkaç gün bize acının birçok katmanı olduğunu ve birlikte çekilen acıyla kıyaslandığında ayrı çekilen acının dayanılmaz olduğunu göstermemiş miydi?

Ugh! Erkekler.

Güzel odamda volta atarken, kendimi mobilyalara ya da balkona yeniden alıştırmadım. Sadece hareket etmeye devam ettim, beynimin bu karmaşayı çözmesine izin verdim, böylece düşünmeyi bırakabilirdim
Bu konuda.

Yavaş yavaş öfkem azaldı ve yerine pişmanlık yerleşti.

Lanet olsun.

Elder'ı çok ileri, çok hızlı itmiştim.

Diplomasi yerine yüzleşmeyi benimsedim.

Yapmam gereken şey ona sarılmak ve bu kadar cömert olduğu için bol bol teşekkür etmekti.

Ne düşünüyordum ki ben?

Birinin beni yanına alması çok büyük bir sorumluluktu. Bavullarımla gelmiştim ve sadece ağzına kadar dolu olan köle bavulları değil, aynı zamanda boş kolilerim de vardı. yeni deneyimlerle dolmak için yalvarıyor.

İşte bu nedenler beni bakımı zor bir aşık yaptı.

O kadar çok zevk ve lüksten mahrum bırakılmıştım ki, bu beni açgözlü yapmıştı. Her yaşam lokmasını kapmak istedim ve
her aktivitenin tadını çıkarmak. Lezzetli yemekler yemek istedim
köpek kabındaki yemek artıkları yerine. Her birini öpmek istedim
Yıllarca içeride kilitli kaldıktan sonra güneşin doğuşunu. Ve sadece nefreti bildikten sonra sevilmek ve sevmek istedim.

Bunda yanlış bir şey yoktu. Aslında, tahmin etmem gerekirse annem bunun sağlıklı olduğunu söylerdi. Ancak Elder, benim seçtiğim kişi olmanın ve bana

ihtiyacım olanı verememenin talihsizliği içindeydi.

Hayal kırıklığına uğramıştım ve ona kızmıştım.

Hayal kırıklığına uğramıştı ve bana kızgındı.

Mutlu bir flört dönemini atlamış, mutlu bir evliliğe doğru hızla ilerlemiş ve acı bir boşanmaya doğru yol almıştık.

Odanın ortasında durdum. Artık bunu düşünmek istemiyordum. Önümde bir yol göremiyorum.

Bir yandan eski hayatıma dönebilir, diplomamı bitirebilir, hiç umursamadığım arkadaşlarımı arayabilir ve gidebilirdim. Diğer yandan, bir süreliğine onun kurallarına göre oynayabilir ve
Belki onları kırmanın değil ama ikimizin de mutlu olabileceği kadar bükmenin bir yolu vardı.

Geç değildi ama yorgunluk üzerime çökmüştü. Ayaklarım beni yatağa doğru yönlendirdi, ellerim yatağımı çekiştiriyordu.
sıcak çarşaflara ve umarım şifalı rüyalara hazırlık için giysiler.

Yatağa girdiğimde, özür dilemek istedim.

Böyle bir sorun yaratmak istemediğimi fısıldamak için. Tek dileğim ona ne kadar değer verdiğimi görebilmesiydi. Kucağına kıvrılıp televizyon izlemeyi, aynı masada yemek yedikten sonra alt dudağındaki dondurmayı silmeyi ne kadar çok istediğimi.

Tatlı, ortak bir duştan sonra beline havlu sarmak için.

Deneyimlemediğim çok şey vardı ve Elder bunların hiçbirini benimle yapmak istemedi.

Elder kendi sınırlarını bildiğini ve benimkileri öğrenmemi beklediğini söylemişti.

Ben zaten
biliyordum.

Sevgiler.

Aşk benim sınırlılığım ve kusurlarımın birleşimiydi.

Sevilmeye ihtiyacım olduğu kadar sevilmeye de ihtiyacım vardı.

Bu tuhaf bir şey değildi - bundan daha derindi. Eğer kendimi kanepeye koyacak olsaydım, eğer (Tanrı korusun)

annemden romantizm hakkında tavsiye isteseydim

Muhtemelen bu ihtiyacın başıma gelenlerin bir yan ürünü olduğunu söyleyebilirim.

Çok uzun zamandır
insanlardan nefret ediyordum.
İnsanları küçümsedim.
Ölümü arzuladığım bir noktaya kadar genel olarak
hayatı lanetledim. Ama şimdi, yaşamaya takıntılıydım.
Kapasitemin maksimumuna kadar
yaşamak. Kalbimi tüm kalbimle
veriyorum.
Düzensiz bir şekilde aşık olmanın.
Birlikteliğin her harika anını içime çekebildiğim için.
Benim kusurum buydu.

Ve bu, kusurlarımın Elder'ınkilere zarar vermesini engellemek için her gün her saniye mücadele edeceğim anlamına geliyordu.

Ama ben onun bilmediği bir şey biliyordum.

Saplantılı zihninin ve daha fazla acıya neden olma korkusunun altında, benimle aynı kusuru taşıyordu. Başlangıçta bunu görememiştim. Şimdi anlıyordum çünkü onun ağrıları ve çürükleri de benimkilerle aynıydı ve tıpkı benimkiler gibi bandajlarla ve haplarla tedavi edilemiyorlardı.

O da benim gibi aşkı arzuluyordu.

O da benim gibi bağlantı için nefes nefese kaldı.

Fiziksel dokunuşa o kadar çok ihtiyacı vardı ki bu onun insanlığını çaldı ve onu kontrol edemediği birine dönüştürdü.

Aramızdaki asıl sorun buydu. OKB
değil.
Suistimal değil.
Sevgiler.
Ve üstesinden gelemeyeceğimiz tek sorun.

* * * * *

İki şey vardı: İyi uyuyamadım ve Elder ziyarete gelmedi - kapım bütün gece açık kalmasına rağmen.

Yeryüzünde birkaç gün yaşadıktan sonra

Yuvarlanan su bir zamanlar olduğu kadar rahatlatıcı değildi. Deniz tutmasının hafif mide bulantısı bana eşlik

ediyordu, hatta

Uykumdan uyandırıp kapıya baktırıyor, açılması için yalvarıyordum.

Bütün gece fanteziler bana işkence etti: Elder'ın içeri girmesi, benim gözlerimi açıp onu görmem, kapüşonlu ve puslu
üzerimde öyle derin bir hayranlık dolu bakışla duruyordu ki anında ıslanırdı. Yorganı açar, bana katılması için onu çağırır ve beni bedenine sararken rahatlayarak iç çekerdim.

Bu fantezinin geri kalanı o kadar müstehcen bir hal almıştı ki, kabarcıklar ve bakımsız arzu tozları gecenin geri kalanında beni aşırı hassas tuttu.

Zihnim onunla doluyken duş aldım ve güne başlamak için basit siyah bir elbise giydim.

Elder'ın nerede olduğunu bilmiyordum ve onu aramamaya çalıştım. Onu kendi haline bırakmaya söz verdim ve yalnızlığımı uzak tutmak için diğer her şeye odaklandım.

Mutfağı ziyaret ettiğim ve taze pişmiş iki sıcak kruvasan hediye edildiği için kahvaltımı kendim yaptım,
füme jambon ve çedar peyniri ile bir şişe sıkılmış elma suyu. Zulamı üst güverteye çıkardım ve
branda kaplı filikalardan birinde bağdaş kurup otururak piknik yapıyorlardı.

Bitirdiğimde güneş ışığından sersemlemiştim ve pembeleşmiştim.

Biraz güneşten korunmam ve kahvaltımı bitirmem gerektiğine karar vererek daha önce hiç gitmediğim güverteleri keşfettim.

Bana hayır diyecek kimse yoktu ve beni aksi yönde uyaracak bir büyüğüm de yoktu. Asansöre girdim, aşağıya indim ve
yükseldim.

Saatlerce motor bölmelerini, personel odalarını, mühendislik ofislerini, depo odalarını ve boş yatak odalarını inceledim. Bir şekilde, geminin ne kadar harikulade olduğuna odaklanmayı başardım.
Phantom'du ve zor sahibi hakkında kendime işkence etmedim.

Küçük ama iyi stoklanmış bir dükkânın büyüsüne kapıldım.

kütüphane. İçinde bir orduya yetecek kadar yiyecek bulunan kasaların beni meşgul etmesine izin verdim. Ama sonra

Merkez güverte ve Elder'ı düşünmeme kararlılığım dağıldı.

Burası...

Aynı geniş koridorlardan ve kalın
Diğer tüm katlar gibi halı kaplıydı ama nedense bu katta terk edilmiş bir ıssızlık havası vardı.

Her şey tertemizdi: boyalı duvarlar lekesiz, süpürgelikler lekesizdi. Sanki her şey dekore edilmiş ve sonra da unutulmuş gibiydi.
ve orijinal amacına artık gerek kalmadan bırakılmıştır.

Yatak odasından yatak odasına geçerken tüylerim diken diken oldu, yavaş yavaş daha da ürperdim.

Japon paravanları olan büyük bir süit ve kiraz çiçeği sanatıyla süslenmiş bir tuvalet masası bana Elder'ın annesini ve oğlunun ölmesini dilediğini haykırırken giydiği kiraz çiçeği bluzunu çok iyi hatırlattı.

Bu oda onun için olamazdı... değil mi?

Kendimi kucaklayarak devam ettim.

Sırada, yaşlı bir adam için tasarlanmış ama içinde hiç yaşanmamış, kırık deri kanepeli ve erkeksi dekorlu başka bir süit vardı.

Burası amcası için olamazdı... değil mi?

Tedirginlik omurgamdan aşağı süzüldü.

Bunu görmemem gerekiyor.

Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama bu bölge özeldi. Acı verici bir şekilde özel.

Gitmeliyim.

Kendimi azarlarken bile çıplak ayak parmaklarım halıya battı ve beni ileri itti. Gözlerim yandaki kapıya takıldı; bir renk sıçraması beni bakmaya davet ediyordu.

Nefesimi tutarak biraz daha ilerledim ve kapı aralığında durdum.

Bir çocuk odası.

Atlıkarınca zemin lambası ve her bölmesinde Noel olan raflarla tamamlanmış sevimli bir yatak örtüsü. Mükemmel ambalajlarında oynanmayı bekleyen yepyeni oyuncaklar

ile. Gümüş yelesi ve kuyruğu, bebek mavisi eyeri ve dizginleriyle krem rengi sallanan bir at binilmeyi bekliyordu.

Geri çekildim, elim ağzıma kenetlendi.

Oh, hayır...

Arkamda başka bir oda vardı.

Bu seferki prenses yatağı, çocuk boy bebek evi ve fiyonklu, açılmamış lego kutularından oluşan bir kule ile şekerleme ve karamela rengindeydi.

Kalbim tam anlamıyla
kırıldı. Parçalara ayrıldı.

Kırılmış çınlayan parçalara.

Ellerimi göğsüme bastırarak, parçaların birbirine çarpıp izinsiz girdiğimi ele vermesini engellemek için elimden geleni yaptım.

Bu ne anlama
geliyordu? Burası
neresiydi?

Elder kuzenleri, teyzeleri ve amcaları için her bir alanı özenle tasarlamış mıydı? Kendisine katılmaları için davetiyeler gönderip, onu Hayır'dan döndürmeleri için yalvarmış mıydı?
Yine birine mi dönüştü? Bir amcaya... bir oğula...?

Tanrım, geceler boyu, günler boyu, yanında sadece gölgeler varken burada durmuş muydu? Ne kadar zamandır
aşkın çalındığını ve asla geri verilmediğini hatırlatan bu acıyla denizlere yelken açtı?

Bu konuda benimle bu kadar mücadele etmesine
şaşmamalı. Bu kadar zor, bu kadar huysuz
olmasına şaşmamalı.

Ailenin küfründe boğuldum. Sevginin asidinde boğuldum.

Nasıl hayatta kaldı?

Asla kazanamayacağı bir şeyi durmaksızın dilemek mi?

Bu görmemem gereken bir sırdı. Pişmanlık içinde çöktüm.

Tek yapmak istediğim ona sarılmaktı. Onu öpmek. Ailesinin onu unutmuş olabileceğini ama benim asla unutmayacağımı göstermekti.

Sessizliği kovalardım; gölgeleri dağıtırdım. Hayatımı onun bir daha asla
Yine yalnız.

Buradan çıkmam lazım.

Buraya indiğimi bilse ne yapardı? Bu istenmeyen boş odaları görmeden ona nasıl bakardım?

Sertçe nefes alarak geldiğim yoldan geri döndüm.

Öğleden sonra olmuştu ve hala ondan haber alamamıştım. Neredeydi?

Ne yapıyor bu?

Asansörün düğmesine basarak, tamamen odama dönmeye, bu korkunç sırrı duşla ortadan kaldırmaya ve Elder'ın asla bilmeyeceği şekilde bölümlere ayırmaya niyetliydim. Ancak,
Bu, yüksek sesli bir bağırış başımı kaldırıp dikkatimi araştırdığım yolun tersine yönlendirmeden önceydi.

Erkeksi bir bağırış.

Bir hırıltı.

Ardından bir şey duvara çarptı.

Bu da ne?

Asansör yumuşak bir zil sesiyle geldi, ama ben
Bir başka öfkeli homurtu sessizliği bozduğunda zıplıyordu.

Elder'ın özel acısını daha fazla görmek istemedim ama kendimi durduramadım.

Bir başka bağırış ve ardından bir erkek

cevabı. Elder ve Selix mi?

Elder'ın ofisinin üst katlarda, yaşam alanlarına daha yakın olduğunu sanıyordum.

Burada ne işi var?

Ayak parmaklarım kirli beyaz halının üzerinde hayalet gibi süzülüyor, siyah elbisem baldırlarımın etrafında uçuşuyordu. Daha hafif adımlar attım, kişisel alan ihlalimin duyulmaması için yüzebilmeyi diledim.

Kulak misafiri olmakta ustalaşmıştım - Alrik ve piç arkadaşlarının ne yapacağını önceden tahmin etmek için elimden geleni yaptığım için

ama bu sefer dinlemeye çalışırken kendimi kirli hissettim.

Bu konuşmanın benimle bir ilgisi yok...

Gitmeliyim.

Ben yapmadım.

Durduğumda, sol tarafımdaki kapalı kapıdan gelen bağırışlar daha net duyuluyordu. Kalbim boğazımda düğümlenirken kulağımı duvara dayadım.

"Böyle bir şey olmayacak, Selix. Tanrı aşkına."

Elder.

Onun muhteşem tınısını duyunca karnım sıkıştı.

Bunu gerçekten yapmamalıyım.

Doğru ve yanlışla savaştım. Hatta biraz geri çekildim ve bekleyen asansöre baktım. Ama sonra bir kelime kulağımı tekrar yerine oturtmamı sağladı ve dinleme suçundan vazgeçtim.

Chinmoku.

"Seni buldular. Bunun farkındasın, değil mi?" Selix sordu.

"Annem burada kalmaya karar verdiğinden beri farkındayım.

evimde bana haber vermeden. Ya da kaç kere telefonla konuşup, bir randevu ayarladığımı fark etmediniz mi? ailemi korumak için insan kalesi mi?"

"Tabii ki fark ettim. Bu boktan şovu yürüten tek kişi sen değilsin. Tek söylediğim, bence geri dönmeliyiz.
-Depoya gidin. Eğer bunu yapacaksanız, Fantom'da daha fazla cephaneye ihtiyacımız var."

"Bu gemide on kişiyi batırmaya yetecek kadar silah var. Titanics," diye homurdandı Elder. "Eğer bize okyanusta saldırırlarsa, biz kazanırız. Bu umurumda değil."

"O zaman senin derdin ne? Günlerdir suratın asık."

"Benim sorunum artık ne yapacağımı bilememem. Eve dönüp Chinmoku'nun köpekleriyle savaşmak mı? Ailemle oynamak ya da yerimde durup en avantajlı olduğum yerden sürünün başını avlamak."

"Ailenizi zaten kendi başınıza yapabileceğinizden çok daha iyi koruyorsunuz. Güncellemeleri alan sadece siz değilsiniz,

Prest. Güvenlik görevlilerinin hokkabazlığına yardım ediyorum ve başından beri sana gelme zahmetine girmemeni söylüyorlar. Chin'ler sizin yemlerine kanacağınıza ve karada öldürülmenizin daha kolay olacağına güveniyorlar."

Selix eklemeden önce küçük bir duraksama oldu,

"Kararsız olduğunu anlıyorum.
Eve gitmemek ihanet gibi geliyor, ama sen bunu yapıyorsun. doğru olanı. Yolunda kal. Kafayla savaş. Lanet kuyruğu görmezden gelin çünkü bunu sizin için yapacak adamlarınız var.
Kafanı toparlamaya odaklan ve-" "Başım dik."

"Beni kandırabilirdin." Selix homurdandı. "İçinde bulunduğun ruh hali? Sinirlerimi bozmaya başladı."

Duvardan uyarı niteliğinde bir homurtu geldi ve ardından Elder, "O zaman ikimiz de varız," diye karşılık verdi.

"Kıçında ne var?"

"Boku yedim çünkü benimle olduğunu nasıl bildiklerini anlamıyorum."

"Ne?"

Alnım Selix ile aynı şaşkınlıkla çatıldı.

Elder, "Monaco polis kayıtlarına girdiğimde, onun kayıtlarına sızan tek kişi ben değildim. Başka biri kasıtlı olarak onun dosyasına bakmış." Hafif bir duraklama. "Yine de onun adını kullanmadılar..."

"Ne kullanıyorlardı?"

"QMB."

"QMB?" Selix sordu.

"Üç Aylık Güzellikler Pazarı." Elder'ın sesi karardı. "Pim'in satıldığı yer."

Bir an için kimse konuşmadı; kalbim o kadar yüksek sesle kükredi ki dinleme yeteneğimi gölgede bırakmakla tehdit etti.

"Kahretsin," dedi Selix. "Sence...?"

Elder cevap vermeyince aklım sorularla doldu taştı.

Neyi düşüneyim?

QMB'nin Chinmoku ile ne ilgisi vardı? Neden

başka biri dosyama erişmişti?

Monty miydi?

Biri hala peşimde miydi?

Kölelik müzayedesinden sorumlu olan kişi beni susturmak için peşime mi düşmüştü?

Ne?

Elder sonunda, "Ya Chinmoku'lar QMB'nin yöneticileriyse?" diye mırıldandı.

Soru ağır ve cevapsız bir şekilde kalbimin etrafında dolanıyordu.

Selix cevap vermedi.

Elder kendi düşüncesine cevap verdi. "İnsan ticareti yaptıklarını hep biliyordum. Çetelerinin ne kadar derinlere indiğini tam olarak anlayamayacak kadar gençtim ama ya Pim'in satıldığını biliyorlarsa? Ya onu satanlar onlarsa? Peki ya
Sadece yeminimi bozduğum için değil, onu geri almak için de mi peşimdeler?"

Ani bir hırçınlıkla tökezleyerek duvardan uzaklaştım, Şiddetli panik atak bir anda ortaya çıktı.

Bilinmeyen yabancıların düşüncesi.

Kalpsiz köle tacirleri ile dolu bir hizip.

Elder'ın güvenliği beni Ripping.

Beni başka bir sefalet hayatına sattılar.

Hastalıklı, buz gibi korkudan
neredeyse bayılıyordum. Kalbim
durdu.

Boğazım düğümlendi.

Elder ve Selix konuşmaya devam ettiler ama ben daha fazla dinleyemedim.

Dizlerimin üzerine çökmeme ve tam anlamıyla bir nüksetme yaşamama saniyeler kalmıştı.

Duvarı destek olarak kullanarak asansöre doğru yarı tökezledim, yarı süründüm. Orada, bir yandan düğmeye basarken
Gümüş kapılar açılıp kendimi içeri attığımda hava almak için boğazımı tırmalıyordum.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Nefes nefese, dikkatsiz bir şekilde, dizlerimin bağı çözülüp üzerlerine düşmeden önce zemin numarasına

basmayı zar zor başardım

acı veren bir çıtırtı ile.

Asansörün hareket edip etmediğini, kapıların kapanıp kapanmadığını ya da hâlâ yalnız olup olmadığımı bilmiyordum.

Tek bildiğim Alrik,
klasik müzik ve
kırbaçlardı.
ve
zincirler
ve kan ve
ıstırap ve
yalvarışlar

Ve eğer biri, herhangi biri bana bunu tekrar yapmaya kalkarsa, kaderimin ne kadar kötü olacağını görmekte tereddüt etmeyeceğimi biliyordum.

Bileklerimi keser, bir kurşun yer, uçsuz bucaksız okyanusa atlar ve bu işi bitirirdim.

Ben hayır derdim.

Chinmoku'ya hayır.

Kötülüğe hayır.

Hayır! Hayır!

Ciğerlerim havayı oksijene dönüştürmek için mücadele etti, çok ihtiyaç duyduğum bir yudumu boğulmayla karıştırarak verdi. Sırtım
Dört ayak üzerine düşüp daha fazlasını yutkunurken gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülüp yere düştüğünü fark ettim. Benim
Harold'ın tekme ve yumruklarından kaynaklanan yeni morluklar, eski yaraların orkestrasına dönüştü ve bana acıyı görmezden gelmemin onun olmadığı anlamına gelmediğini tekrar hatırlattı.
Orada... bana musallat oluyor.

Asansör açıldı, koridorumun gül sarısı vurguları ortaya çıktı ve sığınağı çağırdı.

Kendimi ayağa kaldırarak gözyaşlarımı sildim, ağzımı oksijen kırıntıları için sonuna kadar açtım ve hızlı saldırıya titreme ve ürpermeler eklenirken kendime sarıldım.

Onlarla işimin bittiğini sanmıştım.

Bu tür olaylardan uzak geçen her gün, hasar görmüş

ruhumdaki son delikleri de onarıyordu.

Geldiğim yere geri dönme düşüncesinin bile beni yeniden intihara sürükleyecek kadar zayıf olmamdan nefret ediyordum.

Odama girdim, kapıyı kapattım ve kapıya yaslanarak yere çöktüm. Hıçkırıklara teslim oldum ve saldırımın geri kalanının beni ele geçirmesine izin verdim.

Hayatta kalmaktansa ölmeyi tercih edeceğimi bildiğim için zayıf değildim.

Tekrar söylüyorum. Bencildim çünkü hayatın ve aşkın nasıl olması gerektiğini anlamıştım. Bir karşılaştırma yapabildiğim için minnettardım.

Sınırlarımı bilmek zayıflık değildi.

Güçlüydü çünkü artık çizgilerin nerede olduğunu biliyordum.

çizilmişti. Ne kadar zorlanabileceğim ve kırılmadan önce ne kadar bükülebileceğim.

Eğer Elder'ın şüphelendiği şey doğruysa, her bir Chinmoku'nun en korkunç, en acı verici şekilde ölmesini istiyordum. Bir

Ne kadar genç ve naif olursa olsun, Elder'ın onların ayakçısı olarak oynadığı küçük rolün bedelini ödemesini istedim.

Bu düşünce beni suçluluk duygusuna sürükledi.

Chinmoku onun hayatını da tıpkı benimkini çaldıkları gibi çalmıştı. Kardeşini ve babasını almışlardı.

Onu ailesinden sürgün ettiler. Annemi aldılar ve beni kızdan oyuncağa dönüştürdüler.

Elder'ın söyledikleri doğruysa, ikimizin de savaşmak için bir nedeni vardı.

Kesin olan bir şey vardı, savaşa kendi başına gitmesine izin vermeyecektim ve vermeye hazır olmadığı bir şey için daha fazla zaman kaybetmeyecektim.

Dışarıda hâlâ kötü şeyler var.

Kapıya yaslanarak, başımın üzerindeki yeni kilide bakana kadar gözlerim yukarı doğru tırmandı.

Elder'ı dışarıda bırakmak için asla kullanmazdım.

Ona asla şüpheyle ya da soğuk davranmazdım. Ama şimdilik... Uzandım ve çevirdim.

Bariyerin yumuşak tıkırtısı panik atağımın geri kalanını yok etmeye yardımcı oldu ve titrek bir nefes aldım.

Kilit hem sembol hem de gerçekti.

Elder'ı kilitlemedim.

Kötü anıları, gelecekteki tehlikeleri ya da dünyanın sunduğu diğer kabusları dışarıda bırakmadım.

Korkumu kilitledim.

Panik ataklarımı kilitledim.

Sonunda söylemeyi başardım...

artık yok. Yeterince içmiştim.

Eğer Chinmoku bizi avlıyorsa... bırakın gelsinler.

Ölecek olan onlar olurdu, biz değil.

On Beşinci

Bölüm

Elder

İstediğimi yaptı. Kilitli.

İç çekerek alnımı kapısına yasladım. Parmaklarım çevrilemeyen koldan yukarı doğru
cilalı ahşap, dokunduğum kişinin Pim olmasını dileyerek.

Ne bekliyordum ki?

Sabahın üçüydü ve bütün gün onu görmeye gitmemiştim. Selix'le saatlerce strateji yaptıktan sonra iyi bir arkadaş değildim. Şövalyelik gereği mesafemi korudum. O yapmadı benim sinirli halimi hak ediyor.

Chimmoku'nun onun satışıyla bir ilgisi var mıydı, yoksa sonunda zihnim mi çatlamıştı - cevapsız bir labirentte koşturuyor, teorilere çarpıyor, çıkmaz sokaklardan sekiyordum.

Dürüst olmak gerekirse artık bilmiyordum.

Yine de bu onu görmek için çaresiz olmadığım anlamına gelmiyordu.

Kapısının ahşabı parmaklarımın altında pürüzsüzdü, alnımı ona yasladım ve ilk kez nefes aldım
bütün gün.

Stresimi, endişemi ve suçluluğumu bıraktım ve ayağa kalktım.

Odasının dışında, sadece onun yanında olarak bir parça huzur buluyorum.

Beynim kim olduğunu bulmaya karar verdiğinden beri Polis kayıtlarına ulaştığımda başka bir şey düşünemiyordum. Chinmoku'nun arkamızdan gelip gelmediğini görmek için dürbünle arama yapmayı bırakamadım. Silah deposunu kontrol etmeyi, okyanus kuşatması ihtimaline karşı silahların

ve diğer ateş gücünün çalışır durumda olduğundan emin olmayı bırakamadım.

Phantom'da devriye gezmekten ve herhangi bir zayıflık aramaktan çok yorulmuştum. Gövde karbon fiberle güçlendirilmişti. İskelet titanyumla. Kurşun-
Yatak odalarının her biri dayanıklı zırhla kaplanmıştı ve füze savunma sistemi en üst seviyedeydi. Eğer istedikleri bir savaşsa, yatım her şeye karşı koyabilirdi.
silahları vardı. Ama istedikleri Pim olsaydı, onları lime lime ederdim.

Vahşileşecektim ve planladığım gibi onları vurmayacaktım.

Ailemi aldılar.

Onu da götürmelerine imkan yok.

Günler içinde ikinci kez Pim'in hayatımda olmayacağı düşüncesiyle yüz yüze geldim. Onu Monako'da bırakmak, benimle aynı dünyada yaşadığını, başkalarıyla konuştuğunu, başkalarına gülümsediğini, başkalarına aşık olduğunu bilerek çekeceğim ıstırabı gösterdi bana.

Bu yeterince acımasızdı.

Ama Chinmoku'nun onu alıp sattığı, ona zarar verdiği düşüncesi.... bana bırakın hayatta kalmayı....
düşünemeyeceğim bir dehşeti bile gösterdi. Bu düşünce beni öfkelendirdi.
Onu öldürmelerini, başkalarıyla konuşmamasını, başkalarına gülümsememesini, başkalarına aşık olmasını.

Bana aşık olmamanın. Boş
gözlerin ve kayıp ruhun.
Ölümden.

Ve bu mutsuz düşünce silsilesi, sabahın üçünde kendimi onun kapısının önünde bulmamın nedeniydi.
kendimi bir esrarla uyuşturmalı ve derin bir uykuya dalmalıydım.

Buraya kendimi ona zorlamak için gelmedim. Seks için burada değildim. Onun ölü ve parçalanmış görüntüleri beni en ufak bir şekilde bile tahrik etmiyordu.

En başta kilidi takmamın nedenlerinden hiçbiri için burada değildim.

O uyurken ona bakmak için buradaydım.
Hala hayatta ve güvende olduğunu. Burada benimle olduğunu ve Monte Carlo'da kaybolmadığını. Buraya sessizce uzanmak için gelmiştim.
Onun yanında, onu içime çekmek, ona sarılmak, yüzümü saçlarına gömmek ve biraz akıl sağlığımı bulmaya çalışmak için.

Rahatlamak için başucumdaki çekmecede duran esrara değil, ona dönmüştüm.

Peki o ne yapmıştı? Beni

dışarıda bıraktı.

Emirlerim üzerine.

Sikeyim.

Kapıyı çalabilirim.

Kapıyı yumruklayıp onu uyandırabilirdim. Kapıyı açtığı anda onu yakalayabilirdim, sıcak bir uyku ve rüya ve onu yatağına geri götürdüm. Beni kollarını açarak karşılayacağından hiç şüphem yoktu. Parmaklarını saçlarımda gezdirecek ve ihtiyacım olduğu sürece hem sevgili hem de anne olacaktı. Tekrar nefes alana kadar ona sarılmama izin verecekti.

Ama ondan bunu yapmasını isteyemezdim.

Bu dünyada benim koruyucu olmam gerekiyordu, onun

değil.

Güçlü kalmam için bana güvenmesi gerekiyordu.
ne halt ettiğimi. Başından beri ona yalan söylediğimi söyleyemezdim.

Artık hiçbir şey hakkında hiçbir fikrim olmadığı ve rehberliğe ihtiyacım olduğu yalanını söyledim. Her şeyi denemeye istekli olduğumu
Sonunda normal olabileceğim anlamına geliyorsa istedi.

Kapısından uzaklaşarak ellerimi birleştirdim.

Bugün erken saatlerde, Amerika'ya yelken açmamak için acı verici bir karar vermiştim.
Oradaki karmaşayı bırakıp dünyanın bu tarafındaki hayata odaklanın.

Ben bir kimlik ve sadakat krizi yaşıyorum diye işim durmadı. Pim de durmadı.
sadece kafamı toparlayamadığım için var.

Hayat devam etti.

Yapacak işlerim vardı.

Bu yüzden Jolfer'e rotamızı eski haline çevirmesini emrettim.

İngiltere'ye varmadan önce birkaç günümüz vardı. Hayır. Pim sadece Hawk's Masquerade'de bana eşlik edecekti, aynı zamanda şehirdeki diğer birkaç ziyarette de bana eşlik edecekti.

Ama limana yanaşmadan önce, nazik ve cömert olmaya geri dönmenin yolunu bulmaya niyetliydim. Onu özlemiştim.

Onu geride bıraktığımda da özlemiştim, şimdi hayatıma geri döndüğünde de özlüyorum.

Bu çok saçma.

Neden kendimi birlikte zaman geçirmek istediğim tek kişiden uzak tutayım ki?

Neden aramıza ne kadar mesafe koyarsam ona o kadar az aşık olacağıma dair hayallere inanayım ki? Orada düşüşü iptal etmenin ve kalbimin bir başkasına değil de bana ait olduğu sabit zemine dönmenin bir yolu vardı. onu paramparça edebilecek en büyük güce sahip olan kadın mı?

Koridordan aşağı inip odama dönerken sonunda kendime itiraf ettim.

Hiçbir mesafe ya da kaçınma beni iyileştiremezdi. Çünkü artık düşmüyordum.

Yere çakılmıştım ve ayağa kalkmam mümkün değildi.

On Altıncı

Bölüm

Pimlico

"GÜNAYDIN."

Parlak güneş ışığına karşı gözlerimi kısarak yukarı baktım.

Elder'ın silueti, arkasında parlayan ateş topuna karşı siyah ve keskindi.

Elimi yukarı kaldırarak ışığın aşırı doygunluğunu engellemek ve odaklanmak için elimden geleni yaptım.

Yüzünü incelemek için.

Dün kulak misafiri olduğu o korkunç epifaninin kalıntılarının hâlâ yüz hatlarında gizlenip gizlenmediğini görmek için.

Bana hüzünlü bir yarım gülümseme verdi. Bakışlarında özür dileyen bir sıcaklık vardı. Üzerinde açık yakalı müslin bir gömlek vardı.

renkli kot pantolon. Saçları duş damlalarıyla parlıyordu ve beni incelerken çenesinin sıkılaşması kalbimin aramızdaki mesafeyi yok etmek için hızla çarpmasına neden oldu.

Branda kaplı filikadan atlayıp onun kollarına atlamak için.

Konuşmasına kulak misafiri olduğumu ve her şeyi bildiğimi söylemek için.

Ona korkmadığıma ve onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağıma söz vermek için.

Ama ben selamına karşılık veremeden ya da tünediğim yerden kıpırdayamadan yaklaştı ve yanıma oturdu. Kalçaları tekrar kalkmaya hazırmış gibi gerilmiş, vücudu sabahın bu saatinde olması gerekenden daha sıkı sarılmıştı.

"Size katılmamın sakıncası var mı?" Bana baktı; gözleri

güneşe karşı kısılmıştı.

Saçları mavi-siyah parıldarken teni ışıldıyor gibiydi. Güneş onun için bir düşman değildi, onu

Sıcaklık ve samimiyet, aynı zamanda ağzının etrafındaki ince çizgileri ve orada olmaması gereken stresi ortaya çıkarıyor.

"Elbette." Ona daha fazla yer açmak için yana doğru kaydım, böylece arma kalçasına batmayacaktı.

Kaşlarını çattı, ondan uzaklaştığım için incinmiş gibiydi.

Endişe kabardı. Yanımdaki tuvali okşayarak mırıldandım, "Yaklaş. Rahatsız olmanı istemiyorum."

"Neden rahatsız olayım ki?"

"Halat." Tuzla buzlanmış dev halatın kot pantolonuna baskı yaptığı bacağını işaret ettim. "Seni ucuna sıkıştırıyorum."

Başını salladı, dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Rahatsız değilim."

"Tamam." Bakışlarındaki yoğunluğa birkaç saniyeden fazla dayanamayarak gözlerimi kaçırdım. Güneş ışığının yerini akik bakışları almıştı ve bu da aynı derecede kör ediciydi.

Rahatsız olmadığına dair güvence vermesine rağmen bana doğru kaydı. Elleri tuvalin üzerinde esneyerek ağırlığını daha da yaklaştırdı. Mükemmel parmaklarına, kare tırnaklarına ya da parmak eklemlerinin çıkıntıları boyunca uzanan damarlara bakamıyordum.

O eller benim tenimdeydi.

O parmaklar bedenimin içindeydi.

Bu adam bana dokunmuş, beni sevmişti ve ben çığlık atarak kaçmamıştım.

Peki neden Elder'la olan her şey sanki yabancılara geri mi döndüm? Neden ne söyleyeceğimi bilemiyordum? Nasıl davranacağımı? Öz-bilinç neden bu tatlı, basit, yeni güneşin altında sessizce oturma anını mahvediyordu?

Elder da aynı şekilde hissetmiş olmalı ki huzursuzca hareket ederek makaraların biraz inlemesine neden oldu. Gökyüzüne bakarken boğazını temizledi, bir personel tırabzanı parlatıyordu, bir
Martı süzülerek geçip gidiyor. Benden başka her şey. Gerçekten bakmasını istediğim yer dışında her yer.

Sessizlik artık görünür bir şey değildi; aramızda kalın ve ses geçirmez bir duvar vardı.

Bunun devam etmesine izin verilemezdi.

Yüzümü biraz ona dönerek elimi onunkinin üzerine koydum.

Sarsıldı, parmakları masanın kenarına dolandı. Sanki ona dokunmam fiziksel olarak acı veriyormuş gibi. Benden daha karmaşık arzularla savaştığı için durum tamamen böyle olabilirdi. Benim için basit bir dokunuş onun için ahlaksız bir söz olabilirdi ve asla bozmamaya yemin etmişti.

Elimi hızla çekerken kalbim acıdı. "Özür dilerim."

Hırçın bir homurtuyu yuttu. "Asıl üzgün olan benim."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Aklım elendi özür dileyebileceği çok fazla şey vardı. Ama onun doğrudan hatası olan bir şey göremedim.
ikimizin de ortak çabası. "Üzülecek
bir şey yok-"

"İstiyorum." Filikadan atlayarak önümde döndü. İri elleri dizlerimin üzerine indi ve hiç düşünmeden bacaklarımı ayırdı.

Bugün, bol bir elbise dışında farklı bir gardırop parçasına cesaret ettiğim ilk gündü. Artık acı çekmiyordum.
klostrofobim vardı ve bu durumdan oldukça hoşlanıyordum.
stil seçimleri. Bugün, en yumuşak maviden büyük beden bir tişört ve önü ütülenmiş bir çift gri şort tercih etmiştim.

Bel bandının göbeğimi sıkmasına alışmak biraz zaman almıştı ama Elder bacaklarımı açıp boşluğa adım atarken onları giydiğim için gülünç derecede minnettardım.

Nefretimle savaştığımı fark etmemiş gibiydi.
ve kazandı. Başparmaklarının çıplak dizlerimin etrafında döndüğünü ya da dokunuşunun beni daha da yakınlaştırmak için kalçalarımı sıktığını fark etmedi.

Her şey mikro-analiz yapılamayacak kadar hızlı gelişti ama beynim tam da bunu yaptı.

Bacaklarımın arasında ne kadar sıcak ve sert olduğuna odaklandı. Elleri kalçalarımın üzerinde geziniyor ve kıçımın altına sıkışarak beni şiddetle sıkıyordu. Artık filikada oturmuyordum. Onun üzerine oturdum ve Tanrım, bunun bana verdiği heyecan, ben bunun için savaşmadan beni yakınına topladığı bilgisi...

Beni aynı anda hem taşa hem de jöleye çevirdi.

Kalbim saçma bir ahududu gibi sallandı.
uzuvlarım granite kilitlenirken tatlı. Erimek istedim. Kollarımı omuzlarına atmak, başının arkasını kavramak ve dudaklarını kendime getirmek.

Onun yerine bekledim. Çalıştım. O göz kırpana kadar durdum.
sertleşti ve burun delikleri açıldı, yavaşça yanımda oturmaktan bana olabildiğince sıkı bir şekilde sıkışmaya nasıl geçtiğini fark etti.

"Ah, kahretsin." Ağır bir şekilde nefes verdi, parmakları kıçımın etrafında gevşedi.

"Bekle," diye mırıldandım o uzaklaşmaya çalışırken.

Durdu, gözleri benimkilerle buluştu ve ona ne yapması gerektiğini söylemem için sessiz bir yalvarışta bulundu.

Elder'ın o zamanki belirsizlik bakışı
ama belirsiz olan her şey göğsüme daldı ve kalbime bir yaba sapladı.

"Gitmeni istemiyorum." Nefesimi tutarak uzandı ve titreyen avucuyla yanağını kavradı.
"Seni karakolda gördüğümden beri bana dokunmanı istiyorum."

"Seni karakolda gördüğümden beri öpmek istiyorum." Gözleri benimkileri yaktı. "Sana verdiğim öpücük
yeterli değildi. Senin söz konusu olduğun yerde herhangi birinin yeterli olacağından şüpheliyim."

Acımasız dürüstlüğü beni şaşırttı.

"Beni tekrar öpebilirsin... eğer istersen." "Öpemem."

Başım yapışkan bir arzuyla doldu. "Seni durduran ne?"

"Beni neyin durdurduğunu
biliyorsun." "Sadece bir öpücük."

Vücudu teslim olurken dudaklarını yaladı, bir yandan da kelimelerle savaşmak. "İkimiz de bunun sadece bir öpücük
olmadığını biliyoruz." Elim yanağından şakağına doğru
süzüldü.

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken ürperdi,
Onu okşuyordum. Elimi boynunun arkasına götürmek için daha yüksekte oturmam gerekiyordu. Sırtımı dikleştirdim, göğüslerimi dışarı doğru ittim, pozisyonum ona ihtiyacı olan tüm sinyalleri veriyordu.

"Öp beni." Tırnağımla bir dokunuş yaparak başını aşağı doğru çektim.

Boynunun gücü bana karşı koydu, kımıldamadı. Gözleri, duygularımı incitmeden beni nasıl engelleyeceğine karar verir gibi yüzümde dans ediyordu.

Sonra... sanki içinde bir şey çatladı... sanki asma kilitle koruduğu küçük bir kutu bir balyozun altında parçalandı.

Ve sonra öne doğru yığıldı.

Ve ağzı benimkine çarptı.

Dudakları çok sıcak, ıslak ve davetkârdı. Ve beni öptü.

Öpücük istemiştim ama o gönülden bağışladı.

Dudakları yumuşak ve sert öptü. Dili ağzımın üzerinde gezindi, sormadı, yalvarmadı, ama içeri girmeyi talep etti. Tadıma bak.

Stres granitinin beni terk etmesine ve şehvetin erimesine izin verdim. Kolları beni sardığında titredim,
Dudaklarımız birleşip öpüşmemiz ilkel bir yoğunluğa dönüşürken beni sıkıca kavradı.

Sabah güneşinin sıcaklığı üzerimize vururken, benim soluk soluğa inlemelerim onun hırpani iniltileriyle buluştu ve bizi çok yumuşak olması gereken ama son derece şiddetli bir şeye daha da zorladı.

Onun vahşiliğine kendi vahşiliğimle karşılık verdim. Parmaklarım saçlarını kavrıyor, daha fazlası için çekiştiriyordu.

Kendimi unuttum. Açık görüşte olduğumuzu unuttum. Personel. Son birkaç günü ve başıma geleceklerden duyduğum korkuyu unutmuştum. Onun dışında her şeyi unuttum.

Ama Elder unutmadı.

Kendini geri çekti ve bir öpücük daha almak için yanıp tutuşuyormuş gibi ağzını ovuşturdu ama sadece bir tane almaya kararlıydı. "Pim..."

Sesi bir sitemin sınırındaydı. Sanki o öpücük benim suçummuş gibi.

Benim hatam mıydı?

Bir kısmının sorumluluğunu üstlenirdim ama o istemediği sürece benimle baş edemeyecek kadar güçlüydü.

Cankurtaran botundan atlayarak ellerimi kalçalarıma dayadım. "Eğer bunun bir hata olduğunu ya da bir daha olmayacağını ya da başka bir aptalca klişeyi söylersen, ben... ben..."

Hafif bir sırıtma dudaklarını büktü. "Neye gidiyorsun?" "Bilmiyorum. Seni denize atacağım."

"Kaptan dururdu." Öfkemin tadını çıkararak kollarını kavuşturdu.

"İyi, kafana bir kürekle vururdum."

Bakışları, askılarında düzgünce duran filika küreklerine gitti. "Bunlar bir ton ağırlığında. Ben bile kaldıramam bir silah olarak kullanın."

"Benim varsayımsal olarak
sana zarar veriyor." Bir tanesi demlenirken bile gülümsememi sakladım. "Bırak da bir kızın fantezileri olsun."

Başını eğdi. "Benimle ilgili fantezilerin mi var?"

Ve böylece, şu ikileme geri döndük
Kıvılcım saçan bir çekim, yüksek oktanlı bir şehvet ve dayanılmaz bir dokunma, itme ve tüketme ihtiyacı.

Çıplaklığı ve silahsızlığı içeren söz konusu fanteziler zihnimi doldururken tüylerim diken diken oldu.

Elder'ın dudakları aralandı, göğsümün yükseldiğini ve parmaklarımın ona tekrar dokunmak için çırpındığını fark etti. "Eee?"

Ona doğru adım atarak başımı salladım. "Seninle ilgili fanteziler kurmadan duramıyorum. Eğer bir tedavi biliyorsan, lütfen bana söyle."

Omuzları çökerken ve bir eliyle yüzünü ovuştururken şaka ve oyunlara dair her türlü ipucu kayboldu. "Eğer o tedaviyi bilseydim, kendim alırdım."

İncinmemek için kendimi eğittim. Bunu kastetmemişti. benden kurtulmak istiyordu, tıpkı benim ondan kurtulmak istediğimi kastetmediğim gibi. İkimiz de sadece bir yol bulmak istiyorduk.

geçmişimin mayın tarlasında ve onun saplantısı ve

Bizi takip eden sahipsiz bir bagaj havaalanı olmadan nasıl birlikte olacağımızı öğrenmeliyiz.

"Ah, efendim?" İçinde iki kahve fincanı bulunan küçük bir tepsi taşıyan bir personel belirdi. "İstediğiniz gibi."

Elder iki içkiyi de alırken saygıyla başını salladı. "Teşekkür ederim. Uygunsa lütfen şefe kahvaltı için hazır olduğumuzu söyleyin."

"Hemen." Adam başıyla selam verdi, bana gülümsedi ve elinde boş tepsiyle geldiği yöne döndü.

Elder'ın yeni eşyalarına baktım. "Dün gece uyuyamadın mı?"

Bana doğru döndü, yüzünün her yerinde şüphe vardı. "Bunu sana söyleten ne?"

Nedense uyumadığı izlenimine kapıldım. Umursamaz yorumum sinirlerine dokunmuştu. Dün ben onun konuşmasına kulak misafiri olduktan sonra ne yaptı? I

çellosunu duymamıştı ama bu çalmadığı anlamına gelmiyordu.

Kapımı kilitledikten sonra şaşırtıcı derecede iyi uyudum. I Bunun ruh halim hakkında ne söylediğini bilmiyordum ama ilk kez, dost ya da düşman birinin kapıdan davetsizce girmesini beklemek için tetikte değildim.

"Duble kahve." İki fincanı işaret ettim.

Başını iki yana salladı ve düşündüğü her neyse ortadan kaldırdı. "Bir tanesi senin için." Bana doğru gelerek bardağı uzattı.

Kremalı çiçeği dökmemeye dikkat ederek yavaşça aldım. Üstteki sütten yapılan tasarım. "Burada olacağımı biliyor muydun?" "Seni köprüden gördüm." En yüksek yeri işaret etti.
personel ve kaptanın gölgelerinin olduğu yatın noktası
Bizim denize açıldığımız yere bakmıyor olmamızın sayısız başka insanın da bakmadığı anlamına gelmediğini ima etti.
Kahvesinden bir yudum alarak ekledi: "Bu sabah Jolfer'i görmeye gittim. İngiltere'ye giden rotayı teyit etmek istedi. I Seni filikada otururken gördüm ve sana bir özür borçlu olduğumu düşündüm."
"Özrüne geri dön."
Başını salladı. "Buna geri dönelim." Bir yudum daha aldı. "Ben
Son iki gündür seni terk ettiğim için özür dilerim ve sana hoş karşılanmadığını hissettirdiysem özür dilerim. Burada benimle olmanı seviyorum ve bunu sana göstermekte pek iyi bir iş çıkaramadım.
Bu."
Satır aralarını yeterince uzun süredir okuduğumu ve anlamam gerekenden fazlasını anladığımı ona söylemek istemedim.
Benim burada olmamı sevdiğini ama burada olmadığım için kendini lanetlediğini söyledi.
avantaj elde edebilmek. Benimle vakit geçirmeyi seviyordu ama bunu sadece platonik olarak sürdürme konusunda kendine güvenmiyordu.
Eğer o öpücük bir şey ifade ediyorsa, endişelerinin gerçekler üzerine kurulmuştu. Aramızda bu tür sınırların ya da korkuların kalmasını istemediğim için bunu ona söylemedim.
Mükemmel şekilde demlenmiş kafeini içerken ben de ona katıldım. "Ona ne şekilde söyledin?"
"Hmm?" Köpüklü kahveden arınmış dudaklarını yaladı, Midem, yeni yeni anlamaya başladığım cinsel bir açlıkla seğiriyordu.
"Kaptanınızla mı? Buradan İngiltere'ye gitmek için kaç yol var?"
Yüzü aydınlandı, imaların ve cinsel imaların yer

alamayacağı tarafsız bir konu olduğu için minnettardı.
"Teknik olarak iki."
Detaylandırmasını bekleyerek içmeye devam ettiğimde,
"Temel olarak, İstanbul Boğazı'ndan geçebiliriz.

Cebelitarık ya da Ümit Burnu'nun aşağısı."

"Hangisi daha iyi?"

Omuz silkti. "İkisi de büyük yolculuklar, ama biri yaklaşık altı ila yedi gün, diğeri ise bir aydan fazla."

"Oh, vay canına."

Gülümsedi. "Sanırım eve bir aydan daha kısa sürede dönmek istiyorsun ve katılmamız gereken bir etkinlik var, bu yüzden daha kısa yoldan gitmekten başka seçeneğim yok."

Eve dönmenin artık bir cazibe merkezi olmadığından bahsetmemiştim. Aslında İngiltere bunun tam tersiydi. Geri dönmek istemiyordum. Annem kilit altındaydı ve
Kötü anılar özgür ve yaygınken dokunulmazdı. Elder az önce bir işlevden bahsetmemiş olsaydı
geri dönüp başka bir yere gitmek.

İçimde bir merak oluştu. "Bir işlevimiz mi var? Nedir o?"

Kaşlarını çattı. "Hawksridge adında sıkıcı bir İngiliz malikanesinde bir maskeli balo."

Hawksridge... Bu isim tanıdık geliyordu ama nedenini bilmiyordum.

Elder benim aydınlanma çekirdeğimi fark etti. "Şahin Aile elmas ticareti yapıyor. Londra'daki ve çok daha ötesindeki kuyumcuların çoğuna tedarik sağlıyorlar. Adlarını duymuş olabilirsiniz."

"Hawk elmaslarını duymuştum. Evet."

"Al bakalım." Kahvesini iğrenmiş bir bakışla bitirdi. "Katılacağız çünkü onların müşterileri genellikle benim müşterilerim. Zengin kesim genelde aynı şeylerden hoşlanır. Yatlar, atlar, elmaslar..."

"Yani... bu bir iş toplantısı mı?" "Onun
gibi bir şey."

"Neden katılmak zorundayım?"

Gözleri kısıldı. "Sen benim artı birimsin. Ancak, gitmemeyi tercih edersen..."

Elimi kaldırdım. "Hayır, size eşlik etmekten onur duyarım." Bunu söylerken bile, acaba ben

Kalabalığa karışmak. En son bir davete katıldığımda İnce giyimli beyefendiler ve güzel giyimli kadınlarla birlikte boğulmuş ve kaçırılmıştım.

Bu daha da kötü olabilir çünkü herkes maske takıyor olacak.

Tıpkı QMB'deki açık artırma gibi.

Oh, Tanrım.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ama korkumu gizledim.

Elder'a yapamayacağımdan şüphelenmesi için herhangi bir sebep vermezdim.

Her neyi halletmemi istiyorsa onu halledecektim, kendisi de dahil.

"Orada sadece bir saat kalacağız. En fazla iki." O kahvesini bitirdi. "Gitmek konusunda isteksizim ama tutmam gereken bir yeminim var ve bu yemin, hedefime ulaşana kadar para kazanmak anlamına geliyor."

Şaşkın kahkahamı gizledim. "Toplamak için bir hedefin var

daha fazla para?"

Kulağa nasıl geldiğini fark etmiş gibi hafifçe yüzünü buruşturdu. Nasıl

Benim tasavvur edebileceğimin çok ötesinde bir servete sahip olan Elder'ın daha fazlasını istediğini kabul ettim.

Mevcut mali durumuyla karşılayamayacağı neye ihtiyacı olabilir ki?

Anlamaya çalışarak başımı biraz salladım. Yüzeysel ya da sırf gösteriş ve tanınmak için bir şeylere çok para harcayan biri gibi görünmüyordu. Elbette

Phantom lüksün ötesindeydi ve helikopterlere, Maybach'lara ve diğer pahalı markalara sahipti.

Zengin ve ünlü biriydi ama yine de zenginliğe alışkın olmayan birinin havasını koruyordu.

Bir şekilde tökezleyerek bu işe girmiş olan ve yine de lüks harcamalar dışında harcama yapmaktan rahatsız olan biri. ailesinin yaşam tarzı.

Cömertliğinin tadını çıkarmaya gelmeyen bir aile.

"Bugün hava çok sıcak. Belki de içeri girmeliyiz. Güneş." Boş fincanımı alan Elder sesini yükseltmedi ama

İçini kemiren bir şey vardı; parayla, sırlarla ve neden böyle biri olduğuyla ilgili bir şey.

Umutsuzca bu nedenleri öğrenmek istiyordum ve sonunda ona geçmişimin herhangi bir parçasını vermeye hazırdım.
onunkinin bir kısmı.

"El..." Ona doğru ilerledim ve elimi ön koluna koydum.

Dokunduğumda sarsıldı ama geri çekilmedi. Bakışları Benimkiyle kilitlendi ve önermek üzere olduğum her şey aklımdan uçup gitti. Onu odama davet etmeyi hayal etmiştim. Sakin bir kahvaltı sipariş edip daha önce hiç yapmadığımız bir şey yapmak.

Konuş.

Gerçekten birbirleri hakkında hiçbir şey bilmeyen ama ortak bir noktaları olan iki yabancı gibi konuşuyorlar: cinsel bir çekim - karşılıklı bir hayranlık ve
tanıştığımız anda aynı mesajı fısıldamıştı.

Elder'ı çok fazla sevdim. Elder'ı mantıklı düşünemeyecek kadar çok seviyordum. Ve hala onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Dilim alt dudağımın üzerinde kayarken, düşüncelerimi düzenli cümleler haline getirmek için elimden geleni yaptım.
yuvarlanan akrobatlar haline geldiler.

Sadece, ılık deniz melteminde heyecanlı bir ses çınladı, ağır büyüyü bozdu ve gözlerimizi geminin pruvasına dikti.

"Neyi işaret ediyor bu?" Sarı at kuyruklu bir personel aşağı yukarı zıplarken sordum. Yüzü heyecandan ışıl ışıldı. Parmağıyla aşağıdaki suyu işaret etti.

Elder gülümsedi. "Muhtemelen yunuslar. Personelin neden bu kadar heyecanlandığını anlamıyorum. Nadir bulunan bir şey değiller ki.
bir olay." Sanki yunuslar karasinekler kadar yaygınmış gibi, bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söyledi ki.

Gözlerim büyüdü. "Sörf mü yapıyorlar?"

"Aynen öyle. Bizi sadece kendi zevkleri için kullanıyorlar." "Görebilir miyim?"

Ben kıza doğru sürüklenirken kıkırdadı.
onun neşesiyle sarhoş olmuştum. O zamandan beri yunus görmemiştim.
Bir arkadaşımın sekizinci doğum günü partisi SeaWorld'de yapılmıştı ve yunuslar büyük kırmızı toplarla zıplayıp oynamışlardı. O zaman büyülenmiştim. Şimdi ise hayvan refahı için kapatılmıştı.

Ayaklarımın hareket etmesini engelleyemiyordum ama Elder'dan ayrılmak istemiyordum. "Benimle gelir misin?" Elimi uzattım, pruvaya doğru adım atmaya devam ederken omzumun üzerinden baktım.

Yüzü bir an için düştü.

Boğazım sorularla düğümlendi. Ona neyin acı verdiğini bilmek istiyordum. Bunu nasıl düzelteceğimi bilmem gerekiyordu.

Ama sonra gülümsedi ve melankoliye dair tüm ipuçlarını bir kenara itti. "Benim daha iyi bir fikrim var."

Durdum, hiç ikna olmamıştım. "Yunusları izlemekten daha mı iyi?"

"Daha iyi." Parmağını sallayarak, "Benimle gel," diye mırıldandı.

On Yedinci Bölüm

Elder

Ne halt ettiğimi bilmiyordum.

Pim'in böyle aptalca bir savurganlık karşısında yüzüme güleceğinden ya da daha kötüsü gözlerini devireceğinden, hatta daha da kötüsü, saçma sapan paralar harcadığım için bana farklı gözle bakacağından kuşkum yok.
Normal bir insanın sahip olmaması gereken bir şey.

Ama asansöre adım attığımızda ve ben
Depoların, mutfak soğuk hava depolarının ve bir motosikletin bulunduğu alt katta kendi kendime bunun iyi bir karar olduğunu söyledim.

Böyle zamanlar için almıştım.

Başlangıçta ailem için olacağını düşünmüştüm.
genç kuzenleri etkilemek için, ama bu asla olmayacaktı ve ayrıca... bu daha da iyiydi.

Pim daha iyiydi.

Pim her şeydi.

Asansörün kapıları açıldığında Pim yukarı baktı.
Beklenen 'beni neden buraya getirdin' sorusu yerine
Geminin bir parçası olarak çalışıyorum' dediğinde, sanki daha önce buraya gelmiş gibi rahat görünüyordu.

Kaşlarımı çattım.

Her yere girip çıkabiliyordu, hiçbir şey yasak değildi.
Dün Selix ile tartıştığım seviyeyi onun (ya da başka birinin) görmemesini tercih ederdim. Onun burnunu sokmasını, bir şeyler öğrenmesini nasıl hissettiğimi bilmiyordum.
Ben ona söylemeden benim hakkımda.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" Aslında sorum ağır olduğu halde sesimi hafif tuttum. Eğer keşfetmişse,
Ne keşfetmişti? Benim gördüğümü o göremezdi.

Kilitli bir kapının arkasında olduğu ve anahtarı sadece bende olduğu için ona göstermek üzereydim, ama yine de... mahremiyetim sessizce ihlal edilmişti.

Kolunu ovuşturdu, bakışları sarılı ve takozlu motosikletin ön tarafına sprey boyayla çeşitli diller yazılmış ahşap ızgaralara takıldı. "Um, ben
biraz keşfetmiş olabilir."

"Ne zaman?" Burun deliklerim onun gerçeğini tatmaya çalışırken alevlendi. "Dün."

"Dün başka bir yere gittin mi?" Sırtım diken diken oldu. "Başka bir seviye?"

Omuz silkti ve suçluluk duygusuyla garip bir şekilde güldü. "Sadece birkaç tane. Acıktım ve öğle yemeği için mutfağa gittim, sonra da odama döndüm." Bana bir bakış fırlattı.
ileriye doğru yürüdü, çember tutanların etrafından dolanarak
her şey güvende. "Bana aşağıda ne göstermek istiyordun? Burada mı?" Omzunun üzerinden atıp konuyu kasten değiştirerek somurttu. "Bunun için yunusları kaçırdığıma inanamıyorum."

Onu sorguma geri dönmeye zorlamak için iyi bir fikrim vardı, ama günlerce anlaşmazlık yaşadıktan sonra, o mutlu yeri tekrar bulmak istedim.

Buna ihtiyacım vardı.

Güvertedeki öpücük hayatımdaki tek iyi şeydi ve devam etme arzusu, içimdeki acıyla harmanlanmıştı.
Seks ve bağ kurmanın rahatlığı için bağımlılık.

Ona dokunmak istedim.

Sadece kontrolden çıkmasını istemedim.

"Uzun süre kaçırmayacaksın." Ona bir dizi ağır hizmet tipi dondurucu ve büyük bir buzdolabının etrafında rehberlik ederek
cebimdeki anahtarlığı karıştırdım. "Göreceksin."

Pim de onu takip etti, yüzü parlak ve meraklıydı. "Biliyorsun... bu en güzel seviye değil, ama ben bunu büyüleyici buluyorum." O
parmaklarını kırılabilir etiketli bir sandığın üzerinde gezdirdi.

İçinde ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama personelime ödeme yaptım.

anlamaya yetecek kadar. Sipariş vermek için açık çekleri vardı.

daha fazla, ne olursa olsun satın alın ve kullanıma karşı harcamaları takip edin.

"Bu taraftan."

Üst üste yığılmış koliler, kutular ve konteynırlardan oluşan uzun koridorda ilerlerken yumuşak bir gülümsemeyle başını salladı. Bu katta ona göstermek üzere olduğum alan dışında tek bir oda yoktu.

Benim mesleğimde, yani çocuklar için oyuncak yapma kariyerimde
Mega zengin ve sürekli olarak başka bir zengin piçin oyuncağını daha iyi hale getirmek için yeni ve benzersiz eklemeler bulmak zorunda olan biri olarak Phantom üzerinde deneyler yaptım.

Bu yat ona sahip olan ilk yattı. Bu yat
Başa çıkabileceğimden daha fazla iş kazanmak için bir gösteri parçası. Ve bu lanet şeyi inşa ettiğimden beri görmediğim bir lüks.

"Oh, harika." Pim, tamamen unuttuğum, şeffaf bir brandanın altında duran bir jet ski'yi işaret etti.

İstenmeyen milyoner oyuncaklarının hepsi toz topluyor.

Ya diğer oyuncak çalışmazsa? Ya onu buraya sürüklemek büyük bir hataysa ve ben en başta hiç satın almamam gereken bir şeyle uğraşırken o yunusları kaçırdıysa?

Uzun yatın sonuna ulaşıp durakladığımızda kalbim endişeyle hızlandı. Elim yatın
özel bir hava kilidinin kapı tokmağı. Büyük dairesel kadran yüzlerce küçük conta ve kilitleme mekanizması çalıştırdı, biri bu şekilde gemiye sızmaya çalışmadıkça veya bir sızıntı olmadıkça tamamen gereksizdi.

"Hazır mısın?"

Pim bana katıldı, vücudu benimkinin yanında çok küçüktü. "Orada ne var?"

"Öğrenmek üzeresin."

Sanki kendine sarılmak bir çeşit koruma sağlayacakmış gibi kollarını kavuşturdu. "Tamam..."

Kendimi başka tarafa bakmaya ve kendi bilincimi görmezden gelmeye zorlayarak kadranı çözdüm, anahtarımla son mührü açtım ve kalın barikatı iterek açtım.

Kapalı odaya hücum eden havanın sesi, gök gürültülü bir kasırgaya benzer bir gürültü çıkardı, ancak bir saniyeden kısa bir süre sonra sona erdi.

Pim hayretle başını salladı. "Kulaklarım patladı."

"Çünkü buranın kendi sirkülasyonu var. Bu geminin geri kalanıyla bağlantısı tamamen kesildi." "Neden?"

"Güvenlik için."

Kenara çekilip geçmesine izin verdiğimde dudaklarını büzdü.

İçinde durduğumuz oda silindir şeklindeydi ve kancalar vardı. ve temiz havlular, bornozlar ve bir dizi parlak yüzme ekipmanı için raflar. Şnorkeller ve maskeler, dalış ekipmanları, bikiniler ve şortlar.

Hiçbir masraftan kaçınılmadı.

Ve hiçbir şeye dokunulmamıştı.

Çocuk boyundaki yüzme takımlarını ya da hâlâ kutularında duran şişme lilolar ve lastik halkaları fark etmeyeceğini umuyordum.

Gümüş duvarlarda pencere ya da geçit yoktu. İçeri girmenin ve dışarı çıkmanın tek yolu iki kapıydı; biri bizim geçtiğimiz kapı, diğeri de tüp benzeri odanın sonundaki kapı.

"Burası da neresi?" Pim huşu içinde ilerledi.

Döndüm ve kapıyı kapattım, mühürler yerine oturup bizi yatın geri kalanından ayırınca biraz irkildim.

Yeni hava basıncı üzerimize bastırdı - sıcak ve bunaltıcı, bizi böyle bir dünyayı keşfetmeye davet ediyor esinti geldi.

"Burası bir soyunma odası."

"Eğer sadece bir soyunma odasıysa neden bombaya dayanıklı kapı?" Yüzünü bana döndü, kaşları havadaydı.

"Girmek üzere olduğumuz oda özeldir. Güvenli ama acil bir durumda su basabilir. Kapı, böyle bir durumda batmamızı önlemek içindir."

Yutkundu. "Okyanus kıyısında yaşarken su basan bir odaya sahip olmak kulağa pek de parlak bir fikir gibi gelmiyor."

Kıkırdadım. "İçinde ne olduğunu görünce fikrini değiştirebilirsin."

"İçinde ne var?"

"Çok sabırsızsın." Ona gülümseyerek bikinilerin olduğu raflara doğru ilerledim ve zümrüt saten çapraz bir şey seçtim. Ona fırlattım. "Al, bunu giy."

Onu havada yakaladı. "Neden?"

"Bu kadar çok soru sormayı bırak. Yunusları görmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet."

"Peki o zaman. Bana itaat et ve bikinini giy."

"Ama..." Parlak renkli likrayı parmakladı. "Perde ya da kapı yok."

Kahkahamı yuttum. "Birden utangaç olduğunu mu söylüyorsun? Çıplakken daha rahat olan kız
Giyinik mi?"

Bana pis bir bakış fırlattı, parmakları
Hımbıl tişörtü omuzlarına zar zor yapışıyordu. "Bunu senin için kolaylaştırmaya çalıştığımı söylüyorum."

"Benim üzerimde mi?" Parmağımı göğsüme sapladım. "Soyunma odası bana nasıl yardımcı olacak?"

Sanki kasıtlı olarak kalın kafalıymışım gibi gözlerini devirdi.
İnkar edemem, öyleydim.

Buraya, o benim önümde üstünü değiştirirken onu gözetlemek niyetiyle gelmemiştim. Ama şimdi, onu çıplak görme fırsatıyla karşı karşıya kalmak ve bakmama izin verilmesi ama dokunmama izin verilmemesi beni kaya gibi sertleştirdi ve tamamen
duramıyor.

Bunu iyice düşünmeliydim.

Bu dar odaya gelmeden önce ona üstünü değiştirmesini emretmeliydim.

Ona bir şeyler fırlatıp soyunmasını söylemek yerine parka ve kayak botu giymesini emretmeliydim.

Kahretsin, onun soyunduğunu düşünmek bile sikimin kalkmasına neden oldu.

Onun dikkatini.

Kötü, kötü bir fikir.

Dokunmadan bakamazdım. Onu hissetmeye o kadar çok ihtiyacım vardı ki, hissetmezsem muhtemelen kalbim duracaktı.

"Kahretsin." Yutkundum, bir adım geri çekildim. "Ben-

ben döneceğim

etrafta." Bir çift siyah yüzme şortu kaparak gidebildiğim kadar uzağa gittim ve yüzümü başka yöne çevirdim.

İşe yaramadı.

Zihnim devreye girdi ve Pim'in tişörtünü silkip şortunu çıkardığı özel bir striptiz gösterisi sundu.

Parmaklarımı gözlerimin içine sokarak inledim.

Geri dön.

Dokun ona.

Öp onu.

Dizlerimi kilitledim ve ellerime yapacak bir şey vermek için gömleğimi yırttım.

Bir an kıpırdamadı ama sonra tişörtünün ve şortunun yere düşerken çıkardığı yumuşak sesler duyuldu kulaklarımda Big Ben kadar gürültülü yankılandı. Nefesi kesildi ve lanet olası gümüş duvarlar, yeşil bikinisinin içine girmek için eğilen dalgalı, çarpık tenli ve söğüt gibi bir figürü yansıttı.

Lanet olsun, bir Salvador Dali tablosu gibi görünse bile yine de büyüleyiciydi. Yansıması uzanıp saçlarını kafatasının dibinde geçici bir topuz haline getirdikten sonra göğüslerinin üzerine iki üçgen bağlarken gözlerimi ayıramadım.

Onun çıplak halinin ne kadar güzel olduğunu bilmek bile kendimi inkâr etmeyi daha da zorlaştırıyordu.

O haklıydı.

Çıplaklık sorunu olan o değildi. Bendim. Ve bu bir sorun değil, bir saplantıydı. Dönüp ona bakabilirdim. Hareket edip ona dokunabilirdim. Minik fiyonkları çözüp onu yeniden çıplak bırakabilirdim. İçinde oturabilirdim

onu kucağıma alacağım ve saniyeler içinde içine gireceğim.

Bu Tanrı'nın unuttuğu odanın iki ucunda olmak yerine birleşebilir, birbirimize bağlanabilirdik.

Onu o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu. Ama hareket etmedim.

Azgın arzuma galip geldim ve bir şekilde ellerimi, kan dolaşımını kaybedene kadar hırpaladığım bükülmüş yüzme şortundan çıkarmayı başardım.

Ondan uzak durmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Pim sessizce sormadan önce birkaç dakika geçti,

"Her şey yolunda mı?"

Sertçe başımı salladım. "Peki."

Sesi büyüyü bozdu ve hızla kot pantolonumun düğmelerini açıp fermuarını indirdim, sonra da boxer'larımla birlikte tek seferde aşağı ittim. Yalın ayaktım ve rahatsız edici malzemeyi sanki yanıyormuş gibi tekmeleyerek uzaklaştırdım.

En erotik inilti kulaklarımla buluştu.

Pim beni benim onu bulduğum kadar çekici buluyor muydu? Çıplak kıçıma bakıp erkek bedenime acımak yerine benim onu istediğim kadar o da beni istiyor muydu?

Artık özgür olan ve kot pantolonla kısıtlanmayan sikim tam direğe kalkarken boğazım kurudu.

İçimdeki teşhirci taraf dönüp onunla yüzleşmek istedi. Beni soktuğu durumu ona göstermek için. Ama eğer bunu yaparsam - eğer bana öpüşmemizdeki aynı sıcaklıkla bakarsa, eğer bana doğru geldi ve Tanrı korusun, boyumu yakaladı ve sıktı…

Kahretsin, düşünürken bile neredeyse boşalıyordum.

Titreyerek şortun içine girdim. Aşırı istekli ereksiyonumu mayonun içine sokmak ve cırt cırtlarını bağlamak için mücadele ettim. Tepkimi saklamak mümkün değildi ama ona iyi hizmet etti.

Onun hakkında ne düşündüğümü biliyordu. Onu ne

kadar çok istediğimi anlıyordu. Bunu benim için kolaylaştırmaya çalışmıştı, ama bu işi daha da zorlaştırmıştı.

Atılmış giysilerimi küçük bölmelerden birine tekmeleyerek, "Hadi. Buradan çıkmam gerek."

Yaklaştı, askılı yeşil bikinisinin içinde çok güzel ve çürük görünüyordu. Dönümlerce nefis et

Onu hırsızlık yaparken yakalayan şerefsiz tarafından çeşitli renklere boyanmıştı. Göğüslerinin kürecikleri bir çizme tarafından karartılmış kaburgaların üzerinde duruyordu, kıçının şişliği soluk bir iz dışında kremsi bir renkteydi.

Hem cinayet işlemek hem de asla şikâyet etmediği ve yenilmez olduğu için ona tapmak istiyordum.

Öfkemi dizginlemek için elimden geleni yaparken yumruklarım kıvrıldı. Kimse ona bir daha zarar veremezdi.

Hiç kimse.

Yaralarından çok güzelliğini içime çekerken, görmek istediğim her şeyin zümrüt rengi likralar ve sıkıca düğümlenmiş fiyonklarla gizlenmesine lanet ettim.

Bakışlarımı çekmeye çalışırken yanakları pembeleşti.

Sesi nefes nefese çıkmıştı. "Katılıyorum. Birden kendimi klostrofobik hissetmeye başladım."

Klostrofobik mi hissediyordu? Benim tenimde olmayı dene.

Tek yapmak istediğim ona saldırmaktı. Onu böyle küçük bir odada tutmak - tamamen ses geçirmez, tamamen insan geçirmez

-Onun içine girme içgüdülerim çılgına döndü.

Karşı kapının kadranını çevirerek, mührü kırmak ve en gerçeküstü kapıya girmemizi sağlamak için muhafazalarından kayan birden fazla kilidin sesine odaklandım.

hayal edilebilecek bir yer.

"Aman Tanrım, Elder." Pim yanımdan geçti.

Ona izin verdim, kenara çekildim ve kapıyı arkamdan kapattım. Bu oda savurganlıktan başka bir şey değildi.

Canaletto ceviz ve cilalı gül ağacı, yumurta kabuğu duvarlara derinlik ve sıcaklık kattı. Geniş bir kanepe ile Topraktan eflatuna uzanan minderler üzerine uzanmak için yalvarıyordu. Beyaz bir bar, pahalı içki şişelerini tutan spot ışıklarının altında parıldıyordu.

Geldiğimiz kapının yanında bir asansör duruyordu; çalışmıyordu ama ben artık böyle davranmayı bıraktığımda kullanılabilirdi.
ya da su baskını konusunda paranoyaktı. Böylesine inanılmaz bir alana sadece depolama alanından erişim olması adil değildi.

Eninde sonunda konuklar asansörle aşağıya inebileceklerdi ama şimdilik burası derinlerde saklı özel bir mücevherdi.
Evimin içinde.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Pim olduğu yerde döndü, sanat eserlerinin sıçramasına ve pahalı oyuncağa baktı. Kanepenin yanındaki büyük dikdörtgenin içinde gururla duruyordu. Alanın çoğunu kaplıyordu ve herhangi bir partinin ana cazibesi olmaya gururla hazırdı.

"Bu inanılmaz." Tamamen masum bir çığlık atarken elleriyle ağzını kapattı. "Bir denizaltınız olduğuna inanamıyorum!"

Yüzündeki evcilleşmemiş coşku karşısında gerginliğim omurgamdan çekildi. Bana bakmak için döndüğünde, gözlerinde asla kazanmayı ummadığım filtresiz bir neşe vardı.

Hayatımda hiç bu kadar kuralsız ve melek gibi bir şey görmemiştim. O mutluydu. İlk defa, yaşadığı zorluklar ortadan kaldırılmıştı. Daha önce içine kazınmış olan kötü bilgelik, yaramaz bir çekiciliğe dönüşerek onun çocuksu olmasına izin verdi.

Bugün, tam burada, onun nasıl görünebileceğini gördüm. Çocukluğumdaki gibi. Saçları çikolata ve gözleri yeni yapraklarla kaplı muhteşem bir hileci.

Üç kişilik kabinli denizaltıyı ortaya çıkarmanın sihri buysa, pahalı fiyat etiketine değmiş demektir.
binlerce kez.

Büyük balon kafalı su maceracısı suyun dışında orantısız ve neredeyse komik görünüyordu. Büyük cıvatalar ve portallar sertlik sağlarken
mümkün olduğunca görüş açıları.

"İçeri girene kadar bekle." Bu yerin sırrını yöneten kontrol paneline doğru ilerledim. Bir hafta geçirmiştim.

Sub'ı sürmek de dahil olmak üzere gereken her şeyin nasıl kullanılacağına dair bir eğitim, ancak bu yıllar önceydi.

Muhtemelen Jolfer'i ya da yardım etmesi için birini almalıydım ama denizaltı, ummaktan vazgeçtiğim pek çok şeyi temsil ediyordu. Kalbim, ruhumun acısını bilmeyen duyarsız personel bir yana, Pim'in burada olmasına bile zor tahammül ediyordu.

"Bunun içinde yunusları mı izleyeceğiz?"

Başımı salladım ve bir düğmeye bastım. Anında, içeriye dökülen okyanus suyunun muazzam gürültüsü bizi sağır etti. Pim sıçradı.

Büyük pompalar alana yirmi bin litre deniz suyu püskürttü.

"Kutsal..." Geri çekildi, bana doğru geliyordu. "Bu yüzden su basabileceğini söylemiştin."

"Hidrolik jetler gerekli olmadığında suyu dışarıda tutmak içindir ama hiçbir şeye yüzde yüz güvenmem." Omzunu kendi omzumla ittim. "Havuzu ağzına kadar doldurmak için üç dakika. Eğer bu kadar çabuk batabiliyorsa,

yatın geri kalanına neler yapabileceğini hayal edin."

Her iki yanında koruyucu pedlerle yatağa sokulmuş olan kuru havuzlu denizaltı yavaşça yüzmeye başladığında titredi.

Sekiz metre uzunluğundaki tutma tankı kurudan sırılsıklam olmuştuk. Sonunda havuz kapasitesine ulaştı ve fışkıran sesler kesildi, bizi pırıl pırıl yeni bir dünyada bıraktı. Duvarlar su iplikleriyle parıldıyordu. Mavi gümüş, lacivert ve turkuaz renkleri tavana ve mobilyalara yayılıyordu -biz de dahil olmak üzere.

Pim elini uzattı, su yansımaları üzerinde dans ederken parmaklarını döndürdü.

Güzelliği baş döndürücü olmaktan çıkıp göğsüme uzanan ve işe yaramaz kalbimi söküp atan bir şeye dönüştü.

Boğazımı temizleyerek dahili telefonu kaptım. Köprüden birinin cevap vermesini bekledim ve ardından, "İkinci bir emre kadar tüm motorları durdurun," dedim.

"Hemen efendim."

Ahizeyi kapatarak, sürekli güç uğultusunun azalmasını ve ileri doğru ivmenin yerini sabit sallanmaya bırakmasını bekledim.

Ancak o zaman ikinci düğmeye bastım.

Yüksek bir tıkırtı ve tıslama sesi, içinde bulunduğumuz odayı yavaşça dönüştürdü.

Phantom'un yan tarafı herhangi bir garaj kapısı gibi açılırken Pim, "Aman Tanrım, bu bir garaj," diye mırıldandı - denizaltıyı ters çevirip aşağıdaki derinliklere batmamız için hazırdı.

Bu işlemin hiç hız yapmadan yapılması gerekiyordu; aksi takdirde kapı, akıntıların baskısı nedeniyle açılmayacaktı. Dümeni durdurmak riskliydi -yunuslar yüzerek uzaklaşabilirdi- ama acele edersek Pim bir şeyler görebilirdi
Olağanüstü.

"Hadi gel." Şezlongların ve masaların kurulduğu küçük terasa doğru yöneldim.

Denizaltı havada asılı duruyordu, mükemmel bir şekilde düz ve su üstündeydi. Mucidi Monte Carlo'da dükkan açıp depomun hemen yanında bir fuar düzenlediği için bu şeyi aptalca bir hevesle satın almıştım. Satın almak için aptalca bir şeydi, ama mühendislerimi yüzen garajı bulmaları için görevlendirmek zorunda kaldığımda bile alıcı pişmanlığı yaşamamıştım.

Pim dönüp bana baktı. "Biliyor musun? Tüm bunların çok tanıdık geldiği bir an yaşıyorum."

"Tanıdık mı?" Kaşlarım kalktı. "Yani daha önce böyle bir durumla karşılaştın mı?"

Kahretsin, lanet olası şey bana aitti ve henüz onunla oynamamıştım. Bu onun için olduğu kadar benim için de yeniydi. Onu etkilemek için gösterişli şeylere sahip olan tek kişinin ben olmadığım düşüncesiyle içimdeki kıskançlık duygusunu inkâr edemezdim.

Ne kadar yüzeysel bir istek ama Pim söz konusu olduğunda artık mantıklı düşünemiyordum.

Güldü ve başını salladı. "Hayır, şahsen ben değil ama çocukken en sevdiğim filmlerden biri The Abyss'ti."

Dondum kaldım, çıplak ayaklarım altımdaki kwila güvertesini kazıyordu. "Uçurum mu?" Keskin ilgimi gizlemek için elimden geleni yaptım.

Sonunda.

Sonunda, benden önce kim olduğuna ve ne tür sevgiler beslediğine dair küçük bir bakış.

Gözleri ışıl ışıl ve mutlu bir şekilde başını salladı. "Evet. Su uzaylılarını ve o keşif robotlarını çok sevdim." Güldü ve başını salladı. "Bu muhteşem yerin onların steril beyaz laboratuarına benzediğini söylemiyorum.
vardı."

Hareket
edemiyordum.

Ona söylemeli
miyim?

Haftalarca birlikte vakit geçirdikten, umutsuzca onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istedikten sonra, sonunda bana arzuladığım şeyin bir parçasını verdiğini kabul etmeli miydim? Beni başarılı bir şekilde aptallaştırdığını, bana bir hap verdiğini,
ve bağımlılık yapan bir parçamın rahatlamasına izin verdim.

Onun da en sevdiği filmin benimkilerden biri olduğunu söylesem ne derdi?

Çocukken, aileme yaşattığım onca şeyden önce
-Annem bana su perisi derdi. Beni banyodan, okyanustan, havuzdan çıkarmakta zorlanırdı. Herhangi bir film Denizin Altında benim için en iyisiydi. Ve The Abyss bütün iyi hikayeleri bir araya getiriyordu.

Pim yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle denizaltıya doğru ilerlemeye devam etti. "Bu ikisi arasındaki romantizm
Bud ve karısının adını hatırlayamıyorum.
Boşanmışlardı ama birbirlerini hâlâ sevdikleri belliydi." Tekrar bana baktı. "Her zaman sevmişimdir
tartışırlarken. Aklımda, o kavgalar
Hala önemsediklerini söylüyorlardı. Sadece onları ayrı tutan her şeyi nasıl aşacaklarını bilmiyorlardı."

Bakışlarındaki ezici ihtiyaç karşısında boğazımı tekrar temizledim. Kelimelerini suyun üzerinde savuruş şekli
ve onları kulaklarıma itti. Sanki her gizli mesaj

ve üstü kapalı imalar maskelerinin arkasından fırlayıp kafama vurmaya karar verdiler.

Beni sevdiğini söylemişti. Bunu bir mektupta yazmıştı. Bana bu sevgiyi hak ettiğimi söylemişti, ama bu sevginin zorunluluktan mı yoksa kalbinden mi kaynaklandığını bana hiç söylememişti.
benimkini taklit etti ve birbirimiz olmadan bir gelecek hayal edemedik.

Beni seviyordu, ama bana aşık mıydı?

Saçmalıkları bir kenara bırakıp tek bir soru sormak için içimde zonklayan bir ihtiyaç vardı.

Soru şu.

Diğer tüm soruları geçersiz kılan en önemli soru.

Benim seni istediğim gibi sen de beni istiyor musun?

Boğazımı bir kez daha temizleyerek, bir daha böyle bir şey yaşamamak için elimden geleni yaptım.
Böyle ruhu mahveden bir sorgunun serbest kalmasını istemezdim. Onun yerine, "Karısının adı Lindsey'di," diye homurdandım. Daha da yaklaşarak, denizaltının üzerindeki su geçirmez küçük bir bölmeyi açan düğmeye basmak için ona doğru eğildim. Düğmeyi çevirince kalın Perspex baloncuk çatlayarak açıldı.

Pim dondu kaldı.

Nefes almayı bıraktı.

Kolum omzunda kaldı, yarı çıplak bedenim onunkinden bir parça uzaktaydı.

Aptalca bir fikir.

Ona uzanmak yerine çekilmesini istemeliydim.

Köpüklü su pulları vücudunu süslüyordu. Ağzım pamuk gibi kurudu.

Bakışlarını ejderha dövmeli göğsüme indirirken kirpikleri dalgalandı. "Bilirsin, hareket ettiğinde,
Bazen uçabildiğini düşünüyorum. Bu-" Uzandı, mürekkepli pulları ve boynuzlu efsanevi kertenkeleyi okşadı
beni koruyor. "Kanatlarını sana ödünç veriyor."

Parmak uçları parmaklara dönüşürken ürperdim. avucunun içinde düzleşti. Dokunuşunun sıcaklığı beni çözdü. Sırtım dikleşti, kendimi ona doğru bastırdım. Kolum omuzlarına dolandı ve onu kendime doğru çektim.

Burnumu boynunun kıvrımına gömüp onu içime çekerken, kokusunu yeni uyuşturucum olarak kullanırken nefesi kesildi.
Sakin ol.
Bir kez daha, düşüncelerinin küçük bir kısmına erişmeme izin vermişti.
Bana ne yaptığına, beni nasıl hissettirdiğine ve daha fazlası için beni ne kadar çaresiz bıraktığına dair hiçbir fikri yoktu.
Kolları beni sardı, bana sıkıca sarıldı. Ben de ona
izin verdim.
Ne geri çekildim ne de üstüne çıkmaya çalıştım. Tüm içgüdülerimle savaştım ve dimdik durdum.
basit bir kucaklaşma, tüm bunlar olurken hayatımdaki o kadar çok bokun altında titriyordum ki artık iyi ya da kötüyü ayırt edemiyordum,
Doğru ya da yanlış, aklı başında ya da deli.
Pim göğsüme sokuldu ve ejderhamın burnuna çırpınan öpücükler kondurdu. "İçinde ahududu olan her tatlıya bayılırım. Ne kadar bayağı olursa olsun romantik komedilere bayılırım. I
Annem yattığımı sandığında fener ışığında kitap okurdum. Ödevlerimi son dakikada yapardım.
aptalca şeyler yapmaktansa insanların penceremden dışarıyı seyretmesini ve nereye gittikleri hakkında hikayeler uydurmasını tercih ederdim.
aritmetik."
Dudakları göğüs ucuma doğru kayarak şehvetle kilitlenmeme neden olurken, çok şey yaşamış bu kadının beni rahatlatıyor olmasından utanç duyuyordum.
Beni mümkün olan en iyi şekilde rahatlattı. Kendini paylaşarak. Sadece vücudunu değil. Onu da. Her küçük şey diğer insanların hafife aldığı şeyleri, son nefesime kadar biriktirirdim.
"Seni ilk gördüğümde farklı olduğunu biliyordum. Alrik'in olabileceğinden daha güçlü, daha cesur, daha erkek olduğunu biliyordum. Bana ilk dokunduğunda senden nefret ettim çünkü
bana umduğum kadar ölü olmadığımı gösterdin. Beni ilk

kurtardığında, senden korkmuştum çünkü beni borçlandırmıştın.
asla ödeyemeyeceğim. Beni ilk öptüğünde lanetlemiştim.

Çünkü beni yok edecek kişinin sen olduğunu biliyordum. Onu değil. Kimseyi değil. Sen."

O da en az benim kadar titriyordu; tırnakları sırtıma batıyordu. "Elder, bunun senin için çok zor olduğunu biliyorum. Biliyorum.
seni itmek. Ama bilmeni istiyorum ki... Sadece sana ihtiyacım var. Eğer bir daha seks yapmazsak, benim için sorun değil. Eğer sadece arkadaşlığımı istiyorsan, bu beni mutlu eder. Sadece senin yanında olmaya ihtiyacım var. Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım. Anlatırım.
mısır gevreğindeki sütten nefret ettiğim hakkındaki her aptalca gerçeği ortaya çıkar
ve tostun hayal edebileceğim en sıkıcı yiyecek olduğunu. Bazı günler yağmuru güneşe, bazı geceler bulutları yıldızlara tercih ettiğimi. Kendimi tamamen seninle paylaşacağım, yaptığın her şey için sana borçlu olduğumdan değil, ama
çünkü istiyorum. Tüm benliğimi bilmesini istediğim tek kişi sensin."

Neredeyse bayılıyordum.

Şefkat damarlarımdaki sürekli şiddete karıştı. Kelimeler kafamın içinde uçuştu ve atıldı. Teşekkür ve minnettarlıkların hepsi
o sadece yapmıştı.

Cümleler onun bana verdiklerinin hakkını asla veremezdi.

Ama bilmesi gerekiyordu. Paylaşma konusunda bana güvendiği için onu ne kadar çok sevdiğimi anlamalıydı. Yeterince uzaklaşarak parmak eklemimle çenesini yukarı kaldırdım.

Gözleri benimkilerin üzerinde dans ediyordu,

temkinli ve arzulu. O kadar güzeldi ki.

Dudaklarım onunkileri öpmeden hemen önce nefesimi içime çektim. Bu, paylaştığımız diğer her şeyden tamamen farklıydı. Bu yumuşak, tatlı ve nazikti.

Bu, istediğim ve asla bulmayı umamayacağım her şeydi.

Bu saf bir aşktı ve dibine kadar battım ve boğulsam da umurumda değildi.

Pim'in dili beni tatmak için dışarı fırladı. Ben de kendi

dilimin ucuyla tatlı ve sakin bir şekilde ona karşılık verdim. Bir kez olsun, içimdeki telaş

kan yoktu. Beynim sessizdi... tatmin olmuştu.

Kollarım minnettarlıkla daha sıkı sarıldı, onu çok fazla yakınıma sıkıştırdı. Göğüsleri göğsüme bastırıyordu. Kalça kemikleri bana batıyor, onun benden çok daha küçük ve kırılgan olduğunu hatırlatıyordu. Bir başka şefkat dalgası beni felç etti ve öpücüğün içinde soluk soluğa kaldım. Şok olmuştum
güzelliğini, sadeliğini.

Elini kalbimin üzerine koydu, sanki atan kasın kendisine ait olduğundan emin olmak istiyormuş gibi, onu evcilleştirmek için elinden geleni yapıyordu.

Kendimi geri çekerek burnumu onunkine dayadım. "Dokunduğun yer eskiden benim en savunmasız noktamdı. I kimseye karşı bir şey hissetmemeye yemin ettim. Tekrar incinmeyi hazmedemedim."

Beni kısa bir süre öptü ve sesimi çaldı. "El-"

"Ama sonra sen geldin. Benim olabileceğimden çok daha iyi bir hırsız."

Gözleri büyüdü, ela ve zümrüt rengi bu kadar yakından nefes kesici bir güzellikteydi. Yumuşak bir şekilde güldü. "Ama tutuklandım. Bir hırsız olarak berbatım."

"Sen en iyi hırsızsın." Burnunu, göz kapaklarını, yanaklarını ve son olarak kulağını öptüm ve şöyle fısıldadım: "Kimsenin yapamadığını yaptın.

"Kalbimi çaldın."

On Sekizinci Bölüm

Pimlico

Bir denizaltının içinde oturmak günümün, hayır hayatımın en önemli olayı olmalıydı.

Elder'ın ejderha göğsünün sergilendiği eşleşen bir kova koltukta yanımda oturması

Sonsuza kadar aklımda kalacak bir şey. Bizi Fantom'dan geriye doğru kaydırmak için kolları çekişini ve düğmelere basışını izlemek beni o anda baş döndürücü bir heyecanla doldurmalıydı.

cesur bir gezide derinliklere batma düşüncesi.

Sadece o, ben ve açıkçası beni biraz korkutan uçsuz bucaksız bir su.

Güzel ışıkları ve büyük baloncuğuyla küçük denizaltının havuzunun sığlığından ayrıldığını hissetmek ve

Altımızda mavi-siyah bir boşluğun ortaya çıkması, yunusları kovalamak için sabırsızlıkla kıvranmama neden olmalıydı.

Ama ben değildim.

Çünkü hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey -ne kadar muazzam ya da olağanüstü olursa olsun- kafamın içinde çınlayan kelimeleri gölgeleyemezdi.

"Kalbimi çaldın...

Yaralı bir şekilde söyledi. Yaralı, hasarlı ve temkinli.

Ama söylemişti.

Ve Tanrım, göğsümdeki karşı konulmaz sevgi... Onu zapt edemiyordum.

Altımızdaki su dünyasının kristal berraklığı kimin umurundaydı? Bizi alçaltmak için daha fazla düğmeye bastıkça denizin baloncuğun içinde nasıl yavaşça yükseldiği kimin umurundaydı?

Bana kalbini çaldığımı söylediği an.

beni mahvetti.

Beni kucağına alıp saygıyla denizaltının içine katladıktan sonra peşimden tırmanırken beni işe yaramaz ve bacaksız hale getirmişti. Geçidi kapatırken başka bir şey söylemedi, beni bağladı, sonra acı dolu bir gülümsemeyle
Uzun bacakları ve iri cüssesiyle pilot koltuğunda rahat bir pozisyon bulmakta zorlandı.

O an gerçekten yaşanmış mıydı?

Beni gerçekten bu kadar yumuşak öptü mü? Bu kadar ateşli fısıldadı mı?

Bana aşık olması için tek gereken bu muydu? Geçmişimden birkaç önemsiz parçayı paylaşmak mı? Başından beri onu dizlerinin üzerine çökertecek ve ona aşık edecek sihre sahip miydim?
Ona geleneksel kahvaltılıkları sevmediğimi mi söyledin?

Yüzüncü kez, hayranlık ve saplantı karışımı bir duyguyla başımı salladım. Bu adamı sevdiğimi düşünecek kadar aptal mıydım? Birinin neredeyse hiçbir bilgiye sahip olmadan düşebileceğine inanmak ne kadar saflıktı. Elder farklı yönlerini ortaya çıkarmaya devam ederse
savaşçının arkasındaki şövalyeliği ve hırsızın arkasındaki şefkati gösterdiğinde, tamamen yıkıldım.

Hayatımı onunkine değişirdim.

İşler ne kadar kötüye giderse gitsin bir daha asla intiharı düşünmeyecektim çünkü nihayetinde artık kendim için yaşamıyordum...

Onun için yaşadım.

Kova koltuğun kalıplanmış plastiği çıplak tenime rahatsız edici bir şekilde yapıştı. Neden bize yüzme kıyafeti giydirmişti?
bu kuru makinede mi? Sızıntı ihtimaline karşı önceden plan yapmış mıydı? Burada boğulur muyduk?

Düşüncelerim sonunda romantizmi bıraktı ve girdiğimiz yeni dünyaya odaklandı.

Gökyüzü kayboldu, aşağıya doğru süzülürken garaj kapısı tekrar yerine oturdu.

Elder telsizi aldı. "Burası Viperfish, Phantom'dan temiz. Kapı kapalı. Motorları yavaşça çalıştırın.
hız."

"Haklısın." Çatırtılı yanıt basınçlı kabini doldurdu.

Elder kollar ve düğmelerle oynarken, farklı vınlama seslerini ve itici güçleri etkinleştirirken konuşmadım. Bir keresinde beni ezilmiş hissettirecek kadar alçalmıştık. sıvı miktarı, bana bir gülümseme attı. "Yukarı bak."

Fantom'un tüm uzunluğu üzerimizde süzülürken nefesim kesildi.

Yavaşça, kaptan yeniden hızlandığında, dümenler ve pervaneler uykularından uyandılar ve devasa oraklara dönüştüler, okyanusu parçalara ayırdılar, görkemli yüzen evi bizsiz yeni bir varış noktasına doğru ittiler.

Elder gözlerini yatın karnına dikmiş, geminin gölgesinde kalan yüzü güneş ışınlarını engelliyordu. buraya kadar gelmeyi başardı. "Fantom'un çok sağlam ve güçlü olduğuna inanarak uyuduğumuza, yemek yediğimize ve hayatımıza devam ettiğimize inanmak zor, ancak buradan çok kırılgan görünüyor."

Beynim onu duydu ama kalbim hala 'kalbimi çaldın' cümlesini duyuyordu. O küçük cümlenin verdiği gücü ve şoku asla unutmak istemedim.

"Kalbimi çaldın.

Ama siz, Elder Prest... Her şeyimi çaldınız.

Baktığım her yerde kristal mavisi su bizi yumuşatıyordu. Bulunduğumuz noktadan okyanusun dibi yoktu; sadece sonsuza dek aşağıya doğru uzanan daha derin bir mavi vardı. Büyük balık sürüleri ayırt edilemeyecek kadar uzakta yüzüyordu.

Daha önce yaptığım şnorkellere benzemiyordu. Mercan ya da anemon yoktu; palyaço balığı ya da melek balığı yoktu. Sadece biz... suda asılı kalmıştık.

Eli benimkine dokunduğunda sarsıldım ve ateşli bir ihtiyacı doğrudan merkezime gönderdim. Ona arkadaşı olacağımı söylemiştim,
yelken partneri ve çello sırdaşı. Ve ben de
Bu şeyler. Ona bilmek istediği her şeyi söylerdim; rotasını nereye çevirirse oraya giderdim. Klasik müziğe ve korkunç anılara bile katlanırdım, hepsi onun içindi.

Ama eğer bana dokunmasına, beni öpmesine, beni sevmesine ihtiyacım olmadığına dair verdiğim sözü tutabileceğime inansaydım ya da

Bu adamla bir daha seks yapmadan hayatta kalabileceğimi düşünsem de sonunda büyük bir acı içinde yanardım.

Bu tür arzularımı bastırarak parmaklarımı onunkilere doladım ama o beni geri çekti. "Yunuslar mı?"

Yavaşça başımı salladım. "Yunuslar." Bir süredir Görmek için heyecanlanmanın ötesinde, şimdi tekrarlanan "Kalbimi çaldın.

Kaşları, yanan kömür parçalarını andıran kızgın gözlerinin üzerine düştü. Saklamaya çalıştığım her şeyi duymuştu. Alt dudağını ısırarak denizaltıya biraz hız verdi. "Yunuslar ve sonra konuşacağız. Anlaştık mı?"

Rahatlama mı, hayal kırıklığı mı yoksa minnettarlık mı olduğunu bilmediğim kocaman bir iç geçirdim. "Konuşmak mı?" Ona nasıl söyleyebilirdim
Konuşmak beni sadece daha çok aşık ederdi ve ona aşık olmak, uyanan cinselliğimi inkar etmenin daha zor hale gelmesi anlamına mı geliyordu?

Cevap, yapamayacağımdı. Onun hayatını zaten cehenneme çevirmiştim.

Nazikçe başını salladı. "Konuş. İki insan gibi. Bir randevu gibi." Kızardım. "Benimle çıkmak mı istiyorsun?"

İç çekme sırası ondaydı. "Her şeyden çok."

Denizaltında kalan bozulmamış hava çabucak şehvet dolu bir sise dönüştü. Biz de kapana kısılmış olabilirdik. bir cinsel susuzluk kabarcığı içinde. Küçük kabin zonkluyor, su geçirmez contaları patlatmakla tehdit ediyor ve ateşi söndürmek için galonlarca soğuk deniz suyunun içeri fışkırmasına izin veriyordu.

Konuyu değiştirmek için elimden geleni yapıyorum. kendimi onun kucağına bıraktım ve sessizce güldüm. "Şimdiye kadar çıktığım en iyi randevu bu."

Gülümsememin ne olduğunu anlayınca -bu son derece tehlikeli, bilinmeyen bölgeden bir çıkış kapısı- neşeme karşılık verdi -ya da böylesine ciddi bir hırsız için elinden geldiğince. "Memnun etmeyi amaçlıyorum."

"Ve sen de lütfen."

Gözleri kömürden alev alev yanan siyah alevlere dönüştü. Bakışlarını ayırarak kontrollere odaklandı. Küçük bir uğultu

bombeli kabini doldurdu ve bizi ileriye doğru gönderdi. Oturdum.

Uzun boylu, dikkatim Elder'da kalmak için savaşıyor ama sonunda dışarıdaki inanılmaz manzaraya yenik düşüyor.

Yukarı doğru tırmandık, denizin içinden geçerek arkasından beyaz köpükler saçan Fantom'u takip ettik.

Ve orada, füze şeklindeki yatın ön tarafında yunuslar vardı.

Sıçrayarak, yüzerek ve gezerek. Phantom'un dümen suyunda harika vakit geçiriyorlar. Grileri,
vücutları zahmetsiz ve hızlı bir şekilde

düzene sokar. "Hâlâ buradalar," dedim.

"Eğer eğleniyorlarsa, gitmelerini sağlamak zordur." Hızla bir dokunuş ekledi. "Köpek gibiler... sadece oynamak istiyorlar."

"Onlara getirmeyi öğretmeliyiz."

Kıkırdadı.

Kapsüle yaklaştıkça kalbim daha çok çarpmaya başladı. sevinçle. Bu gün. Aman Tanrım, bu gün yaşadığım en güzel gündü ve daha öğleden sonra bile olmamıştı.

"Onlardan çok var." Saymaya çalıştım ama çok hızlı hareket ediyorlardı ve bir palet bulutu içindeydiler. Tek bir dönüşle
güçlü vücutları ve sırt yüzgeçlerinin parıltısından sonra iki saniye önce bulundukları yerden yirmi adım ötede belirdi.

"Yirmi mi? Otuz mu?" Elder gözlerini kısarak sarmal, ipliksi yaratıklara baktı. "En büyük kapsül değil."

"Kaç tane gördün?" Merak, Elder'ın yunuslarla bensiz denize açıldığı için hafif bir kıskançlıkla birlikte yükseldi.

Kıskançlığımın hiçbir anlamı yoktu. Hayatlarımız tanışmadan önce diğer çiftler gibi ayrıydı. Belki de Çünkü o özgürken, ben kilitli kalmıştım. Ya da belki de onunla geçirdiğim her anı biriktirmeye başladığım içindi. ve zamanın kendisini kıskanıyordum. Birbirimizi tanımadığımız o dakikalara ve saatlere geri dönüp sahip çıkamamaktan.

Saçmalıyorum.

Eğer aşkın insanlara yaptığı buysa, normal hayatlarını nasıl sürdürdüklerini bilmiyordum. İnsanların neden Psikologlar, herkes düştüğünde delirir.

"Muhtemelen en büyüğü Avustralya açıklarındaydı. Kolaylıkla yüzlerce, belki daha fazla." "Bu

inanılmaz olmalı."

"Öyleydi." Gözleri buğulandı, hatırlıyordu. "Yine de eksikti."

"Nasıl eksik? Bu kadar olağanüstü bir şey hayal edemiyorum-"

Oyun oynamayı bırakmamı söyleyen acımasız bir bakışla beni kıstırdı. "Sen orada değildin."

"Oh."

"Geçmişimdeki her şey sensiz birdenbire yavan gelmeye başladı."

Gerçeği söylemekten başka bir cevabım yoktu. "Ben de."

Bir kez daha gerilim arttı. Bu üçüncü tekerleğin etrafında daha ne kadar dans edebilirdik? Daha ne kadar dayanabilirdik?

"Yaklaşacağız." Bizi izleyiciden katılımcıya yönlendirirken, sürünün yavruları yeni bir oyuncak gördüler ve incelemeye geldiler.

Bir an seyirci konumundayken, bir an sonra gri baloncuklar, mükemmel kanatçıklar ve baloncuğumuza bakan zeki parlak gözlerle sarmalanıyorduk.

Bir tanesinin doğrudan içime baktığına yemin edebilirim. Bana ne yapıldığı ya da nereden geldiğim umurunda değildi. Tek umursadığı hayatta olmamdı. O yaşıyordu. Ve bu kutlanacak bir şeydi.

Daha önce hiç olmadığım kadar sıcak, mutlu ve

bilgeydim.

Elimi uzatıp serin Perspex'e dayadım. Beni çırılçıplak soyan yunus, uzun burnunu bana doğru bastırarak 'Seni görüyorum. Seni kabul ediyorum. Şimdi gel ve oyna.

Tüylerim bir kez daha diken diken oldu. Bu gün daha iyi

olabilir miydi?

Elder'ın bakışlarındaki karıncalanma başımı ona doğru çevirmeme neden oldu. Elimi yunusun burnundan hızla çektim. Nedenini bilmiyordum ama suçluluk duygusu benlik bilinciyle birlikte göğsümü doldurdu. "Özür dilerim."

İfadesi hayret dolu bir hayranlıktan kötü bir kaş çatmaya dönüştü. "Neden özür diliyorsun?"

Neden özür diliyordum?

Omuz silktim. "Aptalca davrandığın için mi? Bir yunusa merhaba dediğim için mi?"

Mükemmel dudakları yarım bir gülümsemeye dönüştü.

"Asla
Bunun için özür dilerim." Ayrıntıya girmedi ama yüz hatları aynı anda hem karardı hem de aydınlandı. "İtiraf ediyorum, o bikiniyi sadece sana bakmam için giymiyorsun."

Gözleri beni gizleyen yeşil üçgenlere kayınca tenim ısındı. Malzemeyi kenara çekip bakışlarının meme uçlarıma ne yaptığını ona göstermek için delice bir istek duydum. Ne kadar sertleşmişlerdi. Her santimim ne kadar ağrıyordu.

"Merhaba demekten daha fazlasını mı yapmak istiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Etrafımızda dönüp duran yunuslara baktım.

"Yani... hadi yüzmeye gidelim."

Paletlerimi ve şnorkelimi giydiğim için kalbim sevinçle başını salladı. "Güvenli olduğuna emin misin?"

"Gerçekten güvenli bir şey var mı?"

Haklı.

"Onlar kaybolana ya da Fantom'a dönene kadar burada kalsaydık, onlarla yüzmediğin için pişman olur muydun yoksa bu kadar pervasız olmadığın için rahatlar mıydın?" Bir kaşını kaldırdı.

Pişmanlık. Cevap hemen geldi. Verebileceğim başka bir cevap yoktu. "Hadi yüzmeye gidelim."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Elder sırıtarak Fantom'u arayıp motorları durdurmalarını ve pozisyonlarını korumalarını söyledi. Yat yavaşladığında ve beyazlık azaldığında, bir düğmeye daha bastı ve bizi yukarı doğru itti.

Turkuaz kasvet yerini ışıltılı güneşe bırakırken yukarı ve yukarı, daha parlak ve daha parlak.

Bir tirbuşon gibi patlayıp yüzeye çakıldığımızda midem biraz bulandı.
Denizaltının yumurta şeklinde olduğunu düşünürsek. dengemiz bozulmadı ya da geri batmadık. Motorların ve balastın sürekli uğultusu bizi doğru yolda tuttu.

Emniyet kemerimi çözdüm, bir sırt yüzgeci yanımdan geçerken biraz irkildim ve bir an için bunun aşağıda gördüğümüz dost yunuslar değil de bir köpekbalığı olduğunu hayal ettim.

Elder beni taklit ederek koşum takımını çıkardı ve başımızın üzerindeki bir başka geçidi açmak için rahatsız bir şekilde döndü. "Yukarıdan çıkmak zorundayız. Yan taraf hâlâ su altında." Geçidi iterek genişletti ve parlaklıktan gözümü kırpmamı sağladı, sonra ellerini tepeye yerleştirdi ve kendini zahmetsizce yukarı kaldırdı.

Zihnim bir kez daha ejderhasının onu uçurduğuna dair bir fantezi çizdi. Bu kadar büyük bir adam nasıl bu kadar zarif ve ağırlıksız olabiliyordu?

Ayağa kalkmak için çabalarken, nasıl dışarı çıkacağımı değerlendirdim. Kemiklerim işe yaramaz haldeydi; kaslarım iki yıl boyunca hiç egzersiz yapmadığım ve çok acı çektiğim için utanç vericiydi. Ama bir el belirdi, ardından da Elder'ın güneşi engelleyen muhteşem yüzü. "Al şunu."

Kolunu tuttuğumda ve parmakları beni sıkıca sardığında kalbim bir kelebeğe dönüştü. O
beni dik tuttu, lombozdan geçirdi ve güçlü bir sarsıntıyla doğruca ayağa kaldırdı.

Ayak parmaklarım denizaltının kaygan dış kabuğuna değdiğinde yalpaladım. Phantom'a döndüğümde, gemi gümüş gibi görünüyordu. Burada, güneşin altında, en soğuk ışıldayan maviyle parlıyordu - o kadar hafif ve yansıtıcıydı ki
dalgaların arasında neredeyse görünmez oldu.

Phantom, pırıl pırıl pirinç donanımı ve tertemiz balkonlarıyla tepemizde belirdi. Gök gürültüsü ve yağmur öldürmek için elinden geleni yaparken kendimi bir

tanesine bağladığım görüntüler

Elder'ın yanımda olmasıyla ilgili kalbimi sıkıştıran anılarımı geri getirdim. Elder'ın beni koruması bile
Korunmak istemediğimde. Elder'ın beni anlaması ve kurtarıcımdan ziyade bir eşit olarak yanımda durması.

Tüm anılarımın onu içermesini istedim.

Tüm deneyimlerimin onunla olmasını istedim.

"Önden buyurun." Eğildi ve denize doğru dönerken kolumu bıraktı. Yunuslar yüzgeçleriyle sırt üstü yatmış
Diğerleri yan yatmış yüzerken, zeki gözleri bizi izliyordu.

Yunuslar saldırganlaşabilir mi? Bilmiyordum.
Bu memelilerle yüzmek için doğru görgü kuralları, ama Elder bana başka bir seçenek bırakmadı. "Devam et. Düşünmeyi bırak. Bu bütün eğlenceyi mahvediyor."

"Tüm eğlenceyi mahveden şey endişedir... düşünmek değil."

Kaşları, bazen koşulların endişelenmeyi gerektirdiğini ama bunun onlardan biri olmadığını söylercesine kalktı. "Sen bilirsin." Gülümseyerek kollarını açtı ve denizaltıdan geri takla attı.

"El-" Yana doğru fırladım; ayaklarım kaydı ve yerçekimi beni ele geçirdi.

Olamaz!

Anlık bir kararla yuvarlanmak yerine atlamaya karar verdim.

Uçmak için ayağa kalktığımda karnım döndü, sonra serin okyanus beni kucağına çekerken nefesimi tuttum.

Canlı bir şey ayağımın yanından geçti, ardından ne tam deri ne de tam sümüksü olmayan bir şey hızlıca dürttü.

Vay anasını.

Yüzeye çıkmak için tekme attığımda Elder beni kollarına aldı ve derinlerden çıkardı. Kollarında asılı kaldığımda gözlerimin üzerinden su akıyordu, nasıl olduğunun son derece farkındaydım.
Kaygan vücutlarımız artık ıslaktı ve birbirlerine yapışmışlardı.

Onunla ayın altında yüzme anıları
içimi sıktı. Gözlerim onun ağzına kilitlendi,

Bir öpücük için çaresiz.

İki saniye içinde normalden çılgına dönmüştüm. Bacaklarım kısmen yüzdürmek için kalçalarına dolandı,

Ama en çok da içgüdüsel katılma ihtiyacı yüzünden. Bacakları bizi ayakta tutmak için tekmelemeye devam ederken inledi. Parmaklarım sırılsıklam saçlarının arasından geçti.

İhtiyacım var.

Sağ kolu beni bıraktı, denge için suyun içinde daireler çizdi. Sol kolu beni sıkıca sardı, parmakları belime saplandı. "Pimlico… Ne yapıyorsun?"

Gözlerim ağırlaştı. Sesim kalınlaştı. "Ben… sadece, bir kez izin ver…"

O itiraz edemeden onu öptüm.

Serin, tuzlu dudakları benimkilere teslim olurken, şefkat dalgası beni nefessiz bıraktı.

Onu öpmeme izin verdi. Daha önce vermiyordu.

Bir nefeste onu öpmekten, onun tarafından öpülmeye geçtim. Güçlü bir tekmeyle beni döndürerek denizaltıya karşı ve kendini bana karşı ten tene bastırdı.

Aleti içimi dağladı. Yıldırımlar cızırdadı. I vücudunu tırmanma çerçevesi olarak kullanarak ona sürtündü.

Bir anda yüzmekten saldırmaya geçtik.

Nasıl bir şey yapacağımı unutmuştum; tek bildiğim bir şeyim olmazsa öleceğimdi. Yanacaktım. Basınçtan patlayacaktım.

Vahşi bir ısırıkla dişleri alt dudağımı yakalarken bir kalçasını bacaklarımın arasına sıkıştırdı. Parmakları denizaltının perçinlerine ve küçük merdivenine yapışmış, bir şekilde bizi su üstünde tutuyordu.

Kalçası yukarı doğru sallandığında öpücüğü şiddete dönüştü,

kasıtlı olarak klitorisime karşı sallanıyordu. Ağzını benimkinden ayırarak kulağıma hırladı. "Bunu oynamak istiyorsun

oyun, küçük fare? Tamam." Şaha kalktı, sikini

Kalçası bacaklarımın arasına daha sert girerken bana karşı. "Gel."

Gelmek mi?

Asla gelemezdim. Yunuslar, okyanuslar, denizaltılar ve-

Islak saç tellerimi çekerek boğazıma ulaşmasını sağladığında başım geriye düştü. Beni ısırdı ama bu kötü anıları harekete geçirmedi; bunun yerine vücudumdan ısı ve sıvı fışkırmasına neden oldu, içimdeki çaresizlik lav seviyelerine ulaştı.

Kalçalarım başka birinin emriyle itiliyordu: Elder'ın mı, bir deniz tanrısının mı, kim bilir? Ama kesinlikle benim değildi çünkü bu kişiyi tanımıyordum. Neden birdenbire bu kadar aç, bu kadar pervasız, Elder'ı kendi çıkarlarım için kullanacak kadar bencil olmuştum?

Sesi kulağıma karşı kirli-sıcak ve kalınlaştığında nefesim kesildi. "İşte bu kadar. Seni beceremeyeceğimi biliyorsun, Pim. Ama sikmek istiyorum. Sikimi içine öyle bir sokmak istiyorum ki tahmin bile edemezsin. Kalçamda sıcaklığını hissetmek...
Seni genişçe yaymak ve içine batmak için sahip olmadığım her şey. Tanrım, seni istiyorum."

Kalbim klitorisime yerleşti, her görselleştirmede gürledi. Kalçalarım daha hızlı, daha sert, daha cesur sallandı.

"İşte bu kadar. Kullan beni. Benim için gel. Seni becerdiğimi hayal et. Sen boş değilsin, ben de deli değilim ve istediğimiz yerde, istediğimiz zaman tavşanlar gibi sevişebiliriz." Dili kulağımın etrafını yaladı,
saç çizgime bir öpücük kondurdu. "Gel, küçük fare. Gel. Gel. Lanet olsun, kendimi kontrol edemeden gel."

Kalçasını tekrar itti ve ben de ona bindim.

Beynim doğru ve yanlışı, yunusları ve derinlikleri unuttu ve sadece... bıraktı.

Bikini onu durduramadı.

Bizi izleyen yunuslar buna engel
olamadı. Ben geldim.

Dalgalanan fantazi, Monte Carlo'daki otelde bana verdiğinden farklıydı. Bu çatırdayan bir saçtı-

Tetikleyici serbest bırakma. Yoğunluktan oluşur ve vahşetle serbest bırakılır.

Hızlı, vahşi ve çılgın.

Son sıkışma beni dönmeye bıraktığı anda, elleri ıslak bir şaplakla denizaltının üzerine indi. Bir homurtuyla, kendini benden uzağa itti. Gözleri artık bir erkeğe ait değildi; vahşi ve ilkeldi.

kalbimi parçalamak ve beni arzulatmak için içime uzandı doldurulacak.

Çok boştum, çok ağrım vardı, çok istiyordum.

Daha fazla... Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Yapma." Sesi libidomu öldüren bir silah gibiydi.

Başımı salladım, onu bu şekilde incittiğim için gözlerim yaşardı. O destansı bir kendine hakimiyet altında acı çekerken sadece kendimi düşündüğüm için. Ağzımı ovuşturdum, kendimi

ayakta kalmak için, itaatkâr bir şekilde gözlerimi indirdim. "Çok özür dilerim, Elder."

"Bana kim olduğunu gösterdiğin için asla özür dileme, Pim." Kıkırdadı, çiğ ve yırtılmıştı. "Uyanıyorsun. Ne istediğini buluyorsun."

"Benim istediğim sensin." Fısıltım gelgiti zar zor aştı.

"Biliyorum." Sesi acımasızlaştı. "Ve seni istiyorum. Bunu bu kadar zorlaştıran da bu."

Yukarı bakmaya cesaret ettim. "Seni istediğim için özür dileyemem ama seni öptüğüm için özür dileyebilirim. Bunu bir daha yapmayacağım."

Arkasında bir yunus yüzüyordu, sırt yüzgeci yaklaşıyordu. Yüzen füzeye bir göz attı ama son anda savuşturdu ve iç çekip ıslak eliyle yüzünü ovuşturmak zorunda kaldı. "Her şey berbat oldu."

Acı dolu bir hırıltıyla gökyüzüne bakarak başını salladı. "Beni öpmeyi bırakmanı istemiyorum. Seni öpmeyi bırakmak istemiyorum. Ama garajda bana kendinden parçalar anlattığında... bu bana ihtiyacım olan bir şeyi verdi. Bu Sen beni strese sokarken bile bana huzur verdin."

Hüzünlü bir şekilde gülümsedi, hâlâ ulaşabileceği mesafenin dışında suda yüzüyordu. "Zihnim... sessizdi." Omuz silkti sanki
Şimdi neyin farklı olduğunu dile getirmekte zorlanıyordu. "Yine çok gürültülü. Senden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Lütfen." Gerçek şu ki
Bunu bir emir olarak bırakmak yerine bir ricada bulunması beni çözdü. Basit bir kelime değildi. Sahip olduğu tüm acılarla eşleşiyordu.

Bu berbattı.

Bu acıttı.

Hepsi benim hatamdı.

"Olmuş bilin." Yüzümde kocaman bir gülümsemeyi zorlayarak, arzularımın efendisi olduğumu kanıtlamayı hayatımın misyonu haline getirdim. Onun yanında kendimi kontrol edebileceğimi. Bunu daha da zorlaştırmayacağımı.

Hepsinin yalan olması önemli değildi.

Önemli değildi, ikimiz de bir şeylerin kırılması gerektiğini biliyorduk ve yakında.

Önemli olan tek şey günü birlikte geçirmekti,
Yunuslarla yüzmek, sihre inanmak ve aşkın en büyük acıya neden olabileceğini unutmak.

On Dokuzuncu

Bölüm Elder

O gece dört şey oldu.

İlk olarak, Pim ve ben lanet yunuslarla yüzmeyi bitirip Engerek Balığı'nı garajına geri götürürken bir şekilde sikimi pantolonumun içinde tutmayı başardım. Kendimi Jolfer bizi tekrar rotaya sokarken onu yıldızların altında sessiz bir akşam yemeğine davet ettiğimde bir keşişin kontrolündeydik. Neredeyse tek kelime etmedik ama mesele bu değildi. Önemli olan onun varlığında, hatta seksle dolu bir ortamda bile bulunabileceğimi kendime kanıtlamaktı. ve bağımlılıkla istila edilmiş ve teslim olmamak.

Bu şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi ve akla gelebilecek her hileye başvurdum, ancak aklı başında olmayı başardım... sanırım.

Bıçağımla bir, iki, üç kez vurdum.

Bir, iki, üç kez peçetemi buruşturdum.

Yumuşakça mırıldandığı sorulardan herhangi birine cevap vermeden önce bir, iki, üç nefes.

O gece olan ikinci şey - gergin ama hayatta kalan bir akşam yemeğinden sonra - ona bir yunustan bir yunus yarattım.

Yüz dolarlık banknot, origami hayvanların toplamını nakit değer olarak hızla bine yaklaştırdı. Parmaklarım kırışıp katlanırken sessizce beni izledi ve kalp atışlarını hızlandıran bir gülümsemeyle hediyemi kabul etti.

Üçüncüsü, tatlıdan sonra onunla odasına kadar yürüdüm. Ahududulu cheesecake, Samanyolu'nun altındaki güverteden geçip asansöre yan yana girerken ellerimi, dudaklarımı ve sikimi kendime sakladım. Kendime hakim olmak için yumruklarımı sıkmaktan neredeyse bütün parmaklarım kırılıyordu,

Ama ona kapısına kadar eşlik etmeyi ve odasına girerken saygıyla eğilmeyi başardım.

Onu öpmeye çalışmadım.

Geceyi onunla geçirmeye çalışmadım.

Kontrolü elimde tutmayı başardım.

Ve dördüncüsü, yalnız odama girdiğimde ve tek düşünebildiğim Pim'e dönmek olduğunda, bir cigara sardım ve çellomu dolaptaki evinden çıkardım. Gözlerimi yakan duman ve kanımda dolaşan sahte uyuşturucunun verdiği huzurla parmaklarımı perdelerin üzerine koydum ve çaldım.

Yumuşak

oynadım.

Yüksek sesle

çaldım.

Geleneksel klasik ve kendi bestelediğim metal arasında gidip geldim.

Eklemim külden başka bir şey olmayana ve parmaklarım yarılmaya yüz tutana kadar müzik yaptım. Yayım bir kez daha parçalandı. Ve gözlerim kapıya bakmaktan yorulmuş, bir gece yarısı ziyaretçisi için yalvarıyordu.

Pim'in kapısında kilit olabilir ama benim yoktu. Ve Uzak durmasını ummak yerine, geceyi gelip beni bulması için ona yalvararak geçirdim. Şarkının ortasında, geceliğiyle içeri girdiğini hayal ettim.
Beni gördüğü anda vücudunu. Müziğimden rahatsız olmadan odayı geçip kucağıma oturması, beni öpmesi ve onunla sevişmem için bana yalvarması fantezisine takıldım.

Ama o hiç gelmedi.

Ve kilidinin takılı olup olmadığına bakmaya hiç gitmedim.

Uykuya dalıp sabaha karşı uyandığımda, depodan ilgilenmem gereken birkaç e-posta ve Hawk Masquerade'de bir konsültasyon talep eden birkaç yeni talep vardı. Meğer bu uygunsuz olaya katılmam çoktan yayılmış ve istenmeyen gece
eğlence gerçekten kârlı olacaktır.

Bunun için minnettarım çünkü altı ayımı doldurmuştum.

Borcumun bir sonraki ödemesinin vadesi gelmişti ve her ödemeye niyetim yoktu. Ödeme yaptığım adam

Beni tanıyor. Paranın banka hesabına nasıl ve neden gizemli bir şekilde girdiğine dair hiçbir fikri olmamasına rağmen.

Uzaktan izlediğimde, ilk doğru insana tanık olmuştum. hesap. Açgözlülüğün gerektirdiği gibi sessiz kalmak ve doğru olup olmadığını bilmeden kendisine ait olduğunu iddia etmek yerine
yanlış depozito yatırıldığını bildirmek için polisle temasa geçmiştir.

Monte Carlo'daki şifreli bir hesaptan 30 milyon dolar değerinde bir mevduat.

Havalede adının, adresinin ve telefon numarasının yer almasını sağladım, böylece kimse onun için gönderildiğinden şüphe edemezdi. Referans numarası için tek yazdığım...'dan
size sandığınızdan daha fazla borcu olan biri.'

İlk taksit en küçük ama en zor olanıydı. Eğer bana kalsaydı, bu tutara fazladan bir sıfır daha eklenecekti. Ama Selix bunu yasaklamıştı. O yasaklamıştı.
O zamanlar mantıklı konuşuyordum, bu yüzden üç yüz yerine otuzda karar kıldım - bitmek bilmeyen suçluluk duygumu her seferinde bir geri ödeme yaparak hafifletmeyi umuyordum.

O zamandan beri her altı ayda bir, her zaman ilkinden daha büyük, sürekli katlanan bir miktar daha ödedim ve borçlu olduğum son rakama kadar çalıştım.

"Telefonunuz var." Dahili telefonum çaldı ve Selix'in sesi düşüncelerimi böldü.

Neredeyse öğlen olmuştu ve Alrik'in (şimdi Pim'in) yatında birkaç değişiklik çiziyordum.
inşa ekibi mükemmel bir iş çıkardı. Ayrıca Chinmoku'nun nerede ve ne zaman duracağını anlamak için hem dijital hem de kağıt deniz haritalarını inceliyordum.

Denizin ortasında beni alt etmeye cesaret edebilirler miydi? Hem korsan hem de köle taciri olmak için doğru donanmaya sahipler miydi? Yoksa ben tekrar kıyıya ulaşana kadar beklerler miydi? Hawk Masquerade, Pim'i almak için çok mu tehlikeli olurdu?

Kalemimi yere atarak homurdandım. "Herhangi bir

telefon beklemiyorum."

Oh, bekle.

Öyleydim. Phantom'a döndüğü gece Pim'in arkasından yaptığım sinsi, alçakça bir sır. "Kahretsin, geri aradı."

"O yaptı. Onunla konuşmak isteyeceksin."

"Otoriter cevapların bu sabah istenmiyor, Selix." "Senin tartışmacı, inatçı kıçın da istenmiyor."

Kıkırdadı. "Buraya gel." Ben onu azarlayamadan telefonu kapattı.

Rötuşlarımı masanın üzerinde bırakarak, süitten ofise giden koridorda hışımla ilerledim. Kapıyı çarparak kapattığımda Selix başını kaldırıp baktı. Pim'in nerede olduğunu bilmiyordum ama neyin peşinde olduğumu bilmesini istemiyordum.

En azından henüz değil.

Telefonu uzattı. "Suçlamaları kabul etmek zorundaydım ve buraya gelmeden önce iletilen hüküm ve koşullara göre sadece beş dakikanız var."

Telefonu elime tutuşturduktan sonra adeta zıplayarak çıkışa yöneldi. "Bu arada Pim seni sorup duruyordu. Ona çalıştığını söyledim ama bu mazeret birkaç saat içinde sona erecek. Şefe akşam yemeğine iki kişi beklemesini söyleyeceğim."

Telefonu kulağıma götürürken ona tek parmakla selam verdim.

Hattan çatlak bir ses geldi. "Prest? Bay Elder Prest?"

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşaldı. O sesi tanıyordum. Aynı ses beni kontrolümün çok ötesinde fanteziler, istekler ve ihtiyaçlarla çılgına çevirmişti. Ancak Pimlico'nunkinden daha sert, daha yaşlı, daha az sevgi dolu ve daha suçlayıcıydı.

Yoksa Tasmin'in mi demeliydim?

Pim bunun için beni öldürür mü yoksa teşekkür mü eder?

Az önce dışarı attığım oksijeni içime çekerek telefona daha sıkı sarıldım. "Merhaba, Bayan Blythe. Ne büyük bir zevk

sonunda seninle konuşacağım."

Yirminci Bölüm

Pimlico

YEMEK GERGİN BAŞLADI. Elder farklı davrandı.

Kızarmış sebzelere uzandığımda gözleri beni takip etti. Bıçağımı ve çatalımı alıp ona baktığımda, sanki kendi çatal bıçak takımı çok daha ilginçmiş gibi gözlerini kaçırdı.

Neredeyse bir şeyden dolayı suçlu görünüyordu.

Ama ne?

Günün büyük bir kısmını kendi başıma dinlenerek geçirdim.

sıkılmanın nasıl bir şey olduğunu öğreniyordum. Böyle alışılmadık bir kaderden önce ya da sonra bu kavramı hiç bilmemiştim. Ama şimdi, Elder'ın beni bulup ıstırabıma son vermesini dileyerek Hayalet'e asıldığımda ve Düşüncelerim beni rahatsız etmeden önce sadece birkaç saatliğine ufuk, bir görev için hazırdım.

Herhangi bir görev.

İşime geri dönmek istedim ve zihnim artık her zamankinden daha sağlıklı ve mutlu olduğu için, onu geren ve şekillendiren son şeye döndüm.

Üniversite derecem.

Psikoloji.

Kendimi Elder'ın beden dilini düşünmeden gözden geçirirken buldum. Bana dokunduğu, bana baktığı ve şimdiye kadar sahip olduğu şekilde gizli anlayış parçacıkları bulmak başarılı bir şekilde benden bir şeyler sakladı.

Otelde geçirdiğimiz zamanı analiz ettim. Beni onu bağlamaya nasıl zorladığını hatırlayarak ve satır aralarını okuyarak.

Duramadığı için ikimize de zarar verebileceğini söylediğinde yalan söylemiyordu. OKB'sini dramatize ederek beni uzak tutmaya çalışmıyordu ya da sempati kazanmak için
onu tanıyanlar.

Söylediği ve yaptığı her şey doğruydu. Bir
istisna dışında.

Ve artık onu gördüğüme göre, görmezden gelemezdim.

O kadar açıktı ki, bu kadar kör olduğum için kendimi kelepçelemek istedim.

Üç.

Elder dahiyane mükemmeliyetçiliğin sınırlarında gezinen bir beyne sahip olabilirdi ama onun bile kendine göre güvenlik önlemleri vardı. Hayatın kuralları vardı ve her şey -insanlar, flora, fauna ve her mikrop- bu özel olarak belirlenmiş kurallara uyardı -her zaman
kendi türlerinin sınırları içinde kalarak, sonsuza dek ilerlerler.

Elder çoğu kişiden daha hızlı ilerledi.

Bu gece tabağına üç kızarmış patates, üç dal kuşkonmaz ve üç somon madalyonu doldurmuştu.

Bu arada ben iki patates, bir parça somon yedim ve kuşkonmaz yemedim.

Kaos içindeydim.

Üniformalıydı.

Kaos olduğunu sanıyordu.

Yanılıyordu.

Hızla gelişen teorimi kanıtlamak için onu yemek yerken
izledim.

Üç yudum suyun ardından çatalına üç kez vurdu
tabağına karşı. Yutmadan önce üç kez çiğnedi ve ardından bıçağını üç kez kesti.

Kendini tanıyor muydu?

Bunu yaptığını hissediyor muydu, yoksa o kadar kanıksamıştı ki farkına bile varmıyor muydu?

Onu izlerken büyülenmiştim. O artık sadece yemek yiyen bir yaşlı değildi. Dans eden bir müzisyendi.

Bir, iki, üç.

Bir, iki, üç. Bir
vals.

Tıpkı hayatın istediği gibi sonsuza dek ilerliyor, ama geri kalanımız gibi birler halinde değil, üçler halinde.

Kalbim durdu.

Aman Tanrım.

Anahtar bu muydu?

Tüm gereken bu muydu?

Aptal olma, Pim... O kadar kolay olamaz.

Ama sonra, uzun zaman önceki bir anıda, annemin sesi bana geri geldi. Ders kitaplarının, ilaçların ve sözde profesyonellerin nasıl uzun soluklu teşhisler koyduğu hakkında
ve hatta daha karmaşık tedaviler, başkaları yardım edemezken kendilerinin nasıl yardım edeceklerini bildiklerinin cazibesine kapıldılar. Gerçek terapi - işe yarayan gerçek terapi - bazen en basit şeylerden ibaretken, ücretli terapinin yönetmeliklerle nasıl korunduğunu.

Herkes için tek bir mükemmel çözüm yoktu. Her insan farklıydı. Bazılarının kimyasal yardıma ihtiyacı vardı. Diğerleri sadece
konuşmaya ihtiyacı vardı. Bazılarının iyileşmek için yeni bir ortama ihtiyacı vardı. Diğerleri ise sadece etraflarında sevdiklerine ihtiyaç duyuyordu.

Annem, kusurlarına rağmen işinde iyiydi ve sloganı basitti:

Tam anlamıyla
S.I.M.P.L.E. Bazen
İmkansız
Çoğunlukl
a
Muhtem
elen
Büyük
Ölçüde
Açıklanabilir.

İmkansız vakaların normalde olası gerekçeleri olduğunu ve bu açıklamaların bir tedavi bulmak için değilse bile,

kesinlikle daha kolay bir yol sağlamak için kullanılabileceğini kastediyordu.
acı çekenler için yaşamın.

Müşterilerinin zayıf yönlerini değil, güçlü yönlerini anlamak ve bunlara odaklanmak için hayatın her alanını inceledi.

Bu zayıflıklar arasında suç da vardı.

Elder'ın bir zayıflığı vardı; bunu inkar etmek mümkün değildi. Ama aynı zamanda çok ama çok güçlü yönleri de vardı.

Ve bu güçlü yönler, bizi asla bitmeyecek bir saplantıyla öldürmeye çalışmadan benimle yatmanın anahtarı olabilir.

Bir, iki, üç.

Tekrarlama onun gücüydü.

Yatak odasında işe yarayabilir miydi? Bilinçli miydi yoksa bilinçsiz mi?

Teorimi test etmeye karar vererek su bardağımı kaldırdım ve ona kadeh kaldırdım. "Zarif ev sahibime ve benim için yaptığı her şeye."

Beni taklit ederek kadehini havaya kaldırdığında yanakları şüpheli bir erkeksi kızarıklıkla karardı. Muhteşem bir gülümsemeyle benimkiyle tokuşturduktan sonra dudaklarına götürdü.

Bir yudum aldım.

Tek seferlik.

Normal bir insanın kadeh kaldırırken yapacağı gibi. Sonra bardağımı masaya geri koydum.

Elder ise bir yudum daha aldıktan sonra bir yudum daha içti ve bardağı bıraktı.

Bu bir tesadüf olabilir. Susamış olabilir.

Başka bir deneye ihtiyacım olduğundan, öğleden sonra bulabildiklerimi çıkardım. İstediğim için kendimi kötü hissediyordum ama can sıkıntısı beni eğlendirecek başka yollar aramaya itti.

kendim. Arkadaş olduğum bir kız odamı temizlemeye geldiğinde, yanaklarım alev alev yanarak bir dolarlık banknotu olup olmadığını sormuştum.

Kaşlarını kaldırdı ama nedenini sormadı. Niyetim buysa bir dolar bana özgürlük satın alamazdı. İstediğim tek doları vermek yerine, küçük bir avuç dolusu uzattı ve gülümsedi. Ona geri ödeyeceğimi söylediğimde bile onları hediye olarak vermişti...

yaklaşan origami kreasyonlarımı söküyor ve ona geri vermek için faturaları ütülüyorum.

Elder'ınkilerden birini açarak kendime öğretmeye niyetliydim. Mükemmel bir turna yaratmayı ve bana döviz hayvanları verdiği gibi ona vermeyi hayal ettim, umarım Beni mutlu ettiği kadar onu da mutlu etmek.

Ama kaç saat denediysem de yapamadım. Kıvrımlar işe yaramadı, kırışıklıklar beynimde hesaplanamadı. Çok fazla hayal kırıklığına uğradım ve parayla sanat yaratmak yerine parayı yırtmaya hazır hale geldim.

Bu Elder'ın uzmanlık alanıydı ve eğer öğrenecek olsaydım ustanın bana doğrudan öğretmesine ihtiyacım vardı. Bu önemli değildi. Bu dersin başka niyetlerle birlikte geldiğini, onun bir kişi olarak gizli ve örtülü bir şekilde araştırıldığını söyledi.

Başarısız denemelerimden kalan kırışıklıkları düzelterek, masanın üzerine kasten dört not yerleştirdim ve Ona doğru.

Omuzları sertleşti. Elleri bıçak ve çatalın etrafından çözüldü. "Nedir bu?"

"Bana origami öğretmeni istiyorum."

"Şimdi mi?"

"Gerçekten aç değilim."

Yukarı baktı. Gözlerimiz birbirine yapıştı ve bir kez daha o iğrenç karıncalı gerginlik farkındalığa dönüştü.

Lütfen çalışmasına izin verin.

Elder'ı tekrar baştan çıkarmayı deneyeceksem bir umut kırıntısına ihtiyacım vardı.

Baştan çıkarmak mı?

O kelime... Ne kadar yabancı bir kelime.

Birini baştan çıkarmayı düşünmek bile ne kadar garip bir kavram.

Şaşkınlığımı hemen gurur takip etti. Ne kadar uzağa gitmiştim seksten nefret etmekten, onu kazanmanın yollarını planlamaya geldim. Geçmişime ne kadar çabuk göğüs germiştim.

Elder'ın bana hissettirdiği tutku.

Dün onun bacağında orgazm olduğum için utanmam gerekirken kendimi daha uzun otururken buldum. Beni serbest bırakmıştı, ama eğer istemeseydim, hiçbir şekilde bunu başardım.

Seks istedim.

Ben de seks

istiyorum.

Böylesine garip bir aydınlanmayı nihayet kabullenirken çenem gevşedi.

Ben bir kadındım ve Elder da bir erkekti ve onu seviyordum ve onu arzuluyordum.

Hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmem

gerekiyordu.

Bizi tehlikeye atacak bir şey yapmadan önce zihninin çalışma şeklini.

Biz barut için bir reçeteydik... fitilimiz giderek kısalıyor ve daha uçucu hale geliyordu.

Ayrıca, tüm bunlar onun yüzünden oldu. Aşık olduğum için dünyam altüst olmuştu. Ve onun hayatının da benim yüzümden altüst olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Huzurunu kaçırdığım için sorumluluğu üstlenirdim ama bu ikimiz için de işe yarayacak bir tedavi bulmak için elimden geleni yapmazdım.

"Pekala..." Tabağını itti ve notları yumrukladı. Bir amaç için izlemiyor olsaydım; ona bir deneymiş gibi bakmıyor olsaydım, bunu kaçırabilirdim.

Ama paraları saydığında, her zamanki gibi üç değil dört banknot görünce dudakları tiksintiyle büküldü. Vücudu sanki fazladan para iğrençmiş gibi kasıldı. Ama sonra hoşnutsuzluğu geçti ve banknotları masanın üzerine koydu. masanın üstünden bir tane koparıp parmaklarının arasına sıkıştırmadan önce. "Origami sabır ister."

"Sabrım var."

"Sağlam bir el ister."

"Ben sağlamım."

Titreyen ellerimin üzerine oturdum ve yalanımı gizlemek için elimden geleni yaptım.

Elder için sihirli sayının üç olduğuna dair elimde somut bir kanıt yoktu.

Ona saldırma ve sadece beni üç kez aldıktan sonra bitip bitmeyeceğini görmek için onu benimle sevişmeye zorlama senaryoları.

Ama onu inceledikçe, karnım daha çok sıvılaştı ve daha çok arzuladım. Bu noktada mantıklı olmanın ötesine geçmiştim. Bu davranışı durdurmak için ondan uzaklaşmıştım. Onu içimdeki uyanıştan korumak için terk etmiştim.

Ama artık dişimi onun erkeğine karşı görmezden gelemezdim.

Arzusunun şehveti.

"Sana göstereceksem daha yakına gelmelisin." Sesi bir miktar isle karardı.

Sandalyemi yaklaştırdığımda Elder bana doğru eğilip elindeki doları masanın üzerine bıraktığında ensemdeki tüyler diken diken oldu. Yana doğru eğilerek pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkardı. "Bunu farklı bir şekilde halledeceğiz, tamam mı?"

Değersiz bir kâğıt çıkarmasını bekliyordum - sonuçta acemiyken neden para harcayayım ki? Bunun yerine, o on poundluk bir banknot çıkardı. Evimin para birimi. Renkler ve detaylar tıpkı hatırladığım gibiydi.

"İngiltere'den gelen poundlar mı?"

Başını salladı. "Birkaç gün içinde orada olacağız. Bu uygun."

Buna sadece onun kucağına girmenin bir yolunu bulmak için başlamıştım, ama şimdi bir onluk çıkarmıştı ve gözleri parlıyordu

Sert bir zeka, kendimi sahte bir ders isterken buldum.

Eğilirken saçları alnına döküldü ve masa örtüsünün üzerindeki faturayı düzeltti. "Kare değil, bu yüzden ilk zorluğunuz bu. Çoğu origamide -en azından daha kolay tasarımlarda- mükemmel kareler vardır."

"Ben de senin yaptığını yapmak istiyorum."

Hüzünle gülümsedi. "İnan bana…inanmıyorsun."

İnan bana, biliyorum.

Sessizlik kalp atışlarımı hızlandırdı ve Elder bir şekilde benden uzaklaştı. Fiziksel olarak değil ama zihinsel ve içsel bir şey dikkatini çekti ve onu yemek odasından, Fantom'dan,

bu andan çaldı.

Pişmanlık yüz hatlarını gölgeledi, ardından bir inkâr ve utanç duygusu geldi. Çok kalın, çok kalın bir utanç.

Parayı sanki kendisine ait değilmiş de çaldığı bir şeymiş gibi parmakladı. Bu sadece üzerinde değeri yazan bir kâğıt parçası değildi, ona bir hatırlatıcıydı... Neyi hatırlatıyordu?

Kendinden böylesine nefret etmesini haklı çıkaracak ne düşünüyor olabilir?

Elimi onunkinin üzerine koydum ve on poundluk banknotu kavradım. "Nedir bu?"

Kendini sallayarak gözlerini kırpıştırdı.

"Bir şey yok." "Bir şey var."

"Bilmen gereken bir şey yok." "Bilmek istediğim her şey."

Dudakları büzüldü, gözleri ağzımdan burnuma ve bakışlarıma doğru dans etti. "Eğer sana söylersem, bir kez daha
benden farklı olarak."

"Bana ne söylemiş olursan ol, senin hakkında hiçbir zaman farklı düşünmedim."

Parmakları gerçeği inkâr etmeye çalışırcasına benimkilerin altında titredi. Bir kez bile dürüstlüğünden korkmadım ya da içinde sakladığı şeyi bana gösterdiğine pişman etmedim. Ben yapmadım
Annesi onu suçlasa da babası ve kardeşinin ölümü hakkında sorular sordu. İyi biri mi yoksa kötü biri mi olduğunu bilmek istemedim çünkü kalbim seçimini yapmıştı.

"Söyle bana..."

Notu avucunun altında ezerek derin bir iç çekti. "Sen de biliyor olabilirsin."

"Neyi biliyorsun?"

"Ne kadar büyük bir sahtekâr olduğumu."

Bölüm Yirmi Bir

Elder

* On Yıl Önce *

HAYAT BENİM İÇİN HİÇBİR ZAMAN BÖYLE OLMADI.

Her zaman zenginliğime saygı duyulmadı ya da kötü geçmişim yüzünden dışlandım. Bu tamamen yeni bir şeydi.

Tam olarak üç hafta.

Yirmi bir gün önce görünmezdim. Geçinip gidiyordum. Şimdi arkadaş olmak için kapımı çalan zenginlere yankesicilik yapıyordum. Benim parmaklarım
Çello ile bir maestro olduktan sonra bir cüzdanı kapma konusunda çevik olan şimdi harcayabileceğimden daha fazla parayla hapsedildi.

Bununla ne yapmam gerekiyor?

Ve insanlar iyi ya da kötü olduğuma karar verirken neden lanet olası banka hesabımda ne olduğunu önemsiyorlardı?

Kötüydüm.

Sonuna kadar.

Bu hayatı çalmıştım, kazanmamıştım. Bu şans, karma ya da başka mutlu bir durum değildi. Gerçeği sadece Selix biliyordu ve bu gerçek beni delik deşik edene kadar içten içe yiyip bitirdi.
dayanamayacağım kadar çok delik vardı.

Zaten taşıyacak çok fazla suçum vardı. Bu mu? Bu sadece başka bir acı dünyası ekledi.

Geri vermek istemiştim.

Hepsini. Her kuruşunu.

Ancak bu, Selix hırsızlığı alıp daha kabul edilebilir bir kavrama dönüştürmeden önceydi.

Bir borç. Bir yardım eli. Geçmişimi düzeltmek, günahlarımı affetmek ve ailemin benim yüzümden bir daha asla tehlikeye girmemesini sağlamak için birinden borç almak.

İşte buradaydım.

Utancımı yuttum, yeni bir isim aldım ve gerçeği derinlerde bir yerde saklamak ve herkese yalan söylemek için elimden geleni yaptım. Kanal yapımcısına yalan söyledim. Haber sunucusuna yalan söyledim. Bu programı izleyen her işe yaramaz insana yalan söyledim.

Boktan bir gösteriydi. Ve kızgındım. Çok kızgındım.

Bu nankörler beni tanımak istediler. Benden hoşlanıyormuş gibi yaptılar, böylece artık benim olan şeyi çalma şansları olabilirdi. Ama beni asla tanıyamayacaklardı. Ben asla
Beni tanımaya yaklaşmalarına izin verdim. Bu olay başlamadan önce insan ırkına verdiğim değer düşüktü. Şimdi ise dibe vurmuştu.

"Bay Prest."

Pahalı blazer ceketlerin ve kravatların dar sınırlarından nefret ederek gömleğimin yakasını çektim. Daha önce kapüşonlular ve kot pantolonlarla yaşıyordum - hızlı hareket edebileceğim, hızlı koşabileceğim ve yakalanmadan kalabalığın içinde kaybolabileceğim şeylerle.

Şimdi, uygun zengin erkek gardırobuyla süslenmiştim ve bu beni boğuyordu.

Bu insanlar beni tanımak mı istedi? Hadi oradan. Onlara asla sokaklardaki günlerimi, kendim ya da annem için sağlık hizmeti alamama endişemi ve evsiz kalmamızın sebebinin ben olduğum gerçeğini anlatmazdım.

Hayatımı bir iyilik perisinden daha hızlı değiştiren ve istemediğim sürece bir daha asla yalnız kalmamamı sağlayan tek şeyi çaldığımda bu koşulların bir önemi kalmamıştı. Sevgi satın alabilir, arkadaşlarıma rüşvet verebilir ve istediğim her şey için para ödeyebilirdim.

Param vardı ve insanlar yalancı, dolandırıcı ve üçkâğıtçı olsanız bile parayı severdi.

Satın alamayacağı tek şeyin aile olduğu ortaya çıktı.

Ve ben biliyordum... Denemiştim.

Borç para alma fikrine alıştıktan sonra
Düpedüz çalmak yerine çoğunu anneme vermeye karar verdim. Beni tekrar karşılamasını, yerime dönmeme izin vermesini ve beni affetmesini hayal ettim.

Sadece yüzüme tükürdü ve ona bir daha asla anne demememi söyledi.

"Uh, Bay Prest?"

Aptalın biri omzuma dokununca irkildim.

"Hazır mısın?" diye sordu boncuk gibi kıskanç gözlerle. O değil de ben kazandığım için kıskandım. Herkesin hayal ettiği hayatı yaşadığım için kıskandım.

Para sahibi olmak tüm dünyamın değiştiği anlamına geliyordu.
Kim olduğum, adım ve beni tanımlayan diğer her şey dahil. Yakalanmadan önce yeni adresimi öğrenmeliydim ve bu sahte düzen yıkılmalıydı.

Boğazımı temizleyerek başımı salladım.

"Evet... iyi." "Bu taraftan lütfen."

Bir elimi saçlarımda gezdirerek, mirasım olan kalın siyah telleri evcilleştirmeye çalıştım ve isteksizce panosuna sarılan organizatörü takip ettim.

Hızlı ama seksi bir salınımla hareket etti. Şüphesiz benim çıkarım için. Beni istediği için değil, hayatımda sihirli bir şekilde beliren kuruşları ve dolarları istediği için.

"Tam şuradan. Üç dakika içinde yayındasın."

Cevap vermeden, ellerimi ceplerime sokma dürtüsüyle savaşarak sete doğru yürüdüm. Ellerim benim
değerli eşyalar. Her hırsız bilirdi ki, eğer parmakları zarar görürse, geçim kaynağı ve her türlü şansı elinden giderdi.
hayatta kalmak. Başka bir nedenim daha vardı...
Parmaklarım paha biçilemezdi çünkü kaotik düşüncelerimi sakinleştirmek için bana müzik veriyorlardı

ve bir şekilde beni ölmüş babama bağladı, onun iyiliğini canlı tuttu.

Onu özledim.

Kade'i

özledim.

Beni uzun süre hapse girmekten alıkoyan tek şeyin yalanlar olmadığı daha basit bir hayatı özledim.

Tanrım, bunu neden tekrar yapıyorum?

Çünkü kural buydu.

Bu kadar büyük bir kazanç elde ettiğinizde televizyonda bir söyleşiye tabi tutuluyordunuz. Çoğunlukla halkın yararı için, böylece sistemin bir aldatmaca olmadığını görebilecekler ve herkes oynamaya, harcamaya ve aptalca hayaller kurmaya devam edecekti.

Bir gün, eğer şanslılarsa, burada benim yerimde olabilirler.

Sokaklardaki günlerimden kalma yırtık ve kirli Adidas'larım değil, Givenchy denen bir hıyarın pahalı, gösterişli mokasen ayakkabıları.

"Oturun, Bay Prest." Görüşmeci gülümsedi, yanındaki kırmızı kadife sandalyeyi göstererek. Kutlama renklerini taşıyan loto logosunun ve havada uçuşan dolar banknotlarının fon oluşturduğu o bembeyaz alanda sadece biz olacaktık.

Kaçma içgüdülerimle savaşarak oturdum. Bir yankesici asla yüzünü göstermezdi. Bu yüzden hiç aynı yere gitmedik.

peş peşe günlerde. Turistleri takip ettik, aşırı hevesli bir yerli ya da çörek seven bir polis tarafından sıkıştırılmamaya dikkat ettik.

Bir kameraman elinde adımı ve bölüm numarasını gösteren bir panoyla sert ışıkların altına girdi.

Benden önce kaç tane aptal bunu yapmıştı? Kaç tanesinin hala parası vardı? Zaten sahip olduğum önemli değil

Çalınan kazancım için büyük planlar yaptım, onunla bir pislik olmayı reddettim. Daha fazlasını kazanmak için kullanacaktım. Formüle ederdim

İntikamımı almak için ihtiyacım olan her şeyi.

Ve sonra her şey bitecekti.

Affedilmek için yalvarır ve her kuruşunu geri ödediğimden emin olurdum.

"Üç, iki, bir içinde yayında." Kameraman mırıldandı, tahtayı kırdı ve kayıt ışıklarının yanından geçerek karanlığın içinde kayboldu.

Kahretsin, bu gerçekten oluyordu.

Ev sahibim bana bakmadı, görmek istemediğim bir izleyici kitlesine parlak, aptalca bir gülümsemeyle baktı.

"Bayanlar ve baylar, loto milyonerlerimizle yaptığımız haftalık röportaja hoş geldiniz. Yaşlı Prest'e hoş geldiniz diyerek ve son kazancından dolayı kendisini içtenlikle tebrik ederek başlayalım."

Kameraları parçalamak istedim. Evlerindeki herkese izlemeyi bırakmalarını söylemek için. Kim olduğumu bilmelerine gerek yoktu. Utançtan delik deşik olmuş bir yalancı görmelerine gerek yoktu.

Sunucu, aşırı saç spreyi sıkılmış kahverengi ponponuyla -ve lanet olsun, rimel mi sürmüş- bana doğru gülümsedi. "İlk olarak bize, Yaşlı'ya sahip olmanın nasıl bir his olduğunu anlat.
bu kadar büyük bir miktar kazandı?"

Ellerimi birleştirdim. Ne söylemem gerekiyordu? Bu harika, hayatımı değiştirdi ve çok minnettarım mı demeliydim?

Bunlar yalandı ve onlardan bıkmıştım.

Ben olsam bu pisliklere boyun eğmezdim. Eğer ben bir yankesiciysem, onlar daha büyük bir hırsızlığa karışmışlardı. Piyango bir saadet zinciriydi ve bir şekilde ben bu zincirin başı olmuştum.

Cevap vermeyince sunucu sordu. "Eh, izleyicilerimize ilk düşündüğünüz şeyi söylemeye ne dersiniz?
satın aldığınız loto biletinin yedi yüz doksan sekiz milyon dolar değerinde olduğu bilgisi verildi mi?"

Kahretsin, o rakamlar gerçek gibi görünmüyordu. Aceleyle oluşturulmuş bankada görünmelerine rağmen hala görünmüyorlardı.
yeni sahte ismimle hesap açtım. Sahtecilere böyle bir şey yaptırmak yine baş ağrıtıcı bir olaydı.
hikaye.

"Alışmak çok zaman aldı" diye mırıldandım.

Ve bileti ben almadım, seni pislik, zavallı bir adamın

cüzdanından çaldım.

Kazanmanın buruk bir tadı vardı çünkü kaderinde başkası vardı. Paraya ihtiyaçları var mıydı? Neye sahip olduklarını biliyorlar mıydı?

Zavallının ehliyeti şu anda bile cebimde duruyor. Onunla o markete girdiğimden beri
Cüzdanımı çaldırdım, susuzluğumu gidermek için bir şişe su almak istedim, ruhsatı iyi şans tılsımı ve ne kadar piç olduğumu hatırlatması için yanımda taşıdım.

İçkinin parasını cüzdanından çıkardığım beş dolarlık banknotla ödemiştim. Faturayla birlikte bir piyango bileti de çıkmıştı. Şımarık görevli onu kaptı.
Ben onu iyice kullanılmış deriye geri sokamadan ve o benim için tararken ciyaklamadan önce. Ziller çaldı, ışıklar parladı, moron gibi bir aşağı bir yukarı zıpladı.

Tuzağa düşürüldüğümü ve polislerin yolda olduğunu düşünerek neredeyse olay yerinden kaçacaktım. Ancak o zaman monitörü yüzüme doğru itti ve tüm o korkunç rakamları gösterdi.

Kazanan bendim.

Yılların en büyük ikramiyesini.

Kazanmıştım.

Hayır, o kazanmıştı.

Ve ben, hırsız, onu çalmıştım.

İşini bırakma şansını elinden almıştım,
Karısını şımartıyor ve çocuklarına sadece birkaç kişinin hayal edebileceği türden bir gelecek sunuyordu.

Sadece cüzdanını
çalmamıştım. Hayatını da
çalmıştım.

Ve lanet olsun, bu suçluluk duygusu? Babamı ve kardeşimi öldürmek kadar kötüydü çünkü kurbanım için alternatif bir hayatı öldürmüştüm - benim sayemde asla bilemeyeceği bir hayatı.

O gece körkütük sarhoş oldum ve haberi Selix'e verdim. Eğer o olmasaydı, her şeyi yırtıp atardım. kazanan bileti ertesi gün resmi olarak teslim etmek yerine. Sadece uzun süre düşman olarak savaştığımız için onun dostluğunu ve bilgece tavsiyelerini dinledim.

Tavus kuşu gibi giyinmemin ve sahte tebrikleri kabul etmemin sebebi oydu. Ve o piç
yarısını almayı reddetti. Hatta ucuz votkanın yanında hepsini alabileceğini bile söyledim. Benim karmam da Başka bir yanlış başarıyı kabul etmek için kirlenmiş.

Ama o kesin bir dille reddetti.

Bana hiç söylemediği ve bugün hâlâ sır olarak sakladığı asil bir nedeni vardı. Birinci değil, ikinci olmayı tercih etti. O olmasaydı... Neredeyse bir milyar doları kabul etmeyi düşünecek kadar bile hayatta olacağımdan şüpheliydim.

O uğursuz geceden sonra hayatım, cehennemin derinliklerine kadar lanetlediğim yönetici toplantıları, form imzalamaları ve ilgi odağı röportajlardan oluşan bir kasırgaya dönüştü.

Hiç param olmamıştı. Dayak yemiş çellom, sinir bozucu küçük kardeşim ve katı ama şefkatli ebeveynlerimle düşük gelirli ailemde mutluydum.

Sevdiğim her şey gitmişti. Suçlu
kimdi?

Chinmoku.

TV röportajı bir anda sahtelikten amaç dolu bir hale dönüştü.

Yıllardır intikam almak ve ailemin ölümünü onurlandırmak için yanıp tutuşuyordum. Şimdi, bu intikamı gerçekleştirmenin bir yolunu bulmuştum.

Öfkeyle, bu geçici şöhreti kendi yararıma kullanmaya karar verdim. Kamera merceğine bakarak sunucunun sorduğu soruları yanıtladım. Evdeki enayilere benim yerimde olmayı dileyerek ve böyle bir şansa sahip olacakları günü hayal ederek hava attım.

Bu arada ben de Chinmoku'nun üzerine eldiven üstüne eldiven yerleştirdim.

Adımı değiştirmiştim ama yüzümü değiştirmemiştim.

Eğer izliyorlarsa, pes etmeyeceğimi bilirlerdi. Ya onlar ya ben. Ve sonunda beni avlayacaklardı. Bulabildiğim her silahı satın alır ve her beceriyi öğrenirdim, böylece sonunda onları teker teker öldürebilirdim.

İntikam ve ödeşme. Hayatımı adayacağım iki şey.
içi
n. Biri ölüm, diğeri borçlar.

O geceden sonra Oliver Gold'un ehliyetini
cüzdanını aldı ve adresini, sosyal güvenlik ve banka hesap bilgilerini bulması için bir özel dedektife para ödeyerek ona otuz milyon dolar gönderdi.

Paranın geri kalanının yapması gereken bir iş vardı: İntikamım, ailem ve borcumu ödemek için param olsun diye kendini üç katına çıkarmak.

Birkaç hafta sonra, hangi alanların daha iyi kâr getireceğine dair kapsamlı bir araştırma yaptıktan sonra, bir süper yat işi satın almaya karar verdim. Milyarderlerin gösterişli oyuncaklar için ortaya attıkları rakamlar inanılmazdı.

İlk beş yüz milyonu, bu işi yapmak için yatırırdım.
yapabileceğim en iyi yat. Kar için satacaktım. Ün kazanacaktım. Her şey yoluna girene kadar bunu tekrar tekrar yapardım.

Monte Carlo'nun doğru yer olduğuna karar verdiğim an
Kendimi yeniden keşfetmek ve düşmanımın ölümünü planlamak için Amerika'ya sırtımı döndüm ve Monako'ya giden bir uçağa bindim.

"Elder? El...beni
korkutuyorsun." Gözlerimi
kırptım.

Pim yavaşça görüş alanına geri döndü. Gözleri gerildi;
Ağzım acı içinde kıvrandı. Yere bakarak elimi onunkinden çektim. Onu o kadar sert sıkmıştım ki parmak uçları
Kan kaybından bembeyaz olmuş. "Kahretsin, özür dilerim."

"Sorun yok." Yarı gülümseyerek, yarı yüzünü buruşturarak parmaklarını ovuşturdu. "Orada ortadan kayboldun. Hepiniz değil mi?"

İyi miydim?

Öyle olduğumu sanıyordum. Yıllar sonra yeniden
yaşadım.

Paranın nereden geldiğini. Hatta Oliver Gold'a ödeme yaptığım ve daha fazla kazanmak için yatlarımı inşa etmeyi başardığım için suçluluk duygusuyla yaşamayı bile

başarmıştım.

Pim'e origami dersi vermek için paraya dokunmak beni bir şekilde acı hatıralar şeridine fırlatmıştı.

Neden? Aklımda ne vardı?

Kahretsin, her şey aklımda.

Belki de Chinmoku'nun ilk hamleyi yapmasını beklemekten bıktığım içindi. Belki de ailemle yeni bir başlangıç yapmak için yalvarmaktan bıkmıştım. Belki de Pim söz konusu olduğunda kendimi tutmaya çalışmaktan bıkmıştım.

Selix bir keresinde bana kendime karşı daha yumuşak davranmamı söylemişti. İyiyi olduğu kadar kötüyü de kabul etmemi. Kalbimin onu ilk fark ettiği günden beri Pim'le savaşıyordum. O benim tam tersimdi. O iyi olan her şeydi ve ben ona aşık oldukça, onu kendi dünyama çekip kötü biri haline getirdim.

Lanet olsun, çok yoruldum.

Dirseklerimi masaya sıkıştırarak başımı ellerimin arasına aldım. Zihnim yalanları formüle etti ve onları bir kenara attı. Sadece
Gerçeğin tadı dilimde güzeldi. "Gördüğün her şey mi? Bildiğin her şey... hepsi yalan."

Dondu kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani Fantom, denizaltı, Monako'daki depo... Hepsi sahte."

"Ne demek sahte?" "Yani
onu çaldım."

Pim sesini alçaltmadan önce bir an sessiz kaldı. "Çalmakla ne demek istiyorsun?" Başını iki yana salladı. "Bu mümkün olamaz. O deponun duvarında senin logonu gördüm. Çalışanların seni nasıl sevdiğini gördüm. Annenizin kaldığı tepedeki evinizi gördüm. Gördüm-"

"Hiçbir şey görmediniz. Hepsi çalıntı."

"Bunu nasıl söylersin? Etrafımızdaki her şeyde senin terini ve kanını hissedebiliyorum Elder. Ne kadar sıkı çalıştığınızı biliyorum. Tasarımlarının ne kadar titiz olduğunu. Kaç müşteriye ürün teslim ettiğini. Böyle bir şey taklit edilemez ya da çalınamaz."

Daha uzun oturarak, kendimi mantıklı olmaya zorladım ve Başlangıcı. "Depo, şirket... Haklısın,

Onlar gerçek. Onları yoktan var ettim ve
inanılmaz bir zenginlik yaratıyor. O şirketin var olma sebebi benim."

"O zaman ne demek istiyorsun-?"

"Yani o evi ya da depoyu, keresteyi, personeli ve makineleri satın almaya asla gücüm yetmezdi.
başkasından para çalmadan bu tür gemileri inşa etmek
için gereklidir."

Tekrar elini tutarak, ona dokunmama izin vermesi için gözlerimle yalvardım. Çekinmedi, aksine yüzünde hiçbir yargılama ya da eleştiri olmadan öne doğru eğildi.

Onu zaten sevmiyor olsaydım, sırf bu yüzden bile severdim. Bakışları ciddi bir kabullenişle orman yeşiline döndü.

"Anlat bana."

Bunu yapmanın tek yolu hepsini tükürmekti. "New York'ta bir adamın cüzdanını çaldım. İçinde bir piyango bileti vardı. Bilet
yarım milyar doların üzerinde bir ikramiye olduğu ortaya çıktı." Başım öne eğildi. "Geri vermem gerekirken sakladım."

Tamamen sessizliğe gömüldü. Şaşkın şaşkın bakıyor, başı hafifçe sallanıyordu.

Her şeyin onun için çok fazla olduğu nokta olduğuna inanarak kalbim öldü. Sonunda "teşekkürler ama kalsın" dedi.

Onun yerine, yüzünde bir şeyler yer değiştirirken gözlerini kırpıştırdı,
zihninde katılaştı ve bir kez daha sorgusuz sualsiz kabul edildi.

Kimdi bu kız? Doğru ve yanlış sınırlarında nasıl bu kadar nazik ve cömert olabiliyordu? Nasıl olur da
Ona borcumu ödeyebilir miydim?

Parmaklarımı sıkarak, "Bu çok mantıklı," diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Taşıdığın suçluluk duygusu. Anlamadığım utanç.
Suçu hiçbir zaman kabullenmediniz, bu yüzden sürekli bedelini ödüyorsunuz."

Her açıdan haklı olduğunu kabul etmedim ya da birkaç yıl içinde soyduğum adamın parasının tamamını ödeyeceğimi söylemedim. Kazancını iki katına çıkarmıştım. bir miktar. Yakında borcum silinecekti ve sonunda onu ilerlemek için faizsiz bir kredi olarak kullandığımı itiraf edebilecektim,
Ailemin geçimini sağlamak -onlar istemese bile- ve geçmişimdeki günahları düzeltmek.

Derin bir nefes aldım, son itirafımı yapmaya hazırdım. Yıllardır sakladığınız gerçekleri açığa çıkarmanın sizi rahatlatması gerekmiyor muydu?

Nedense kendimi hiç olmadığım kadar ağır ve yorgun hissediyordum.

Elini dudaklarıma götürerek parmak boğumlarına doğru fısıldadım, "Seni kurtaran adam bir sahtekar.
Yaptığı her şeyi telafi etmek için elimden geleni yapıyorum. Ama bu asla yeterli olmuyor."

Gözlerinde yaşlar parlıyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama ben araya girdim, bitirmem gerekiyordu, bunu sonlandırmam gerekiyordu. "Adım bile bir yalan."

Nefesi kesildi.

"Sen Tasmin Blythe'sın. Sen istemesen de bu senin gerçek adın. Bunu senin bildiğinden daha iyi anlıyorum. Seninle tanıştığımdan beri mektuplarını çalmak, geçmişini soymak ve senin hakkında her şeyi öğrenmek için elimden geleni yaptım. Yine de ikiyüzlülüğün daniskasıyım."

"El-"

"Hayır. Dinle, Pim. Eski adını kullanmaya hazır olmadığını anlıyorum. Tıpkı benim muhtemelen asla kullanmayacağım gibi. Ben artık o çocuk değilim. Ve iyi ki kurtuldum."

Yanağını avuçlayarak bakışlarımı dudaklarından ayıramadım. Onu öpmeyi çok istiyordum ama bu itiraftan sonra
-bu tamamen plansız ve şok edici derecede aptalca itiraf- artık irade gücüm kalmamıştı.

Tek yapması gereken öne doğru eğilip ağzını benimkine bastırmasıydı.

Ve her şey biterdi.

Bulaşıklar yerde, Pim masada olurdu ve buraya geldiğimizden tamamen farklı bir akşam yemeği yerdik.

Kendimle bir kez daha savaşırken sesim hırıltıyla yırtıldı. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Her bir parçanı
biriktirmek istediğim bir düşünce ve anı parçası. Onu kendime mal etmeliyim. Ama böyle bir talebi dengelemek için
kendimi paylaşmaya istekliyim. Ama hazır değilim. Asla da olamayabilirim. Keşke silebilsem dediğim o kadar çok şey var ki. Bilmeni asla istemediğim o kadar çok şey var ki. Ve bu yüzden, sahip olduğumuz her şey sonsuza dek eşitsiz olacak. Senden her zaman verebileceğimden daha fazlasını talep edeceğim ve bu da katlanmaya çalıştığım bir başka borç."

Ona daha fazla suçlayıcı hata söylemeden önce gitmem gerekiyordu.

Onu bırakarak ayağa kalktım ve başının üstünü öptüm, vanilya ve deniz tuzunun yumuşak kokusu üzerinde oyalanıyor. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var, Pimlico. Beni bulmaya gelme."

Fikrimi değiştiremeden ayrıldım.

Onu kucağıma sürüklemeden, affetmesi için yalvarmadan ve kendimi içine gömmeden önce.

Eski hatalarımı düzeltmek için bu kadar uğraşırken yeni hatalar yaratamadan ayrıldım.

Yirmi İkinci Bölüm

Pimlico

Kırk sekiz saat boyunca Elder'a biraz zaman tanımak için elimden geleni yaptım.

Ertesi gün onu ofisinde bulmuştum, ama hava durumuyla ilgili yapmacık ve dikkati dağıtan bir konuşmadan sonra, onu işinde boğulmaya terk etmiştim.

Günün geri kalanında balkonumda dinlendim ve Ufkun, gelgitin gökyüzüyle buluştuğu ve güneş ışığıyla cızırdadığı büyülü bir çizgide bulanıklaşmasını izledi.

Ertesi gün öğleden sonra güverteye çıktığımda Elder'ı baş tarafta dürbününü gözlerine dayamış, sırtı kaskatı kesilmiş ve ufukta başka bir geminin belli belirsiz dış hatlarını görürken buldum.

Yanına yaklaşıp uzaktaki gemiye baktığımda, yaydığı enerji çatırtısından derim diken diken oldu. Tüm kişiliği gergin ve kırılgandı, her an paramparça olmaya hazırdı. Sadece, o paramparça olduğunda
Patlamak yerine öfkesi ve pişmanlığıyla tüm şehirleri yok edeceğine dair korkunç bir his.

Arkamızdaki tekneyi kimin kullandığını bilip bilmediğini sormaya cesaret edene kadar yirmi dakika boyunca yanında durdum.

Dürbünü çekip aldı ve bana öyle karanlık ve kasvetli bir bakış attı ki nefes almakta zorlandım.

Bir süre sonra, büyüteçten bakmaya geri döndü ve bir şey mırıldandı.
Kaptanıyla acil bir toplantı yaptıktan sonra köprüye doğru gözden kayboldu.

İçini kötü bir şey kemiriyordu. Benimle hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyi geçmişiyle ilgili olan bir şey.

Chinmoku.

Bizi burada bulmalarını mı bekliyordu? Endişesi savaşa gitmek mi yoksa onların QMB'ye ve benim kaderime karışması mıydı?

Sorularım karnımın derinliklerine kadar indi ve midemi bulandırdı.

O gece, yanıma oturmasına rağmen yemeğimi yalnız yedim. Tuz ve karabiber alışverişinde bulunduk, tavuk laksa'nın ne kadar güzel koktuğu hakkında yorum yaptık ve bir kez daha hava durumu hakkında garip hoş sohbetler paylaştık.

Berbat origami dersinden beri benimle neredeyse hiç göz teması kurmadı. Aklından bunun saygıdan kaynaklandığını biliyordum… bana, onun gözlerine bakma fikrine alışmam için zaman tanımak istiyordu.

Tüm varlıklı varlığım bir yalan üzerine kuruluydu, ama onun dostluk eksikliği beni zor durumda ve soğuk bıraktı.

Onunla akşam yemeğini paylaşırken bile yalnızdım.

Midemdeki sorular, tek yapmak istediğim ona sarılmak ve adının ne olduğunu umursamadığımı söylemek olana kadar kıvrıldı.

Sahteydi ve serveti çalınmıştı. Tek umursadığım oydu. Tam burada, şu anda tanıdığım adam. Hiçbir şeye ve hiç kimseye sahip olamayan ve yine de seveceğim adam çünkü ben

Onun ruhunu değer verdiğim ve saygı duyduğum biri olarak tanıdım.

Yemek bittiğinde ve stresle tükettiğimden daha fazla kalori yaktığımda, başka bir teknenin varlığının onu neden bu kadar rahatsız ettiğini sormaya çalıştım. Gözleri bir kez daha

Koruma ve öfkeyle kararmış, hafif yürekli ve kaygısız görünmek için tasarlanmış sert bir kıkırdama çıkardı ama bu şimdiye kadar duyduğum en ağır kan dondurucu kahkahaydı.

İlk defa onun varlığında teselli bulamadım; sadece onun yüklerini paylaşmama izin verilmemesinden dolayı hayal kırıklığı yaşadım.

Ayağa kalktım ve sessiz bir şekilde iyi geceler diledim,

ancak o bana sözsüz bir şekilde odama kadar eşlik etti.

Ve sonra, kapımın önünde acı içinde ayrıldıktan sonra, kolu ikinci kez kilitledim.

Elder'ın bana yapmamı söylediği şeyi isteyerek kabul ettim ve biraz geri çekildim. Bana söylediği için kapıyı kilitledim.

Çünkü aramızda bir bariyer olmasını istiyordu. Şey, o beni sorunlarının dışında bırakarak başarılı bir şekilde kurdu.

Kalbim öfkeyle çarparak balkonuma çıktım ve yıldızlı gökyüzüne baktı. Başka bir tekneden iz yoktu. Ufukta ne bir ışık ne de dalgalanan yelkenler.

Daha önce, özellikle Fas'tan ayrıldığımızda, başka yatların ve guletlerin yanından geçmiştik. Bu nedenle Elder'ın neden dostça korna çalmaktan dürbünle onlara bakmaya geçtiğini anlayın.

Eğer Chinmoku'nun denizde saldıracağına gerçekten inanıyorsa, neden endişeleniyordu? Fantom'un ihtiyaç duyduğundan daha fazla silaha sahip olduğunu kendisi söylemişti.

O gece iyi uyuyamadım. Korsanlar, adam kaçırma ve siyah maskeli adamlarla ilgili rüyalar bana eşlik etti. Tarafından
Sabah olduğunda, perdelerimi açtığımda parlak bir güneş ve boş bir ufukla karşılaşmak beni rahatlattı.

Bir kez daha kahvaltıyı tek başıma yaptım.

Aklım Elder'ın bana söylediği sırra döndü. Belki de en büyük sırrı. Eğer öyle olmasaydı, daha fazla kalp hissi uyandıran ifşalara nasıl katlanacağımı bilmiyordum. Eğer herhangi biri olsaydım
Bir başkasının maddi güvencesini elinden alıp kendisi için talep ettiği için onu yargılayabilirim. Eğer ben öfkesinin altında ne kadar saf olduğunu görmeseydim, geri çekilebilirdim.

Ama ben yapmadım.

Sonra Selix beni buldu ve Elder'ın söylemediği kısımları söyledi.

Müsli ve yoğurttan oluşan basit bir kahvaltıyı bitirdikten sonra, beni eğlendirecek bir şeyler aramak için güvertede dolaştım. Küpeştenin üzerinden baktığımda, Elder'ı aşağıdaki okyanusta yüzerken gördüm, gelgiti bir balık gibi kesiyordu.
büyük beyaz köpekbalığı.

Dirseklerimi korkuluklara dayayarak, sevdiğim adamın hayal kırıklığını ve öfkesini masum dalgalara savurmasını

izlemeye koyuldum. Selix beni haklar üzerine düşünürken buldu.
ve yanlışları ve bazılarını kabul ederken diğerlerini nasıl kabul edemediğimi.

Benim pozisyonumu taklit ederek Elder'ın iblislerini alt etmek için elinden geleni yapmasını arkadaşça izledi. Birkaç dakika boyunca gerildim, Selix söz konusu olduğunda hala biraz rahatsızdım.

Ne istiyormuş?

Konuşmak istediğinden şüpheliydim. Elder'a bunun için fazla sadıktı. Ancak, bu tür kurallara uymak zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

"Biliyorsun, değil mi?" Yüzümü ona döndüm. "Paranın nereden geldiğini?"

Gözlerini Elder'dan ayırmazken kaşları kalktı. "Öyle mi?"

Elder'ın kollarından ve ayaklarından gelen küçük su sıçramalarının mermer görünümünü bozduğu denize baktım.
okyanusun görünüşü. "Bana söyledi."

"Size suçun her şeyi yeniden değerlendirmesine neden olduğunu da söyledi mi? Zeki bir hırsızken bir gecede ıslah olduğunu?"

"Bu kadar çok kelimeyle
değil." Selix sessizliğe
gömüldü.

Elder'ın dolabında başka hangi iskeletlerin olduğunu sormam gerekip gerekmediğini bilmiyordum ama Selix bana öyle bir bilgi verdi ki kalbim Elder'ın ona bağladığı çapadan kurtuldu.

Sesi alçaktı, deniz melteminden zar zor duyulabiliyordu. "Çaldıklarını neredeyse geri ödediğini de biliyor musun?"

"Ne?" Çenem düştü.

"Eğer onu parayı bir soygundan ziyade bir borç olarak görmeye ikna etmeseydim asla kabul etmezdi. O zamandan beri başarısından borç olarak bahsediyor."

"Borç mu?"

Omuz silkti. "Suç."

Sözleri kafama dank edince gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yani... Elder adamı buldu ve ona geri ödeme mi yaptı?" Herhangi birinin bunu yapabileceği ve bir şekilde bir serveti alıp iki katına çıkarabileceği fikri aklımı başımdan aldı.

"Hepsini geri vermek istedi, ama ben mantıklı konuştum. onu." Selix sırıttı. "Sonra paranın çoğunu verip birkaç milyonu ailesi için saklamak istedi. Ben de ona hayatın ona bu molayı verdi. Düpedüz çalamasa bile sorunsuzca ödünç alabilirdi."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Elder'ın bu kadar çok çalışmasının nedeni buydu. Neden dünyayı dolaşıp kabadayılar ve suçlularla uğraştı ve Böyle güzel yüzen sanat eserleri. Yeraltı dünyasında olmaya ihtiyacı olduğu için değil, suçun para getirdiğini bildiği ve borcunu ödemek için maaş çeklerine ihtiyacı olduğu için.

"Sana Chinmoku'dan bahsettiğini biliyorum, o yüzden sana bir tavsiyede bulunacağım." Selix bana döndü, Elder'ın hala güçlü olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden baktı
yatın etrafında yüzüyor. "Yıllar boyunca korkunç bir üne kavuştu, insanları kızdırdı, diğerleriyle dostluk kurdu ve dişlerinin arasından yalan söyledi. Tek istediği evine dönüp huzur içinde yaşamaktı ama intikam böyle alınmaz. Uzun bir oyun oynuyor ve büyük maç
geliyor."

Parmaklıktan uzaklaşırken omzu benimkine değince durakladı. "Geliyorlar. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Bu. Bunu bilsen iyi olur çünkü onun için geldiklerinde alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı olacak."

O uzaklaşırken elim dışarı fırladı ve ön koluna dolandı.

Sanki ona dokunduğum için şok olmuş gibi şaşkın bir ifadeyle yere baktı.

Elini çözmemi istemeden önce, "Ne yapabilirim? Ona nasıl yardım edebilirim?"

"Bunu söylemek bana düşmez." Omuz silkti, yüzü soğuk ve
biraz soğuk. "Gittin çünkü onun için doğru olanın bu olduğunu düşündün. Bu seni iyi bir insan yapar ve ben seninle birlikte olmasını engellemeye çalışıyorsun. Ama onu incitmeyi bırakmanın bir yolunu bulmalısın. Kafasının net olması lazım.

Geldiklerinde. Çünkü geliyorlar, Tasmin Blythe. Sözlerimi unutma. Ve eğer hazır değilse, ölecek. Ve sonra ailesi ölecek. Ve sen de öleceksin. Ve onun sahip olduğu her şey. Yoktan mı yaratılmıştı? Her şey bir hiç içindi; ailesinin istediği gibi babası ve kardeşiyle birlikte yanabilirdi de."

Elimi çekerek mırıldandı: "Sana yalan söylüyor. Onun saçmalıklarını kabul etmezseniz, ona istediğini vermekten çok daha fazla yardımcı olursunuz."

Kalbim onun tavsiyesini kavradı, çaresiz bir bilgi susuzluğuyla içine çekti. "Yaptığın şey bu mu?"

"Arkadaşlar böyle yapar. Ben pek çok şeyim ama her şeyden önce onun arkadaşıyım."

Sanki hiç konuşmamışız gibi ellerini ceplerine sokarak uzaklaştı. Sanki bana, kendisini eski efendimin kanıyla boyayan ve beni sahiplenen aynı adamı nasıl baştan çıkaracağıma dair ipuçları vermemiş gibi.

Denizin altından yükselen bir rüzgar Elder'ı ortaya çıkardı.

bir turu daha tamamladım. Omurgamda bir ürperti oluşurken kollarımı kendime doladım.

Selix benim gerçek adımı kullanmıştı.

Rahatlatıcı ya da ilham verici değildi.

Uğursuz ve tedirgin ediciydi ve tam da sözlerinin yapamadığını yapmıştı.

Chinmoku Elder'ın yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermeyecekti.

Ve Elder'ı terk etmezdim.

Sonunda hayatıma gireceklerdi ve artık Elder'ın benimle yatıp yatamayacağını anlamak için sayısız zamanım yoktu. güvenli ve sonunda huzurlu bir yer bulmak.

Bir kronometre başlamıştı. Hızla ilerliyordu.

Zaferle mi yoksa kan dökülmesiyle mi sonuçlanacağını bilmediğim bir bitiş çizgisine doğru koşuyordum.

* * * *

O gece, felakete uyandım.

Bir an sıcak battaniyelerin altında kıvrılmışken, bir anda kapı çarpıldı, ayak sesleri yatağıma kadar geldi, çarşaflar yırtıldı ve güçlü kollara doğru sarsıldım.

Gözlerim fal taşı
gibi açıldı. Zihnim
kapandı.

Korku ve panik beni sırılsıklam
etti. Kapıyı kilitlememiştim.

Gerçekten yapmalıydım.

Sesim aynı anda iki şey yaptı: Saklanmaya ve sessizleşmeye çalıştı. Çığlık atmaya ve gürültüye dönüşmeye çalıştı.

Bir kombinasyonda karar kıldım. Uyku ve korku dolu kekeleyen bir feryat. "Beni yere bırak!" Çığlık attım ve tekmeledim, saldırganıma saldırmak için elimden geleni yaptım. "Hayır! Dur!
Bırakın beni!"

"Pim... benim."

Rüyalarımda bana tatlı sözler fısıldayan o sese tutunarak dehşete göz kırptım. "Elder?"

Ne halt ediyor bu?

"Sana zarar vermeyeceğim."

Beni kandırabilirdin.

Odamdan çıkıp koridoru geçip merdivenlerden aşağı uçarken omzunun üzerinden acı içinde zıpladım.
Asansörü beklemek yerine. Phantom bir bulanıklıktı.
halı ve aplikler beni hasta ediyor. "Beni nereye götürüyorsun?"

Ona ne olmuştu böyle? Neden sabahın bilmem kaçında Fantom'un etrafında uçuyordu?

"Neredeyse geldik. Personelin çoğunluğu yerlerini aldı." Selix bir kat yukarıdan göründü ve bizi bir kat daha aşağıya kadar takip etti. "Makineli tüfek emrinize hazır."

"Ne?" Elder boştaki omzunu kapıdan içeri iterken ciyakladım, keşfettiğim ama bulamadığım bir seviyeyi engelliyordu.
sıkıcı ve indirimli, beni bir şeker çuvalı gibi üzerine asarak koşuyordu.

Selix'i tamamen görmezden geldi.

Koridorun sonunda çarparak durdu, beni yataydan dikeye savurdu ve ayaklarımın üzerine düşürdü. Beynim baş dönmesiyle sarsılırken olduğum yerde tökezledim.

Ağız dolusu mide bulantısını yuttum.

Elder sıkılmış bir çeneyle basit bir dolabın ön cephesini çekerek açtı ve arkasındaki bombaya dayanıklı kalın kapıyı ortaya çıkardı.

Yumruğuyla bariyeri yumruklarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Aç kapıyı."

Kapıyı hemen bir kız açtı.
mutfak personeli. Uyurken yastığa sürtünmekten sarı saçları başının etrafında bir hale gibi dağılmıştı. "Kadro sayıldı. Mutfakta çalışan personel hariç
köprü."

Elder bir elini alnında parlayan terin üzerinde gezdirdi. "Her şey yolunda gidene kadar onları burada tutun." Beni öne doğru iterken bana dokunmadı, öpmedi ya da kulağıma nazik bir şeyler fısıldamadı. Onun için, aklı başka bir yerde savaştayken koruyacağı birinden başka bir şey değildim. "Onu yanında tut. Dışarı çıkmasına izin verme. Beni duyuyor musun?"

Öfkelendim. Sanki orada değilmişim ya da basit komutları anlayacak beyin hücrelerim yokmuş gibi konuşulmasından hoşlanmıyordum. Baş temizlikçi -saçları bigudili yaşlı bir kadın- pazumdan tutarak beni istemeyerek odaya çekti. "Ona iyi bakacağız, efendim."

Elder onaylarcasına homurdandı, zaten başka bir göreve odaklanmıştı.

Beni bir müttefik ve kendisiyle savaşmasına yardımcı olabilecek biri olarak görmek yerine, endişelenmesine gerek kalmaması için ortadan kaldırılması gereken bir yük olarak gördü.

Bu ne cüret?

İlk tanıştığımızda zayıf olduğumu biliyordum. Biliyordum hala
Harold'ın morlukları soluyordu ve hala başka morluklarım olduğunu biliyordum.

Üstesinden gelinmesi gereken sorunlar var ama bana sırtını dayayacak kadar güvenmemeye nasıl cüret eder?

Her şeyden sonra.

Her ne oluyorsa olsun, onunla birlikte olmak istiyordum; bir dolaba tıkılıp unutulmak değil.

Elini tuttum. "El, seninle gelmeme izin ver. İhtiyacım var-
"

Parmakları bileğime dolandı ve beni tuttuğum yerden çekti. "Burada kalmanı istiyorum, Pimlico. Anladın mı?"

Kapıya baktım. Daha doğrusu kale girişine... Hayalet'in diğer kapıları gibi lake ahşap değildi.
girişler. Kalın menteşeler, ölü sürgüler ve ön ve arka metal kaplamalarla tamamen kurşun geçirmezdi.

Beni bir kez daha temizlikçinin kucağına iterek, "Onu burada tut. Anladın mı?"

Kadın başını salladı. "Anlaşıldı." Dirseğimi tekrar tutarak beni Elder'dan uzaklaştırdı.

Kolumu çekiştirmesine karşı çektim ve dizlerimi kilitledim. "Elder, bekle. Neler oluyor?"

Endişe ve tedirginlik havası beni de etkiledi.
Phantom'daki her personel arkamda endişeyle duruyordu.

Bunun tek bir anlamı olabilir.

Aman Tanrım, buradalar.

Elder'ın siyah gözleri benimkilerle buluştu, pişmanlıkla
parlıyordu,
şiddetle acımasız. "Hiçbir şey. Ve Tanrı aşkına, Pimlico, burada kal ve dediğimi yap." Ona dokunmak ve bu çılgın uyandırma korkusunda biraz akıl sağlığı bulmak için duyduğum aynı ihtiyaçla savaşıyormuş gibi başını keskin bir şekilde sallayarak koridorda hışımla ilerledi ve beni personelle birlikte kapana kısılmış halde bıraktı.

Merdiven boşluğunda gözden kaybolduğu anda, sarı saçlı kız kapıyı kapattı ve ben de kadının üzerine atıldım
Beni tutarak. "Bırak beni."

Parmaklarını çözerek odaya geri döndü. "Sadece seni güvende tutuyorum."

"Yapma o zaman. Benim güvenliğim seni ilgilendirmez."

Gözlerim
onu takip etti. Etrafı incelediğimde öfkem söndü.

Tıpkı kapının sadece bir kapı olmadığı gibi, burası da sadece bir oda değildi. Duvarlarda hiç pencere yoktu, etrafta kanepeler vardı ama diğer odalara kıyasla dar ve davetkâr değildi.
diğer Fantom mobilyalarının lüksü. Yan taraftaki uzun masada yüzlerce su şişesi ve kıtlığa hazır paket yiyecekler vardı ama benim dikkatimi çeken ortadaki parçaydı.

Geniş alanın ortasında, çok sayıda insanın arkasına gizlenmiş bir tekne duruyordu. Herhangi bir tekne değil, bir Fort
Silahlarla ve gölgeliklerle donatılmış, odadaki herkesi alabilecek kadar büyük.

Bu da ne?

Bakışlarım zemindeki küçük bir eğimin hiçbir yerde kaybolduğu arka duvara kaydı. Pencere yoktu,
Ama duvar sadece bir duvar değildi. Bir kapıydı, cankurtaran botu için büyük bir çıkış rampası.

"Burası da neresi?" Çalışanlara göz kırptım; bazıları telaşlı ve uyanıktı, diğerlerinin gözleri bulanıktı ve rahatsız koltuklarda uyukluyorlardı.

Helikopterle ilgilenirken gördüğüm bir adam "Burası güvenli oda" dedi.

"Neyden güvende?"

"Korsanlardan tabii ki."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Öyle bir şey yok."

"Hikâye kitaplarındaki tipik olanlardan değil, hayır. Ama gemiye binen, soyan, tecavüz eden ve öldüren pek çok haydut gemi var. Gemideki herkes için yeterli yiyecek ve su bulunan güvenli bir oda bulundurmak bir denizcilik gerekliliğidir. Normalde
protokol yardım çağırmak ve beklemektir, yoksa korsanlar istediklerini alır ve giderler. Ancak Bay Prest bir adım daha ileri gitti ve her ihtimale karşı yattan çıkış yolumuzun olmasını sağladı.
felaket bir şey olur."

Felakete dönüşen şey kalbimdi. Bombalar
içimde patladı ve şarapnel parçaları kanıma karıştı.

Elder neden burada değil de dışarıdaydı? Onu ve köprüdeki adamları kim koruyacaktı?

Yiyecek ve kaçış parmaklarımın ucundayken güvende durduğum süre uzadıkça, buna daha fazla dayanamadım. Elder. Kaptan. Onlar dışarıdaydı... bizim için savaşıyorlardı.

Ne halt ediyoruz biz?

Neden bizim hayatlarımız onlarınkinden daha değerliydi? Onlar tehlikeyle yüzleşirken biz neden tehlikeden uzak kalmalıydık?

Burada kalamam.

Onunla birlikte olmam gerekiyordu. Eğer Chinmoku ziyarete geldiyse, onlarla tek başına yüzleşmesine izin veremezdim.

Ben olsam yapmazdım.

Kendimi tehlikeye atmanın aptalca olduğunu umursamadım. I
Elder'ın yoluma çıktığı için bana kızacağı umurumda değildi.

O dışarıda kim bilir nelerle yüzleşirken ben burada duramazdım.

Gürültülü bir sis düdüğü odadaki gergin mırıltıları böldü ve gözlerimizi tavana doğru sürükledi. Bir hoparlör sesi duyuldu, ancak kelimeler cızırtılıydı ve duyulması zordu.

"Oh, Tanrım. Gemiye çıkıyoruz," dedi baş temizlikçi, filikanın yanında volta atarken.

Başka bir korna çalınırken personel beni unuttu
-Bu kez titreşerek Fantom'da yankılandı. Kaptan kendi gürleyen sesiyle karşılık verdi.

Bu bir savaş ya da teslimiyet çağrısı mıydı?

Elder asla teslim olmayacak.

Hâlâ tüm sırlarını bilmiyordum ama eğer Chinmoku'ysa, o zaman ya ölecek ya da öldürülecekti. Sadece iki senaryo vardı ve ben burada durup onun böylesine korkunç seçimlerle tek başına yüzleşmesine izin vermeyi reddettim.

Herkes gibi gözlerimi tavana dikmiş, yeni bir silah sesi ya da misilleme borusu bekliyormuş gibi yaparak kapıya doğru ilerledim. Kilit mekanizmasını el yordamıyla açarken kimse

dikkat etmedi.
birden fazla sürgü.

Güvenlik insanlara bunu yaptı. Sahip oldukları bilgi Özel sığınaklarında dokunulmaz olmaları, hayatın nasıl bölündüğüne odaklanmalarını sağladı. Onlara karşı biz. Yakında soyu tükenecek olanlar ve hayatta kalacaklar.

Elder'ın incineceği düşüncesiyle ellerim daha hızlı çalıştı.

Lütfen iyi olsun.

Başka bir hoparlör kesik kesik ve anlaşılmaz bir şekilde böğürdü. Elder ve ekibine her ne yapmalarını söylüyorlarsa, itaat edeceğini sanmıyordum. İlk silah sesi için derim diken diken oldu, şimdiden katliamı hayal ediyor ve Tanrı'dan aşırı aktif hayal gücümün asla gerçekleşmemesini umuyordum.

Titreyen parmaklarımla sonunda kapının kilidini açmayı başardım. Lanet şey bir ton ağırlığındaydı. Onu çekmek için mücadele ettim.
yeterince genişti. Önce bacağımı ittim, kalçamı eğdim ve aradan süzülerek geçtim.

Son saniyede genç bir hizmetçi beni fark etti. O da Bir şey söylemek için ağzını açtı ama parmaklarımı dudaklarıma bastırarak başımı salladım.

Bu benim kararımdı. Onun değil.

Hayatımı riske atmak istiyorsam, bu benim seçimimdi. Bunu da elimden almasına izin veremeyecek kadar çok seçeneğim elimden alınmıştı.

Kaşlarını çattı ama başını salladı, boşluktan kıvrıla kıvrıla geçmemi izledi.

Personel burada kalmak zorundaydı. İşverenlerine olan sadakatleri, para karşılığında hizmet etmekten ibaretti; ne eksik ne fazla. Elder'a olan sadakatim
tamamen farklı bir şey. Onun sevgisine karşılık ben de kendi sevgimi sunmuştum. Beni asla yüzüstü bırakmazdı. kendi başıma korkunç bir şey. Bu yüzden ona izin veremezdim.

Eğer orada olmazsam kendimi asla affetmeyeceğim-

Bu düşünceleri kestim.

Özgürlüğe giden son yolda kayarken, bu kadar yavaş olduğum için duyduğum hayal kırıklığını yuttum ve devasa

Ablukayı tekrar yerine kaydırmak için.

Sürgülerin yerine takılma sesi koridorda yankılandığında güvenli olduğunu anladım.

Hiç pişmanlık duymadım. İkinci kez düşünmek yok.

Soluk pembe geceliğimi yukarı kaldırarak güvenli odaya son bir kez baktım ve koridordan aşağı uçtum.

Saç uçuyor.

Kalp kanadı.

Merdivenlerden yukarı, yukarı, yukarı Elder'a ve Chinmoku'ya doğru yükseldim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Elder

Tek yapmak istediğim bu piçlere yatımdan defolup gitmelerini söylemekti.

Ama yapmazdım çünkü bu bana hapse tek gidişlik bir bilet kazandırırdı.

Yetkili adamın karşısında durdum -patrondan patrona- üniformasına baktım, kibirli tavırlarından nefret ettim ve kaşlarımı çatarak
Kollarındaki yamalar. Sanki sikimdeymiş gibi rütbesini kutlayan yamalar.

Jolfer yumruklarını sıkmış sağımda duruyordu ve Selix solumda duruyordu - yüzü benim okunamayan maskemi taklit ediyordu.

Gecem kötüden daha kötüye dönmüştü ve şimdi başka hangi yeni cehennemi getireceklerini görmek için bekliyordum.

Lanet olsun, bize el sallayamazlar mıydı? Bana kalp krizi geçirttikten sonra mı binmek zorundaydılar?
Chinmoku'nun tüm mürettebatıma dehşet saçmak üzere olduğunu mu düşünüyorsun?

Öfkemi yutarak homurdandım. "Bak, bizi tanıyorsun. İhtiyacın yok-"

"Bekle!" Pembe, hızlı ve intihara meyilli bir şey köprünün kapısından içeri girdi ve doğruca bana doğru geldi.

"Oof." Pim yan tarafıma çarpıp dengemi bozunca tökezledim.

Özür dileyen bir bakışla gözlerini kaçırdı ve bakışlarını üniformalı davetsiz misafirlere dikti. "Kim olduğunuz umurumda değil, ama bu gemide birine zarar verirseniz, hepinizin bunu ödemesini sağlarım."

Ne?

O.
Hiç.
Sevgi
dolu.
Sikeyi
m mi?

Onun saf, mükemmel sesi taşaklarımı parçaladı. Gücü ve vahşiliği dizlerimin ve omurgamın üzerinden buldozer gibi geçti.

Hareket edemiyordum.

O ne halt ediyordu? O ne halt ediyordu?
Düşünüyor musun?

Böyle bir hareketle kendini öldürtebilirdi. Onun korunmasından ben sorumluydum, tam tersi değil.

Tanrım, bu kadın!

Kalbim kemik derinliğinde fışkırırken bile dondu. Neredeyse sebep olduğu felaket için sevgi. Çünkü
Benim de aynı şeyi yapmama izin vermektense beni hayatta tutmak için ölmeyi tercih ederdi.

Bunun beni ne kadar çarpık hissettirdiğini anlama lüksüne sahip değildim.

Ne kadar şaşırmıştım. Ne kadar sinirlenmiştim. Ne kadar şaşırmış, kızmış, mutlu ve öfkeliydim.

Şansımıza, bu gece düşündüğüm gibi değildi. Herkesi boşu boşuna güvenli odaya kilitlemiştim. Aslında,
hepsi saklandıkları yerden sıvışıp bu gemi ziyaretçileriyle buluşmak zorunda kalacaklardı. Okyanus yasalarının emrettiği gibi sorular sorulacak ve cevaplar verilecekti.

Aşırı tepkimi paranoyaklığıma, uykusuzluğuma ve kaotik bir beyin karmaşasına bağladım.

Ufku çok fazla şüpheyle inceledim, diğer gezginler ve mutlu-şanslı denizciler yerine Chinmoku'yu gördüm. Deniz polisini kötü adamlar olarak resmetmiştim.

Pim'in üst kolunu tutarak onu kendime doğru çektim. "Ağzını kapalı tut."

Güvenli oda tatbikatı yanlış alarm olsa bile, Pim'i yine de saklardım çünkü teknik olarak
Phantom'da olmak için temizlendi. Kimse öldürülmeyecekti.

ama birileri -özellikle de ben- sorgulama ve kural kitaplarının azarlamasıyla dolu bir dünyanın içinde olacaktım.

Sanki aklımda yeterince şey yokmuş gibi.

"Misafiriniz mi, Bay Prest?" Görevli adam Pim'i bir aşağı bir yukarı süzdü, boncuk gibi gözleri Pim'in üzerindeydi. Şüphe dolu bakışları takdire dönüştüğünde yumruklarım kıvrıldı. Pembe geceliği zayıflığını pek de gizlemiyordu,
Cazip bir figür, özellikle de köprüdeki parlak ışıklar kıvrımlarını ortaya çıkarırken.

Ellerim kıvrıldı ama yüzümü profesyonel tuttum. "O önemli değil."

Pim nefesini içine çekti. Parmaklarımı koluna doladım.

Daha önce hiç bu kadar iğrenç bir şey söylememiştim. O önemliydi. Hem de çok önemliydi. Ve bu yüzden emirlerime karşı gelerek ve benimle savaşmaya gelerek beni tamamen mahvetmişti.

Kalbim kelimenin tam anlamıyla kendini vurdu.
sahil güvenlik değil de Chinmoku olsaydı ne olurdu?

Disipline ihtiyacı vardı. Beni dinlememenin sonuçlarını öğrenmesi gerekiyordu.

"Önemine bakılmaksızın herkesin kaydı tutulmalıdır ve seyahat için izin verildi. Bunu biliyorsunuz," diye mırıldandı komuta subayı. "Sakın bana deniz görgü kurallarını tazelemeniz gerektiğini söylemeyin, Bay Prest?"

Karnımdan bir hırıltı yükseldi.

Yalan söylemeye hazırdım ama onun personel olduğunu söylersem anında anlarlardı. Tutmak zorunda olduğumuz titiz kayıtlar ve çalışan pasaportları sayesinde yalan söyleyemezdim.

Dişlerim birbirine kenetlenmek istedi ama "O bir misafir" diye kestirip attım.

"Ah, yani gemide yeni kimse olmadığını söylerken yalan mı söyledin?"

Çenemi havaya kaldırdım ve o çizgiye yaklaşması için ona meydan okudum. O çizgiye yaklaşması için ona meydan okudum.

teknemi -sonuçlara lanet olsun. "Bir anlık karar hatası."

Pim benimle sahil güvenlik kaptanı arasında bir bakış attı.

Güzel yüzü şaşkınlıktan buruşmuş, anlamak için elinden geleni yapıyordu.

Yeterince basit bir hataydı. Saldırı altında olduğumuzu düşündüm ve rutin bir kapatma ve silahlanma çağrısı yaptım. Sahil güvenlik logosunu görmemiştim ve Jolfer bana gemiye çıkma talebi için telsizle haber verdiklerini söylememişti.

ortak bir denetim gerçekleştirin.

Bir başkasının beni öldürdüğünü öğrendiğimden beri Pim'in dosyasına erişmişti. Ben anında savunmaya geçmeden ve bunun lanet bir savaş olduğuna inanmadan hiçbir gemi yaklaşamazdı.

"Hanımefendi?" Başmüfettiş bir not defteri çıkardı. "Bana adınızı söyleyebilir misiniz?"

Pim gözlerini kıstı; yutkunurken boğazı çalışıyordu. Cevap vermedi ve bir kez daha, emin olmadığında ya da korktuğunda sessizliğin onun arkadaşı olduğunu hatırladım.

Eğer bu işten tutuklanmadan ya da ciddi bir para cezası almadan kurtulmak istiyorsam, gerçek adını vermek de dahil olmak üzere ne isterlerse yapmak zorundaydı. Nazikçe başımı sallayarak onu cesaretlendirdim, "Sorun değil.

Cevap ver ona."

Benden ona bakarken kaşlarını çattı, bir tuzak görmeye çalışıyordu. Sonunda omurgasını dikleştirdi ve şöyle dedi "Benim adım Tasmin Blythe."

"Peki ne zamandır Phantom'da misafirsiniz?"

Tanrım, ne derse desin bu gece ceza alacaktım. Bir başka kuralı daha çiğnemiştim: Onun hiçbir detayını vermeyi reddetmiştim. Ne gemiye binişinden ne de ziyaret ettiği yerlerden bahsetmiştim. Limanlar ve göçmenlik bürosu için tek bir şey bile kaydetmemiş ya da hangi ülkeden olduğunu noterden onaylatmamıştım.

Bunu neden yaptım ki?

Pim teknik olarak var olmadığı için miydi? Eğer biri onu aldığımı bilirse, beni seksle ilişkilendirebilirdi.

insan ticareti ve QMB? Belki de onu ilk kurtardığımda bile, onu olması gerekenden çok daha fazla istediğimi ve Pim gibi bir kadının özleneceğini biliyordum. Aranacaktı.

Kendi çıkarım için onun varlığını kasten gizli tutmuştum.

"Hımm," diye çekindi Pim, çıplak ayak parmakları parke zemine gömülürken beyazlaşıyordu. "Emin değilim...." Bana dönerek yüzümde yol gösterici bir ifade aradı.

Çok açıktı.

Memur gözlerini devirdi ve bana zaten bildiğim şeyi, protokole uymadığım için aptal olduğumu söyledi. Bu basit bir biniş, çapraz kontrol, etrafta dolaşma ve ayrılma olabilirdi.

Şimdi, Pim'in gelişi ve gemideki ekstra silahlarla birlikte, bu tam bir casusluk festivali anlamına gelecekti.

"Cevap ver kızım," diye itti memur.

Devam etmesi için başımı salladım, nasıl cevap vermesi gerektiğine dair herhangi bir ipucu vermedim. Bu onun suçuydu. Onun bu duruma düşmesini engellemeye çalışmıştım ama o beni görmezden gelmişti.

Tek başınasın, Pimlico.

Ve sonra, yalnız kaldığımızda... sen ve ben ciddi bir konuşma yapacağız.

Bakışlarını benimkilerden ayıran Pim boğazını temizledi. "Tam olarak emin değilim. Birkaç hafta. Birkaç ay mı? Okyanusta zaman daha farklı geçiyor gibi."

"Peki pasaportunuz var mı? Vizeniz?"

Sertleşti. "Onlara ihtiyacım olduğunun farkında

değildim." "Uluslararası sularda seyreden herkes Göç için hazırlıklı olun."

"Ah." Ayaklarına baktı, sonra bakışlarında isyanla söz konusu adama döndü. "Pasaportum olmayabilir ama parmak izlerimin ve kim olduğumun yazılı olduğu bir polis dosyam var. Bu yeterli mi?"

İniltimi yuttum, kendi suratıma tokat atmamak için elimden geleni yaptım.

Harika. Az önce bir suçtan dolayı işlem gördüğünü itiraf etti.

Amir bana küçümseyici bir bakış attı. "Şimdi de suçlulara yardım ve yataklık mı ediyorsunuz, Bay Prest? Bu gittikçe daha da iyi oluyor." Defterini kendini beğenmiş bir tavırla tutarak ilerledi. "Buralarda başka ne saklıyorsun?"

"Seni endişelendirecek bir şey yok." Kollarımı kavuşturdum. "Bak, sadece beni ayırt ve-"

Pim, köprünün ortasında subayla buluşmak için öne çıkarak, "O sadece beni korumaya çalışıyor," diye teklif etti. Kontrol panelindeki düğmeler ve monitörler yanıp söndü, Geceliğini bir dizi renge boyuyordu. "Beni kurtardı ve İngiltere'deki anneme geri götürüyor." O
sanki ben İngiltere'deyken geride kalmaya hiç niyeti olmadığını özel olarak yinelemek istercesine bana hızlı bir bakış fırlattı.
yelken açtı.

Sevindim çünkü onun gitme düşüncesi bile dizlerimin bağı çözüldü, hem de ona çok kızgınken.

"Ne kadar asil bir davranış değil mi?" diye sordu memur, Pim'e aptalca bir masal anlatmış gibi bakmasına rağmen. "Bana annenin adını vermeye ne dersin? adresini ve bahsettiğin polis kayıtlarını verirsen, geçişin için yeterli olup olmadığına bakarız."

"Ya değilse?" diye sordu, cesur ve aptal bir kız gibi kollarını kavuşturarak.

Adam gözlerini kısarak onun başının üzerinden bana baktı. "Eğer değilse, biri tutuklanabilir ya da daha kötüsü - teknesi
el konuldu."

Oh, hayır.

Her türlü cezayı öderim, hatta hapiste birkaç gün bile geçiririm. Ama teknemi alırlarsa? Hayatta kalamazdım.

Bedenim saldırganlıktan kırılganlaştı. Görüntüler
Bu adamları kıçtan atıp pervanelerle suşi gibi doğramak kafamı doldurdu. "O anlatıyor
Gerçek. Onu eve götürüyorum. Başka bir şey yok. Daha azı değil." I

M.O.'dan Pim'e baktım, ona kinle baktım ve ona haddini bildirmek için elimden geleni yaptım.

Bütün bunlar onun suçuydu.

Eğer ona söylediğim yerde kalsaydı, bu bir sorun olmayacaktı. Bana itaatsizlik etti ve lanet olsun, artık teftiş altında olmadığımızda cezasını çekecekti.

Kollarımı kavuşturarak bu yatın yöneticisi olarak gücümü geri aldım. "Sahil güvenlik sabahın dördünde gemiye çıkmayı görev biliyor mu?"

"Dünya asla uyumaz, Bay Prest. Bunu biliyorsunuz."

"Biliyorum ama basit bir telsiz çağrısı yeterli olurdu." "Yaptık. O mesaj hiç ulaşmadıysa bizi suçlayamazsınız.

geçti."

Başını sallayarak omuz silkmiş olan Jolfer'e ters ters baktım. Bu geminin yöneticisi ben olabilirdim ama kaptanı oydu. Telsiz konuşmaları gibi şeylerle mikro yönetim olmadan başa çıkabileceği konusunda ona güveniyordum. Ayrıca, sabahın dördünde

uyuyor ve ufka bakıp bir saldırı beklemiyordu.

Yenilgiyi kabul ederek iç çektim. "Bunun bir zevk olduğunu söylerdim ama yine yalan söylemiş olurum. Bayan Blythe'ı

Doğru. Başka bir şey var mı?" Ayağımı bir, iki, üç vurma isteğimi bastırdım. Ya da onun cılız boynunu sıkmak.

"Evet, başka bir şey daha var. Bence rutin bir teftiş yapılması gerekiyor, sizce de öyle değil mi?"

İniltimi yuttum. "Görülecek yeni bir şey yok."

"Oh, farklı düşünmek için yalvarıyorum." Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Görevim gereği bu kadar güzel yatları inceleme fırsatını asla kaçırmak istemem." Beni görmezden gelerek Pim'i işaret etti. "Bilgilerinizi şuradaki meslektaşıma iletin, hanımefendi." Hava şartlarının yıprattığı yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ellerini ovuşturdu. "Şimdi kaptan. Kayıtları bana verin ve tüm kapıları açın. Bakalım son ziyaretimizden bu yana neler yapmışsınız."

* * * * *

Üç saat.

Sahil güvenliğin sonunda meraklarını gidermesi için üç uzun, bitmek bilmeyen saat.

Personel güvenli odadan döndü ve uğradığımız her limanda verdiğimiz kayıtlara göre yelken açma haklarını teyit ettiler. Denizcilik görevlileri isimlerini bir kayıt defterinden işaretledi ve pasaportlarının ve vizelerinin hala güncel olduğunu doğruladı.

Serbest bırakılırken Pimlico'nun yanında kaldım. Monako Polisi'nden alınan ve suç işlenmediğini kanıtlayan imzalı ifade.

Jolfer önceki güzergahlarımızı ve faaliyetlerimizi gösterdi Bu sırada üniformaları sayesinde sahte bir güçle şişirilmiş bir başka düşüncesiz adam ekibi Phantom'daki her odayı işgal etti.

Bu arada ben de suçlamaları bekledim.

Tabii ki, şafak vakti, bir eve çağrıldım. kurduğum ve tavsiye etmediğim ekstra silahları listelerken baş M.O. ile görüştüm.

Ceza oldukça büyüktü. Bileğe vurulan tokat oldukça acı vericiydi.

Muayene boyunca vücudumu sabit ve düz tutmayı başardım - içimdeki seğiren öfkeye rağmen. Ancak parmaklarım o kadar kolay ehlileştirilemiyordu ve beni izleyenler, beynimi kontrol edemediğim yönlere çevirmemek ve odaklanmamı sağlamak için çalıştığım müzik notalarını ve çello tellerini görebilirlerdi.

Sabah yedi civarında, Pim sürekli hareket eden ellerimi fark etti. Dudakları büzüldü, alnı çatıldı - sadece Bir yandan akor basmamı izliyor, bir yandan da içinde yandığı zor soruların cevaplarını çözmeye çalışır gibi beni inceliyordu.

Hâlâ onu boğazlamak istemeden onunla konuşamıyordum, bu yüzden parmaklarımı ceplerime soktum ve çaylak bir muhafızın mürettebat filikalarının oranlarını hesaplamaya ve kodlara uygun olup olmadığını belirlemeye çalıştığı köprünün diğer tarafına doğru yürüdüm.

Biz iyice izinsiz girdiğimizde, Pimlico'ya İngiltere'ye girmesi için geçici bir geçiş izni verildi ve göçmenlik bürosuyla hemen konuşması şart koşuldu.
karaya çıktı ve pasaportunu değiştirmek için başvurdu.

Kabul etti, ancak onu bir ofiste tıka basa dolu bir gömleğin yanına götürüp formların doldurulmasını bekleyerek hayatımızın bir gününü daha heba etmeye hiç niyetim yoktu.

Yapacak işlerimiz vardı. Gidecek yerlerimiz. Ziyaret edilecek insanlar. Planımda herhangi bir sapma için zaman yoktu.

Büyük Britanya topraklarına vardığımızda ilk randevumuzu düşündükçe şimdiden midem bulanıyordu. Ben hala
Pim'e annesiyle konuştuğumu söylememiştim. Ve şimdi, kızarsa özür mü dileyecektim yoksa sevinecek miydim bilmiyordum.
Çünkü bana tavır yaparsa, sonunda onun bu kadar umursamaz olmasının neden olduğu öfkeyi serbest bırakabilirdim.

Öfkem daha da alevlenirken burun deliklerim alevlendi.

Bu
Muhtemelen bu saçmalığın üç saat sürmesi bir lütuftu. Bana sakinleşmek ve onun cesurca gelişini aptalca ama iyi kalpli olarak görmek için bolca zaman vermeliydi. Bunun yerine beni daha da kötüleştirdi çünkü ona bağırıp çağıramadım. Şirket.

Tek bildiğim kendini tehlikeye attığıydı. Peki ya Chinmoku olsaydı? Ya doğrudan bana sıkılan bir kurşunun üzerine koşsaydı? Ya onu hemen öldürselerdi?
benim önümde? Olmam gereken kişi olabilmem için onu güvenli bir yere koyduğumu görmedi mi? Beni zayıflattı ve geçmişim söz konusu olduğunda buna asla tahammül edemezdim.

Hiç.

Öfkem daha da şiddetlendi ve daha da delirdi.
sahil güvenlik aldı. Sonunda imzalayıp, başlarını sallayarak onay verdiklerinde ve yatımdan ayrıldıklarında, berbat bir haldeydim.

Pruvada dururken, polis botu köpükler içinde uzaklaşırken yumruklarımı kalçalarıma bastırdım.

Hayalet, gemileri için yaptıkları küçük bahanenin üzerinde yükseliyor ve onları yeni güneşin gölgesinde bırakıyordu.

Pim yanıma sokuldu, eliyle gözlerini yeni günün parıltısından korudu.

Sahil güvenlik benim bölgemden yeterince uzaklaşır uzaklaşmaz bileğinden yakaladım ve güvertede sürükledim.

"El-" Çekiştirdi, ayağı takıldı ve benim hızıma ayak uydurdu. "Ne-"

"Tek kelime etme, Pimlico." Isırmayı başardım. "Bir. Bir kelime bile.
Word."

Personel geldiğimizi gördü ve farklı bir yöne saptı. Jolfer bizi fark etti ve dilini tuttu. Selix gözlerini kıstı ama sert bir şekilde başını salladı.

Herkes Pim'in başının büyük belada
olduğunu biliyordu. Onun bile.

Onu filikaların, armaların ve güvertedeki kaplıcaların yanından sürüklerken sessizleşti. Yatak odama ulaşana kadar durmadım.
İletişim yöntemimiz taş gibi bir sessizlikti.
sürgüleri açtım ve onu içeri fırlattım. Etrafımda dönerek kapıları kapattım ve kilidi devreye soktum,
camı opaklaştırmak için düğmeye bastı, sonra onu takip etti. "Sınırı aştın, Pim."

Çıplak ayaklarını sürüyerek geri geri gitti. Yeşil ateş Günahını inkâr etmeye çalışıyor ama ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Ayak parmakları kalın halıya yapışmak için ellerinden geleni yaptı, benden kaçmayı reddetti ama vücudu, sanki öfkem onu rüzgâr gibi savuruyormuş gibi geriye doğru sallanmaya devam etti. "Senin için endişelendim-"

"Ben de senin için endişelendim. Bu yüzden seni güvenli odaya koydum."

"Ama sen tehlikedeydin. Eğer o adamlar sana zarar vermeye gelseydi... Onlar öldürürken ben bir odada saklanamazdım-"

"Beni o kadar küçük görüyorsunuz ki ölecek olan onlar değil de ben miyim?"

Dondu kaldı, ağzı açık kaldı. "Hayır... ama bu tehlikeli. Senin incinmen düşüncesini midem kaldırmıyor."

"Kesinlikle!" Kükredim. "Sence benim için de aynı şey geçerli değil mi? Sadece seninle birlikte olarak seni tehlikeye attığımı bilmek
hayatımda? Geçmişimle işim bitene kadar sana güvenli bir gelecek sunamayacağımı mı?" Onu yakalamamak için elimden geleni yaparak volta attım ve
onu sertçe salla. "Bu senin savaşın değil, Pimlico."

"Yine de öyle, çünkü artık seninleyim ve olaylarla tek başına yüzleşmene izin vermeyeceğim."

"Asla böyle söyleme." Gözlerim keskin nişancılara döndü. "Benim yaptığım hatalar sizin değil. Anladınız mı?"

"Ama-"

"Aması yok! Bana itaatsizlik ettin. Seni güvenli bir yere koydum ama sen sanki beni koruyabilecekmişsin gibi kaçtın. Bu benim işim, Pim. Senin değil. Sen bana itaat et. Dediğimi yapacaksın."

"Benim güvenliğim senin işin değil, Elder." Huffed küçümseyerek. "Ve eğer her konuda sana itaat edeceğime inanıyorsan...şey-"

"Lanet olsun, beni sınıyorsun." Şiddetimi ondan değil kendimden çıkarmak için saçlarımı yumrukladım. "Benim personelim olsaydın, itaatsizlik ettiğin için seni kovardım."

"İyi ki senin çalışanın değilim." Çenesini eğip dişlerini gösterdi. "Senin gibi bir adam için çalışmazdım."

"İyi iş," diye onu taklit ettim, çenemi indirdim, zaten Bunun için kendime lanet ediyordum. Kendimi bu kadar gerdiğim için, kontrolümün kopmasına saniyeler kalmıştı. İzin verdiğim için
Kendimi itaate o kadar kaptırmıştım ki, her kuralı çiğnemek ve onu yaramaz bir çocuk gibi azarlamayı geçip bir kadın olarak tamamen cezalandırmak üzereydim.

Aşık olduğum bir kadın gibi.

Yatmak istediğim bir kadın.

Kendimi defalarca inkâr etmeye çalıştığım, ancak etkisiyle daha fazla mücadele edemediğim için kırdığım bir kadın. I

özenle yapılandırılmış hayatıma bulaşmasını hazmedemedim.

"İyi iş ne?" Kaşlarını çattı, boğazı çalışıyordu, gerçekle olan savaşını yalanlıyordu. Gerçek şu ki benden korkuyordu. Olması gerektiği gibi.

"İyi ki benim personelim değilsin." Sesim jilet gibi keskin bir pekmez kıvamındaydı. "Aksi takdirde, yapmak üzere olduğum şey için beni dava edebilirdin."

Nefesi hızlı ve sığ geliyordu. "Ne yapmak üzeresin?"

"Sanırım buna çalışanların cinsel tacizi denir." Onu takip ettim, kilitlenmiş uzuvlarının ve kabaran belirsizliğinin önünde durdum. Yanakları pembeleşmişti.

meydan okuma ve dehşet. Uzaklaşırken bile bana doğru sallandı; garip bir ışık onu içinden aydınlattı.

İnanılmaz bir şekilde, mücadelesi ve korkusu tanımaya dönüştü, kabullenmeye dönüştü ve kararlılığa dönüştü.

Tüm vücudu birkaç saniye içinde kavgadan davete geçti.

Öfkem beni diğer bağırıp çağıran tacizci erkeklerin yaptığını yapmakla tehdit ederken beni durdurabildiği gerçeği

sonra bir şekilde şehvetin çatırdamasına geçtim ve son derece güven kontrolümün geri kalanını kırdı.

Kendimi ona doğru

fırlattım. Kaçmadı.

Onu kendime çektiğimde ağırlıksızdı.

Ağzım onunkine çarptığında ve tüm düşüncelerim hiçliğe karıştığında çok istekliydi.

Ben ve ondan başka bir şey yoktu.

Sahil güvenlik ya da Chinmoku ya da personel ya da

şafak ya da alacakaranlık ya da

Hiçbir şey.

Sadece

o.

Sadece

Pim.

Beynimdeki gürültü bir anda milyonlarca şeyden

vazgeçti,

Her şeyden çok istediği ama şiddetle reddedilen tek şeye odaklanıyordu.

Göğsünü avuçladığımda parmaklarımdaki zincirler düştü. Onu derinden öptüğümde dilimin etrafındaki ipler çözüldü. Aletimin etrafındaki asma kilitler
Kaya gibi sertleştiğimde ve kendimi onun yumuşak, sıcak karnına yasladığımda şans.

Onu yatağa doğru iterken nefesi kesildi.

Bacakları benimkilere dolandı.

Tökezledik.

Öpüştük.

Elleştik.

Onu yerden yakaladım ve yatağın üzerine yığıldım.

Birlikte düştük. O altta. Ben üstüne. Dağınık, çaresiz uzuvlardan oluşan bir yığın halinde çöktük. Her şey yanıyordu.
Her şey acı içindeydi. Ağrılar ve çürükler-işkence
Dudaklarım onun dudaklarına hükmederken ve elleri sırtımda gezinirken arzu her santimi felç ediyordu.

Kendimi asla kaptırmadığım tutku bizi ateşe verdi ve yaktı. Alevlendirdi. Özlemin ustalığı altında kül olduk.

Bacaklarını ayırdı ve ona yaslanmama izin verdi. Kalçalarım ona doğru eğilirken sırtı eğildi ve ona vermek istediğim her şeyi arzulamayı bırakamadığım tek yere bastırdı.

Tırnakları omurgamı kesiyor, sahil güvenliğin ilk işaretiyle üzerime attığım beyaz tişörtün altında tenimi kömürleştiriyordu. Eşofman altı pantolonum da
Taşaklarımdaki ısıyı ya da kontrolden hızla çıkan ihtiyacı dizginlemek.

Sağduyuyu ya da mantığı aşmıştım.

Kırılmaz kurallarım üzerinde hiçbir dürtü üstünlüğüm ya da hakimiyetim yoktu - hepsi işe yaramaz toza dönüşmüştü.

"Bana itaatsizlik ettin." Alt dudağını ısırdım. "Kendini kasten riske attın."

Altımda kıpırdandı. "Bunu yaptım çünkü önemsiyorum."

İlgilenir misin?

Kahretsin, bu kelime neden olduğu duygu zenginliğiyle karşılaştırıldığında acınasıydı.

Ona ihtiyacım vardı. O olmasaydı nefes alamazdım.

Her nasılsa, ben söylemeden bunu biliyordu. Bacakları daha da açıldı, tırnakları bu kez sadece tepkiyle değil, komutlarla sırtımın daha derinlerine battı. O
Boyuma karşı sallandı, yumuşak, tatlı ve tamamen baştan çıkarıcı bir şekilde inledi.

Başka bir kadın olsaydı, 'beni al... şimdi' demenin nazlı bir yolu olduğunu tahmin ederdim ama geçmişiyle, bu bir yardım çığlığı olabilir. Şu anki kanunsuzluğumda bile kesin olarak bilmediğim sürece davetini kabul

etmeyecektim... Beynimdeki kırmızı bulanıklığın

içinden bakabilmek için elimden geleni yaptım
Ona baktığımda seks, seks, seks değil, kalbimi çalan ve bu nedenle hiç sahip olmadığım halde nezaket borçlu olduğum bir kadın görüyordum.

Çaresizce kaçmaya çalışan birinin kocaman gözlerini ya da taş kesilmiş birinin beyaz tenini görmek yerine, yumuşak, sakin ve hazır bir şekilde bana baktı - hissettiklerimin tam tersi.

Eli yanağımı okşamak için kalktı ve şefkatiyle beni aptal yerine koydu. "Elder... ben varım. Ne istersen yap."

İğrenç bir cevabı yuttum. Yaptığımın ne kadar yanlış olduğunu bile bile onun hediyesini kabul etmek gibi korkunç bir cümle... Ama sonra gözleri saf bir sevgiyle doldu, beni yıkadı.
itfa ve onay.

Beni katletti.

Üzerine düştüm, pençeledim, yapıştım, parçaladım, ittim.

Bel kemerimi yırtıp eşofman altımı iterken dudaklarım yine onunkileri aradı. Bunu bu kadar hızlı yapmak istememiştim ama başka seçeneğim yoktu. Onun içinde olmak zorundaydım.

Şimdi!

Ağzını benimkinden ayırarak altımda kıpırdandı ve geceliğini kalçalarının üzerine çekti.

Çıplak ten çıplak tene değdi.

Ürperdim, taşaklarım hevesle sıkıştı ve en yumuşak fısıltılar kulaklarıma düştü.
Onun girişiyle ereksiyon oldum. Sesi kafatasıma kesme şeker gibi girdi. "Sana güveniyorum..."

Ve hepsi bu kadar.

Çoğu erkeğin duymak için can attığı üç küçük kelime. "Seni seviyorum" ya da "Sana tapıyorum "dan daha fazla.

Sana güveniyorum.

Çünkü o dokunulmaz, son derece somut kavram paha biçilemezdi ve çoğu zaman hak edilmemişti.

Güven, bir kadının verebileceğinin özüydü.

Güven, Pim'in bana istediğim her şeyi yapmam için açık çek vermesiydi çünkü onu güvende tutacağıma güveniyordu. Onu öpebilir, becerebilir, ona her türlü aşağılamayı yapabilirdim ve bana izin verirdi çünkü bana güvenirdi. Onu alabilirdim.
Gece yarısı, dalgaların altında yırtıcı hayvanların olduğu büyük okyanusta yüzüyordu ve bana güvendiği için gidiyordu.

Kendimi onun içinde kaybetmeme ve onu tekrar tekrar acımasızca kullanmama izin verirdi çünkü şuna güvenirdi Sonunda durabilirdim. Ona zarar vermeyeceğimi. Belli sınırları aşmayacağıma.

Sana

güveniyorum...

Tanrım.

Kanımdaki öfkeli ateş aniden ciğerlerimi boğucu bir dumanla tıkadı. Korkuyla öksürdüm, neredeyse atlamak üzere olduğum uçuruma geri süründüm ve onun üzerine yığıldım.

Bu yeterli değildi.

Göğüslerinin her kabarışını ve nefesinin her kesikliğini hâlâ hissedebiliyordum. Amının sıcaklığına ve ıslaklığına çok yakındım.

Bel kemerimi tutarak pantolonumu yukarı çektim. Üzerinden yuvarlandım, kolumu gözlerimin üzerine koydum ve sırtüstü yatarak acı içinde nefes aldım.

Hareket etmedi.

Konuşmadı.

Tereddütle doğrulup bana bakarken yatak sallanıyordu. "Ne-ne oldu?"

Sen oldun.

Sen ve senin mükemmel güvenin gerçekleşti.

Onu daha fazla burada tutamazdım. Disiplin etme ihtiyacım ve öfkem gitmişti.

Benden bu kadar.

Hızlı bir bıçak darbesiyle doğruldum ve yataktan fırladım. "Odana git, Pimlico."

Bacaklarını yukarı kaldırdı, dizlerinin üzerine oturdu - onunla ilk kez bir gece geçirmeyi talep ettiğim zamana çok benziyordu ve

çoğunu beynini araştırarak geçirdi. Elleri bowling topu gibi karnına yapışmıştı. "Öylece mi?" Ona değil tavana baktım. "Aynen böyle."

"Ama neden?"

"Çünkü şu anda yanımda olmana izin veremem."

Bakışları çellomu sakladığım dolaba kaydı. "Çalacak mısın?"

Perdelerin ve yayların düşüncesi kafamdaki kaosu yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı. Tırnaklarımı kafa derimin üzerinde gezdirerek başımı salladım. "Hayır."

Kanımdaki isyan ihtiyacını dizginlemek için ne yapmam gerekirdi? Damarlarımdaki asidik suçluluk duygusunu nasıl yok edebilirdim?

"Benimle oynayabilirsin." Yumuşak sesi sanki teklifi tamamen isteyerek yapmamış gibi dalgalandı. Sanki bunu ona şehveti değil de güveni söyletmişti. Acı ve kafa karışıklığı bir kez daha bakışlarında yaşıyordu.

Bunu yapmıştım.

Onun güvenini alıp şüpheye dönüştürmüştüm.

Ona döndüm ve kapıyı işaret ettim. "Çık dışarı."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey. Çık dışarı. Şimdi." Ona bakamadım. kırılmadan. Kırılmadan ona dokunamıyordum. Ona çok ihtiyacım vardı ama ona sahip olamıyordum. O

onu güvende tutmam için bana güvendi. Bu, o bana güvenini kırmam için yalvarsa bile benim bu güveni onurlandırmamdı.

O yaratıkların en kötüsüydü.

Bana asla güvenme,

Pim. Ben kendime

güvenmiyorum.

Ailem bana güvenmiyor. Bana

asla güvenmezler.

Yavaşça yataktan kalktı ve bana doğru geldi.

Arkamı döndüm, sırtımı ona döndüm, barikatı korumak için elimden geleni yaptım ve gitmesi için buz gibi bir ricada bulundum.

Yumuşak bir şekilde iç çekti. "Gitmek istemiyorum. Sanırım sen de benim gitmemi istemiyorsun."

"Ne istediğimin bir önemi yok."

"Önemli, El." Kürek kemiğime dokunuşu beni süpernova gibi bir arzuyla ürpertti. Bağırsaklarım
Onu omuz silkerken düğümlere dönüştü. "Her şey önemlidir."

Avuç içi kaslarımı ısıtarak geri döndüğünde omurgamdaki saldırganlık dikenli tellere dönüştü, acımasızken bile sevgi verdi.

Lütfen, Pim...git.

Alnını sırtıma bastırarak, "Sana bir şey söylemek istiyorum," diye mırıldandı. Sesi bir ninni gibi alçaktı, sanki beni yatağa dönmeye bir şekilde ikna edebilir ve bana güvenmekte haklı olduğunu kanıtlayabilirdi.

Onu ikna edemedim.

Arkamı dönüp onu kollarıma almamak beni öldürse de rahatlamadım. Özür dilemek ve açıklama yapmak istedim ama yapamadım, çünkü ona güvenini kazanmanın asla tutmak istemediğim tek şey olduğunu nasıl söyleyebilirdim? Ben
bana şüpheyle yaklaşmasını istedim. Ben onun
Bu yüzden gardımı hiç düşürmedim.

Ona aşık olabilirdim ama ona asla güvenemezdim çünkü kendime asla güvenemezdim.

Gitmesi için tekrar emir veremeden, gergin sertliğime

doğru fısıldadı, "Bir teorim var."

Kendime rağmen kulaklarım diken diken oldu. "Bir teori mi?"

Dudakları omurgama indi, ikiz sıcak yastıklar hafif nemli ve titriyordu. Sırtıma doğru konuştu. "Bu sadece bir teori ve tüm teoriler gibi test edilmesi gerekiyor.
Ama... Bunu test etmek istiyorum."

Göğüs kafesimin etrafından hafifçe öperek Ejderhamın tısladığı ön tarafıma doğru ilerledi. Gözleri gözlerimin içine girerken halının üzerinde donup kaldım. "Senin bana ihtiyacın olduğu kadar benim de sana ihtiyacım var. I
Gitmek istemiyorum. Kalmak istiyorum. Ve seni öpmek istiyorum.
sana dokunmak ve sen üstümdeyken uzanmak istiyorum. Seninle seks yapmak istiyorum. Bence sen de bunu istiyorsun ve benim teorime göre eğer izin verirsen-"

Dokunuşu beni büyüsünün altına çekmişti, ancak 'bırak' dediği anda büyü bozuldu.

Tam boyuma yükseldim, bir adım geri çekildim ve bana tutunmasını kırdım. "Bırakmamı mı bekliyorsun?" İnanamayarak kıkırdadım. "Aynen öyle. Parmaklarımı şıklatacağım ve... bırakacağım."

"Evet." Başını salladı. "Zihnindeki arzuları serbest bırak. Onlarla savaşmaya çalışma. Onları kontrol etmeye çalışma. Sadece... benimle ol. Bana her şeyini ver."

Buz gibi bir kahkaha attım ve deliliğinin neden olduğu baş ağrısıyla mücadele etmek için burnumun kenarını sıktım. "Bu odadan bir daha asla çıkmayacağız."

Elleri kenetlendi. "Buna inanmıyorum."

"Duramayacağıma inanmıyor musun? Ben seni mahvetmeyeceğimi mi? Senden tamamen faydalanmayacağımı mı?" Kendimden duyduğum tüm nefretle birlikte tekrar kıkırdadım. "Ne olacağını biliyorum, Pim, ve ben senin
Benim haklı, senin haksız olduğunu kanıtlamak için küçük bir deney."

Dudaklarını büzdü, yüzünde bir parça öfke belirdi. melek yanakları. Saçları yukarıdaki tavan penceresinden

parlıyordu, güneş ışığı sanki beni lanetlemeye çalışan kurnaz bir tanrıçaymış gibi etrafında toplanıyordu. "Sen buna inanıyorsun. Peki ya benim inandığım?"

"Neye inanıyorsun?"

İnanabildiğim tek şey bunun ne kadar anlamsız olduğuydu.

kadındı. Gitmesi gerekiyordu. Bunun yerine orada durdu ve iç yüzünü bildiğim bir durum hakkında benimle tartışmaya cüret etti.

Ne hakkında konuştuğuna dair hiçbir fikri yokken bana kendi kanlı teorilerimi öğretmeye çalışıyordu.

Alnım çatıldı, stres baş ağrımı derinleştirdi. "Beni birkaç aydır tanıdığına göre söyle bana.

Bana ne kadar hatalı olduğumu ve bunu ne kadar abarttığımı söyleyin.

tüm işe yaramaz hayatım boyunca bununla yaşadıktan sonra." Elimi büyüklük taslarcasına salladım. "Lütfen, devam edin."

Parmaklarını sanki bir araya getiriyormuş gibi kavradı. kendisinden metanet. "Saplantıya kapılacağını düşünüyorsun. Sence-"

"Şimdiden yanlış. Düşünmüyorum. Biliyorum. Ve saplantı çok hafif bir kelime."

"O zaman ne kullanırdınız?"

Tavana doğru bir kahkaha attım. "Bilmiyorum. Hayatı tüketen bir bağımlılık mı? Sağduyulu bir vazgeçiş mi?"

"Her ne ise-" Pim homurdandı. "Bu konuda ustalaşmanın yollarını bulduğunu kendin söyledin. Seni göremiyorum

Takıntılı bir şekilde temizlik yapmak veya katlamak ya da durduramadığınız küçük tikler ve seğirmeler."

"Çünkü yeterince dikkatli bakmıyorsun." Şu anda bile parmaklarım la minörden si bemole doğru bir akorda seğiriyordu,

Beynimi ikiye böler, böylece tek bir düşünce oluşturamaz ve beni alt edemezdi. Bu her zaman kullandığım bir araçtı, çocukken bile.

Bana bakarken dudakları hayal kırıklığı içinde inceldi. sürekli hareket eden parmaklar. "Düşündüğünden daha sert görünüyorum." Neredeyse acıyarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü. Lanet olası acıma.

"Seni izliyordum Elder ve senin hakkında kendi teorilerim var."

"Ve şimdiye kadar bu teoriler gerçeklere değil, tamamen fantezilere dayanıyordu."

Üzgün bir şekilde başını salladı. "Öyle olduklarını sanmıyorum. Ve
Onları test etmeye hazırım. Kendimi deney olarak kullanmak için

bu size yardım etmek anlamına gelir."

"Bana yardım mı ediyorsun?" Hırladım. "Sana söyledim, yardıma ihtiyacım yok." Bu konuşma uzadıkça Zayıflamıştım. Ben zaten bir sahtekârdım, bunu kabul etmiştim. Dizlerimi kesmesi ve beni daha da düşürmesi sadece zalimce değil, barbarcaydı.

Kapıyı işaret ederek kolumdaki titremeye lanet ettim. "Git buradan. Şimdi."

"Ben gideceğim. Bu seferlik." Yanakları kızardı. "Ama bir dahaki sefere?

Hayır demene izin vermeyeceğim."

"Bir dahaki sefere mi?" Güldüm. "Gelecek sefer diye bir şey olmayacak.

Bunların hepsi bana itaatsizlik etmenizden kaynaklanan bir hataydı."

Omzunun üzerinden bakarak kapıya doğru yöneldi. "Ve daha önce de söylediğim gibi... eğer sana itaat edeceğimi düşünüyorsan

her şey...iyi." Hüzünle gülümsedi. "Sana saygı duyuyorum, Elder. Seni önemsiyorum ve birlikte çalışıp aramızdaki bu bağa başka bir unsur ekleyip ekleyemeyeceğimizi görmek için sana güvenmeye hazırım. Ama sana tekrar itaatsizlik etmeyeceğimi düşünüyorsan? Eğer

Beni kovmaya çalıştığında yardımına koşmayacağımı ya da aptalca davrandığında fikrimi söylemeyeceğimi düşünüyorsan, o zaman İngiltere'ye doğru yola çıkıp veda edebilirsin çünkü bunun sadece bir başlangıç olduğunu garanti ederim. Sesimi buldum ve hiçbir koşulda sırf siz gerçeği duymak istemiyorsunuz diye susmayacağım."

"Siktir." Ona doğru hışımla yürüdüm. "Aklını başına getirecek sabrım yok-"

Elini kaldırdı, sanki ben öfkeli bir boğaymışım ve o da paramparça etmek istediğim parlak kırmızı bir bayrakmış gibi eşikten geri adım attı. "Sabra ihtiyacın yok.

Benimki zaten bitti, o yüzden gidiyorum. Ama benim bir teori. Gerektiği kadar çok söyleyeceğim. Bu teori gerçeklere, vücut diline ve annemin bana öğrettiği diğer araçlara dayanıyor - fantezi ya da kapris değil. Hoşunuza gitmeyebilir. Yerde bayılana kadar karşı çıkabilirsiniz.

Ama bir gün bu teorinin doğru olup olmadığını öğreneceğim.

doğru." Gözleri azimle parlıyordu. "Bunu test edeceğim ve sonra birimiz diğerine büyük bir özür borçlu olacak."

Parmaklarımı boynuna dolamamak için kollarımı kavuşturdum.

Beni baltalamak için gönderilen bu kendinden emin fingirdek kimdi?

Beni nasıl bu kadar sert ve ağrılı, kemiklerimi kırılgan ve vücudumu tamamen yabancı ve canlı hale getirdi?

Zorla, "Göreceğiz bakalım." dedim.

"Evet, yapacağız." Çenesini dik tutarak bana bir küçük bir dalga. "İyi geceler, Elder. Umarım ikimizin de iyiliği için bu gece iyi uyuruz."

"Rahatlıkla söyleyebilirim ki yapmayacağım." "Ben de."

"Güzel."

"Tamam!"

Öfkeyle dikildik. Daha çocukça tartışmalar dilimi yaktı. Kolundan tutup odama sürüklemek istedim. Saçlarından tutup onu aptalca öpmek istedim.

Ama küçümseyici bir koklamayla, eşofmanımın içinde son derece belirgin olan ereksiyona bir kez daha baktı, saçlarını omzunun üzerinden attı ve arkasına bile bakmadan koridorda ilerledi.

Kapıyı çarptım.

Ve gözümü bile kırpmadım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Pimlico

İNGİLTERE.

Doğduğum topraklar.

Biri ölü, diğeri hapiste olan ailemin ülkesi.

Ölümümün ve köleliğimin ülkesi.

South Hampton'a doğru yelken açmak beni oldukça korkuttu.

eve dönüşten çok. Çocukluğumun geçtiği ev satılmışken, annem yirmi küsur yıldır hapisteyken ve birlikte kalabileceğim tek bir arkadaşım bile yokken neden buraya dönmüştüm?

Phantom açık denizleri yavaşça bir sanayi kentinin kasvetli kıyısıyla değiştirirken Elder da güvertede bana katıldı. Bir ışık

Yukarıdaki gri bulutlardan çiseleyen yağmur; İngiltere'nin değişken ruh hallerinin mükemmel bir anısı. Şimdiden özledim

Okyanusun hafif dalgaları ve engelsiz güneş ışığı yatı güneş ışınlarıyla kaplıyordu.

İki gün önceki tartışmamızdan beri Elder benden özenle uzak duruyordu. Onu esrar içerken yakaladım.

Ertesi gece odasının dışında. Çok yapmacık bir akşam yemeğini paylaşmıştık ve sigarasını bitirip sakinleştikten sonra beni bir filikada bulup yıldızlara bakmasını bekliyordum.

Bana bağırmak istemeden yanımda olacak kadar.

Ama yapmamıştı.

Kendi başıma yıldızlara bakardım.

Öfkem ve incinmişliğim sinir bozucu bir iğne batmasından zonklayan bir çürüğe dönüştü.

İlk tartışmamızı yapmıştık ve ikimiz de özür dilememiş ya da aramızdaki kan davasını sona erdirmek için harekete

geçmemiştik.

Yenilgiyi kabul eden ilk kişi olmak istemedim.

sonuçsuz teorimi test etme tehdidimi geri çekiyorum. Bu

Elder benden kaçınmayı bırakırsa ya da benim yanımdayken, garipliği şu şekilde doldurmayı bırakırsa martılar, yatın bakımı ve kıyıya yaklaşan girişimler hakkında sıradan yorumlar.

Bu şekilde yaşamaktan yorulduğunu söylemişti. Ben de bana biraz yaslanması için ona yalvarmaktan yorulmuştum. Tehlike çağırdığında onun yanında olmak istediğim için beni affet. Ona itaatsizlik ettiğim için özür dilemezdim ve onun yanına koştuğum için kesinlikle özür dilemezdim.

Bu ona sevildiğini hissettirmeli, boğulduğunu değil.

Sinirden kanım yeniden buz tuttu, ona soğuk davranmam için beni ikna etmeye çalıştı ama İngiltere önümüze serildi. Sohbete dalmak ve gezmeye katlanmak gerekecekti.

Gelecekte ne olursa olsun, bugün yara bantlarımızı söküp attığımız an olmalıydı.

karşılıklı yaraları sardı ve havayı temizledi.

Eğer yapmazsak bir şeyler kopacaktı.

Bir şeyler zaten yıpranıyordu.

Beyaz bayrağı sallamaya devam edemezdim.

ilerliyorduk çünkü bu şekilde bir arada yaşamaya devam edemezdik. Barikatlar ve mesafe sadece işe yaramıştı Hala zihinsel, fiziksel ve cinsel olarak iyileşiyordum. Elder bana teknesinde tahammül edebilirdi çünkü ona gerçekte kim olduğumu söyleyecek kadar iyileşmemiştim.

Yakın zamana kadar kim olduğumu unutmuştum. Ya da belki de olmam gereken kişiye dönüşmek için çok genç yaşta çalınmıştım.

Tasmin'in kim olabileceğini asla bilemeyebilirdim. Şimdi, eski beni parçalayan o deneyimler tarafından şekillendirilmiştim. Azmettim, olgunlaştım ve onunkini aratmayacak bir öfkeye sahip olduğumu fark ettim. Onunkine meydan okuyacak hayallerim vardı. Onunkine paralel ihtiyaçlarım vardı, yeter ki bana verdiği her neyse onunla başa çıkabileceğime inansın.

Ona bir bakış attığımda, deniz meltemi mavi taşlı saçlarına ve gri saçlarına karıştığında kalbim biraz bayıldı.

Çiseleyen yağmur zaten sert olan yüzüne daha da sertlik kattı. Burnu, yanakları, kirli sakalla kaplı çenesi, hepsi gözleriyle aynı mesajı haykırıyordu: Benim yerime geç ve sapma. Hayatımı olduğundan daha zor hale getirme, gerçekten pes edip denesem harika bir hale gelebilecek olsa bile.

Sadece denedim.

Eğer benimle hiçbir engel olmadan yatmaktan bu kadar korkuyorsa, Selix'e sakinleştirici bir silahla beklemesini söyleyin. Farklı yöntemler denemek için önlemler alın çünkü şu anda kullandığı yöntem....It
çalışmıyordu.

İkimiz için de.

Mesafesinin artık hoş karşılanmayacağı kadar iyileşmiştim ve onun için üzülüyordum, onu nasıl okuyacağımı öğrenmiştim ve onun da benden uzaklaşmak istemediğini biliyordum.

Fiziksel olmayan bir hayat için yalvaran bir kız için Tecavüzden sonraki bağlantı, onun söz konusu olduğu durumlarda fikrimi çabucak değiştirmiştim. Uyum yeteneğim beni bile şaşırtmıştı. Benim
Karanlığı, geleceğimi etkileyemeyeceği bir yerde geride bırakarak ilerlemeye devam etme azmi benim gerçek gücümdü.

Kötülüğü yenecek kaslarım olmayabilir ama yenilmememi sağlayan bir zihin gücüne sahiptim. Artık fare Pimlico olmak istemiyordum. Dişleri olan ama onları kullanmadığı için mutlu olan kız.

Bundan daha fazlasını istedim.

Dişlerim sivri dişlere dönüşmüştü.

Geçmişimden kurtulmuş olmama rağmen hâlâ kapana kısılmıştım.

Elder artık benim ustamdı ve ben hala bir kafesteydim.

O kafesten çıkmak istiyorum.

Özel olarak tasarlandığımız rolleri nasıl üstlendiğimizi bilmiyordum, şimdi gözlerimi açtığımda acı verici bir şekilde açıktı.

Ben onun yaptığı bir kafeste olabilirdim, ama o kendi yaptığı bir kafesteydi. Doğuştan içinde olduğu bir kafes.

Beyni ana rahminden itibaren oluşmuştu. Bu onun hatası değildi,
ve kendime onun somurtkanlığını ya da dik başlılığını kişisel olarak algılamamam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım.

Üçlü düşündüğüne dair teorim -bir şey yaptığında parmaklarının dansını ve ortak valsini izlemeye dayanan kavramım- test edilmek için can atıyordu.

Eğer beni dinleseydi, ona hipotezimi anlatırdım. İşe yarayacağını düşündüğüm tüm nedenleri sıralardım. O her ne ise
sihirli sayıya ulaştığı anda kolayca gözden çıkarıldı.

Saplantının da kanunları vardı.

Sadece onu ikna etmek için onun hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyordu. "İki yıldan fazla oldu ve sonunda evindesin."
diye mırıldandı, omuzları yuvarlanırken üzerine attığı kösele ceketin içine daha da gömüldü. Taba rengi malzeme sis giderek yağmura dönüşürken küçük dairelerle daha da koyulaştı.

Ben de bir ceket giymiştim; benimki kalçalarıma kadar iniyordu, büyük bir kemeri ve büyük boy tokası vardı. Kıyafet artık isteğe bağlı değil, özellikle de İngiltere'nin bilindik soğuğundan korunmak için isteniyordu.

"Yine de bir gündür yokmuşum gibi hissetmiyorum." Ona bakmayı reddederek ufka bakmaya devam ettim. Kalbim
gerçek karşısında hıçkırdım. Olan biten her şey ve uzun zamandır uzakta olmamın nedeni bir anda hiçbir şeydi. uzun bir mektupta tek bir paragraftan daha fazlası.

İki yıl hiçbir şeydi.

Karalanabilir, silinebilir ya da sayfadan yırtılarak yakılabilir.

İngiltere benim için hiçbir şey ifade etmiyordu çünkü Değer verdiğim her şeyi ve beni dışarı attı. Burada istediğim tek şey ulaşamayacağım bir yerde kilitliydi.

Yine de onu karalayamazsın.

Elder'a baktığımda, onu silebileceğimi ya da kalbime yazdığı harfleri kazıyabileceğimi hiç sanmıyordum. Ne

olursa olsun

Birlikte ne kadar çok ya da az zaman geçirdiğimizi.

Kalıcıydı. Mürekkepliydi. Dövmeli.

Ve eğer hayatını paylaşmam için bana güvenmeye başlamazsa

ona yardım ederse, o da denize atılacaktı.

Limana ve kıyı boyunca demirlemiş diğer gemilere bakarken dudakları kenetlendi. Hiç gemi yoktu. Bugünlerde buharla çalışan tekneler ya da kömürle çalışan yük gemileri var ama işçi sınıfının emeği Güney Yüzyıllardır dimdik ayakta duran depoların arasına karışmış restoran ve kafelerin yeni ışıltısı ve cazibesi ne olursa olsun, Hampton kasvetli bir ışık altında.

Kömürle kaplanmış tuğla kulesinde yer alan devasa bir saat, öğleden sonra ikiyi gösteriyordu.

Elder hızla saatine baktı ve kaşlarını çatarak yüzünü boyadı. "Kahretsin, geç kaldık."

"Geç mi kaldın?"

"Hawks topu bu gece."

Kalbim hızla çarpıyordu. "Bu gece mi, bu gece mi?" Üzerimdeki siyah bezelye kabana baktım, altındaki uzun kollu lacivert elbiseyi gizliyordu. Yüzen pahalı adasına gelen şık bir varis gibi görünüyordum ama zengin kumaşın altında ve ağır yün, iç çamaşırı giymedim.

Hâlâ biraz vahşiydim. Kalbimde hala bir kafir. Daha vahşi ve yavaş yavaş kim olduğumu yeniden öğreniyordum. Tasmin olmayabilirdim ve Pimlico'dan büyüyor olabilirdim ama hala kim olmak istediğimi bilmiyordum.

Fikirlerim vardı. Onları dile getirmek istiyordum. Hayallerim vardı. Onları yaşamak istedim.

Arzularım vardı. Onlardan zevk almak istedim. Korkularım vardı. Onları öldürmek istedim.

Diğer herkesten çok mu farklıydım, yoksa normal miydim?

Güvenliğimi tehlikeye atma arzum aklı başında mıydı? Elder ile bir noktayı kanıtlamak? Aşık olan herhangi bir kadın, istediği kişiyi düzeltme şansı için aynı şeyi yapar mıydı? Lastik ve dantel kısıtlamasından nefret eden başka

kızlar da var mıydı?
Kim üniversiteyi bitirmemişti? Kimler

Olabilecek en kötü şekilde seks, sadece kendi şartlarında, hayatında sekse ihtiyaç duyan sıcak kanlı bir kadın olduğunu bulmak için mi? Dokunulmaya, öpülmeye ve bir şeyler hissetmeye ihtiyacı olan
Onu dolduran adam mı?

Ben çok mu farklıyım?

Ve eğer ben tam olarak aynıysam, beni Elder için özel olarak tasarlayan nedir?

Neden onu düzeltmeye hakkım olduğunu düşündüm?

Neden
aptalca bir teoriyi test edebileceğime inanıyor musun? Başka bir kadın böyle bir şey yapar mıydı?

Hepimiz aynıysak bir insan ruh eşini nasıl bulabilir?

"Ne düşünüyorsun?" Elder bana döndü, kaşları kalkık ve dudakları yarı eğikti. Gülümseme yoktu
Sanki kendisini hapishane parmaklıklarının arkasına yerleştirmiş ve kendisine katılmam için bana bir anahtar vermek yerine parmaklıkların arkasından bana elini uzatmış gibi gözlerine uzanıyor.

Kendimi bu tür kaçamak, cevaplanamaz sorulardan kurtardım. "Hiçbir şey."

"Bir şeydi." "Önemli
bir şey değildi."

"Yüzünüz sanki dünyanın açlık sorununu çözmeye çalışıyormuşsunuz gibi görünüyordu."

Omuz silktim, zihnimin teğet geçtiğinin farkındaydım. "O kadar önemli bir şey değil."

Durakladı, bakışları benimkileri arıyor, sırlarımı ortaya çıkarmak için elinden geleni yapıyordu. Yavaşça çenesini sıktı ve
elini korkulukta benimkinin üzerine koydu. Alt dudağını yalayarak, "Mutlu musun?" diye fısıldadı.

Bu soru beklediğim bir şey değildi. Gözlerim onunkilere dikildi, temkinli, temkinli ama sırlarını çalmama izin vermesi için yalvarırcasına. Onu sormak zorunda bırakacak kadar kararsız kılan neydi? Şimdiye kadar olduğum en mutluydum ve hepsi onun sayesindeydi. Sesim desibel olarak onunkiyle eşleşti. "Neden soruyorsun?"

"Çünkü bilmem gerekiyor."

Onun acısına son vermeliydim ama sorusuna başka bir soruyla cevap verdim. "Peki ya benim bilmem gerekenler? Ne olmuş yani?"

Dişlerini birbirine geçirdi, neyi ima ettiğimi anında anladı. "Senin teorin mi?"

"Evet."

Elini benimkinden çekerek parmaklarını
sanki boynumu sıkmak istermiş gibi tırabzana sıkıca yapıştı. Arkasını dönüp limana baktı. Uzun boyu ona avantaj sağlıyor, gözlerini görmemi engelliyor ve hiddetli ruh halini deşifre ediyordu.

O kadar güçlü ve kıpırdayamaz görünüyordu ki -her şeye ve herkese zarar vermek için bekleyen insan formunda gerçek bir felaket- ama şimdi bakmaya başladığımda... gerçekten baktığımda, bu öfkenin altında kemik derinliğinde bir acı gördüm. Tadına baktım.
öfkesinin altında yatan ruh kırıcı acıyı. Ve bedensel zevk için değil, tamamen bırakmanın ve düşmenin güzelliği için yanan şehveti hissettim.

Aşık olmak.

Şehvete

düşmek.

Onun bildiğinden daha fazlasını anladım.

Belki de beni Elder için mükemmel yapan, başka herhangi bir kadının soluk kalacağı şey buydu? Kendi travmamı yaşadım. Kendimin en karanlık yönlerini öğrendim ve
en alçak. Ne tür bir insan olduğumu biliyordum.
En saf zehirle karşı karşıyaydım ve hayatta kalmak için ne kadar savaştığımı biliyordum.

Pek çok insan bu derslerin cevaplarını bilmiyordu - kolay bir hayatın şansı ya da ufuk genişletme eksikliği nedeniyle -Ama biliyordum.

En kötü zamanlarımda kim olduğumu anladım.

Sadece en iyilerinin içinde kim olduğumu bilmem gerekiyordu. Elder da benim gibiydi. Ne kadar hatalı olabileceğini biliyordu.

Kusurları onu nasıl mükemmelden tehlikeliye dönüştürdü ve gitmesine izin verdiğinde ne oldu?

Asla normal olamazdı, ama benim aksime, o
Kendini güçlü olarak bildiği her şeyi katalogladı. Onlara zayıf yönleri olarak baktı. Kendini anlamıyordu; bu nedenle en iyi zamanlarda nasıl olabileceğini asla bilemezdi.

Ona göstermek istiyorum.

Çok yönlü, cinsel yönü kuvvetli, bir yabancıya gülebilen ve gölgelerde saklanmayan biri olarak büyüdüğüm bir hayat istedim. Başkalarının kırık diyebileceği bir adamın elini tuttuğum ve aklının kırılmasından ya da güvenimizin kırılmasından korkmadan onu öpebildiğim bir rüya istedim.

"Seni zorlamayacağım, Elder. Ama bu cevapları yakında öğreneceğim."

"Seni burada bırakırsam olmaz."

Kalbim öksürdü. "Beni burada mı bırakmak istiyorsun?"

Sorum onu kazığa oturtmaya hazır sivri uçlarla dolu bir çukurdu. Eğer doğru cevap verirse.
Aramızdaki duvarları kaldırmasına izin vermeyeceğimi bilerek şişlendi. Ve eğer yalan söylerse, beni terk etmek istemediğini zaten bildiğim için yarası deşilecekti.

Ayrı kalmanın acısını ve yan yana olmadığımızda hissettiğimiz ezici yanlışlık duygusunu en az benim kadar iyi biliyordu.
birbirlerinin yanlarında. Her şey bundan daha iyiydi. İtmek istemediğin kişi tarafından itilmek de dahil.

Sertçe yutkundu ve gri ufka baktı. "Bunu istemediğimi biliyorsun."'

Ses tonundaki yankılanan acı, kalbimi tamamen onun tarafından düzenlenmiş bir ritme soktu. Çello çalıyor olabilirdi, ama o anda ruhumu tıngırdattı ve
içimde titreşen akorları gönderdi.

Ona doğru bastırarak, elimi onunkinin üzerine koydum. Yine dokunmak, etkileşimde bulunmak ve konuşmak için inisiyatif almak.
Uzun zamandır sessizdim ve şimdi onunla konuşmakta doğuştan yetenekliydim.

Onu.

Bu adamın benim olmasını her şeyden çok istiyordum. "Durmayacağımı biliyorsun. Eğer bu beni bencil ve zalim yapıyorsa... öyle olsun. Bunu kendiminkinden başka nedenler için yapıyorum."

Başı öne eğikti. "Biliyorum."

"Ve yeterince güçlü olduğumu biliyorsun."

Gözlerini sıkarak kapattı. "Beni korkutan kısım da bu."

"Sahip olmaya değer her şey korkutucudur."

Alnının üzerinde dans eden mavi-siyah saçlarıyla bana bakarak nefesinin altından homurdandı. "O zaman sen dünyadaki en harika şey olmalısın, Pimlico, çünkü beni taşlaştırıyorsun."

Karnım dans ediyor, güvelerin ve kanatlı şeylerin çırpınışlarını serbest bırakıp uçmak için beni pençeliyordu. Onun uzun bedenine yükselmek ve ağzını almak için. Dudaklarına her türlü sözü fısıldamak için -bazılarını tutacak gücüm vardı
Diğerlerini ise hâlâ kabul edemeyecek kadar kırılgandım.

Ama Jolfer tutkumuzun içine girip onu bir iğnenin balonu patlattığı gibi patlattığında bunların hiçbirini yapamadım. "Efendim, on beş dakika içinde limana yanaşmış olacağız. Arabanın bakımı yapıldı ve yola çıkmaya hazır. Selix seyahat programınızı çoktan hazırladı ve personelden istediğiniz randevuların hepsi ayarlandı."

Elder geri çekildi ve beni gözlerinin gece yarısı derinliklerinden kasvetli İngiliz çiseleyen yağmuruna döndürdü. "Teşekkür ederim, Jolfer."

Jolfer, nazik, yıpranmış yüzüyle kibarca başını salladı, saygıyla şakağına vurdu ve sonra Hayalet'i dinlenmesi için eve götürmek üzere görevine devam etti.

Daha önce bulunduğumuz o derin ve ham yere geri dönemediğim için "Randevular?" diye sordum.

Elder olanları unutmak ve kendini şimdiki zamanda yeniden hizalamak için elinden geleni yapıyormuş gibi boynunu büktü. "Senin için elbise provası. Benim için smokin provası. Sonra da Hawksridge'deki maskeli balodan önce saç ve makyaj."

"Neden bir maske olmak zorunda?"

İnsanların yüzlerini görememekten nefret ediyordum... entrikalarını görememekten.

"Ben de aynı fikirdeyim. Eğer işim olmasaydı, iptal ederdim."

Kağıttan maskelerin ve açık artırmada bana teklif veren yüzsüz adamların uzak anıları katran gibi aktı. Sıkıştırdım
böyle şeylerde. Bu gece farklı olacaktı. Bu gece Elder'la birlikte ve güvende olacağım.

Kendimi aydınlığa zorlayarak omzunu omzumla ittim. "Yeni bir elbise mi alıyorum?" Sanki sadece bir gardırobu önemseyecek kadar yüzeyselmişim gibi gülümsedim.

Bunu yemedi. "Bir dahaki sefere heyecanlanıyormuş gibi yaptığında, bunu nefret etmediğini bildiğim bir şey için yapmaya çalış."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Bana o iç çamaşırını giydirdiğinde nefret etmemiştim." Kızardım, kızardım ve ayaklarımızın altındaki cilalı güverte. "Bana bakış şeklin... klostrofobiye değdi."

Elder bir nefes çekti, yırtık pırtık, ağır ve pişmanlık dolu; kalbimi sayısız ok gibi delip geçti, tüyleri acı içinde titriyordu.

"I..." Omuzları çökerken ensesini sıktı. "Lanet olsun, Pim."

Nedense gözlerim yaşardı. Bu üzüntü gözyaşları değil, daha çok hayal kırıklığıydı. Benim gücüm vardı
Benim ona güvendiğim gibi o da bana güvenseydi, onu stresinden kurtarabilirdim.

İçgüdülerim geri çekilmemi söylüyordu ama buna karşı koydum ve onun yerine ona doğru sallandım.

Kollarımı ona doladığımda dondu kaldı, başımı göğsüne yaslamak için onunla tırabzanın arasında kıvrıldım. Kalp atışları kulaklarımı doldurduğunda kaskatı kesildim. Beklediğim sabit bir gök gürültüsü değil, bir şimşek fırtınasıydı. Hızlı
Sanki benim tarafımdan dokunulmak, kalbinin onu ayakta tutmak için üç kez çalışmasına neden olmuş gibi.

Kolları tereddütle bana dolanırken çenesini saçlarıma yasladı.

Ne kadar süre öyle durduğumuzu bilmiyorum. Birbirimizi soluyarak. Oynadığımız tahribatı dinleyerek birbirimizin bedenlerinde. Gerçekten ne istediğimizi söyleyemiyorduk ama yine de biliyorduk.

Sonunda saçlarımı öptü ve mırıldandı: "O kadar da yüzeysel olmayan bir randevu var. Kıyafet, makyaj ya da gösterişli saçma balolar içermiyor. Benimle gelir misin?"

"Seninle her yere giderim."

"Bu durumda... hadi gidelim."

* * * * *

Kule ve kulelerin gölgelediği sıradan bir girişin önünde durdum. Dikenli teller ve yükselen zincir bağlantılar tuğla duvarlar ve beyaz badanalı pencere çerçeveleri ile çevrili, berrak yağmurda parlıyordu.

Herhangi bir sayıda kurumsal bina olabilirdi: bir hastane, gösterişsiz bir üniversite - sakinlerini güvende tutmak için tel ve sivri uçların gerekli olduğu bir yer
Onları içeri kilitlemek.

Ben bu şekilde düşünmeyi tercih ettim: bir okul. Bir okul. Annemin en sevdiği suçlu hastalarına ders verdiği ve üzerinde çalıştığı, psikopatların zihinlerine daldığı
Böylesine iç karartıcı bir yerden çıkıp eve, rahat ve aşinalık dolu sıcak bir daireye gitmek.

Ama burası bir okul değildi ve bu bir fantezi de değildi.

Annemin bir suçluyu neyin harekete geçirdiğini derinlemesine araştırmaya olan sevgisini hiç anlamamıştım ve şimdi... o da bir suçlu.

Selix arabanın kapısını arkamdan çarpıp Elder kolunu uzatınca irkildim. Hapishanenin adını ya da hangi banliyöye gittiğimizi bile bilmiyordum.

Elder'ın bana söylediği tek şey bunun önemli olduğu ve ona güvenmem gerektiğiydi.

Sıkışık İngiliz otoyollarından ve ardından şirin köy yollarından geçen yolculuğun çoğunda

Böyle bir talebin ikiyüzlülüğü.

Sahil güvenliğin geldiği gece ona güvenimi verdiğimde bana sırtını dönmüş ve benimle yatmayı reddetmişti. Sanki ona güvenmem iğrenç bir şeymiş gibi davrandı.

Yine de burada, yüzüme fırlattığı hediyenin aynısını istiyordu.

"Pim?" Nazik sesi düşüncelerimi böldü.

Gözlerimi kırpıştırarak onu odak noktasına getirdim, kolu boştu ve elimi istiyordu, bakışları bana güvenmem için yalvarıyordu.

Buz gibi bir fırtına hapishanenin sert köşelerini kırbaçlarken ürperdim. Annem oradaydı. Benim için yaptığı bir şey yüzünden oradaydı. Onu görmeye çok yaklaşmıştım ama içimi saran suçluluk duygusu bana geri adım attırdı. "Beni neden buraya getirdin?"

Bana kimi görmeye geldiğimizi ya da bunu nasıl ayarladığını söylemesine gerek yoktu. Burayı gördüğüm anda anlamıştım. Katil annemi barındıran bu yer.

Nasıl olduğunu bilmeme gerek yoktu. Nedenini bilmem gerekiyordu. Neden mi?

Özellikle de Kimse Yok mu'ya yazdığım notları okuduğunda. Başıma gelenler için onu ne kadar suçladığımı gördü. O da
ona karşı taşıdığım yersiz nefrete şahit olacaktı.
onun adını her yazdığımda kalemimin daha sert karalaması gibi.

Onu ziyaret etme hayalini kurmuştum ama gerçekte hazır değildim.

Hazır olabileceğimden şüpheliydim.

"Çünkü seni görmek istedi," diye mırıldandı Elder. "Ve daha da önemlisi, senin onu görmen gerekiyor."

"Beni mi sordu?" Başımı salladım, saçlarım beni onun hayatımı kurcalamasından koruyormuş gibi yanaklarıma dolandı. "Ne zaman? Nasıl?"

Kolunu rahatsız bir şekilde indirerek yüzünü buruşturdu. "Onu aradım. Ona kim olduğumu ve senin güvende olduğunu söyleyen bir mesaj bıraktım. Beni geri arayacağını düşünmemiştim."

"Ama o yaptı?"

"Yaptı."

"Ve?" Tersledim. "Ona ne söyledin?"

Tanrım... Ona her şeyi anlattığını düşünsene? Beni Alrik'in evinde intihara günler kala nasıl bulduğunu. Dilimin nasıl yarı koptuğunu. Panik ataklarımın beni nasıl zayıf düşürdüğünü.

O hapishanedeydi. Zaten korkunç bir yerde yaşarken böyle korkunç düşüncelere ihtiyacı yoktu.

Elder bana doğru yavaşça adım attı, pişmanlığı yüzünü boyamıştı.

yakışıklı bir yüz. "Sana söylemediğim için özür dilerim. Bunun nasıl bir his olduğunu şimdi anlıyorum." Sert bir öksürükle başını salladı. "Eğer biri benim adıma annemle konuşsaydı...

Öfkelendim." Bakışlarındaki öfke kendisine yönelmişti. "Gerçekten üzgünüm, Pimlico, ama sana söz veriyorum, bir kez bile

Ona nasıl tanıştığımızı, nereden geldiğini ya da birbirimizi bulduğumuzdan beri neler yaptığımızı anlat."

Elini uzatıp benimkine dokundu ve zorlukla ikna etti. "Senin hayatta olduğundan başka bir şey bilmiyor. Gerisini ona anlatmak sana kalmış... eğer hazırsan ve hazır olduğunda."

Parmaklarımı onunkilerden geri çektim. "Ama benim onu düşündüm... o şeyler yapılırken duyduğum nefreti-"

Elder öne atılarak elimi çaldı ve sertçe sıktı. "Dur. Bilmiyordun. Yalnızdın. O piçin kaprislerine terk edilmiştin. Sevildiğini ve arandığını bilmiyordun. Tıpkı sen gidene kadar onun seni ne kadar sevdiğini bilmediği gibi. Bunu göstermedi ve bu da seni şüpheye düşürdü." Yanağımı avuçladı,

Anlamam için yalvarıyordu. Yüzü sert ve rüzgârdan ısırılmıştı ama yine de çok güzeldi. "Sen hiçbir şey yapmadın yanlış."

Boğazımdaki yumağı yuttum. "Ben yaptım. Her şey için onu suçladım."

Yapmamam gerekse bile hala yapıyorum.

"Suçlamak iyidir. Suçlayacak birine ihtiyacın vardı."

"Ben de onu suçladım."

"O bunu hak etti. Sonsuza kadar mutfak zemininde çürümeyi hak ediyor."

"Ama benim için yaptıklarını bile bile ona nasıl bakabilirim, üstelik bunu ayarlayanın o olabileceğine dair şüphelerim varken? Benim sadece bir kadın olduğuma dair fikirler uydurdum.
çocuğunun, üzerinde çalıştığı canavarlara nasıl tepki vereceğini görmek için yaptığı bir deney mi?"

Elder beni kendine çekti, sıcak moleskin ceketinin içine soktu. "Siktir, Pim."

Titredim, en karanlık itiraflarımı -hatta Kimse'ye notlarımda yazmaya cesaret edemediklerimi- döktüm. "Beni diğer anneler gibi kucaklamadığı için ondan nefret ediyordum. Beni diğer anneler gibi kucaklamadığı için bebeklerle oynayan küçük bir kız olmak istememin yanlış olduğunu hissettiriyordu. Kendime bir çocuk gibi davranıldığım için şanslı olduğumu söyledim.
eşit ve karanlıktan korkacak kadar küçükken bile bir yetişkin. Beni sallayarak uyutmak yerine, çocukların kendilerine zarar veremeyecek şeylere neden takıldıklarının psikolojisi hakkında okumam için bana ders kitapları verirdi. Bu
Mantıksız şeylere karşı duyulan fobiler, eğer kişi büyür ve gerçekten korktuğu şeyle yüzleşirse aşılabilir."

Elder'ın ceketi, teninde taşıdığı tütsü aroması gibi sıcak ve baş döndürücüydü. Zengin kokusu burnumun direğini sızlatıyor, hak etmediğim halde beni yatıştırmak için elinden geleni yapıyordu.
yatıştırılmalı.

Sesim kısıldı. "Tek istediğim beni sevdiğine dair küçük bir işaretti ve o çocuksu güvensizliklerin çoğu ortadan kalkacaktı."

"Hepimiz kendi yöntemlerimizle severiz, Pim." Sesi derin ve zengindi, tamamen yumuşatıcıydı ama aynı zamanda sinirlerimi yatıştırmak için her şeyi yapıyor. "Böyle şeyler düşündüğün için kendini affetmelisin, tıpkı senin de affetmen gerektiği gibi.
Sana böyle hissettirdiği için onu affet."

Beni kucağından iterek parmak eklemleriyle çenemi dürttü. "Ben de seninle geleceğim. Eğer beni istiyorsan."

Gözlerim çömelmiş, tel örgüler içinde
arkasındaki bina. Oraya nasıl girebilirdim ki?
İkimizin de başına bu kadar şey geldikten sonra onunla nasıl konuşabilirdim ki?

"Pim..."

Kendimi ona bakmaya zorlayarak söylemek istediği şeyi bekledim.

Gözleri gerildi, ağzının etrafındaki stres çizgileri derinleşti. "Beni geri aradığında ve ona senden bahsettiğimde..." Rüzgârda savrulan saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırdı ve kendi annesinin şefkatinden mahrum kalmanın verdiği sevgiyle gülümsedi. "Kırıldı. Hiç kimsenin sesinin bu kadar çabuk temkinli ve perişan bir hale dönüştüğünü duymamıştım. Tek yaptığı
iyi olup olmadığını bilmek istedi. O sormadı.
Başka bir şey. Sadece iyi misin diye. Sonra seni ona götürmem için bana yalvardı. Reddedemedim."

Bunun kolay olacağına inanmayı çok istedim. O beni affedecekti, ben de onu affedecektim ve bir şekilde
ama gözümde canlandırabildiğim tek şey onun kucaklaşmadan yoksunluğu ve
Soğukluk ve bir kez daha kırıldığım korkusuyla dolup taştım. Tek istediğim onu sevmek ve onun tarafından sevilmekken, ondan sadece nefret edebiliyordum.

Ben korkunç, korkunç bir insanım.

Şimdi bile, ne yaptığını bilsem bile, çocukluğumun acısını unutamıyordum.

Beynime kötü bir şey girdi. Tamamen karakter dışı
bir şey ama tükürmek zorunda kaldım.
Beni çürütüyor. "Sen reddedemezdin. Ama ben reddedebilirim. İstemiyorsam oraya gitmek zorunda değilim. İstemediğim hiçbir şeyi tekrar yapmak zorunda değilim."

"Bu doğru. Yeterince kötü şeyler yaptın.
şeyler." Övgüsü azarlamaya dönüştü. "Ama o kişi sen olabilir misin? Bildiğin onca şeyden sonra? Şimdi sen
Seni nasıl aradığı ve öldürdüğü hakkındaki gerçeği biliyor musun?" Başını gururla ve hüzünle salladı. "Hâlâ o kadar çok şeyim var ki

Senin hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum Pimlico, ama bunu yapamayacağını zaten biliyorum. Sen çok safsın."

Ona sert bir bakış attım.

Bir an beni melek gibi gösterirken, bir an sonra nankör bir velet gibi konuşuyordu - annemin geçmişte bana birçok kez söylediği bir şeydi bu. Eğer bir şey varsa, bu hatırlatma daha uzun boylu durmama, kendi sorumluluğumu üstlenirken onunkini de anlamama yardımcı oldu.

Eğer onu ziyaret etmezsem, bana nankör bir velet diyerek onu haklı çıkarmış olacaktım. Onu görmezsem, bu kadar zayıf ve kalpsiz olduğum için kendimden sonsuza dek nefret edecektim.

Hiçbir zaman anne-kız olmamış olsak da ona sonsuza dek minnettardım. Onun sevgisi
karmaşık bir yer ve onu cehenneme indirdi.

İçimi karıştırsa da Elder haklıydı. Reddedemezdim
çünkü ben o kişi değildim.
Bencil
değildim. Zalim
değildim.
Ben bundan daha iyiyim.
Annem benim annemdi.
Ben onun kızıydım.
İyi ya da kötü. Ben bir
Blythe'dım.

Yirmi Beşinci Bölüm

Elder

BİRİSİ bana en büyük hayalimin ne olduğunu sorsaydı, yeniden bir araya gelmek derdim.

Bağışlanma.

Beni Hiç Kimse'den yeniden biri haline getiren ve aileme yeniden kabul edilmemi sağlayan bir tören.

Bunun benim için asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum ama böyle bir buluşmaya tanıklık edecek kadar şanslı olmak ve bunun benim
acı tatlıydı. Ama yine de, kendimden daha çok sevdiğim biri için olduğu için bir şekilde daha da iyiydi.

Bunu benden daha çok hak eden biriydi.

Ve o beni istediği sürece yanında duracağım biri.

Son yirmi dakika boyunca Pim'in yanından ayrılmadım, ziyaretçi formlarının doldurulmasına yardım ettim, gardiyanlara cevap verdim.
dilsizleştiğinde ve böyle kasvetli bir yerin girişinden karnına doğru yönlendirilirken sırtının küçük kısmına dokunduğumuzda.

Dışarıda söylediklerimde ciddiydim. Onun arkasından iş çevirip Sonja Blythe ile konuştuğum için sonsuza dek üzgündüm.

O zamanlar cesur ve romantik bir şey yaptığımı düşünüyordum. Onun geleceğine müdahale ederek, her şeyden çok istediğim ama sınırları aştığım bir birleşmeyi harekete geçirdim.

Pim'in ne istediğini sormamıştım.

İlişkilerine burnumu sokma jestime onu da dahil etmeyi düşünmemiştim.

Belki de o köprünün altından yeniden inşa etmek için çok fazla su ve zaman geçmişti.

Sormak için durmamıştım.

Tıpkı denizdeyken başka telefon görüşmeleri yaptığımda durup onu düşünmediğim gibi. Bir şekilde ya da
Her konuşmam onu farklı şekillerde etkileyecekti.

İlki annesine olmuştu.

İkincisi Jethro Hawk'a. Bu geceki maskeli baloda ev sahibimiz. Elmas ticareti yaptığı bilinen bir gerçekti.
-bazen ucuza satın alınan zarif değerli taşlar
Bazıları ise o kadar nadirdi ki paha biçilemezdi.

Pim'e origami hayvanlardan daha iyi bir şey vermek istedim. Ona sevgimin derinliğini göstermek istiyordum. Hawk'a çizdiğim tasarımı e-posta ile gönderdim ve
Tanrı'dan bunu yaratacak zamanı olmasını diledim.

Üçüncüsü Raymond amcama. Her zamanki gibi.
telefon görüşmelerini telesekreterinden filtreledi, bu yüzden kısa bir mesaj bırakmak zorunda kaldım, onu ve benim etraflarını saran güvenlik görevlilerinin onları korumak için olduğunu söyledi. tarafından öldürülen kuzenlerinin
Geçen hafta Chinmoku sadece bir başlangıçtı ve annemin bana olan nefretini dinleyerek aptallık etmemeliydim. O
Güvenliği artırmış olmama rağmen tetikte kalması gerekiyordu. Okula giden küçük üyeler için saat başı bakım hizmeti eklememe rağmen çocukları koruması gerekiyordu.

Herkes için elimden geleni yaptım ama yine de yeterli olmadı.

Şimdi bile, özel bir odada Pim'in yanında oturmuş annesini beklerken, keşke daha fazlasını yapabilseydim diyorum.

Bu alanın özel kullanımı ancak müdürle saatlerce telefonda tartıştıktan ve eğitim programına yüklü bir bağışta bulunduktan sonra verilmişti.
Pim ve annesinin yıllar sonra ilk kez kapalı kapılar ardında karşılaşacaklarından, parmaklıkların onları engellemeyeceğinden ya da diğer mahkûmların duymayacağından emin olun.

Bir kez daha, boynumdaki dikenleri ovuşturdum.
gerginlik ve farkındalık bedenimde dolaşıyordu. Ben teklif etmiştim

Dışarıda dur. Pim'i yalnız bırakmak istemiştim. Ama kasvetli, iç karartıcı hapishanede dolaşırken
Kilitli kapılardan geçip refakatçimiz tarafından tesisin bölümlerine alınırken, Pim sert ve heybetli bir şekilde dururken bile elimi tutmuştu.

Kendi gücü vardı ama benim gücümden bir parça ödünç almaktan da gurur duymuyordu.

Bu beni daha da çok yıktı. Kendisine yapılan onca korkunç şeyden sonra bunu yapabilecek güce sahip olduğunu bilmek. Ona karşı hissettiklerim bir zorunluluk değildi.
ve onu zayıf bulduğum için koruma arzusu.

Kahretsin, hayır.

İyileşme sürecini bir merdiven olarak kullandığı için duygularım kabardı.

Her seferinde bir basamak.

Her biri geçmişinden ve zorluklarından daha yükseğe tırmanıyor, tırmandığı her yükseklikte yavaş yavaş daha cesur ve daha güzel oluyordu.

Bunu bensiz başaracağından zerre kadar şüphem yoktu. Alrik'i öldürmenin bir yolunu bulurdu. Eve dönmenin bir yolunu bulurdu. Ve o
yaşamaya devam etmenin bir yolunu bulurdu.

O benim yüzümden hayatta
değildi. Ben onun sayesinde
yaşıyordum.

Eğer aramızda bir borç varsa, bu benim ona olan borcumdu. Tam tersi değil.

Bu masada beş dakika boyunca ölüm sessizliğinde oturduktan sonra kapı açıldı ve içeri sert bir muhafız girdi, ardından da Pimlico'nun daha yaşlı, daha üzgün, daha acımasız bir versiyonu.

Pim dondu kaldı.

Gözlerim kısıldı, kendimden çok sevdiğim kadının annesini içime çektim.

Sonja Blythe internette incelediğim fotoğraflardaki gibi
değildi.
Artık makyaj malzemelerine ve kuaförlere erişimi yoktu. Ne takım elbise giyiyor ne de havalı ve kibar davranıyordu.

Artık
Mükemmelleştirdiği neredeyse züppe bakışı - kendini beğenmişlik

başkalarının ne düşündüğünü ve onun yanında hiçbir sırrın güvende olmadığını bilmek - sert bir cesaretin altına gömülmüştü
Onu kışkırtmak.

Bunu asla kabul etmezdim, ama Pim ona çok benziyordu - görünüş olarak değil ama
ve kazandı.

Sonja Blythe artık takım elbise giymiyor ya da makyaj yapmıyor olsa da, ben bu versiyonu tercih ettim - daha zayıf, daha sert
Çünkü dürüsttü. Kolları, kendini meşgul tuttuğu her türlü eğlenceden yırtılmıştı. Vücudu
Gri tulumun altında zayıf ama hastalıklı değil.

Eğer bir kavgaya girseydi, paramı onun kazanacağına yatırırdım.

Aşık olduğum kızıma çok benzeyen ela yeşili gözleri, telefon konuşmamızı hatırlayarak bana kilitlendi ve hemen beni Pim'den ayırdı.

Pim bir milim bile kıpırdamadı, parmakları masanın üzerinde bembeyaz oldu.

Memur, kelepçeleri çıkarırken mahkûmunun omzuna hafifçe vurarak bağlantıyı bir saniyeliğine kesti. Sonja Blythe çözüldüğünde şöyle dedi,
"On beş dakika. Söylediğiniz ve yaptığınız her şey ileride kullanılmak üzere kaydedilecektir."

Hapishane politikasının bir parçası da ziyaretçinin güvenliği için bir memurun odada kalmasıydı. Kendimi kaybettikten sonra
ve ziyaretçinin, babasının kızı olacağını belirtti.
için öldürülen bir mahkum ve başka bir ev içi mahkum programına ekstra bir ikramiye ödedim, tamamen mahremiyeti güvence altına almayı başardım
-Gizlice dinleyen video ve ses kayıt cihazı hariç.

Memur önce bana sonra Pim'e baktı ve sonunda isteksizce başını sallayarak odadan çıktı. Kapanan kapının çınlaması etrafımızda yankılandı.

Sonja Blythe bize doğru ilerleyip masanın karşı tarafına otururken birkaç sonsuz saniye geçti.

Patlayıcı sarılmalar yoktu.

Sulu gözyaşları yoktu.

Bu iki kadının fiziksel yakınlık kurduklarına dair hiçbir işaret yok.

Geçmişe dair tek işaret Pim'in bakışlarındaki parlaklık ve ellerindeki titremeydi.

Sonja Blythe dalgın bir şekilde bileklerini kelepçelerin olduğu yere sürttü, gözlerini kızından hiç ayırmadı.

Pim yanımda titriyordu ama bu korkudan ya da üzüntüden değildi. Ne olduğunu anlayamadım. Öfke belki? Bağışlanma mı?

Burada ne yaptığım ya da odadaki ani dayanılmaz gerginliği nasıl yok edeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Annesi de -tıpkı benim gibi- nasıl başlaması gerektiğini bilmiyormuş gibi yarı gülümsedi.

Sonunda, "Tasmin, Min, Minnie Mouse" diye fısıldadı. Gözlerinden yaşlar süzüldü ama boğazını temizleyince geri çekildi. "Seni ne kadar özledim."

Pim'in nefesi kesildi ve sanki yarım yamalak cevap verme yeteneğinin kontrolünü kaybetmiş gibi çılgınca başını salladı. Aynı hızla kendini durdurdu ve tıpkı annesi gibi boğazını temizledi. "Ne yaptığınızı duydum." Sesi bir döneme dönmeye çabalıyormuş gibi yapmacık ve kişiliksiz
Annesinden bu kadar uzun süre nefret ettikten sonra çocukluk dönemi. "Sana büyük bir özür borçluyum."

İki kadın da bana bakmadı.

Olması gerektiği gibi.

Pim için buradaydım ama katkı anlamında görünmez kalmak istedim.

Kollarımı kavuşturarak sandalyede arkama yaslandım ve kendimi konuşmadan daha da uzaklaştırdım. Bu lanet olası nasıl gideceğine dair bir ipucu yoktu. Pim'in bana ihtiyacı olursa orada olurdum ama o istemeden devreye girerek onun onurunu zedelemezdim.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Annesi üst dudağını küçümseyerek büktü. "Ben yaptım. Hepsi benim."

Pim kaskatı kesildi, dudaklarından zehirli sorular döküldü. "Yani... kaçırılmamla bir ilgin mi var?"

Sonja Blythe'ın gözleri dehşet içinde açıldı. "Hayır! Ne? Hayır, hiç de değil. Sadece senin için bir anne olmadığımı kastetmiştim." Sesi
alçaltılmış. "Min, ne kadar sık geri dönüp her şeyi baştan yapmak istediğimi bilemezsin. Daha iyi bir anne olmayı. Ben Senin gittiğini düşündüm... Senin önüne koyduğum herkesi öldürmek istedim. Aldığım her randevu
seni okula götürmeliydim. Seni dans antrenmanına götürmem gerekirken her seansı ben ayarladım."

Omuzları çökerken, yüzü itirafla çökmüştü. "Sadece annen olmam gerekirken öğretmen, koç ve müdire oldum. Seni görevlere sürükledim ve seni gözlerim ve kulaklarım gibi davranmaya ve gördüklerini bana anlatmaya zorladım. Sen orada olmak istemedin.
uzun saatler komuta ettim. Bunu biliyordum. Seni geç saatlere kadar dışarıda tutmanın ertesi gün okuldaki konsantrasyonunu bozduğunu biliyordum. Sana insanların görmek istediği şeyleri nasıl göreceğini öğrettiğimi biliyordum.
saklamak sizi okulda dışlanmanıza neden olabilirdi, ama yine de yaptım."

Pim'in duruşu biraz yumuşadı, hâlâ kabullenemiyordu. "Yani hatalarını telafi etmek için mi öldürdün? Vicdanını rahatlatmak için mi yaptın?"

Annesinin gözleri tekrar camlaştı. "Biliyor musun... Ben de kendime aynı soruyu sordum. Kendimi gerçekten inceledim. I
hissettiğim kadar kalpsiz olup olmadığımı görmek için aradım ve aradım. Ama rahatlıkla söyleyebilirim ki, benim ve senin hayatın üzerine, o piç seni çaldığı için öldürdüm. Öldürdüm çünkü başka kimsenin
Senin hakkın ama benim değil. Öldürdüm çünkü babandan bana kalan tek şey sendin ve ben her şeyi berbat ettim. Öldürdüm çünkü bebeğimi benim onu incittiğim kadar incitti ve her şeyini çaldı.
düzeltmem için bir şans."

Sessizlik yağmur gibi yağdı, yaralar sarılırken ve gerçekler kabul edilirken masanın üstünde cızırdadı.

"Sen çuvallamadın," diye mırıldandı Pim sonunda. "Biz

sadece farklı insanlardık."

"Diğer kızlar annelerinden farklılar ve satılmadılar ya da zarar görmediler." Sonja gözlerini kırpıştırdı,

gözyaşlarını ince yanaklarına sürerek. "Diğer anneler farklı ama en azından onlar çocuklarının iyiliğini ön planda tutuyorlar."

Pim hüzünle gülümsedi. "Yine de yaptın. Benim için avlanmayı hiç bırakmadın. Benim için öldürdün."

"Senin için tüm dünyayı yakıp kül edebilirdim." Hırladı, sesi her yönüyle vahşi bir mahkûmunkine benziyordu.

Pim'in annesindeki şefkatli ebeveyni görmekte neden zorlandığını anlayabiliyordum. Kızının kayboluşunun intikamını almaktan söz ediyordu, ama bir anneden doğan dürüstlükle
bencilce bir kendini beğenmişlik içindeydi. Kızı için öldürdü -bu fedakarlığı inkar etmek mümkün değil- ama bunu kendi tatmini için de yaptı.

Bunu, kimsenin kendisine ait olanı alamayacağını ve sonuçlarına katlanamayacağını haykırmak için yaptı.

Acımasızdı.

Ateşli olduğu kadar soğukkanlıydı da.

Ama Pimlico'yu trajedi ve pişmanlıktan doğan her şeyiyle sevdiği de inkâr edilemezdi ve şimdi bu sevgi onun diğer yanlarından daha parlaktı.

Kendini affettirmişti. Ve şimdi bunun yeterli olup olmadığını anlamak ve yargılamak Pim'e kalmıştı.

Pim biraz arkasına yaslandı, annesini inceliyordu. Düşüncelerimizin senkronize olduğuna dair garip bir his vardı içimde; o da benimle aynı sonuca varmış ve böyle şeyler üzerine kafa yormuştu.

Yavaşça öne doğru eğildi ve ellerini masanın üzerine koyarak annesinin parmaklarını birleştirmesini bekledi. O an Pim içini döktü: "Sana gerçeği söyleyeceğim çünkü bunu hak ediyorsun. Dürüst olacağım çünkü benden hep bunu talep ettin. Ve kayıtsız olacağım çünkü sen de hep böyle derdin.
Gerçeği gerçekten görebilmek için psikolog olmak gerekir."

Kalbimin atışı durdu, gözlerim ona kaydı.

Bunu öğrenmeye hazır mıydım? Ya Pim
Katkıda bulunmayabileceğimi ama yine de kulaklarım olduğunu, bilmemi istemeyebileceği şeyleri duyduğumu unutmuş muydum?

Ama ben daha ayağa kalkıp özür dilemeye fırsat bulamadan, nefesini içine çekti, kendini güçlendirmek için tavana baktı ve
gözle görülür bir şekilde ürperdi. Tekrar konuştuğunda sesi soğuk ama tutkulu, öğüt verici ama kırılgandı. "O beni öldürdü
Senden sadece birkaç metre uzakta, anne. Beni dansa davet etti, ben de onunla gittim. Neden biliyor musun? Çünkü bana başkalarını dış görünüşlerine göre yargılamamamı söyleyen sendin. Bu
İlk izlenimler genellikle yanlıştı ve içgüdülerim kaçmam için bağırsa da ona kendimden bir parça verdim. Beni dışarı çıkardı. Minnie Mouse saatimi çaldı. Ellerini boğazıma doladı."

Bacaklarım öfkeyle
büküldü. Onun
bağırsaklarını deşmek
istedim.

Pim renksiz anlatımına devam etti. "Yaptığı şeyi neden yaptığını bilmiyorum ve tahmin de etmeyeceğim. Sadece para için miydi? Katillerin ve tecavüzcülerin zihinlerini açma ihtiyacından dolayı mıydı? Bunu yapmayı sevdiğim için miydi?
okula giderken aylak aylak dolaştım ve yapmamam gereken birinin dikkatini mi çektim? Bunu asla bilemeyeceğiz ve kimse suçlu değil.

"Beni dirilttiğinde - dudakları dudaklarımda, kokuşmuş nefesi ciğerlerimde beni ölümden döndürdüğünde ve bana kaderimi söylediğinde - senden nefret ettim. Babamın saatini sallandırdığında ve bana onu güvende tutacağını söylediğinde, sana lanet ettim. Satılmayı beklerken bir otele hapsedildiğimde, senin için çığlık attım. Ve bir mal gibi açık artırmaya çıkarıldığımda
ve o piç Alrik beni evine uçurdu.
ve bekaretimi çaldığında senin için ağladım. Kendim için ağladım. Çalınan her şey için ağladım çünkü o noktadan sonra ne olursa olsun asla eskisi gibi olamayacağımızı biliyordum.
aynı."

Gözyaşları Pim'in yüzünden aşağı döküldü ama ağlamadı. Sanki ruhu o anda her şeyden arınmış ama bu onu dışa vurmamış gibiydi. Daha önce hiç görmediğim kadar güçlü ve dayanamayacağım kadar kırılmıştı.

Onun bu kadar farklı şey arasında kaldığını görmek kalbimi yerinden oynattı.

Her anıyı öldürmek ve her acıyı silmek istedim.

Sandalyemde kalmak ve onu kollarıma alıp öpmemek, onunla sevişmemek, düşüncelerini başka bir yere taşımak için ne gerekiyorsa yapmamak için mücadele ettim.

Burası dışında herhangi bir yer.

Annesini görmesini ayarladığımda aklımda olan bu değildi.

Onu derinlemesine kesmesini ve içinde hâlâ boğucu olan karanlığı oymasını istememiştim.

Siktir!

Pim uzun bir süre başını eğdi, nefes alış verişi sert ve işkence gibiydi; sonra annesine döndü,

"Çok uzun iki yıl boyunca, itiraf etmeliyim ki, acılarımın ve kırgınlıklarımın çoğunu sana yansıttım. Mektuplar yazdım. Bir sürü mektup. Düşüncelerimden ve korkularımdan arındım - tıpkı senin gibi

Duygularımızın efendisi olmak hakkında birçok dersimizden birinde bana öğretti. Beni ne kadar incitirse incitsin, onunla asla tek kelime konuşmayacağıma dair bir seçim yaptım. Sessizlik içinde yaşadım, anne. Dayaklarının ve tecavüzlerinin her birine katlandım. Beni kırmasına, vahşileştirmesine izin verdim.

Onunla konuşmam için bana bağırıyordu. Ve bir kez bile dediğini yapmadım."

Çenesi yukarı kalkarken çenesi sıkıştı. "Nedenini biliyor musun?" Bana bir bakış fırlattı, sanki burada olduğumu yeni hatırlamış gibi irkildi.

Sesi biraz titredi ama sözlerini tekrarladı

annesine bir soru sordu. "Neden sessiz kaldığımı biliyor musun? Neden ona sesimi vermeyi reddettim? Neden o parçamı kilitledim ve onunla konuşmaktansa ölmeyi tercih ettim?

siktiğimin piçi?" Son kelimeleri düşündüğümden daha büyük bir şiddetle hırıldayarak söyledi.

Tüm bu zaman boyunca, Pim metanetli göründü, beni onun ölümüyle bir nebze de olsa rahatladığına inanıyordu.

Yine de bu iki kelimeyle ne kadar yanıldığımı anladım. Hâlâ atlatması gereken ne kadar çok şey vardı. Kederin aşamaları benim katkım olmadan onun üzerinden nasıl geçiyordu. Öfke bu aşamaydı. Umutsuzluk, inançsızlık, inkar.

Bundan sonra ne olacaktı ve bu kadar acı çekmeden ona nasıl yardım edebilirdim?

Annesi başını salladı, dişleri alt dudağına gömülürken kendi gözyaşları daha hızlı dökülüyordu. Zorlukla "Ah, Minnie Mouse..." demeyi başardı. Pim'in parmaklarını kavradı, parmak eklemlerini öpmek için onu kendine yaklaştırdı ve affedilmek için yalvardı. "Benden nefret etmene şaşmamalı."

Anlamadım.

Annesi benim anlamadığım neyi anlamıştı? Hangi aile bağı kafamdan uçup gitti?

Sadece Pim'in kendisini yetiştirme tarzıyla ilgili suçlamalarından bahsetmiyordu. Bundan daha kötü bir şeydi.

Pim annesinin ellerini sıkarak derin bir iç çekti, Ben anlamasam da o anladığı için rahatlamıştım. "Seni lanetlemiş olsam da senin kızın olarak kaldım. Konuşmak yerine ölümü seçtim çünkü senin sayende benden ne istediğini biliyordum."

Sonja feryat etti. "Biliyorum. Biliyorum. Çok, çok üzgünüm, Min. Lütfen... Çok özür dilerim."

"İstediği benim bedenim, benim acım, benim yakarışlarım değildi... değil mi anne?" Pim boğuldu, kendi üzüntüsü hıçkırıklara dönüştü.

Anneden anneye geçtiği gerçeği son engelleri de kaldırdı ve annesi Pim'in ellerinin üzerine yığılıp dizlerinin üzerine yere düştü. Pim bir kraliçe gibi oturmaya devam ederken sandalyesi geriye doğru devrildi. Yüzünde acı dolu bir gülümseme.

Annesinin ona cevap vermesini beklemedi, sorusunu bir bıçak gibi acımasızca yöneltti ve bana doğru sapladı. kalp yoluyla. "O benim aklımdı. Aklımı istedi. Onun tarafından tecavüze uğramanın nasıl bir his olduğunu

bilmek istiyordu. O
Yumruklarının nasıl morarttığını, zincirlerinin nasıl ısırdığını, yaptığı her küçük şeyin beni geçmişimden nasıl değiştirdiğini anlatmamı istedi.

onun geleceğine. Düşüncelerimi almak ve onları biriktirmek, yontmak, yavaş yavaş toz haline getirmek istiyordu. Anılarımı almak ve onları kendi mülkiyetiyle lekelemek istedi, böylece geriye hiçbir şeyim kalmayacaktı. Beni ben yapan her bir kırıntıyı istiyordu ve beni mahvetmek istiyordu.
onunkinden başka bir şey değil.

"Ve senin sayende anne, bunu anlamadığım zamanlarda bile anladım. Ona inat sessiz kaldım. Sessiz kaldım
Uzun zaman önce ölüp gittiğini düşündüğüm parçalarımı korudum. Ama şimdi anlıyorum ki bunu başka bir nedenle yapıyormuşum. Belki de tüm bunları gölgede bırakan bir sebep." Onun
Sesi boğuklaştı, dudaklarından sarktı. "Sana hâlâ itaat ediyordum... o zaman bile."

Annesi daha çok ağladı.

Pim'in boğazını bir hıçkırık daha tırmaladı. "Benimle gurur duyuyor musun? Doğru şeyi mi yaptım? Şu anda koltuğunda olsaydım, daha zayıf olana yaptığın gibi burnunu kırıştırır mıydın yoksa daha güçlü olana gururla bakar mıydın? Senin gözünde güçlü müyüm? İyi mi yaptım? Neyi?
Anne mi? Söyle ki sonunda hayranlığını kazanıp kazanmadığımı bileyim."

Kalbim kırıldı.

Pim'in taşıdığı şey bu muydu?

Onu içten içe kemiren şey bu muydu?

Annesinin onayına olan ihtiyacı mı? Daha çalınmadan çok önce onu çarpıtmış olan bir anne mi?

Herkesten daha fazla tacizden kurtulmuş olması ve kırık bir zihin için hastaneye yatırılmak yerine orada oturup ebeveyn hayranlığı talep etmek beni çözdü.

Annesinin onaylaması kimin umurundaydı ki?

Hiç bu kadar gurur duymamıştım. Bu kadar alçakgönüllü. Başka birinin istekleri yüzünden bu kadar sarsılmamıştım.

Hay sikeyim.

Yapamam...

Yapamam... Siktir,

siktir, siktir.

Zihnim gürültü, utanç, aşağılanma ve kendimden iğrenme ile patladı.

Annesi başını ellerinin arasına aldı ve yere damlayan derin, çirkin gözyaşlarıyla ağladı.

Ne kadar benzediğimi düşününce kendi gözlerim diken diken oldu.

Pim'e benziyordu. Aklından geçenleri öğrenmek için verdiğim emirler onu nasıl da taşlaştırmış olmalıydı. Konuşması ve bana her şeyi anlatması yönündeki taleplerim, Alrik'in aynı şeyi talep ettiği onca korkunç anıyı nasıl da bastırmış olmalıydı.

O tecavüzcünün yaptığının aynısını yapmıştım.

Onu kurtarmış ve başka bir irade savaşına teslim etmiştim.

Ona fiziksel olarak zarar vermemiş olabilirim ama ben de aynı derecede kötüydüm.

Aynı zalimlik.

Aynı şeytan gibi.

Tanrım!

Bir şeyi yumruklamak istedim.

Sandalyemi odanın diğer ucuna fırlatmak ve kendimi parçalamak istedim.

Dizlerimin üzerine çökmek ve Pim'in en mahrem düşünceleri üzerinde hakkım olduğunu düşündüğüm için kafama silah dayamak istedim.

Ben kim oluyordum da yatımda güvenli geçiş için onun sırlarını talep ediyordum?

Ben kim oluyordum da onu o iğrenç beyaz işkence odasından çıkarmam karşılığında en içten düşüncelerini bekliyordum?

Ben bir

hiçtim.

Ben hiç kimse

değildim.

Başkalarından sakladığı her şeyi, bir hırsız gibi mektuplarını okuyarak çoktan hak etmiştim.

Bir kere hırsız olan, her zaman hırsızdır.

Ve Pim insanlığımı çalmıştı.

Pim'in annesi hıçkırıklarının arasından, "Seninle daha

fazla gurur duyamazdım, Tasmin. Asla. Bir gün bile geçmedi

sana nasıl davrandığım için senden af dilemedim. Bir saat bile geçmedi ki geri sarıp seni azarlamak yerine sana sarılmayı dilemedim. Seni azarlamak yerine öpmeyi. Ve sana ne kadar değer verdiğimi göstermeyi."

Dizlerinin üzerinde kızının yanına doğru çabaladı, Pim'in ellerini tutarak. "Seni o kadar çok sevdim ki bu beni korkuttu. Ben -tüm kariyerini insanları mikroskop altındaki böcekler gibi manipüle ederek geçiren kadın-
Senden korktum. Aşkın zayıf olduğunu düşündüm. Benim için ne kadar önemli olduğunu göstermeme izin verirsem Bana kırık dökük gelen ve cevaplar için yalvaran insanlar gibi." Başını salladı, karışmış saçları uçuşuyordu. "Yanılmışım. Ve bunu çok geç anladım."

Yüzü anılarla karardı. "Yardım etmeye çalıştığım insanları avladığımı bilmeni istiyorum. İşkence ettim Seni bulmaya gelen insanlar, Minnie Mouse. Kewet'i bulduğum anda öldürmeyi çok istedim ama söylediğinden fazlasını biliyor olabilir diye kendimi tuttum. Dairesini didik didik ettim. Babamın sana verdiği Disney saatini buldum. Onu hâlâ saklıyorum, keşke sana geri verebilseydim, böyle bir şeyi takmayı bırakman için seni kaç kez azarladığımı bilsem bile.
Çocukça bir şey. Yaptığım pek çok şey vardı ama o katil kaçmaya çalıştığında ve seni ölü ya da daha kötü bir şekilde hayal ettiğimde
koptu."

Nefes alış verişi düzleşirken gözyaşları yavaşça durdu. "Ona yaptığım şey için asla özür dilemeyeceğim. Onun hayatını aldığım için. Her şeyi tekrar yapardım. Senin için yapardım. Senin için yapardım.
Burada çürüyeceğim anlamına gelse bile umurumda değil. Vicdan azabı çekmiyorum. Pişmanlık duymuyorum." Pim'in parmaklarını sıktı. "Senin hiç alınmaman ve yaşadığın hayatı hiç yaşamaman anlamına gelseydi bir orduyu bile öldürürdüm."

Pim'in parmaklarını ağzına götürdü. "Seninle çok gurur duyuyorum. Bunu senin için zorlaştırdığım için de kalbim kırıldı. Umarım bir gün beni affedebilirsin. Umarım bir gün baban da beni affeder. Eğer bir daha beni ziyarete

gelmezsen, bu kadarı yeter. Mutlu bir şekilde cezamı çekeceğim.

Küçük bir şekilde sana ne kadar değer verdiğimi gösterdim. Ne kadar üzgün olduğumu. Her şey için."

Pim burnunu çekti, kendi gözyaşları buharlaşarak tuzlu izler bıraktı, tenini bembeyaz ve uzuvlarını titrek bıraktı. "Seni affediyorum anne." Sesi acı verecek kadar yumuşaktı. "Ama her şeyden sonra... sen beni affediyor musun?"

Annesi ıslak bir hıçkırığı içine çekti. "Oh, Min, sormana gerek var mı?"

Pim yere yığıldı, sandalyesinde eğilerek annesinin kucağına düştü. İki kadın birbirlerine sarıldılar ve lanet olsun, burada daha fazla kalamazdım.

Bunların hiçbirine tanık olmamalıydım.

Pim'den talep ettiğim onca şeyden sonra buna layık değildim.

Asla layık olamam ya da yeterince nefes alamam. katlandığı canavarlarla aynı olduğu için özür dileyecek bir beden.

Bu kadar zalim olduğum için annesi beni de öldürmeli. Ne kadar duygusuz ve bencilce.

Onunla ilgili her şeyi istiyordum ama onun mutluluğu pahasına değil.

Artık değil.

Gözlerim Pim'in hâlâ annesinin kollarına sarılmış haline takıldı.

Artık bunu yapamam.

Bacaklarım kasıldı, beni sandalyemden dik bir şekilde fırlattı. Koşmam gerekiyordu.

Patlamadan önce.

Beynimdeki tik taklar takıntı haline gelmişti. Gerileme yaşıyordum.

Yakında kendimi kaybedecek ve acımı sevdiğim kadından çıkaracaktım.

Acı içinde ilerlerken bacaklarım nasıl çalıştığını unuttu. Kaçma talimatı. Yerdeki ikiliye doğru adım attığımda, gözlerim kapıya ve kaçışa kilitlenmişti, Pim'in parmakları bileğime dolandı ve kendimden daha fazla nefret etmemi sağladı.

"Elder?" Parlak gözleri ve güven dolu bakışları, omuzlarına dökülen saçları ve parlayan aşkıyla bunu yapamazdım.

Kolumu geri çekerken sesim çatallaştı. "Çok özür dilerim, Pimlico."

Annesi bu isimle sarsıldı. Bildiğim isim
onu çağırmaya devam etmemeliydim. Kölelik ve acıyla bağlantılı bir isimdi ama benim için o Tasmin değildi.

O Pim'di.

Fare'ydi.

Bir kez daha, geriye dönüp baktığımda göğsüme bir yumruk yedim. Ona ne zaman Fare desem irkilmesine şaşmamalı.

Bu lakabın onu neden bu kadar etkilediğini anlatmasını istediğimde sinirlenmesine ve acı çekmesine şaşmamalı.

Bir saat.

Öldürüldüğü gece çalınan, çocukluğundan kalma bir saat.

Lanet olsun, ne kadar kalpsiz bir aptalmışım.

Titreyen bir elle eğildim ve yanağını avuçladım. Acı çeken dudaklarımla alnından öptüm.

Acımı dokunuşlarımdan hissedebiliyordu. Kim olduğumu, ona karşı kim olduğumu ve ona her davranışımı nasıl geri almak istediğimi anlayabilirdi.

Ona hiç dokunmadığım için öz disiplin için nasıl yalvardığımı. Benimle konuşması ve bana istediği şeyleri vermesi için onu manipüle ettiğim gerçeğini nasıl geri alabilmeyi dilediğimi

Özel kalsın.

Denizaltıyla kucaklaşması.

Bulutları yıldızlardan ve yağmuru güneşten daha çok sevdiğini itiraf etmesi.

Tosttan nasıl da nefret ederdi-

Onlar kazanmadığım şeylerdi. Çaldığım şeyler.

Oradan çıkmak zorundaydım.

Derhal.

Karma mirasımla hiç konuşmadım. Babamı onurlandırmak için Japonca yerine İngilizceyi seçtim.

Anne. Ama o anda İngilizce ne kadar üzgün olduğumu anlatmakta yetersiz kalıyordu.

Bu yeterli değildi.

İngilizcede özür dilemenin sadece bir yolu vardı.

Japoncada yirmiden fazla vardı.

Göğsümdeki ağırlığın hafifleyeceği anlamına gelse hepsini kullanırdım.

Bir şekilde kurtuluş bulabilseydim sonsuza dek mırıldanırdım.

Ama şimdilik sadece bir tane önerebilirim.

Onu tekrar öptüm, saçlarına doğru nefes aldım, "Owabi shimasu."

Tercümesi: Lütfen bu özrü tüm kalbimle kabul edin.

"El..." Pim boynuma uzandı ama ben geri çekildim, her şeyden çok sevdiğim kadının önünde eğildim ve odadan çıktım.

Arkama bakmadım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Pimlico

ON BEŞ DAKİKANIN BİR İNSANI, BİR HAYATI, BİR İLİŞKİYİ TAMAMEN DEĞİŞTİRME GÜCÜNE SAHİP OLDUĞUNU KİM BİLİRDİ?

O odaya adım atarken, zor ve duygusal olacağını biliyordum, ancak bu kadar çok tarihi ve duygusal olayla karşılaşacağımı, her acıyı deşeceğimi ve yüzeceğimi bilmiyordum.

mevcut yaralar.

Bunu yapmıştım.

Kimse beni zorlamadı.

Ama bir ömür boyu sarılmak ve öpmek yerine omzuna dokunup başımı salladıktan sonra anneme dokunduğumda, içimde sakladığım her şey, bilmediğim her şey
İçimin derinliklerinde mayalandı, zehirli bir dürüstlükle fışkırdı.

Onu incitmek için yapmadım.

Böyle şeyleri kindar ya da zalim olmak için söylemedim.

Aslında, bu konu hakkında hiçbir şey söylemeyeceğime dair söz vermiştim.

o.

Sadece... duramadım.

Çocukluk arzularım bir anda ortaya çıktı, dürtüler ve dökmeyi hayal bile etmediğim şeyleri döktüm, Özellikle de benim için öldüren bir adamın önünde benim için öldüren bir anneye.

Ben yaşayabileyim diye isteyerek bir hayat çalan iki insan. Ruhlarında sonsuza dek sürecek bir leke olan iki insan. Onlara ödeyebileceğimden çok daha fazlasını borçluydum.

Onları gereksiz anılardan korumalı ve her zaman minnettar olmalıyım.

Fedakârlıkları varlığımı daha iyi hale getirmeden önce

nelere katlandığımı duymayı hak etmiyorlardı.

Bu benim katlanmam gereken bir yüktü - çok fazla yükleri vardı ve hepsi benim yüzümdendi.

Hepsini biliyordum.

Beni durdurmadığı için kendimden nefret ettim.

Ve böyle bir kötülüğü ortaya çıkarmak, karanlığını en çok sevdiğim insanlara yaymak, hiçbir şeyi kolaylaştırmamıştı.

Beni iyileştirmedi. Beni iyileştirmedi. Arınmak
Kendimi bu şekilde ifade etmem, içimde hala yakalayamadığım bir yılan gibi kıvrılan pisliği serbest bırakmadı.

Bu beni sadece üzdü, kızdırdı ve yordu.

Çok, çok yordu.

Ve Elder saçlarıma Japonca mırıldandığında
Sanki kılıcını ayaklarıma seren bir şövalyeymiş gibi eğildi, kalbim dehşet içinde onun kılıcının üzerine düştü.

Ne dediğini anlamadım ama yüzündeki ıstıraptan anladığım kadarıyla iyi değildi.

Onu yakalamaya çalıştım... Açıklamasını istedim...
Kirli çamaşırlar havalandırıldığı, yıkandığı ve umarım katlanacak kadar temizlendiği için onu annemle tanıştırmak
Ama o beni öptü ve sanki bir an daha kalırsa ölecekmiş gibi odadan kaçtı.

Eğer kalbim ayaklarımın dibine serdiği varsayımsal kılıca saplandıysa, o zaman kapı onun üzerine kapanıp bizi ayırırken sefalet içinde kendini tüketti.

Korku içime ekşi şarap gibi akarken içim burkuldu.

Ne yaptım ben?

Onun da beni dinlediğini nasıl unutmuştum? Ondan saklamaya çalıştığım her şeyin gerçekliğe kusulduğunu ve odadaki herkesi lekelediğini.

Peşinden gitmek istedim.

Onu teselli etmek istedim.

Güzel siyah gözlerindeki o çarmıha gerilişi silmek istedim.

Hiç düşünmeden kendimi annemin kucağından kurtardım ve dengesiz bir şekilde ayağa kalktım.

Kapıya doğru tökezleyerek bir adım attım, aklım az önce kırdığım şeyi düzeltmekle meşguldü, ama sonra
anneme baktım. Beni nasıl da içine çekmişti. Doğduğumdan beri yüzünde görmeyi arzuladığım üç şey olan sevgi, hayranlık ve huşu ile hapishane zemininde diz çökmüştü ve Elder ile neyi mahvetmiş olursam olayım, bunu mahvedemezdim.

Şimdi olmaz.

O kadar yeniyken değil.

Anneme kirli muşamba yerine sandalyelerde bana katılması için başımla işaret ederek yavaşça tekrar oturdum.

Yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve ellerini masanın ortasına koyarak oturdu, parmaklarını benimkilere doğru salladı.

Bir kez daha kapıya baktım. Elder.

O iyi mi?

Ne oldu?

Sadakatim bölünmüştü. Kararsızlık beni hareketsiz bırakıyordu. "Onun peşinden gidebilirsin." Annemin sesi içimi burktu.
başını kaldır.

"Anlıyorum." Onun
onayını almıştım.

Ağırlığım popomdan ayak parmaklarıma doğru kaymıştı. Beni sandalyemden fırlattı, ama bir kez daha yüzüne baktım - pişmanlık, üzüntü ve garip, dağınık gurur- ve yerime yerleştim.

Elder'ın acı çektiğini kabul etmek zorundaydım ama annem de acı çekiyordu.

Ben de öyle.

İkiye bölünüp ikisini de yatıştıramazdım. Şimdilik burada kalmalı ve tüm dikkatimi ona vermeliydim. Bunu yapmalıydım ki en azından onun acısının bir kısmını iyileştirerek kendi acımın bir kısmını sarabileyim.

Sonra, böyle bir enkaz olmadığımda, Elder'ı bulabilir ve aynısını yapabilirdim.

Kendimi iyileştirmeden önce başkalarını iyileştirmem

gerektiğini bilmek, başka bir yorucu vergi ekledi.

Çok yoruldum.

Bitkin, zihni boş, kalbi yaralı. Ama bu

benim hatamdı.

Kimse o korkunç anılara yolculuk yapmak

istemiyordu. Bunu düzeltecek kişi ben olmalıydım.

Annemin ellerini tutarak derin bir iç çektim. "Özür dilerim. Sana böyle şeyler söyleyerek seni incitmek istememiştim."

Yumuşak bir sıkışın ardından annece bir alay geldi. "Min, sen

Şu anda kalbimi söküp atabilirsin ve seni sevmeyi başaramadığımı fark ettiğimde canımı daha fazla yakamazsın."

Sessizliğin içimizdeki boşlukları doldurmasına izin vererek karışık bir gülümsemeyi paylaştık.

Sonunda sırıttı, bir şekilde bu kadar berbat konuları değiştirip çok daha kolay bir konu seçti. "İyi birine benziyor. Tuhaf... ama onurlu."

Kapıya bakarken kemiklerim sızladı. "O beni kurtardı."

"Sana iyi davranıyor mu?"

Konuşma gözyaşlarıyla yoğunlaştı, ben de başımı

salladım.

"Bu durumda, aileye sonsuz hoş geldiniz diyor ve teşekkür ediyorum."

Tekrar başımı salladım, daha fazla sıvıyı bastırmak için dudağımı ısırdım. Söylenecek çok şey, konuşulacak çok daha iyi şeyler vardı. Fas, Monte Carlo, Phantom ve yunuslarla yüzmek gibi şeyler. O kadar çok büyülü an vardı ki

Haftalar önce tozlu, dişsiz bir satıcıdan bana bir cin şişesi alan adam tarafından verildi.

O benim gerçek cinimdi.

Tüm koruyucu meleklerden ve sevgililerden daha iyi.

Çok şanslıyım.

Ve onu çok incittim.

Kapı çalındı ve kalbimin umduğu gibi Elder değil, kapıyı açan gardiyan ortaya çıktı.

bu toplantıya başkanlık etti. "On beş dakika doldu. Vedalaşma zamanı."

Bu
kadar
çabuk
mu?
Bu
kadar
hızlı mı?

Kim bilebilirdi ki on beş dakikanın sadece
Bir insanı, bir hayatı, bir ilişkiyi değiştiren ama aynı zamanda saatteki diğer tüm zamanlardan daha hızlı işleyen?

Annem ellerimi tekrar sıktı. "Seni görmenin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam. Seni sağlıklı, canlı ve çok değer verdiğin belli olan bir adamla görmek."
İç çekti. "Senin için çok şey istedim Tasmin. Üniversite, bir kariyer, bir çağrı... Ama şimdi o zaman olduğumdan daha akıllıyım.
Hayatıma dönüp baktığımda sadece iki şeyin gerçekten önemli olduğunu görüyorum."

"Hangi iki şey?" Gerçekten sormak istemedim. Müşterilerini ve seçtiği alanda kazandığı ödülleri söylemesinden korkuyordum ama destekleyici olmak istiyordum, bu yüzden itiraf ettiğinde bir gülümseme takınacak ve parlak bir şekilde başımı sallayacaktım.

"Sen ve baban," diye fısıldadı.

Donakaldım, kulaklarım şoktan
çınlıyordu.

"Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Bunu şimdi anlıyorum ve artık çok geç.
Babanı çok seviyordum ve benden çok genç yaşta koparıldı. Ve sen, benim değerli kızım, ben de seni çok sevdim ve seni kendimden uzaklaştırdım ama seni de kaybettim."
Gözyaşları bir kez daha bakışlarını doldururken omuzları yuvarlandı. "Ben hala senin annenim, bu yüzden sana bir tavsiye daha vereceğim... eğer
izin verirsen."

Ailesini kariyerinin üstünde tutmasına duyduğum şaşkınlığı gizledim ve kararsızca gülümsedim. "Tabii ki."

Elder'ın kaçtığı kapıyı işaret ederek kararlı bir şekilde, "Eğer sen onu önemsiyorsan ve o da seni önemsiyorsa, o zaman
Diğer her şeyi görmezden gel. Sana söylediğim her şeyi unut. Toplumun sana dayattığı her şeyi göz ardı et. Çocuk istiyorsun; yap. Pasta istiyorsun; ye. Olimpiyatlara gitmek istiyorsan, Tanrı şahidim olsun, kıç tekmeleyerek eğlen."
Sonuncusuna güldü, kasıtlı olarak havayı hafifletti bile
Yine de kalbim daha fazla gerçekle sızladı. Çocuk sahibi

olamadığım için ne kadar dehşet verici olursa olsun bu konu tartışmalıydı.

"Hiçbir koşulda yapılması gerekenlere izin vermeyin dikte edip hayatını çalmak. Çok kısa, Min. Her şeyi berbat etmek çok kolay. Kendine karşı dürüst ol ve kalbinin sesini dinle. Ancak o zaman geriye bakabilir ve pişmanlık duymazsın." Ayağa kalktı,
ellerimi onun ellerinde tutarak beni ayağa kaldırdı.

Masanın etrafında dolanarak beni kollarına çekti.

Anneden kızına.

Kadın kadına.

Onun sırım gibi vücudu benimkine bir ayna görüntüsü gibi oturuyordu, ikimiz de seçimlerimizin bedelini farklı savaş yaralarıyla ödüyorduk.

"Seni seviyorum, Tasmin." Yanağımı öptü, siyah saçları bir anlığına benimkilere karıştı. "İrtibatta kal... eğer İstiyorum. Ama olmak istediğiniz yer burası değilse İngiltere'de kalmayın. Seyahat edin, keşfedin, ruhunuzun nerede olduğunu bulun
en mutlusu."

"Peki ya ziyaretler-"

Burnuma dokunarak uzaklaştı. "Telefon görüşmeleri ve Skype. Hapisteyim ama sevdiklerime ve aileme özgürlük tanıyorlar. Şimdiye kadar sicilime işleyecek kimsem yoktu. Bugün bunu düzelteceğim."

Güvenlik görevlisi onu beklerken bana bir öpücük verdi. bileklerini göstererek kelepçeleri geri taktı. "Seninle gurur duyuyorum, Minnie Mouse. Çok gurur duyuyorum."

Yumruğumu kalbime bastırdım.
böyle bir hediyenin baskısı altında çatlıyordu. O götürülürken gözyaşlarıma engel olamadım.

Ancak bu gözyaşları yakıcı ve yakıcı değildi. Bu

gözyaşları taze ve onarıcıydı.

Hâlâ bitkin durumdaydım.

O gün hâlâ yorgun, bitkin ve yıpranmış durumdaydım.

Ama ilk kez geçmişimden bir parçayı çözdüm ve korkunç ağırlığı bıraktım. Küçük bir parçasını atarak
bavul-bir el çantasını ya da bir spor çantasını atmak

Çığlıklar ve sessizlik ve sonunda onsuz yürüyüp gitme cesaretini gösterdi.

* * * * *

Elder'ı odanın dışında beklerken bulmayı umuyordum, ama onun yerine, beni geldiğim yoldan sessizce geri götüren taze yüzlü bir memur buldum.

Hapishaneden tek başıma çıkarılmama itiraz edemezdim ama Elder'ın bana eşlik edeceği düşüncesini de hazmedemiyordum.

Bensiz gidiyorsun.

Karnımda gerginlik birikti. Endişeli bir sıcaklık tenimde tısladı.

Nerede o?

Beni hapishanede yalnız bırakmasını gerektirecek ne olmuştu?

Korku bastırsa ve yorgunluk zihnimi bulandırsa da başımı dik tuttum ve rehberimi takip ettim. Geçerken Güvenlikten geçtikten sonra çıkışımı yaptım ve özgürlüğüme dönmek için kapıları iterek açtım. Annemle birlikte esir düşmüş olmamın ironisi bana komik gelmiyordu. Ben artık özgürdüm ama o özgürlüğüne kavuşana kadar ne kadar zaman geçecekti?

Kalbim ona karşı nadiren hissettiğim bir şefkatle kabardı.

İkimiz de bu felaketin içine girmiş, farklı alışkanlıklarla hayatta kalmış ve yepyeni biri olmuştuk.

Bir bakıma memnundum. Belki de bu yeni anne-kız varlığımız, önceki versiyonumuzdan çok daha yakın bir bağa sahip olacaktı. Bir kereliğine de olsa

Onunla konuşmak, meraklı sorularını yanıtlamak ve bir ailenin üyesi olmayı hatırlamak.

Aile.

Elder.

O benim ailemdi. Kendim de dahil olmak üzere herkesten çok sevdiğim kişiydi.

Yine de ortadan kaybolmuştu.

Gözlerimi kısarak yeni beliren güneş ışığında, alacakaranlık çökmeden önce son bir hamle yaparak siyah giysili bir figür gördüm

Phantom'la birlikte seyahat eden sedanın yanında duruyordu.

Onu tanıdığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Elder değil.

Selix.

Ona doğru ilerlerken, karnımdaki endişeli çırpınışları kontrol altına almak için mücadele ettim. "Elder nerede?"

Selix benim için arka kapıyı açarken başını eğdi. "Sana acil bir durum olduğunu ve bununla ilgilenmesi gerektiğini söylememi istedi." Gözleri yalandan titriyordu. "Birkaç saat içinde sizinle buluşacak ve size
Hawksridge Salonu, balonun yapılacağı yer."

Bir yanım ayağımı yere vurup doğruyu söylemesini talep etmek istiyordu. Elder'ın neden kaçtığını ve arkadaşını beni yalanlarla beslemesi için bıraktığını anlamak için. Ancak diğer yanım nedenini anlıyordu.

Annemle aramızdaki gergin ilişkinin yeniden alevlenmesini izlemenin beni nasıl yorduğunu anlayabiliyordum.
herhangi biri. Orada söylediklerim hoş ya da şeker kaplı değildi. Gözyaşlarım kontrollü ya da güzel değildi.

Ama o beni tanıyordu.

Nereden geldiğimi biliyordu. Oraya gitmişti. O da kana bulandı ve kırık kemiklerimi yamaladı.

Eğer tüm bunları yapabildiyse -bugüne kadar yılmadan yanımda durabildiyse- o zaman onu harekete geçiren neydi? Onu koşturan neydi?
Birlikte çok daha kötüsüyle karşılaşmışken?

Belki de benim için yaptıklarından pişmanlık duyuyordu. Belki de dahil olma isteğini ikinci kez sorguladı ve
Artık daha fazla şey bildiğine göre bağlılığını yeniden değerlendirmek için kendi başına biraz zamana ihtiyacı vardı.

Ya da belki... beni hiç düşünmüyordu? Belki de kendi özel ıstırabına gömülmüştü.
ailesiyle yeniden bir araya geldi. Benim annem sevgisini esirgemişti ama benim için öldürmüştü. Annesi sevgisini cömertçe göstermiş ve sonra onu sürgün etmişti.

Çok şanslıydım.
Hâlâ yalnızdı.

Bu düşünce kalbimi titretti ve parçaladı.

Çok bencilce davranmıştım. Elbette, hiçbir zaman yakın olmamış iki insanın farklılıklarının üstesinden gelip birleştiğini görmek onu perişan edecekti.

Ben bir aptalım.

Selix'e başımı sallarken aşk acısı çeken kaslarımı sakinleştirmek için elimden geleni yaparak göğsümü ovuşturdum. "Ona istediği kadar zaman ayırmasını söyle." Bir bacağımı arabanın içine yerleştirdim. "Şu andan bu geceye kadar onunla konuşursan, lütfen ona
Benim için yaptığı her şey için sonsuza dek minnettarım. Umarım ben onun ailesiysem o da benim ailemdir.
sınırı ve alana ihtiyacı var, o zaman..." Uzaklara baktım, güçlendim
Böyle sarsıcı sözler için kendimi suçluyorum. "Ona anladığımı ve hiçbir yükümlülüğü olmadığını söyle."

Stiffly gülümsedi. "Olur. Şimdi arabaya bin."

Selix kapıyı çarpıp çıkarken ben de arabaya doğru kaydım ve üzüntü ve yorgunluğun verdiği yalpalamaya karşı koydum. Onda sevdiğim şey buydu. Saçma sapan biri değildi. Üzgün olduğumu görüyordu ama beni kandırmaya ya da yatıştırmaya çalışmıyordu.

Onun sadakati Elder'a idi, ancak nedenini anlamadım, çünkü aralarındaki bağ karşılıklı saygı ile şiddet sınırındaydı.

Başlangıçta, Selix'in işverenine sadık bir hizmetçi olduğuna inanmıştım. Ücretli bir yardımcıdan başka bir şey değildi.

Artık böyle düşünmemin imkânı yoktu.

Şimdi, Selix'in kendi amacı için orada olduğuna inanıyordum ve Elder ikinci adam yerine onların eşit olmasını tercih ederdi.
Selix'in oynamayı tercih ettiği komuta rolü.

Hepsi bu... bir rol.

Bir pandomim.

Tıpkı Elder'ın benim koruyucum rolünü oynaması gibi.

Replikleri ve konuşması vardı.
kendisi yazdı. Ancak, duygusal olarak perişan haldeyken beni bir hapishanede terk etmenin planlı olduğundan

şüpheliydim.

Çok acı çekiyor olmalı.

Keşke onunla olsaydım.

Keşke ona yardım etmeme izin verse.

Selix sürücü koltuğuna tırmandı ve tek kelime etmeden beni olmam gereken yere götürdü.

* * * * *

Otel odası zengindi ama özel değildi.

Lüks bir işletmenin süitine girdiğimde
biraz yalnız zaman geçirmeyi umuyordum. Selix beni içeri aldı ve anahtar kartımı verdi. Asansörde bana eşlik etti ve güvenli bir şekilde yukarı çıktıktan sonra beni kendi halime bıraktı.
odanın dışına bırakılmış.

Ertelemeyi memnuniyetle kabul etmiştim. Seve seve Banyo yapmayı, biraz kestirmeyi ve belki de Kimse Yok mu'ya mektup yazmak için biraz zaman ayırmayı dört gözle bekliyorum.

Parmaklarım uzun süre yüksek sesle konuştuktan sonra düşüncelerimi kâğıda dökmek için kaşınıyordu. Ayrıca, annem hakkında kaleme aldığım şeyleri silme ihtiyacı Uyuşukluktan çökmek yerine beni ayakta tutuyor.

Evet, bir notun yardımı olur.

Hep öyle yaparlar.

Kapı arkamdan kapanıp salona girdiğimde donup kaldım.

Yanlış odaya mı geldim?

Bunun zaten misafirleri vardı ve onlardan biri Elder değildi.

"Alo?" Sesim kulaklarıma boş geliyordu. Düşünmeden konuştuğum için yaşadığım hafif şok, neredeyse bir kez daha dilsiz olmayı dilememe neden oluyordu.

Kelimeleri
istemedim. Harfleri
istedim.

Kimseyi istemedim.

Elder'ı istiyorum.

Travma ile yaşamak sinsi bir şeydi. Bazı günler yenilmezdim - Elder'ı ve yoluma çıkan her engeli aşabilirdim. Ve bazı günler...bazı anlar...bu güçler

Beni titreyen, panikleyen ve kaçmak için tüm çıkışları arayan bir halde bırakarak ortadan kayboldu.

Bu da o anlardan biriydi.

Geriye döndüğümde, tek gördüğüm davet edilmemiş, tanımadığım, herhangi bir ülkenin parçası olabilecek iki kadındı.
kaçakçılık veya haraç dolandırıcılığı.

"Çık dışarı." Ses tonumdaki yalpalamaya lanet ettim.

Sarmal kahverengi saçları ve kırmızı rujuyla bir kadın, gri ve lacivert renklerin hakim olduğu tünediği yerden şık bir şekilde kalktı.
pencere kenarındaki kanepede. "Ah, sonunda buradasın." Ellerini çırparak arkadaşını ayağa kalkması için çağırdı.
Giydikleri
Krem rengi bluzlar, özel dikim siyah etekler ve ön ceplerinden iğneler, bantlar ve tebeşirler sızan önlükler.

"Kimsin sen?" Yanımdaki masadan bir mektup açacağı alıp salladım. "Ne istiyorsun?"

Kadınlar bakışlarını paylaştı. İkisinden daha yaşlı olanın kızıl saçları Fransız usulü bükülmüştü ve ellerini havaya kaldırdı. "Sana zarar vermek için burada değiliz. Onu yere bırakabilirsin."

"Kim olduğunu öğrendiğimde onu bırakacağım." Arkama dönüp kapıya baktım. Selix iki kapı aşağıdaki odada gözden kaybolmuştu. Eğer yeterince hızlı olsaydım, koşabilirdim.
onlar beni yakalamadan önce. "Söyle bana. Hemen şimdi."

Kızıl saçlı yaşlı kadın önce kendini, sonra arkadaşını, ardından da aynı göğüs ceplerindeki işlemeli mührü işaret etti. "Ben Mel, bu da Nat. Biz
Sosyal Sanattan."

"Sosyal Sanat mı?" Elim silahımın etrafında kayganlaştı. "O da ne?"

Kırmızı dudaklı kadın kıkırdadı. "Belli ki birileri mesajı iletmemiş."

Ona boş bir bakış attığımda ekledi, "Biz
Bay Prest tarafından maskeli baloya hazırlanmanıza
yardımcı olması için tutuldu." "Oh."

Başa çıkabileceğim bir cevap.

Kaç ya da savaş arzularımın kabul edebileceği bir yanıt.

Mektup açacağını yavaşça yere bıraktım, parmaklarım boğazıma gitti ve orada karıncalanma endişesi devam etti.

Maskeli balo.

Bunu tamamen unutmuştum.

Tek yapmak istediğim dinlenmekti. Bu öğleden sonra bir şekilde yeniden toparlanmak ve Elder'a ne olduğunu anlamak. Tanrım, yabancıların arasına karışma düşüncesi... hepsi maske mi takıyordu?

Yutkundum.

Yapamam.

Doğru kafa yapısında değildim. Her zaman var olan korkum iki kadından kaynaklandıysa, yüzlerce kişilik bir balo salonunda ne olurdu?

Panik ataklarımla daha iyi başa çıkabiliyordum, ama ya Biri beni kalabalığın ortasında bulsaydı? Ya yere yığılıp hıçkıra hıçkıra ağlayıp çığlık atarsam ve Elder beni sürüklemek zorunda kalırsa?
Onun itibarını ve iş yapmayı planladığı kişilerle görüşmelerini mahvederdim.

Başımı sallayarak onları geçtim ve ileride bir banyo gördüm. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum." Ayakkabımı tekmeledim.
bale ayakkabıları giydim ve otelin logosuyla kabartılmış bir defter ve kalemin karalamam için bana yalvardığı küçük bir masanın yanından geçtim.

Kırtasiye malzemelerini karıştırırken, Selix'in beni hangi otele getirdiği ya da Londra'nın neresinde olduğumuz umurumda değildi. İngiltere'deydik ve tek bildiğim buydu. Geri döndüğümde
herkesten daha iyi bildiğim bir ülkeydi ve ben yine de kendimi tamamen kaybolmuş buluyordum.

"Bay Prest'i arayıp özürlerimi iletebilir misiniz?" Banyo kapısına doğru ilerlerken
Eşiği aştım ve keskin bakışlarından neredeyse kurtuldum- omuz silktim. "Özür dilerim, kendimi gerçekten iyi hissetmiyorum-"

Kafa derimin üzerinde sıcak ve ağır bir şey fısıldadı.

Oh, Tanrım.

Korku yayıldı. Kendimi koruma güdüsü devreye girdi.

Bana saldıran her kimse ona saldırmaya hazır bir şekilde döndüm.

bir tül dalgası içinde yüz.

"Ah, bulmuşsun." Mel öne çıktı, topukları halının üzerinde sessizdi. "Elbisen."

Not defterimi ve kalemimi kucaklayarak geri çekildim, dudaklarım katlanabilir bir askıdan sarkan elbiseyi incelerken aralandı.

Gardırop. En lezzetli kan kırmızısı topuklu ayakkabıların ve Victoria Secret amblemli bir kutunun bulunduğu küçük raflar

Saten ve dantelin inanılmaz yaratıcılığının yanında.

"Bu bizim imza parçalarımızdan biri," dedi Nat, kollarım gevşeyip elimdeki kâğıt ve defteri düşürdüğümde. Tüm vücudum huşu içinde kaldı. Şok. Şaşkınlık.

Arkamda bir hışırtı duyuldu; ardından yumuşak bir ses geldi. "Bu onun sipariş ettiği elbise. Nila Weaver'ın Bruised by Beauty adlı koleksiyonundan."

Mel kıkırdadı. "Aslında bu bir Weaver tasarımı ama şirketin tasarımcısı birkaç yıl önce soyadını değiştirdi. Aslında-" Hafif bir el omzumda çırpındı. "Onunla bu gece maskeli baloda tanışacaksın. Weaver'la evli.

sahibi Jethro Hawk."

Bir yabancı tarafından dokunulmak bile beni durduramadı.

elbiseyi incelerken şaşkınlık içindeydim. Kişiliksiz ve cansız duruyordu ama sihirle parlıyordu. Onu giyen kişinin artık sadece bir ölümlü olmayacağını vaat eden bir büyü. İnsanlığın ötesinde biri. Ruhani biri.

Eteğin alt kısmı büyük boy ve çan şeklindeydi, üzerinde kırmızı rengin her renginden zarif kumaşlar vardı.

ve mavi spektrum. Koyu sarıdan kana ve gece yarısından unutkanlığa. Renkler büküldü ve döndü, lekelendi ve insan derisi üzerindeki bir çürük gibi görünmek için savaştı. Yavaş yavaş, renkler savaşmayı bıraktı, savaş sona erene ve kırmızı gerçek kazanan olana kadar elbiseyi süründürdü.

Kırmızı, tutkunun rengi.

Kırmızı, acının rengi.

Şimdiye kadar gördüğüm en zengin, en koyu kızıllıkla

parıldadı, çağırdı ve ışıldadı - sanki kan varmış gibi
Birinin kalbinden dökülmüş. Omzu açık ve

Boncuk işlemeli kuşaklar, damarlar gibi örülmüş lacivert ve mavi-siyah danteller.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Ve en ürkütücüsüydü.

Bu elbiseyi giyen her kimse, dünyaya saf olmadığını haykırıyordu. Masum değildi. Hamdı ve
Kanlı ve bereliydi ve bunun için çok daha güçlüydü.

Elder'a duyduğum büyük sevgiden boğuldum - kaçarken bile bir şekilde bana ne kadar gurur duyduğunu söylemenin bir yolunu bulmuştu.

Omzumdaki el hafifçe sıktı. "Yaşadığın yorgunluk, endişe ya da hastalık her neyse, bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıyız. Bu elbise giyilmek istiyor. Onu giyecek kişi sen olmalısın. Bunu yapmamak günah olur."

Nat beni iterek, siyah kadife rayların üzerinde sıra sıra makyaj malzemelerinin durduğu makyaj masasına doğru ilerledi.
Şişeler ve fırçalar, paletler ve kremler, hepsi seçtikleri kişiyi boyamaya hazır.

"Ah, neredeyse unutuyordum." Mel yerden büyük bir kutu aldı ve kapağını açarak bana uzattı. "Bu da onunla birlikte gidiyor. Tüm grubun adı Queen Who
Kanadı."

Kalbim boğazımda düğümlenirken, gözlerim son malzemeye takıldı. Ve ilk kez, tüm bu olanlardan dolayı baygınlık hissettim.
Kötü nedenler yerine iyi nedenler. Ciğerlerimin tanıdık kapanışı ve damarlarımdaki panik telaşı sadece merak ve asla güzel olamayacağıma dair bir miktar endişe getirdi
Böyle bir maskeyi çıkaracak kadar.

Şüphesiz Elder tarafından seçilmiş bir maske.

Bana koruma, güzellik ve kraliçe gücü verecek bir maske.

Ben olsam bu gece giderdim.

Elbiseyi giyerdim.

Elder'ı bulur ve ona her şey için teşekkür ederdim. Ve sonra onu öperdim.

Çünkü bunun gibi hediyeler... yüzlerce öpücüğü hak ediyorlardı.

Bin.

Daha fazla.

"Birden kendimi çok daha iyi hissettim," diye fısıldadım.

"Bu durumda." Mel gülümsedi. "Hadi seni balo için hazırlayalım."

Yirmi Yedinci Bölüm Elder

Bir korkak gibi saklandım.

Tüm sorumluluktan kaçtım ve bir şekilde kafamı toparlayabilmek ve kendime duyduğum nefreti Pim'den çıkarmamak için kaçtım.

Otele dönüp onu almak niyetindeydim. Onu otelin fuayesinde karşılamak, siyah smokinim, siyah kravatım, siyah yeleğim ve siyah maskemle süslenmek ve her roman kahramanının yapacağı gibi merdivenlerden inmesini beklemek için büyük bir planım vardı.

Bu benim hapishaneden kaçışımdan önceydi. sinirlerimi yatıştırdı. Bu, İngiliz banliyölerindeki yürüyüşümün beni daha önce olduğumdan daha kötü bırakmasından önceydi.

Sürekli saatimi kontrol ediyor, sorularla boğuşuyordum. Neredeydi? Ne yapıyordu? Selix onu otele geri götürmüş olabilir mi? Sosyal Sanat ekibinin onu giydirmesine izin verir miydi yoksa reddeder miydi - kayboluşumdan çok incinmiş ve gerçeklerden çok mu yorulmuştu?

Yorgunluktan bitap düşmüş ve bir esrar için yanıp tutuşan ben, otele giden yolu buldum ve giyindim. Marihuananın büyüsünün beni olabildiğince normale döndürmesine izin verdim ve Selix'in, Chinmoku avdayken sokaklarda korumasız dolaşmanın ne kadar tehlikeli olduğuna dair nasihatini el sallayarak geçiştirdim.

Geçmişimin karmaşası olmadan da kendime yeterince eziyet ediyordum.

Zihinsel ve ruhsal olarak
İstenmeyen maske için fiziksel olarak uygun olan otel odamda volta atmadan duramadım.

Pim'den sadece birkaç kapı ötedeydim ve tek yapmak istediğim onun sözünü kesip beni dinlemesini istemekti. Ama yapmadım.

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum; beynimdeki karmaşa çözülemeyecek kadar dağınıktı.

Yaptığım her şey için duyduğum nefretten kaçamadım. Ona uyguladığım baskı, sessizliğinden duyduğum hayal kırıklığı ya da kendimi ona zorla kabul ettirmeme neden olan iğrenç arzu
ilk kez.

Ben
kimdim?

Ve neden bana katlanmıştı ki?

Ben.

Hiçbir şeyi hak etmemiştim.

Onu kendim için çaldırdım.

Benim için gelmesini sağlamıştım.

Elimden gelen her sınırı aşmıştım.

Yani hayır... o anki duygularımla onu bir centilmen gibi bekleyemezdim. Bir canavar gibi koşmalı ve kendimi yalamalıydım.
özel olarak yaralar.

Hawksridge Hall'a tek başıma gittim - Pim olmadan bir saatten fazla bir süre arabanın içinde kaldım.

Evlerden birine giden inanılmaz uzunluktaki araba yolunun dibine geldiğimde devasa araziye etkilenmeden baktım.
İngiltere'deki en eski holdingler.

Karada bu kadar kalıcı olmak beni endişelendiriyordu. Okyanus damarlarımda yaşıyordu ve onu şimdiden özlemiştim.

Kuleler, bakır kubbeler ya da etkileyici kulelerin üzerinde büyüyen çimen kafesler umurumda değildi. Şoförüme teşekkür ederek başımı salladığımda ve
Böyle eski bir salonun sıcak karşılaması. Önceki lordların ve leydilerin duvar halılarına bakmadım ya da ortaya çıkarılmayı bekleyen birçok sırrı anlamaya çalışmadım.

Sırlara olan hayranlığım beni bu karmaşaya sürüklemişti. Kimse hakkında cevaplar aramak benim hakkım değildi; bu kötü alışkanlığımı şu anda bırakmaya niyetliydim.

Zaten çakırkeyif olan kalabalığın arasından geçerek,

balo kıyafetli kadınların etrafından dolanarak ve smokinli erkeklere ters bir şekilde başımı sallayarak, sürahilerle tamamlanmış pop-up bara doğru ilerledim
ve kadehler ve kendime bir içki izin verdim.

Sadece bir tane.

Tüm şişeden kaçınmak için bir damla tatma kuralım.

Sade votkamı yudumlarken, onu beklerken gözlerimi girişten ayıramıyordum.

Binlerce özür borçlu olduğum kız.

Vicdanımı nasıl rahatlatacaktım? Ya ortaya çıkmazsa? Ya ikimiz için de yeterli olduğuna karar vererek kendi ülkesinde ortadan kaybolursa?

Bunu yapmayacağını biliyorsun.

Aramızdaki bağ tahrif edilemeyecek kadar güçlüydü. Birbirimize bağlıydık. Bu bağlılığı dile getirsek de getirmesek de.
önemli değildi.

Pim'in yok olmayacağını iliklerime kadar biliyordum, tıpkı onun bedenine ve ruhuna hükmetme ihtiyacımı asla telafi edemeyeceğimi bildiğim gibi.

Zarif balo salonu, görkemli sütunları ve monogramlı mozaik zemin böyle bir etkinliğe ev sahipliği yapmak için yapılmıştı. Perdeler altın ışıltısıyla parlıyordu ve konuklar da en az masalardan damlayan zenginlik kadar görkemli görünüyorlardı.
orkestra ile senkronize bir şekilde dans ederken kristal avizeler.

Ama bunların hiçbiri umurumda değildi çünkü benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Bir şey ifade eden tek şey geç kalmaktı.

İçkim boşalmıştı ama parmaklarım hala sıkıydı. Isıtılmış bardağın etrafında bir şeyler tutma ihtiyacı... bekliyor.

Onun gelişine hazırlıklı olacağımı düşünmüştüm. Votkamı içene kadar geçen sürede, aceleyle karalanmış bir senaryo oluşmuştu. Özrümü ve açıklamamı hazırlamıştım.

Ama sonunda geldiğinde?

Hay sikeyim.

Dizlerim suya, nefesim taşa dönüştü. Hareket edemiyordum.

Tanrım, hareket edemiyordum.

Arkasında Selix'le birlikte göründü. Gözleri dans eden, birbirine karışan kalabalığın üzerinde gezindi, gözlerini kısarak
alçak avizelerde parlayan yakut ve elmaslara karşı.

Mermer ve dört katlı pencereleriyle büyük balo salonu, onu içime çekerken tuğla ve harçtan başka bir şeye benzemiyordu.

Eğer onunla ruhsal bir bağ kurmasaydım ve her bir nüansı içime işlemeseydim -her bir seğirmesini ve tavrını incelemeseydim- onu tanıyamayabilirdim.

Maske.

Gözlerini ve alnını tamamen gizleyerek onu bir kadından kraliçeye dönüştürdü.

Beş gece önce ev sahibimin eşinin moda çizgisi sayesinde türünün tek örneği tasarımları gözden geçirmek için harcadığım zaman
tamamen buna değer.

Artık kimsenin tutsağı değildi... kimsenin prensesi değildi.

Maske onunkine uygun olarak koyu, zengin bir kırmızı
renkte parlıyordu.
Çarpıcı mavi ve kırmızı elbise, maskenin kanatları elmacık kemiklerini gizliyor, muhteşem bir taçla saç çizgisine kadar uzanıyordu. Kırmızı değerli taşlar gözlerinin altından kanlı yaşlar gibi sarkarken, gece yarısı tüyleri dantelli tacı süslüyordu.

İlerlerken elbisesi sallanıyordu, bakışları bir şeyi, birini... beni arıyordu.

Elbiseyi sipariş ettiğimde
Güzelliğin Çürüttüğü isim. Bir mağazanın, pek de başarılı olmayan ürünlerini satmak için başvurduğu bir başka hile.

Ne kadar da yanılmışım.

Pim sanki bir çürükten çiçek açmış gibi görünüyordu. Güzel bir çiçek açmış ve her bir yaprağı insan parmakları tarafından koparılarak zarar gördükten sonra bile hala ayakta duruyordu.

Acı ve kan içinde görünüyordu; ıstırabın ve yaşadığı her şeyin kraliçesi.

Onun önünde eğilmek istedim. Elini elime almak ve

parmak eklemlerini hürmetle öpmek. Sadakat yemini etmek,

sadakat, servet ve kalp. Ve
sonra beni gördü.
Ve bir kez daha dönüştü.
Günah kırmızısı dudakları gergin bir gülümsemeye dönüştü. Yeşil gözleri maskesinin ardında belirsiz bir şekilde parlıyordu ve saçları mum ışığını çalıyor, onu emiyor, mavi-siyah bir kurdeleyle bağlanmış sıvı çikolata gibi parlıyordu.
Hiç bu kadar güzel birini görmemiştim ya da bu kadar kırılmamıştım.
Saygıdan çökmek yerine bacaklarım ona doğru hareket etti.
Kalabalığı yararak ona yaklaşırken nefes alamıyordum, büyüsüne kapılmıştım. Balo salonunun ortasında buluştuğumuzda müzik kalp atışlarına dönüştü.
ve çiftler bir araya gelmeye başladı,
Sanki zamanın içinden geçip yüzyıllar öncesindeki bir baloya girmişiz gibi etrafımızda dönüyordu.
Ona söyleyecek çok şeyim vardı ama kelimeler
kifayetsizdi.
Hissedecek çok şeyim vardı ve böyle şeyleri yapabilecek bir kalbim yoktu.
Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım.
Kolumu belime sokarak eğildim. Eğildim.
Eteklerine doğru uzandım ve elinin başımın üzerinde çırpınmasını bekledim. Bana dokunduğu an, daha fazla ayrı kalamazdım.
Kolumu ona dolayarak, onu kendime yaklaştırdım. Kilometrelerce satenle kaplı ince bedeninin benimkine bastırmasının verdiği mükemmel hisle homurdanarak onu bir valsin içine salladım.
Nasıl dans edileceğini bilmiyordum.
Ayak sesleri yerine müziği seçmiştim, ama OKB'm ilk kez bir kusur yerine bir hediye olarak hizmet etti. Şimdiye kadar izlediğim her film
izlediğimde ritmi, akışı hatırladım ve ayaklarım zahmetsizce ritme kapıldı.
Ve tıpkı Pim'in beni sersemletip hayrete düşürdüğü gibi, beynimin nasıl daha iyi sustuğunu görünce bir kez

daha şaşkına döndüm

herhangi bir eklemden daha fazla.

Bir, iki, üç. Bir,

iki, üç.

Vals ritmi damarlarımda, kulaklarımda ve kanımda dolaşıyordu.

Bir, iki, üç. Bir,

iki, üç.

Mükemmel bir kutu, ayaklarımız uyum içinde hareket ediyor, her hareketimiz üçlü.

Senkronize hareket etmenin verdiği rahatlamayla ürperdim.

kısıtlamalar içinde kalmak için savaşıyordum. Beynim kaotik olmaktan çıktı. Her şey mantıklı hale geldiğinde iç çektim, anlaşılabilir bir anlam.

Parmaklarım beline daha sıkı sarıldı, ben de tüm gücümü dansa verdim ve onu sıkıca kavradım.

Dudaklarından en yumuşak inilti döküldü, ağzı ayrılmıştı, gözleri yıldızlar kadar parlaktı. Benimle birlikte hareket etti, tamamen nehir gibi pürüzsüz ve benim kuklam olmaya istekliydi. Ona rehberlik etmem, öğretmem, kontrolü tamamen ele almam için.

Nerede olduğumuzu ya da neden burada olduğumuzu unuttum ve kendimi son yola bıraktım. Sonunda aşık olmanın bir dibi olmadığını kabul etmek için. Her seferinde

sonuna ulaştığımı düşünürken, içine düşmek için başka bir yarık belirdi.

Bu kadın için kaç kez takla atabilirdim? Ve kaç kez özür dileyebilirdim?

Onu daha da yakınlaştırırken, vücudum nasıl sertleşti Gülümsemesi ne kadar narindi, ne kadar güzeldi, ne kadar güçlüydü. Dudaklarımı kulağına sürterek, "Öğleden sonra seni bıraktığım için özür dilerim," diye mırıldandım.

Daha kolay bir özürle başladım, sesim kaba ve düzensizdi. Müzik gürültülüydü ama fısıltım onu bastırdı, düz ve doğru bir şekilde iletti.

Sarsıldı, sonra küçük bir gülümseme belirdi. "Nedenini bilmek istiyorum... eğer bana söylersen."

Onu döndürdüğümde çikolatadan bir bukle gevşedi. Onu tekrar kucağıma aldım, uzandım ve kulağının arkasına fırçaladım. Parmaklarım onun yüzünden karıncalandı. ısıtılmış teni, maskesini hafifçe dürterek, sevdiğim kızın o tacın altında olduğunu ve beni seçtiğini ima ederek Nasıl davrandığıma rağmen.

"Ben aptal, bencil bir orospu çocuğuyum."

Başını salladı, valsin ritmi bir, iki, üç ile beni merkezde tutuyordu.

"Birçok şeysin ama asla bu değilsin. Senin kadar bencil olmayan birini daha önce hiç tanımamıştım."

Karanlık bir şekilde kıkırdadım ve cevap vermedim. Hatalarımı kanıtlamak zorunda kalmadığım hangi argümanı sunabilirdim ki?
Affedilmek için yalvarmak mı?

"Sesini istediğim için özür dilerim, küçük fare." I dudaklarına odaklandı. Dudakları ailesinin taktığı lakapla kıpırdadı - tıpkı onu çaldığım gibi benim de çaldığım aynı lakap. Bu
Aynı isim, uzun zaman önce dayanamadığım bir şekilde döktüğüm ismi tamamlıyordu. "Seni daha önce ittiğim için özür dilerim.
zorlanmaya hazırdın. Vermeye hazır olmadığın şeyler beklediğim için özür dilerim. Seni daha önce bulamadığım için özür dilerim. Düşüncelerini talep ettiğim için özür dilerim. Sırlarına erişebileceğime inandığım için özür dilerim. Seni en başından beri eve getirmediğim için özür dilerim." Başım öne eğildi. "Ben
Pek çok şey için üzgünüm ama en önemlisi... Onun gibi olduğum için üzgünüm."

Kalbimi kemiren asıl özür buydu. Sorgusuz sualsiz bildiğim ama görmezden gelmek istediğim tek şey.

Pim'i çalarak tıpkı Alrik gibi olmuştum. Onu fiziksel olarak istismar etmemiştim ama taleplerimle onu istismar etmeye devam etmiştim.

Bir daha asla.

Eğer bana kendisi hakkında tek bir şey bile söylemek istemiyorsa, tamam.

Hayatımızı ortak deneyimler üzerine inşa etmek istiyorsa,

öyle olsun.

Aptalca ihtiyaçlarım üzerinde çalışırdım ve bir daha asla ondan kendini benimle paylaşmasını istemezdim.

Çünkü onu seviyordum.

Onu bırakmayı hayal bile edemezdim. Eğer onu hiç görmeseydim

ya da gerçek Pim'i hiç tanımayacaktım, o zaman bu ödemeye hazır olduğum bir bedeldi.

Müzik bir kreşendo oluşturdu ve ben de bu tempoyu Döne döne onu daldırdım. Cevap verme şansı yoktu ve ağrıyan kalbimin her şeyin onarılabileceğine inanmak için daha fazla zamanı vardı.

Sonra şarkı bitti. Bir

anda durduk.

Ve akşamki ev sahibimiz bizi resmen evinde ağırladı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Pimlico

"Bu geceye katıldığınız için teşekkür ederiz."

Derin, düşünceli bir ses dikkatimi Elder'dan balo salonunun önündeki kürsüye doğru çekti.

Aptalca, müziğin bir CD'den ya da müzik çalardan geldiğini düşünmüştüm ama gerçek bundan daha farklı olamazdı. Sahnede tam bir orkestra oturuyordu. Sunucu smokinini düzeltirken ve konuşmasını yapmaya hazırlanırken oyuncular rahatlamış ve enstrümanlarını temizlemişti.

Piyano, keman, çello ve flüt.

Elder'ın bir çello alıp onların bir parçası olabileceği bilgisi, bana zaten vermiş olduklarının üzerine tüylerimi diken diken etti.

Cevap verecek zamanım olmamıştı. Yanağını okşamama ve bakışlarındaki kendi kendine empoze ettiği nefreti yok etmeme fırsat verilmedi.

Neden özür diliyordu ki? Ve onun gibi olduğunu düşündüren neydi?

O değil.

Hem de

hiç.

Aklım başımdan gitti; Elder'ın utancını düzeltecek bir cevap bulmalıydım. Birbirimizin etrafında çok uzun süre dolaşmıştık. Bu durum yakınlaşmamızı sağlamak yerine bizi delirtiyordu. Kısa hayatımın gevşek evrak işleri ve dosyalanmamış deneyimleri bizi onarmak için gerekli bilgeliğe sahip değildi
bir kez ve herkes için. Yapılacak ya da söylenecek en iyi şeyin ne olduğunu soracak kimsem yoktu.

Elimde sadece kendim ve önce kendime güvenen, sonra korkan, sonra da kendime güvenen tepetaklak düşüncelerim

vardı.

"Hoş geldiniz..." dedi ev sahibi karanlık bariton sesiyle, düşüncelerimi yarıp geçerek tüm dikkatimi bana vermemi istedi.

Yüzlerce insan balo salonuna odaklandığında salon sessizleşti.

Kusursuz bir smokin giymiş adamın üzerinde. Elder'ın abanoz rengi maskesine benzer, kötü adam gibi sade siyah bir maske takmıştı.

Kadife maske, bilinmek istemiyordu. Ancak gölgelerin arasından parıldayan topaz gözleri ailesinin üzerinde dans ediyordu

onun yanında duruyordu.

Hayatımda gördüğüm en inanılmaz elbiseyi giymiş bir kadın -benim giydiğim hariç- cesaret verici bir şekilde gülümsedi. O baktı

Beyaz şifonu ve eteklerine dağılmış siyah tüyleriyle kuğuya dönüşen bir kuzgunu andırıyordu. Maskesi herkesinkinden farklıydı ve sadece bir gözünü kapatıyordu,

Yüzünü çenesine kadar incilerden oluşan karmaşık bir kıvrımla kesiyordu.

Ama onu diğerlerinden ayıran kolyesiydi.

Mum ışığı ve avizeler, boğazının etrafında parıldayan ağır elmas gerdanlığı incelemeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Gerdanlık onu ikiye bölüyor, neredeyse güzelliğini gölgede bırakıyordu, eğer kendini tutuşundaki asil tavır olmasa

giymekten daha iyi.

Mücevherin bir insana dönüştüğünü hiç düşünmemiştim ama kolyenin zarif bir gecenin basit bir süslemesinden çok daha fazlasını ifade ettiğine dair tuhaf bir his vardı içimde.

Gözlerimi ayırarak, ev sahibi ve ev sahibesinin önünde uslu uslu duran ve el ele tutuşan iki çocuğa baktım. Onun gibi göründüğünü tahmin ettiğim bir çocuk

Gözleri siyah bir örtü ile örtülü bir baba ve kuğunun doğurduğu kuğu yavrusu olan küçük bir kız.

"Bu gece bizim için önemli bir fırsat ve burada olmanızdan onur duyuyoruz." Ev sahibimiz Jethro

Hawk karısına bir bakış attı. "Bu gece ilk defa
Balo salonu daha mutlu kutlamalar için kullanıldı ve
eminim sonuncusu da olmayacak." Boğazı sanki bu kadar
basit bir cümle özel bir ağırlık taşıyormuş gibi çalıştı.

Karısı uzandı ve onun elini tuttu. Birlikte kaldılar. "Sizi evimize davet ediyoruz ve gece boyunca sizinle konuşmak için sabırsızlanıyoruz. Arazide yürümek, ahırları ya da meyve bahçesini ziyaret etmek ya da Hawksridge'in birçok odasını keşfetmek sizin için son derece keyifli olacaktır. Misafirimiz olduğunuz sürece sizden şunu rica ediyoruz
Kilitli odalara saygı gösterin ve uzun zamandır salonumuzda dolaşan bu tür dedikodulara inanmayın."

Odada hafif bir mırıltı dalgası dolaşıyordu.

Kadınsı bir kahkaha duyuldu ve dikkatimi safir taşlarla süslü turkuaz bir elbise giymiş ve ay taşıyla parıldayan bir maske takmış bir kadına yönelttim. O da en az ev sahibesi kadar göz alıcıydı; sadece tekerlekleri değerli taşlar ve kurdeleyle sarılı bir sandalyede oturmuş, uzun boylu, siyah saçlı bir adamın elini tutuyordu.
her zamanki siyah yerine beyaz smokini tercih etti.

Tekrar güldü ve salonun sessizliğe gömülmesine şaşırdı. "Hadi ama kardeşim. Bence dedikodu çok daha Gerçeklerden daha eğlenceli, değil mi?" Kalabalığa gülümsedi. "Yoksa bu kadar insan bu gece borçtan evliliğe dönüşen bir hikâyeyi dinlemek için neden burada olsun?"

"İşte, işte," dedi biri, garsonlar kadeh kaldırırken ve garsonlar şampanya dağıtan kalabalığın arasından ilerledi. "Bir ya da iki masal dinlemekten mutluluk duyarız."

Elder ve benim dışımda herkes güldü.

Sanki herkes bu aile hakkında bizim bilmediğimiz bir şey biliyormuş gibiydi. Elder'ın gözleri bir an için
ev sahibi. Bay Hawk'ın sırtı bu şaka karşısında dikleşti ve yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Kahkahalarla sarsılıyordu ve bu onun için eğlenceli değil, acı vericiydi.

Sesi balo salonunu gergin bir komutla sakinleştirdi. "Bu gece yapılacak çok daha iyi şeyler var.
hikayeler dinlemektense kendimizi eğlendirebiliriz. Ne de olsa ilgilenmemiz gereken işlerimiz var." Konuşmasına ısındı. "Şu anda satılık olan elmaslar netlik ve

Renk sertifikaları misafir odasında sergileniyor. Bay Elder Prest, denizciliğe meraklı olanlarla yat siparişlerini görüşmek üzere burada. Ben de iyi yetiştirilmiş bir ya da iki polo midillisi satın almak isteyen herkesle konuşmaya hazırım.
Bay Sullivan Sinclair'in birçok lokasyonunda rezervasyon yaptırmak isteyebileceğiniz her türlü lüks ada seyahatinde size yardımcı olmak için burada olduğuna inanın."

Jethro Hawk başıyla selam vererek, "Şimdilik müziğin ve şampanyanın tadını çıkarın. Gecenizin tadını çıkarın, herkes." Sözlerini bitirir bitirmez, eliyle
Orkestra hemen müziğe başladı. Karısının elini sıkarak ailesini kürsüden indirdi ve birçok kapıdan birinden geçerek balo salonundan kayboldu.

Elder'ın eli belime indi.

Onun dokunuşuyla ürperdim; hafifçe şaşırmıştım.
O kadar hızlı ve güçlü bir şehvet duyabiliyordum ki, anında onun için ıslanmıştım.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde, ona inanmadığım şeyleri söylemeye hazırlandım ama duyması gereken güvenceleri de verdim. İstedim ki
Özür dilediği her şey için onu affediyorum.
üzülecek bir şeyi olduğuna inandığım için değil, bir nebze de olsa huzur bulmasını umduğum için.

Karmaşık aşk ve nefret, arzu ve pişmanlık dolu akik gözleri benimkilere dikilmişti, sesi de bir o kadar karışıktı. "Hadi sessiz bir yer bulalım. Seninle konuşmam gerek."

Elini tuttum ve başımı salladım.

* * * * *

Fazla uzağa gidemedik.

Balo salonundan çıkıp parfüm, tül ve süslemelerden kaçtığımız anda kendimizi neredeyse
ev sahiplerimizle karşılaşmak.

Bay ve Bayan Hawk koridorun gölgesinde duruyordu, kadının eli kocasının yanağında, kocasının alnı da onunkine değiyordu. Çocukları ortalıkta yoktu ve benim tenim, tesadüfen karşılaştığımız bu mahrem an için kızardı.

"Bana ve sadece bana odaklan," diye mırıldandı karısı. "Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim Jet."

Nefesinin altında inledi. "Bu lanet fısıltılardan bıktım, Nila. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki
onları iyi etmek için. Kes ve Emma'nın büyümek için bu saçmalığa ihtiyacı yok."

"İyi olacaklar. Gerçeği biliyorlar. Dedikodu değirmenlerinin hâlâ ne söylediğinin ne önemi var-" Bayan Hawk bizi fark etti. Geri çekilerek, dokunuşunu kocasının yanağından çekti ve parlak, dostça, tamamen gülümsedi ev sahibesi rolünde profesyonel. "Ah, merhaba. Bir şeyler içmek için
Şimdiden keşfetmek mi? İçkiler daha yeni dolaşmaya başladı."

Jethro Hawk gözlerini kırpıştırdı, başını hafifçe salladı, sonra da gergin bakışlarını yumuşak bir zarafetle gizledi. "Ah, Mr.
Prest." Elini uzatarak öne doğru geldi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Elder parmaklarını benimkilere doladı, diğer eliyle de incelikleri tamamlamak için uzandı. Başını eğdi.
saygıyla. "Aynen, Bay Hawk. Davetiniz için teşekkür ederim."

"Jethro, lütfen." Sıkıca gülümsedi. "Aynı zenginlik ve çöküş çevrelerine karışacak kadar şanslıyız. I
Artık ailemin mal varlığından sorumlu olduğum için hepsiyle tanışmak niyetindeyim." Bana döndüğünde gülümsemesi ısındı. "Ve sen de Pimlico olmalısın. Artı bir."

Başımı salladım. "Öyleyim."

"Soyadın var mı?"

Elder gerildi. "Hem adı hem de soyadı var ama şimdilik sadece Pim."

Jethro bizi sanki Elder çok daha fazlasını bırakmış gibi
inceledi.
sadece benim adım değil. Cevap vermek için ağzını açtı, ancak iki çocuk önden fırladı, minyatür balo elbisesi ve smokin koridorların labirentinden geçerken uçtu,
sevinç içinde ciyaklıyordu.

Jethro'nun yüzü mutlak bir şefkatle yumuşadı.

Karakolda beni vuran aynı yeni keşfedilmiş acı beni tekrar buldu.

Kalbimdeki özlem karşısında nefesim kesildi; hiç istemediğim ama şimdi hak etmek için her şeyimi verebileceğim bir şey için kollarını açmıştı.

Daha önce çocuklarla hiç sorunum olmamıştı, çok fazla çocukla da birlikte olmamıştım. Onlar sadece küçük insanlardı.
başkalarına aitti. Jethro'nun yavrusuna duyduğu sevgiyi görmek bile kalbimi açlıkla çarptırmadı.

Ama bu Jethro Hawk'a aşık olmadığım içindi.

Yaşlı Prest'e aşıktım ve parmaklarının mengenesi sayesinde ona bakma hatasını yaptım.
çocuk kahkahalarının sesiyle benimkinin etrafında.

Yüzü beyazlaştı, gözleri zift gibi karardı. Bir bakışta düşüncelerinin nereye gittiğini anladım: yanan küçük kardeşine. İletişim kurmasına izin verilmeyen kuzenlerine. Bütün bir yatı hediyelerle doldurduğu ailesine.

Elder o kadar yalnızdı ki denizlerde yelken açıyor, karadan uzak olduğu sürece mutlu oluyordu. Sadece yalnızlığı onda devasa delikler açtı, bana bulaştı, keşke yapabilsem dedirtti.
Parmaklarımı şıklatıp ona eksik olan her şeyi verirdim.

İçerideki yenilik, her şeyi kapsayan bir yeniliğe dönüştü. özlem. Ve bu sefer... daha da kötüydü. Sakat bırakma. Sakat bırakan. Korkunç, korkunç bir bilgi, eğer çocuk isteme konusunda böyle bir uyanış yaşayabiliyorsam... nasıl olduğunu hayal edin
Ailesini her şeyin üstünde tutan bir adam için korkunç olurdu.

Bize katılmak istedim. Aniden umutsuzca, işkenceyle birleşmeye ve ona kendi çocuğunu vermeye ihtiyacı vardı.

Bu düşünce beni aptalca şok etti.

Ben çocuk istiyordum.

Elder çocuk istiyordu.

Ona asla çocuk verememem.

Onu dışlayan ailesini ona asla geri veremezdim ve ona yeni bir aile veremeyecek kadar zarar görmüştüm.

tamamen ona aitti.

Gözlerim kuru kalırken bile kalbim ağladı.

Etrafımda konuşmalar devam ediyordu ama ben izimi kaybetmiştim.

Tek düşünebildiğim az önce ne kadar geri dönülmez bir şekilde
değiştiğini ve bunun ne kadar çabuk olduğunu. Tekilden çoğula ne kadar hızlı geçmiştim. Elder şimdi nasıl benim oldu,
sonuna kadar. Ve ben onu hak etmiyordum çünkü ona ihtiyacı olan şeyi asla veremezdim.

Benim sevgim asla yeterli olmaz.

Asla yeterli olamayacağım.

Oh, Tanrım...

Bunun acısı.

Adaletsizlik-

"Peki ya siz? Hawksridge Hall'da eğleniyor musun?" Soru zihnimin içinde kıvrıla kıvrıla ilerledi,
düşüncelerimi böldü. Ona tutunmaya çalıştım ama tekrar aşağıya sürüklendim.

Acıyı bilirdim. Büyük, deprem gibi bir acı.

Ama Elder'a asla bir çocuk veremeyeceğimi bilmenin verdiği kalp kırıklığı kadar keskin ve hızlı bir şey yaşamamıştım. İçimdeki bu yeni tik tak, bozuk bir saate güveniyordu. Zamanı asla gösteremeyecek ya da Elder'ın dünyada en çok istediği şey olduğundan şüphelendiğim şeyi asla veremeyecek bir saat.

Ya sonunda bana kızarsa?

Bütün olamayacağım düşüncesiyle gözyaşlarım kalbimden gözlerime süzüldü. Ona bir şey verememek İhtiyacı olan her şey ve daha fazlası.

Gitmem gerek.

Ağrı daha da kötüleşmeye devam etti.

Tırnaklarım belimin etrafındaki yoğun kumaşa battı.

Sağduyu beni bundan kurtarmaya çalıştı.

Çocuk sahibi olabilsem bile gençtim. Genç olmaya devam etmek istemiyor muydum? Acelem yoktu.

Bu düşünceyle neredeyse alay ediyordum. İki yıl boyunca ölmekten başka bir şey istemeden yaşamıştım. Şimdi yaşıyordum.
yaşamak istedim. Her dakika gülmek ve gülümsemek istedim.
her saat. Doğru ya da yanlış zaman çizelgelerinin hayatımı yönlendirmesine izin vermezdim.

Bir daha asla.

Annem bile aynı şeyi tavsiye etmişti.

Ve bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

"Pim?" Elder dudaklarını kulağımın üzerinde gezdirdi, beni zarif elbisemin içine geri soktu, iplere boğdu
ve beni bu eski malikanenin lordu ve leydisinin önünde ayakta bıraktı.

Nefes nefese kaldım, önce kalbimdeki yanmayı

ovuşturdum.
Dokunuşumu sonsuza dek düz ve işe yaramaz olacak bir karnın üzerine koruyucu bir şekilde bırakarak.

Toparlan. Unut

gitsin.

Yaşıyorsunuz. Buna odaklanın ve hak ettiğinizden fazlasını istemeyi bırakın.

"Pardon? Ne?"

Elder kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?" Ellerini omuzlarıma koyarak geri çekildi. "Panik atak mı?" Gözleri
Başımın üzerinden balo salonunu taradım, hala dansçılar ve partililerle kaotikti. "Kahretsin, hiç düşünmemiştim. Kalabalıklar senin için çok fazla olacak."

Bunu hiç düşünmemiş olmam ne kadar komik.

Selix'in beni korumasıyla geldim ve Elder'ın
Çarpıcı yüzümün yarısı zengin kadife bir maskenin ardına gizlenmişti ve ben mutlu olmuştum, korkmamıştım.

O ana kadar korkacak hiçbir şeyim yoktu ve en çok korktuğum kişi kendimdim.

Onu kaybetmekten korkuyordum çünkü bir bütün

değildim.

Korkunç sırrımı asla bilmemesini sağlamak için yapacağım şeylerden korkuyordum.

Doktorların yanılıp yanılmadığını görmek için onu baştan

çıkarmanın sinsi fısıltılarından korkuyordum. Birini bulmak için onu kullanmaktan

Öyle ya da böyle, gerçekten onarılamayacak kadar hasar görmüş olsaydım.

Kendimi bu yola bırakırsam ne kadar ileri gidebilirim?

Elder cevabımı beklemeden dirseğimi tuttu ve çıkışa doğru yürüdü. "Biz gidiyoruz. Bu kötü bir fikirdi."

Gitmek mi?

Yapamadı

m.

Henüz

değil.

Deliklerimi sıvayıp çatlakları gizlemek için üzerlerine sıva yapacak zamanım olana kadar değil.

"Hayır, bekle." Bizi durma noktasına sürükleyen çekişine karşı eğildim. "Ben iyiyim. Özür dilerim, aklım başka yerdeydi."

Yalanlarımı görmeyin.

Elder kaşlarını çattı, gözlerimin içine bakarken yüzünde inançsızlık vardı. "Emin misin?"

Siyah bakışları her zamanki gibi fazlasıyla anlayışlıydı ve esrarengiz bir şekilde ruhumun derinliklerinde balık avlıyor, oltama takılıyordu.

kaçmak için elinden geleni yapsa da gerçeği kabul etti.

Gülümsemeye zorlayarak başımı salladım. "Eminim." Bileğine hafifçe dokundum. "Rahatsızlıklarımın özel olduğunu düşünüp duruyorum, ama sen merdivenlerde panik atak geçirdiğimde oradaydı."

Alrik'teki ilk buluşmamızı bir kez daha gündeme getirmek doğru bir şey değildi, ama aklını bu konuya vermesini tercih ederdim

daha kötü bir yer olduğunu düşünmüştüm. "Bana ceketini verdin. Kalbimin yeniden atmaya başlamasını sağladın. O an söz veriyorum, eğer bir daha kriz geçirirsem

beni uzaklara, sadece ikimizin olduğu bir yere götürmen için sana yalvarıyorum."

Ve muhtemelen üç ya da dört asla.

Kısırlığın sesini bastırdım.

Gözleri gerildi. Dişleri kasıtlı olarak alt dudağına batıyordu. Beni zayıflattı ve arzulattı,

beni yalan söylemeye teşvik ediyor.

"Biliyorsun..." Kirpiklerimi indirdim, acımın bir kısmının ortaya çıkmasına izin verdim. "Haklı olabilirsin. Küçük bir panik yaşamış olabilirim

ama şimdi iyiyim." Tüm cesaretimi ve yalancılığımı yüzüme yansıtarak başımı kaldırdım. "Gerçekten, El."

Sonsuza kadar sürdü.

Ona kasten yalan söylediği için mahvolacaktı - ta ki başını sertçe sallayana kadar. "Peki."

Dilim daha fazla yalan söylemek için çırpındı, aramızdaki garipliği düzeltmek istiyordum. Ancak ev sahibimiz bir adım öne çıkarak konuşmamıza dahil oldu.

"Kulak misafiri olduğum için özür dilerim ama siz de mi kalabalıklarda zorlandığınızı söylediniz?" Jethro Hawk aldatıcı bir şekilde sıkılmış bir sesle sordu.

Gözlerim kısıldı, ses tonunda duymam gerekenden fazlasını duydum. Yüzündeki mesafeli kibarlık ne olursa olsun, orada saklanan ani ilgiyi gizleyemedi.

Karısı kaşlarını çattı, daha yakına süzüldü ve sanki ince bir davranış koduymuş gibi elini onun koluna koydu.

Gözlerimi kocasının altın renkli bakışlarından ayırmaya zorlayarak, sanki bütün bunlar çok büyük bir şeymiş gibi omuz silktim.

zaman kaybı ve yanlış anlaşılma. "Herkes gibi benim de diğer tüm duygular gibi korktuğum anlar oluyor. Kim değil mi?"

Jethro çenesini ovuşturdu, tuzlu ve karabiberli saçları onu bilge olduğu kadar yaşsız da gösteriyordu. "Herkes yapar ama bazıları diğerlerinden daha çok yapar."

Sanki şüphelendiğim gibi otuzlu yaşlarının başında değil de çok yaşlıymış gibi konuşuyordu. Bazı şeyleri öyle bir şekilde ifade etti ki, sadece şu anki konumuz hakkında konuşmadığını ima etti.

Beni sinirlendirdi.

"Tıpkı korku gibi, bazı şanssız insanlar geçmişlerinde diğerlerinden daha fazla travma yaşamışlardır." Onun kazanmasına izin vermek istemeyerek karşılık verdim. Neden o konuşurken tüylerimin diken diken olduğunu bilmiyordum.

bana baktı. Sanki görmesi gerekenden daha fazlasını görebiliyormuş gibi sırtım karıncalandı. Sanki neden böyle davrandığımı tam olarak anlamıştı.

ve kalbimin şimdi neden bu kadar hızlı attığını.

"Travma pek çok şekilde ortaya çıkabilir, buna şüphe yok." Karısı gülümsedi.

Çenem yükseldi. "Katılıyorum. Ancak artık böyle bir travma yok." Elder'a yaklaşarak, onunkinden çok benim yararıma, "Elder artık bu kelimeye tahammül etmememin nedeni" diye ekledim. Kendimi fazlasıyla çalışılmış ve çıplak hissederek daha da savunmaya geçtim. Jethro'nun sorusu zihnimde tekrarlandı. Benim de kalabalıklarda zorlanıp zorlanmadığımı sormuştu,
kendisinin de sorunları olduğu anlamına geliyordu.

Bu kalenin efendisi o olabilirdi ama kimsenin beni bir daha tedirgin etmesine izin veremezdim. "Neden kalabalıklardan hoşlanmıyorsun,
Bay Hawk? Eğer daha küçük bir grubu tercih ediyorsanız, bu gece neden bu kadar çok misafir davet ettiniz?"

Bay Hawk yüzünü kayıtsız tuttu. "Kalabalıklardan hoşlanmadığımdan değil. Bunun gibi çok fazla fırsat sunuyorlar." Karısı boğazını temizlerken elini salladı. Ona bir bakış atarak, "Neyse, bu başka bir zamanın konusu. Sorunuza basitçe cevap vermek gerekirse, güvendiğim insanlarla birlikte olmayı güvenmediğim insanlarla birlikte olmaktan çok daha fazla tercih ederim."

Karısı bir adım öne çıkarak ilgi odağı oldu ve kocasının elini tuttu. Onca karanlıktan sonra gülüşü aydınlıktı. "Hepimizin sırları ve geçmişi var, değil mi? Eğer herkes Gerçekleri konuşsaydık, eminim ki başımıza gelebileceklerden korktuğumuz için evlerimizin konforunu asla terk etmezdik."

Elder bu garip koridor sohbetine son vermesini kabul ederek kıkırdadı. "Haklısınız Bayan Hawk. Dünya sonsuz derecede tehlikeli."

Jethro bu kez daha kolay ve daha az karmaşık bir şekilde gülümseyince garip gerginlik azaldı. "Neredeyse unutuyordum." Sevgi dolu bir bakışla parmaklarını karısından ayırarak
Yüzlerce küçük çekmecesi ve parşömen işçiliği olan özenli bir büfe. En üstte, içinde en az otuz tane titrek mum bulunan pirinç bir şamdan duruyordu.

Cebinden bir anahtar çıkaran Jethro, anahtarı çekmecelerden birine soktu ve çekmeceyi açtı. İçinde ne varsa avuçlayarak dolabı yeniden kilitledi ve Elder'a döndü.

"Sanırım bu senin."

Elder başını eğdi ama uzun, dar kutuyu kabul etti. Koyu mavi kadifenin üstünde gümüş dikişli bir elmas vardı; Black Diamonds'ın logosu. Şimdi görmüştüm, Londra'daki kuyumcu dükkânlarındaki afişlerden tanıdım. Tren istasyonlarında bile reklamını görmüştüm.
Elmas damlayan reklam panoları ve köşedeki basit ama güçlü logoları.

Gözlerim Bayan Hawk'ın gerdanlığına takıldı; anılar sel gibi aktı.

Bu kolyeyi daha önce görmüştüm - ya da en azından Pimlico metro istasyonundaki bir reklam panosunda bir kopyasını. Bir dergi
bir aile servetinin varisi olan bir tekstilcinin, bir süre önce, bir aile tarafından öldürüldüğüne dair fantastik bir söylenti hakkında bir makale yayınlamıştı.
Kaçırıldı ve kendisini kaçıran kişinin ailesine olan borcunu ödemek için esir tutuldu.

Balo salonundaki insanların ima ettiği şey bu muydu? Bu çiftin özel dünyasına girmeye mi çalışıyorlardı? Böyle dedikodulara maruz kalıyorlarsa kalabalıklar içinde rahat olmamalarına şaşmamalı.

"Teşekkür ederim, Bay Hawk." Elder kutuyu smokininin göğüs cebine soktu. "Hızlı dönüşünüz için minnettarım."

"Lütfen, dediğim gibi, bana Jethro deyin. Bir şey değil." Bana bakarak sertçe gülümsedi. "Neden bu kadar çabuk yapılmasını istediğini anlıyorum."

Elder kaşlarını çattı. "Evet...şey." Konuyu değiştirecek bir şey aradı. "Zaten yeterince zamanınızı aldık."
Dirseğimi kavrayarak başını eğdi. "Partinizin geri kalanının tadını çıkarmanız için sizi yalnız bırakalım."

"Gitmeden önce-" Jethro elini koridora doğru uzattı. "Sizden bir yat satın alma olasılığı hakkında birkaç şey konuşmak isterim. Sakıncası var mı? Sanırım Sullivan Sinclair de sizinle tanışmak istiyordu."

Elder isteksizce bana baktı.

Gözlerim smokin ceketinin içinde saklı duran kutuya kaydı. Bunun ne olduğunu sormak istedim ama dilimi tuttum. Birkaç dakika içinde öyle şeyler olmuştu ki

Başarılı bir şekilde onun yanında nerede durduğumu ve tüm bunların ne anlama geldiğini merak etmeme neden oldu.

Elder'ın alnı çatıldı, gözleri hayal kırıklığıyla karardı. Bu daveti iş için kabul etmişti. Ve iş onu uzaklara çağırıyordu. "Seni bir süre yalnız bıraksam sorun olur mu?"

Normal bir insan gibi görünmek için elimden geleni yaparak gülümsedim.

Hiç tanımadığı insanlarla yalnız bırakılmayı zerre kadar umursamayan bir kadın. Bu görkemli malikanede kötülük görmemiş olmam ya da maskeli misafirlerin yüzlerine şüpheyle bakmamış olmam, tanımadığım insanlarla çevrili bırakılacak kadar güçlü olduğum anlamına gelmiyordu.

Ama bu gece zaten berbat bir insan olmuştum. Benimle kalması için onu suçlayarak utancımı daha da artıramazdım. Eninde sonunda bu gibi durumlarla yüzleşmek zorundaydım ve bu gece de en iyisiydi. "Evet, tabii ki." Şimdiden

Başka bir saldırıya, başka bir boğulmaya, başka bir satışa karşı savunmasız olduğu düşüncesiyle kaşınıyordu.

Böyle bir şey olmayacak.

Çünkü her ne kadar annemle aramı düzeltmiş olsam da, eskisi kadar saf değildim. Onun vesayeti yerine içgüdülerimi dinlerdim. İsteyerek öldürmeden önce öldürürdüm.

başka bir katille dans etti.

Ve ayrıca, bu Elder'ın işiydi.

Hiçbir koşulda bunu berbat etmem ya da onun başarılarını mahveden zayıf bir geçersiz olmam.

"Git. Gerçekten, sen dönene kadar grubu dinleyeceğim."

Yanlış. Sırtımın ve yanlarımın korunduğu bir köşeye saklanacağım ve yanıma gelen herkesi görebileceğim.

Jethro bana meraklı bir bakış fırlattı, burun delikleri sanki yalanımın tadını alabilecekmiş gibi açıldı.

Elder beni kendine çekti, kulağıma fısıldadı, "Biliyorum Yalan söylüyorsun, ama seni de peşinden sürükleyerek seni küçültmeyeceğim.

ya da Selix'i seni koruması için çağırmak. Bunun yerine size zihninizi meşgul edecek ve boşta kalan ellerinizi oyalayacak bir görev vereceğim."

Nefesi emirle ısınırken soluğum kesildi. "Bana bir şey çal, küçük fare. Ne de olsa elmaslar salonundayız."

Siyah bakışlarını inceleyerek geri çekildim. "Ciddi olamazsın."

"Ölümcül."

En son çaldığımda tutuklandım.

Ve bu da başarısız bir cüzdan girişimiydi. Pahalı bir elması, onu çıkaran aileden çalmanın cezası neydi ki? Belki de elimi keserlerdi, eğer söylentiler doğruysa.
suçlar için ortaçağ cezaları?

Nedenini bilmiyordum ama bu düşünce beni güldürdü. gergin bir şekilde, içimde bir endişe vardı. Başımı sallayıp istediğini yapmamın mümkün olmadığını söyleyecektim. Ama Jethro boğazını temizleyerek bakış savaşımıza son verdi. "Nasıl isterseniz, Bay Prest."

Elder dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle beni serbest bıraktı. "İstediğimi yap Pim, Bay Hawk'ın az önce bana verdiği eşya senin olsun." Smokin cebine dokundu. "O güzel kutunun içinde ne olduğunu bilmek istiyorsun, değil mi?"

Lanet olsun ona.

Ben itiraz edip elimi cebine atamadan, o ve Jethro topuklarının üzerinde dönüp gittiler.

Adamlar köşede gözden kaybolduğu anda Bayan Hawk tatlı bir iç çekti. "Çocuklarımın yapmamaları gereken bir şeyin peşinde olmadıklarından emin olmalıyım. İyi olacak mısınız? Kapıların açık olduğu her yeri keşfetmekten çekinmeyin."

Başımı salladım, suç işlemek için pek çok kuytu köşesi ve dehşet için karanlık cepleri olan devasa bir yerde yalnız bırakılma düşüncesi karşısında zorlukla yutkundum. "Teşekkür ederim, Bayan Hawk."

Geçerken elimi okşadı. "Lütfen, beni ara Nila." Komplocu bir çekicilikle gülümseyerek ekledi,

"Bu arada, o elbisenin içinde tam da senin kadar güzel birinin olmasını umduğum gibi görünüyorsun."

"Affedersiniz?" Mavi ve kırmızı morluklarla dolu elbisemi bilinçsizce düzelttim.

Nila hüzünle içini çekti. "Bunu Hawksridge'de kaldığım birkaç ay içinde tasarladım. Aslında bunu, Hawksridge'de bana verilen aynı günlüğe çizimler yapan bir atamdan çaldım.
zaman." Bakışları netleşti. "Umarım beğenirsiniz. Çürükleri oldukça güzel buluyorum... pigmentasyon vücudun bir çeşit "çürükler" yaratma yöntemi olsa da renk yelpazesi beni büyülüyor.
Acıdan iyileşmek. Belki de onları bu yüzden seviyorum."

Ne diyeceğimi bilemedim. Otelde beni giydiren kadınlar bu elbisenin yaratıcısının
bu gece burada. Ona iltifat etmeyi planlamıştım.
Ama Nila başını salladı ve bu konuya başladığı kadar hızlı bir şekilde konuyu değiştirdi. "Adamın az önce sana ne görev verdiyse? Bu
yapmaya değer. Kıyafet tasarlamayı seviyorum ve kadınların kreasyonlarımı giydiğini görmek beni heyecanlandırıyor ama bu, bir Hawk elmasının sonsuza dek yaşayacağı yuvasını bulduğunu görmenin yoğunluğuyla kıyaslanamaz bile."

Sanki çoktan ölmüş akrabalarının portreleri bizi dinliyormuş gibi sesini alçalttı. "Adamının ne yaptığını gördüm.
Jethro'dan yaratmasını istedi. Kendiniz görmek isteyeceksiniz, o yüzden ne isterse yapın. Buna değer... güvenin bana."

Onu soymak için bu şifreli teşvikle balo salonuna geri döndü ve beni terk etti.

Tek başına.

Yirmi Dokuzuncu

Bölüm Elder

Jethro Hawk ile buluşma uzun sürmedi.

Garip bir şekilde, sanki onu dinliyormuş gibi görünüyordu.

Söylediklerimden çok söylemediklerimle ilgiliydi. Ben yatlarımla ilgili istatistikleri ve rakamları, kazandığımız ödülleri ve gerçekleştirdiğimiz tasarımları sıralarken o parmağını dudaklarına götürerek beni hayvanat bahçesi sergisi gibi hissettiriyordu.

O zaman başını salladı ve eğlence için daha küçük boyutlu bir yatla ilgilendiğini itiraf etti.

Okyanus seyahati, aklımı Pimlico'da değil de işimde tutmak için elimden geleni yapmaktan bitkin düşmüştüm.

Onu her düşündüğümde, nasıl acı çektiğimi ona yeniden davranmaya başladım, hemen ardından beni sakat bıraktığı aşk geldi.

Özür dilemiştim ama bu yeterli değildi. Bir cevap hak etmemiştim.

Bana bir tane vermesi için ona zaman vermemiştim.

Ama özrümü kabul etmesine ve günahlarımı bağışlamasına olan ihtiyacımı hafife almıştım.

Kahretsin, onu asla terk etmemeliydim.

Koridorda kendinden geçmişti ama bu diğer panik ataklarından farklıydı. Fiziksel gösterilere alışkındım. İşe yaramaz havayı emerken ve onu tehdit eden canavar varlıkları ararken onu tutmanın dehşeti.

Bu kez savaştığı düşman anlamadığım bir düşmandı. Bilinmeyen bir şey yüzünden acı çekiyordu. Göremediğim, duyamadığım ya da dokunamadığım bir şey.

Ne olduğunu bilmem gerek.

Ona bana yalan söylemeyi bırakmasını söylemem gerekiyordu.

Küçük gemileri listelerken daha fazla zaman geçti
beş yüz milyon fiyat etiketli otuz odalı ekstravaganzalar yerine mevcuttu ve Jethro birkaçını seçti
Bir maket için telefonumdaki fotoğraflardan blueprint örnekleri.

İhtiyaçlarını e-posta yoluyla görüşmek üzere anlaştığımızda izin istedi.

Karısını ve çocuklarını bulma bahanesiyle toplantıdan sıvıştığı anda, kalbimin üzerinde bir delik açan kutuya vurdum ve kapıya doğru kendim yürüdüm.

Hediyeyi açmamıştım.

Ben istemedim. Pim için yapılmıştı ve ilk onun görmesi en doğrusuydu.

Bu toplantı yirmi dakika çok uzun sürmüştü ama artık özgürdüm ve onu bulmaya niyetliydim. O da
En son büyük bir davete katıldığında olanlardan sonra çok korkmuştu.

Ne halt etmeye onu terk ettim ve ne halt etmeye ondan tekrar hırsızlık yapmasını istedim?

Böyle bir şey yapmaya hiç niyetim yoktu. Tanrı aşkına, hapse girmişti. İsmi veri tabanlarına girilmişti ve dosyası her kim tarafından bulunmuşsa
QMB'den avcı kızlar.

Onu saklamak istediğim insanlar tarafından tanınır hale gelmişti.

Ve onu hırsızlık fikriyle tanıştırdığım için bu benim hatamdı.

Lanet olsun, seni aptal.

Onu bulduğum an giderdik. Ona söylerim.
Gelecekte benim adıma hırsızlık yapma aptallıklarını görmezden gelin ve bir daha kendisine ait olmayan bir şeyi almasını yasaklayın - sadece
Karmasını kurtarmak ve tekrar hapse girme ihtimalini azaltmak için ama hırsızlık yapmak için bir nedeni olmadığı için.

Ona ben bakardım.

Ona ihtiyacı olan her şekilde bakmaktan gurur duyarım.

Eğer bana izin verirse.

Çalması gereken tek şey benim özrümdü. Ve sonra, beni affettiğini öğrendiğimde, ikimiz de yolumuza devam edebilir ve buradan nereye yelken açacağımıza karar verebilirdik.

Afrika mı, Amerika mı, Çin mi? Neresi güvenli olurdu ve Chinmoku'ya savaş açmak için en iyi yer neresiydi?

Jethro'nun küçük sabah odasından çıkarken
ve ben konuşurken neredeyse başka bir beyefendiyle
çarpışıyordum.

Elini uzattı, keskin beyaz dişleri parladı. Saygılı olduğu kadar tehditkârdı da. "Bay Prest, sanırım?"

İsteksizce elini sıktım. "Doğru tahmin ediyorsun. Peki ya sen?"

"Sully Sinclair. Hawk bana özel yatlar üretme işinde olduğunuzu söyledi."

Yabancının maskesini yırtma isteğimi zorladım. Ben Jethro'nun siyah dekorasyonunu tolere ettim çünkü fotoğraflarını görmüştüm ve onunla iş yapmak için geçmişini yeterince biliyordum.

Bu adamı ne duymuştum ne de tanışmıştım.

Maskeli balo, iş ya da satın almalar hakkında konuşmak için ideal bir yer değildi ve bunun nedeni içkinin akması ve gerçekler ve rakamlar hakkında konuşmaktan çok daha iyi şeyler yapılması değil, bu adamın neye benzediği hakkında hiçbir fikrim olmamasıydı.

İyi miydi, kötü müydü?

Düşman mı yoksa güvenilir mi?

Yaklaşık benim boyumdaydı, başının tamamını kaplayan dumanlı gri bir maske takmıştı. Bir sıra fildişi boncuk alnını süslüyor, kafatasının aşağısında boynuzlar oluşturuyordu. Smokini
maskesinin dumanıyla eşleşti ve onu metalik, gizemli ve yabancı bir hale getirdi.

Çenesiyle birlikte görünen tek şey mavi gözleriydi.

"Piyasada mısın?" Kendimi sormaya zorladım, tek yapmak istediğim onu itip kakmakken

kenara çekilip Pim'in peşine düştü.

"Aslına bakarsanız, evet. Pasifik'te birkaç adam var ve müşterilerim belli bir lüks seviyesine alışkın." Köpekbalığı gibi bir gülümseme takındı. "Şöyle diyelim... Onları mutlu etmeyi seviyorum."

Sesindeki karanlığın seviyesi bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Muhtemelen onaylamayacağım işlerle uğraştı.
Tipik bir müşteriydi - karanlık gölgelerde saklanan ve kanlı parayla ödeme yapan yeraltı dünyasının alçağı.

Beyaz yakalı milyarderlerden daha iyi ödeme yaptıkları için isteyerek aradığım bir müşteri, bu da borcumu daha hızlı temizleyebileceğim ve intikamımı daha iyi finanse edebileceğim anlamına geliyordu.

Mesleğini küçümsediğimi gizleyerek ilgileniyormuş gibi yaptım. "Yani daha küçük gemilerin peşindesiniz?"

"Birkaç tanesinin peşindeyim. Büyük ve küçük. Eğer görüşmek için zamanınız varsa."

Her zerrem ona hayır, bunu yapmayacağımı söylemek istiyordu.
zamanım var. Bu gece olmaz. Ona, eğer iş yapmayı planlıyorsa bunun benim şartlarımla, aklım kadınımda değilken olacağını söylemek istedim.

Başka bir buluşma ayarlardım - tercihen internet üzerinden
Kim olduğunu, hangi adalara sahip olduğunu ve hangi işi yürüttüğünü araştırdım. Muhtemelen bana e-posta göndermesini istemeden önce parası olup olmadığını görmek için banka hesaplarını hacklerdim.
Aklında alışveriş listesi vardı.

Ama bu gece tam da bu nedenle geldim.

Ve bu beyefendi eğer parası varsa birden fazla satın alabilir.

Benim zamanıma değebilir.

Jethro Hawk'ın misafirlerini yeterince incelediğini ve Sully Sinclair'le zamanımı boşa harcamayacağımı umarak sinirlerime hakim oldum ve kibarca gülümsedim. "On dakika ayırabilirim."

Otuzuncu

Bölüm

Pimlico

Etrafım elmaslarla çevriliydi.

Hepsi gevşek ve çilek gibi toplanmak için olgunlaşmış saman içinde yuvalanmış. Yalnızca bu meyveler, siyah kadifenin içine yerleştirilmiş, yılların baskısıyla şekillendirilmiş güzellikteydi.

Güvenlik neredeydi? Neden hiç kilit ve anahtar yoktu?

Son yirmi dakika boyunca, sehpa masalarının etrafına serpiştirilmiş zenginlik karşısında şaşkınlıkla durdum. ucuz parıltılar. Küçük mücevherlerden büyük biblolara kadar herkes içeri girip bir elmas alıp çıkabilirdi.

Bu beni nedense dehşete düşürdü - Hawks nasıl olur da misafirlerinin hırsızlık yapmayacağına güvenebilirler mi? Özen göstermemeleri beni dehşete düşürdü, bu da sahip olmaları gereken servetin miktarına işaret ediyordu. Birinin parmakları yapışkanlaşırsa tüm odayı silip atabilirim.

Evlerindeki maskeli adam ve kadınlara bir oda dolusu elmas verebileceklerse, bu elmasların değeri ne kadardı? Ve bir insan hayatına ne kadar değer biçtiler ki bu kadar çok taş mı çıkarıyorlardı? Etik madencilik teknikleri mi uyguluyorlardı yoksa bunlar hakkında çok şey duyduğum kanlı elmaslar mıydı?

Yine zamanın tükeniyor.

Tıpkı Elder'ın deposunda ne çalacağımı düşünürken olduğu gibi, kendimi bir bacağım odanın ortasında kilitli, tamamen şüpheli ve almaya hiç de istekli değilken buldum. Bana ait olmayan bir şey.

O aptal çağrıdan kurtulmuştum.

Hırsızlık gibi başarısız bir kariyeri bırakacağıma söz

vermiştim.

O yüzden onu görmezden gel.

Ellerimi kavuşturdum ve
başımı salladım. Bunu
yapacağım.

Bir görev istemişti ama ilk kez itaat etmeyecektim.

Hiçbir şey çalmayacaktım. Bunu tekrar yapmayı
reddettim.

Yerimde dönerken çenemi daha yüksek tuttum, hala düpedüz itaatsizlikle mücadele etsem de Elder'ı görmezden gelme kararımdan mutluydum.

Bir figür bakışlarımı yakaladı ve kalbimi bir tuğla duvara çarptı. Tüm kaslarım zıplarken bir saniyeliğine havalandım.

Vay anasını.

Kapı çerçevesindeki adam gölgede kaldı; hafif bir kıkırdama boşluğu doldurdu. "Özür dilerim, beni gördüğünüzü sandım."

Anında, ısıran iğneler ve ürpertici sürüngen bacaklar cildimin üzerinde çalıştı.

Güvenli mi tehlikeli
mi? İyi mi kötü mü?

Her iki durumda da, bilinmeyen bir evin boş bir odasında, etrafı maskeli misafirlerle çevrili yabancı bir adamla yalnızdım.

Hayır.

Kalbim başını şiddetle salladı ve bu senaryoya izin verilemeyeceğine karar verdi. Bir daha olmaz.

Kalabalıklar hakkındaki eksikliklerimi memnuniyetle
kabul ederim
ve yabancı mekanlar. Geçmişimden kalan kusurlarım üzerinde çalışırdım.

Ama burada
değil.

Şimdi olmaz.

Geri çekilerek omzumun üzerinden hızlıca bilmediğim bir yere açılan başka bir çıkışa baktım. En azından koridorda bir yer olabilirdi; bu yabancıdan, ışıltılı elmaslardan ve potansiyel tehditten uzak bir yer. "Ben, eh... Ben de tam gidiyordum."

Ayaklarım yüksek topuklu ayakkabılarımın içinde terliyor, tökezliyordum. Ellerim şehvetli eteklerimi

kavradı, onları yırtıp kaçabilmeyi diledim.

Adam ellerini smokin pantolonunun içine sokarak bir adım öne çıktı. Başını salladı, maskesi biraz titriyordu. "Endişelenmenize gerek yok. Sana zarar vermek istemiyorum."

Geri çekilmeyi bıraktım.

Şimdi ışığa çıkınca onu tanıdım. Elmaslar siyah kıyafetinin üzerinde minik gökkuşakları çizerek onu neredeyse rüya gibi gösteriyordu.

Bu maskeli balonun ev sahibi.

Jethro Hawk.

Gelişinin yarattığı sarsıntının kalıntılarını gizlemek için parmaklarımı birbirine doladım. "Bay Hawk, beni korkuttuğunuz için özür dilerim. Sadece hayranlık duyuyordum-"

Keskin bir gülümsemeyle başını eğdi. "Ne yaptığını biliyorum."

Bilmesi mümkün değil.

Kıkırdadım. Ben hiç kıkırdamadım.

Beni sinirlendirmesinden kesinlikle nefret ediyordum. gergin ve her alışverişin çok daha fazlası olduğunun farkındaydı. Buraya sadece elmasları tartışmak için gelmemişti.
sadece ailesinin servetini miras alan bir adam.

Güvenmediğim biriydi.

Elder bile beni ilk çaldığında bu kadar rahatsız olmamıştım.

Bana doğru gelen Jethro, tepsiden orta boy bir elmas alıp avucunun içine attı. "Buraya hayran olmak için gelmedin." Maskesinin arkasından bana karanlık bir bakış attı. "Öyle mi?"

Omuz silktim. "Tabii ki öyleyim. Bu ve kalabalıktan saklanmak."

"Ah, evet. Baloya dönüp müzik dinleyeceğinizi söylediğinizi hatırlıyor gibiyim-"

"Fikrimi değiştirmeme izin yok mu?" Parmaklarım eteklerimin arasında kıpırdandı.

"Herkesin fikrini değiştirme hakkı vardır; gerçi siz Prest'e yalan söylerken zaten fikrinizi değiştirmiştiniz."

Bunu nasıl bilebilir ki?

Sertçe yutkundum, beni ne kadar sinirlendirdiğini görmesine izin vermemeye kararlıydım.

"Nefret ettiğin bir şeye neden gönüllü olarak geri dönesin ki?" Başını eğdi. "Sen de benim gibi balo salonundan kaçıyorsun ama farklı nedenlerle. O zamanlar yalan söylemeye gerek yok."

"Yalan söylemekten bahseden kim?" Gözlerimi kıstım, bu garip konuşmayı onun üzerine çevirmek için çaresizce Davet ettiği misafirlerden kaçmasının nedenini sordum. Onu hiçbir şeyden korkarken göremedim.
Unvanı, görkemli salonu ve inanılmaz ailesiyle.

Kıpırdamadı, beni çok dikkatli bir şekilde izliyordu.

Sessizlik uzadıkça uzadı, karnımdaki çırpınışlar daha da arttı. Buna dayanamıyordum. "Şey... sanırım, benim yeterince kaba davrandım." Taşınmak
Çıkışa doğru ilerlerken ona ince bir gülümseme attım. "Sizi tekrar görmek bir zevkti. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

Uzaklaşmam gerekiyordu. Kanımdaki gergin kabarcıklardan hoşlanmıyordum. Olması gerekenden çok daha fazlasını biliyormuş gibi izlenmekten hoşlanmıyordum. Ve içgüdülerim onun bu kadar kültürlü olduğunu fısıldarken, onun bu kadar kültürlü görünmesinden kesinlikle hoşlanmıyordum.
her zaman bu kadar uslu değildi.

Elder'ı bulmak ve Phantom'a yelken açmak için tarif edilemez bir ihtiyacım vardı.

Denizin tuzlu dalgaları tıpkı ona bulaştığı gibi bana da bulaşmıştı. Ayaklarımın altındaki toprağın sabit sertliği artık rahatlatıcı değildi. Hareketli denizde bulduğum sürekli gelgit ve özgürlüğü istiyordum.

"Seni seviyor, biliyorsun."

Zorlukla nefes alarak durdum.

"Sanırım bunu biliyorsunuz, ama size söylediği için olduğundan şüpheliyim."

Yavaşça dönerek, iri gözlerle ona baktım. "Beni sevdiğini nereden biliyorsun? Seninle benim hakkımda konuştu mu?" Bu yabancı, aşık olduğum adamın iç düşüncelerini başka

nasıl bilebilirdi ki?

Jethro durgun bir zarafetle başını salladı. "Konuştu, evet, ama sözel anlamda değil." Yaklaşarak birkaç adım ötede durdu ve bana
Aramızda samimi bir alan yaratırken mahremiyet.
"İnsanları gizlice dinlememek için uzun zaman önce bir söz verdim. Bu hem benim için hem de ilgimi çeken kişi için kötü. Ancak, iki taraf da bunu yapmıyorken, gerçeği söylemeden duramam."

Dudakları neredeyse özür diler gibi kıvrıldı. "Prest seni benim karımı sevdiğim kadar seviyor. Bununla boğuşuyor, bununla eziyet çekiyor, bununla öylesine çarpılmış ki, suçluluk duygusu içinde boğuluyor.
yaptığı bir şey." Başını eğdi. "Bunu sormaya hakkım yok... ama ne yaptı?"

Bu adam zarar verebileceğine inanırken Elder için ayağa kalkmak beni öfkelendirdi. "O hiçbir şey yapmadı."

"Birisi bir şey yapmış." Beni tepeden tırnağa taradı. "Sen de konuşuyorsun. Oldukça yüksek sesle, ekleyebilirim."

Kollarımı kavuşturdum. "Sana neredeyse hiçbir şey söylemedim."

Sadece sırıttı ve elması avucunun içine almadan önce parmak eklemlerinin üzerinde dengede tutarken ona baktı. "Eğer sana zarar veren o değilse, kim yaptı?"

Kalbim kıpırdamadan durdu, güvenli çalıların arasına kaçmaya hazır bir geyik gibi. "Neden birinin bana zarar verdiğini düşünüyorsun?"

Bakışları sertleşti. "Yapmadıklarını mı söylüyorsun?"

"Yalan söyleme alışkanlığım yok - siz öyle olduğunu düşünseniz bile. Yabancılara böyle şeyler anlatmak gibi bir alışkanlığım da yok."

Saygıyla başını salladı. "Ve insanların özeline burnumu sokmak gibi bir alışkanlığım yok. Özür dilerim."

Onu ve bu çılgın konuşmayı affetmek istemeyerek ofladım.

Boğazını temizleyerek elması uzattı. "Lütfen... bunu alın."

Kollarımı çözdüm ve yanıma düşmelerine izin verdim. "Ne?"

"Lütfen," diye ısrar etti. "Al şunu."

Elim kalktı ve ben itiraz edemeden mücevheri aldı. Onun dokunuşuyla sıcak olmasını bekliyordum ama masanın üzerinde sevilmeden parıldayan diğerleri kadar soğuktu. Onu bana vermişti ama neden? Belki de ödünç almak, tutmak, kardeşlerinin yanına geri koymak içindi.

Bir sehpaya doğru döndüm, değerli taşı bir tepsiye bırakmaya hazırdım.

Başını iki yana salladı. "Yapma. Bu senin için."

"Benim için mi?" Ağzım açık kaldı. "Bana bir elmas mı veriyorsun?"

"Elmas onun için. Hediye senin için."

Ona ayak uydurmaya çalışırken başım ağrıyordu. "Ne... Ne demek istiyorsun?"

"Sana verdiği görevi kastediyorum."

Damarlarım katı buza dönüştü. "Bunu nereden biliyorsun?" Kanımdaki buzla eşleşen tüylerim diken diken oldu. Bu adam telepatik miydi? Başka hiçbir
Elder'ın günahkâr soygun talebini bilmesinin açıklaması.

Burada neler oluyor?

Ellerini ceplerine sokarak geri çekildi. "Koridorda onu gördüm. Sana bir tane çalmanı söyledi.
elmas."

Yanaklarım ateşle alevlendi. "Aman Tanrım, tabii ki." İçim mantıklı bir açıklamanın verdiği rahatlamayla doldu taştı. "Çok özür dilerim. Yapmayacaktım... Yemin ederim. Tam gitmek üzereydim ki sen-" Elması en yakın tepsiye bıraktım,
Benim olmayan bir şeyi geri verdiğimin kanıtı olarak ellerimi sonuna kadar açtım. "İşte, gördün mü... ait olduğu yere geri döndü."

Jethro'nun arkasında ayak sesleri duyuldu. Ziyaretçimizi görmek için dönmedi ama tüm vücudu gevşedi, ağzı daha az gerginleşti, omuzları daha az gerildi. "Merhaba, Nila. Ben de tam misafirimizle sohbet ediyordum."

Karısı kuğu ve kuzgun rengi elbisesiyle odaya süzüldü. Bu kadar çarpıcı ve manken gibi görünmesiyle bir podyumda olabilirdi. Hiç şüphem yoktu ki

tıpkı benimkini tasarladığı gibi, onun giydiği elbiseyi de tasarladı.
Kumaş ve organze kullanan bir sihirbazdı. "Jethro, kimseyi korkutmayacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

Kız kendini ona bırakıp yanağından öperken kıkırdadı.

"Korkutucu değil. Sadece eziyet verici." Çenesini bana doğru eğdi. "Bayan Pimlico ona verdiğim elması almıyor."

"Ah evet, Bay Prest'in ona çalmasını söylediği." "Bunu da mı duydun?" Mahcup bir şekilde sordum.

Nila başını salladı. "Bir erkeğin sesi seninki kadar acı taşıyorsa bunu yapmamak zor."

Sırtımdaki kaslar biraz gevşedi. Demek Jethro bizim hakkımızdaki şeyleri böyle biliyordu. Bir lehçe ustası ya da gizli bir beden dili uzmanı olmalıydı.

Tanrım, annem onu incelemek ve insanları okuma becerilerini öğrenmek için neler yapmazdı.

Jethro bir kolunu Nila'ya doladı, sanki ona dokunmak sadece sevgiyle değil, aynı zamanda destekle de ilgiliymiş gibi parmakları elbisesine battı.

Gözlerinde öyle bir hayranlıkla ona bakıyordu ki, rahatsız ettiğim için huzursuz oldum.

Bakışlarını tekrar bana çeviren Jethro mırıldandı: "Elması al, Pimlico. Senin olsun. Onu, Bay Pimlico'nun Prest personelimi acilen oluşturdu." Eşine rehberlik etmek Arkalarından çıkışa doğru, "Ayrıca, tavsiyem... eğer onu seviyorsanız, sahip olduğunuz her şeyi mahvetmesini beklemeyin. Tecrübelerime göre erkekler böyle şeyleri fazla düşünürler. Bazen tek gereken
Kadınlara, işler ne kadar kötü olursa olsun, sevgi varsa affetmenin kolay olduğunu göstermek için."

Nila bana gülümsedi, heyecan ve
Yüzünde anlayış vardı. "Kocam sana her ne söylediyse ona güven. Erkeğinizle konuşun ya da bu işe yaramazsa... onu baştan çıkarın."

Başları öne eğik, sessizce gülerek odadan çıktılar ve beni bir kez daha paha biçilmez eserleriyle baş başa bıraktılar.

Taşlar.

Ama şimdi, çalmak gibi bir görevim yoktu. Hediye edilen bir elması kabul etmek gibi önemli bir görevim vardı.

Gerçekten talep etmek istememiştim. Ama şimdi almazsam kabalık etmiş olurdum. Bıraksam anlarlar mıydı?

Yapsam umurlarında olur muydu?

Odanın etrafına o kadar çok gökkuşağı çakıl taşı saçılmıştı ki, fark edeceklerinden bile şüpheliydim.

Çıkışa doğru ilerlerken elması aldım ve sıkıca kavradım.

Jethro, Elder'ın beni sevmesi konusunda ne demek istediyse, Elder'ın yaptığına inandığı yanlış her neyse... Bunun devam etmesine izin veremezdim.

Elder beni hapishanede bıraktı çünkü beni konuşturduğu için ondan nefret ettiğimi düşünüyordu. Bana ne söylediğimi duymuştu.

Alrik'in zihnimi kontrol etmek istemesi ve bunu kendi eylemlerine dönüştürmesiyle ilgili annem.

Bu konuda masum değildi. Beni konuşmaya zorlamıştı.

Bana ültimatomlar ve zaman çizelgeleri sunmuştu.

Ama tüm bunları bana aşık olurken yapmıştı.

O beni seviyor.

Trans halinde kapıdan içeri süzüldüm.

Jethro'nun açıklamasına güvenmek akıllıca mıydı? Tamamen yabancı biri nasıl bilebilirdi?

Ama haklıydı-Elder fazla düşünüyor ve aramızdaki basit ilişkiyi mahvediyordu.

Aşk basitti.

Bunu karmaşık hale getiren hayattı.

Ve bunu çözmesini beklemekten bıkmıştım.

Ona beni sevip sevmediğini soracak cesareti bulabilirdim çünkü onu seviyordum ve bu platonik, vatansever ya da sorunlu bir aşk değildi.

Dürüst ve gerçekti ve tamamen şehvetle iç içeydi.

Onu arkadaşım ve koruyucum olarak
sevdim. Onu romantik partnerim
olarak sevdim.

Onu her kadının kocasını sevdiği gibi seviyordum.

Gözlerinin içine bakıp onu inandırabilseydim
Belki o zaman kaçtığı şeyi kabul edebilirdi.

Altın dikişli devasa duvar halılarının altındaki koridorda süzülürken Jethro'nun sesi tekrarladı: "Seni seviyor, biliyorsun."

Her ne kadar Elder'dan onay almak istesem de buna ihtiyacım yoktu.

Bana her dokunduğunda beni sevdiğini biliyordum. Bakışında, dokunuşunda, sesinde, öpüşünde hissettim. Reddedişinde bile
ve öfke.

Özür dilediği ya da beni ittiği ya da ikimiz de zorlukla dizginlenen arzuyla zonkladığımızda bile beni korumaya çalışarak duygularımı incittiği her seferinde beni sevdiğini biliyordum.

O bilmeden önce beni sevdiğini
biliyordum. O beni seviyordu.

Onu sevmiştim.

Kimsenin bana söylemesine ihtiyacım yoktu.

Biliyor
um.

Güveni
yorum.

Bu doğru.

O beni seviyor.

Ve bu hepsinden daha inanılmaz bir şeydi.

Bölüm Otuz Bir

Yaşlı

PIM'i elleri sımsıkı kenetlenmiş ve yüzünde uzaklara dalan bir ifadeyle koridorda sürüklenirken buldum. Maskesi daha fazla sırrını saklıyordu; elbisesi onu hayatta kaldığı birçok çürükle örtüyordu.

Bir kez daha, onun düşüncelerini öğrenme dürtüsü içimi parçaladı. Sorular sorulmayı talep ediyordu. Bir fısıldanarak sorgulanması.

Taç maskesi beni deli ediyordu. Onun bir parçasını benden saklamasından nefret ediyordum. Büyüleyici yüzünün engellenmesinden nefret ediyordum.

Gerginliğimin hızla çalışan, karmaşık beynimden kaynaklandığını biliyordum ama bunu bana yaptığı için onu suçlamaktan kendimi alamıyordum. Hiçbir savunmamın kalmadığı kalbimin içine girdiği için.
Gücüm yetmediği halde beni düşürdüğün için.

Ondan asla özgür olamayacaktım; bu nedenle, onun her şeyini bilmeyi hak ediyordum. Ama eğer onun her şeyini öğreneceksem, sırlarını teker teker ortaya çıkarmam gerekecekti.

Ve bir daha asla benim olmayan bir şeyi almamaya yemin etmiştim.

Acı ne olursa olsun.

Baskı ne olursa olsun.

Onu sevme kararımın arkasında duracaktım ama uzaktan. Seks sadece kontrolümü zayıflatırdı. Onun anılarını karıştırmaktan kendimi alıkoyamazdım. Kendimi durduramazdım.

Aramıza biraz daha ayartma ya da yakınlık girerse, tüm sözlerimi tutmayacağımdan ve onun geçmişindeki canavarlar gibi olacağımdan hiç şüphem yoktu.

Çarparak durdum ve başını kaldırıp beni görmesini bekledim.

Birkaç adım attı; gözleri bir şeye odaklandı. gözlerini kırpıştırıp durmadan önce anlayamadı. "Elder." Güzel yüzünün maskesi tarafından örtülmeyen kısımları şehvetli bir gülümsemeye dönüştü.

Anında sertleştim.

"Ben de tam seni bulmaya geliyordum." Parmakları, tuttuğu şey her neyse onun üzerinde sıkılaştı.

Nerelerde bulunmuştu? Kiminle karşılaşmıştı? İstediğim şeyi yapmış mıydı?

Lütfen bana onun yapmadığını söyle.

"Senden tekrar çalmanı istediğim için özür dilerim, Pim." Dizlerimin kilidini açarak ona karşı duyduğum anlık arzuyu görmezden geldim ve
ilerledim. Ellerimi kıvırarak, bilinçli bir şekilde
Ona ulaşmamaya ya da onu bulmadan önce ne düşündüğüne dair sorular sormamaya gayret ettim.

Bu ev miydi? Birçok koridorunda fısıldayan duvar halıları ve tarihler miydi? Yoksa bir şey mi
Ben yokken mi oldu? Onu yalnız bırakarak kontrol edemediğim ya da engelleyemediğim bir şey mi?

Smokinimin içindeki kutu - onun için olan kutu - beni ağırlaştıran bir çapaya dönüştü. Ciğerlerimdeki nefessizlik sanki karada boğuluyormuşum gibi hissettiriyordu. Hawk'ın kuyumcularının işçiliğine bir göz atmalıydım. Hediyeyi vermeden önce incelemeliydim. Tek bildiğim, bunun korkunç bir trajedi ve büyük bir hata olabileceğiydi.

Onunla koridorun ortasında karşılaştığımda, ona dokunmadan önce kendimi durdurdum. Fiziksel mesafeyi koruduğum sürece nezaket ve adaleti koruyabilirdim.

Ne yazık ki, böyle bir öz güvenle çalışmıyordu. kuralları reddediyordu. Öne doğru eğildi, soğuk parmaklarıyla elimi yakaladı, yumruğumu çözerken nazikçe gülümsedi, sonra
avucuma parlayan bir elmas düşürdü.

Ah, kahretsin.

Elmas elimde biraz yuvarlanırken kararlı bir şekilde başını salladı. "İşte oldu. Hepsi senin olsun."

Yine çalmıştı.

Hepsi ben istediğim içindi.

Lanet olsun.

Omuzlarım gurur yerine pişmanlıkla çöktü. "Yapmayacağını umuyordum."

Yeşil bakışları benimkilerle buluştu. "Yaptın mı?"

Parmaklarımı elmasın etrafında kenetleyerek, ona kattığım ek stres ve eziyet için kendimden nefret ettim. ile. "Bir daha asla, Pim. İçine sinmeyen hiçbir şeyi senden istemeyeceğim."

Seks, sırlar ya da başka uygunsuz şeyler dahil. Bundan sonra kefaretimi öderim.

Yumuşak bir gülümseme dudaklarını kıpırdattı. "Ben çalmadım."

Başparmağımı taşın yüzeylerinde gezdirdim. "Bu gerçek. Eğer çalmadıysan başka nasıl tutabilirim ki?"

Gözleri, parçası olmadığım şeylerle karıştı. "I itiraf etmeyecektim. Sana itaatsizlik edecektim. Ama odadan çıkarken Bay Hawk beni buldu."

Onu bu mülkün sahibiyle yalnız düşününce sırtım kaskatı kesildi.

"Bana almamı söyledi." Sanki ona söylediği diğer şeyleri - benim çaresizce bilmek istediğim şeyleri- inkâr ediyormuş gibi omuzlarını yuvarladı. "Ben de aldım. Bu senin. Özgürce verdim.
alındı."

Neden ona vermişti?

Neden daha önce olmayan bir parıltı taşıyordu? Tanrım, bunu daha fazla yapamazdım.

Sorular çok fazlaydı. İhtiyaç çok güçlüydü.

"Gel." Bileğinden tutarak, bacaklarım yeri çiğnerken onu ileri doğru çektim. Balodan gelen müzik çok yakındı. Kahkahalar ve insanlar çok yakındı. Başım ağrıyor ve sikim zonkluyordu. Şehvetime yenik düşüyordum ve
Pim hayır demeyi o kadar zorlaştırıyordu ki. "Konuşmamız gerek. Yalnız konuşmalıyız."

Onu müzik tellerinden uzaklaştırıp daha önce hiç görmediğim geçitlere doğru sürüklerken konuşmadı. Odaları sağa sola tararken ne aradığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çizim odaları ve gündüz odaları. Salonlar ve
solars. Büyük, büyük boy şal desenli bir kanepe, sıcak zemin lambaları ve bir masa ile şirin bir oturma odası görünene kadar devam etti.
çatırdayan bir şömine ve mantosuna oyulmuş periler.

Adım atacak yerim vardı. Kendimi tekrar toparlamak için mahremiyetim vardı.

Pim'i içeri çekerek kapıyı kapattım ve kilitte duran eski moda anahtarı çevirdim.

Mekanizmanın bu kadar eski bir salonda çalışmasını beklemiyordum ama sanki yeniymiş gibi zahmetsizce döndü. Hawksridge'in diğer sakinleriyle aramızda bir barikatın -kilitlenebilir bir barikatın- olması nihayet nefes almamı ve biraz rahatlamamı sağladı.

Tahammül edebildiğim tek kişi Pimlico'ydu. O da hayatımı çekilmez hale getiriyordu.

İdeal olan, Phantom'a geri dönene kadar maskemin düşmemesiydi. Limandan ayrılıp uzaklaşana kadar beklerdim.
insan toplumundan. Güvende olduğumuzdan emin olurdum.
silahlandım ve damarlarımdaki mantıksız tırmalamayı yatıştırmak için bir esrar içtim.

Ama odanın derinliklerine doğru sürüklendikçe ve elbisesi Halının üzerinde fısıldarken ve maskesinin kırmızısı ondan istediğim tüm parçaları gizlerken, insan kalmak için mücadele ettim.

Beynimin büyüsünü ve zorlamalarını nasıl görmezden geleceğimi unuttum.

O kadar gerilemiştim ki, seks, çıplaklık ve zevk imgeleri sadece bir ayartıdan öte bir şeydi.
düpedüz çaresizlik.

Parmaklarım çalınan-bağışlanan elması kavradı. Gerçeği anlamak için çabaladım. Nasıl olduğunu tahmin etmek için
gerçekten hissediyordu. Neden daha yumuşak ve sessizdi?

beni inceledi? Neden gözleri tereddütle olduğu kadar inançla da parlıyordu?

Sanki biz ayrıyken bir sonuca varmış gibiydi - bilmediğim ve isteyemeyeceğim bir sonuca.

Ağır taşı pantolonumun cebine sokarken ellerim titredi, sonra blazer ceketimden kutuyu çıkardım. İsteğim üzerine bana bir elmas vermişti. Bana bir elmas vermişti. İstediğim her şey vardı ama yine de yetmiyordu.

Bir dakika daha bekleseydim suçluluk duygusu beni canlı canlı yiyecekti.

Ona deforme olmuş beynimdeki teraziyi dengeleyecek bir şey vermeliydim ve zorba şehvetle çabucak savaşmalıydım içimde orman yangınına dönüşüyor.

Ona hediyemi verirdim.

Ben olsam bu geceyi eşit yapardım.

Sonra onu evine götürürdüm, yarın daha güçlü kural ve düzenlemelerin olduğu yeni bir gündü.

Pim omzunun üzerinden bana bakarken parmakları bir sehpanın cilalı cilası üzerinde iz sürdü, çoktan ölmüş adamların mermer büstlerinin etrafında süzüldü ve yarım kalmış oya işleriyle eski şövalelere dokundu. Odanın içinde süzülürken gözlerini benden hiç ayırmadı; kaçtığımız her şeyin bizi burada bulduğuna dair bir cesaret, bir onay, bir mutabakat içinde bakıyordu.

Her nasılsa, artık yol yoktu, baştan çıkarmanın ezici ağırlığından kaçmak yoktu.

Bunu biliyordu.

Biliyordum.

Nasıl olduğunu anlamamıştım. Neden burada, neden şimdi?

Unutmaya, bırakmaya, özgür olmaya yönelik bu aniden gelen ağır ve baş döndürücü davetin katalizörü neydi?

Hayır.

Başımı sallayarak bakışlarımı onunkilerden ayırdım. Konu bu değildi.

Bu, ilişkimizi dengelemekle ilgiliydi.

Bana bir şey vermişti. Bu yüzden ben de ona bir şey vermeliydim.

Saldırıyı engellemek için her şeyi yaptım,
ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmamı engellemek için.

Kutuyu sıkıca kavradığımda ellerimde gıcırdadı. Tek yapmam gereken ona bunu vermekti, böylece ödeşmiş olacaktık. Böylece o da
bana elmas çaldığı için borçlu değildi. Bu yüzden şimdiye kadar çaldığım tüm parçalar için ona borçlu değildim.

Sırf dünyadaki en güzel yaratık olduğu için verilmiş bir hediye.

Tek kelime etmeden davetkâr kanepeye yerleşti.

Elbisesi etrafında dalgalanarak odayı satenin yumuşak hışırtısıyla doldurdu. Çok renkli şal desenli elbisesi, yara bere içindeki önlüğüyle çarpışıyor ve sanki
Neşe azaba dönüşür.

Odanın benim tarafımda kalmasını istedim. Aramızda duvarlar ve etrafımda zincirler olsun istedim. Ama kendimi kontrol edebileceğime güvenmek zorundaydım. Bedenimi parçalayan arzuyu görmezden gelebilecek ve onu Fantom'a geri götürebilecek kadar uzun süre insan olabilmek için
o aitti.

Sertçe yutkunarak yavaşça ona doğru ilerledim. Gerçekten istediğim şeyi reddetmekten ağrıyan eklemlerimle yavaşça kanepeye oturdum. Kanepe beni sarmaladı, ikimizi de kucakladı, eskimiş minderler dizlerimiz birbirine değecek şekilde sıkıştı ve
Yerçekimi bizi birbirimizin üzerine yaymaya çalıştı.

Tanrım, ona dokunmak... aramızda kilometrelerce elbise olsa bile beni paramparça etmeye yetti.

Göz göze geldik ama tek kelime etmedik.

İkimiz de oturmaya devam etmek ve kendimizi sarmaladığımız kurallardan vazgeçmemek için mücadele ettik. Çaresizce onu öpmek istedim.

Dudaklarını yaladı, bakışları ağzıma kilitlendi.

Diğer her şey solup giderken bir iniltiyi yuttum. Başka hiçbir şey onu öpmekle aynı ağırlığa ya da öneme sahip

değildi.

Her şey vardı. Öp
onu.
Daha da yaklaştım.
Daha hızlı nefes aldı.
Kalbim ihtiyaçtan yanıyordu.
Öp onu.
Kahretsin, bu şimdiye kadar yaptığım en zor şeydi - neredeyse öpüşmenin o karıncalı büyüsünde gezinmek.
Öp onu...
Öpemem.
İçimdeki her şeyi aldı, her acıya mal oldu, ama geri çekildim. Bu geceki ruh halime bakılırsa, bir öpücükle durabileceğimi garanti edemezdim.
Yapamayacağımı biliyorum.
Bir öpücük ikiye dönüşürdü.
İki, ona dönüşürdü.
Ten onun içinde bana dönerdi ve her kural kırılır ve bozulurdu.
Burnumun kenarını sıktım, nefeslerimi saydım, kalp atışlarıma odaklandım.
Gecenin çoğunda kontrol edebileceğim şeylere odaklanmıştım. Perdeleri saymak, yerdeki mozaikler. Şampanya kadehleri odaya saçılmıştı. Aklımı başımda tutmak için uzun zamandır ustalaştığım küçük numaralar.
Saymanın bana bir faydası olmazdı.
Hiçbir şey bana yardım edemez.
Kutu.
Kutuyu ona ver.
Bu bile bir zamanlar olduğu gibi aynı güvenliği sağlamıyordu.
Kahretsin, ayakta kalmalıydım. Odanın öbür ucundan ona fırlatmalıydım.
Sessizlik gerildi, uzun dikdörtgeni kucağımdan onunkine iterken her saniye daha da kalınlaştı. I
elbisesini parmaklarımın arasında ezip yukarı kaldıramadan elimi geri çektim. Onu çırılçıplak soyup almadan önce. "Aç şunu."

Hâlâ konuşmuyordu, sanki girdap gibi dönen arzu ses tellerini çalmıştı. Bana bir kez daha
Kurtardığım kadın. Dili kesilmiş ve cesareti kırılmış bir köle.

Tutku ve acıdan titredim. İhtiyaç ve iğrençlikle sakatlandım.

Tanrım.

Kadifeyi okşarken parmakları biraz titredi.
kırıp açmadan önce kılıfını çıkardı. Bir eli ağzını kapatmak için uçarken, diğer eli daha sert bir şekilde titreyerek
İçerideki mücevherler. "Oh..."

Nasıl olur da küçük bir ses pantolonumun içine uzanıp beni yumruklayabilir?

Nasıl olur da bir kadın göğsüme uzanıp lanet olası kalbimi sökebilir?

Birine hediye vermenin garipliği ya da şehvetin kazanmasını engellemenin ıstırabıyla hiçbir ilgisi olmayan bir gerginlik boynuma dolandı.

Beğendi mi?

Nefret etti mi?

Bunu giyer miydi, yoksa çok mu acı dolu anılarla doluydu?

Kalbimdeki gerginlik azaldı ve sigara içen kasın etrafına soğuk endişe bantları sardı. Aynı
basınç ciğerlerime, bacaklarıma ve parmak uçlarıma girdi. Ona dokunmamı, onu öpmemi, onu rahatlatmamı isteyen bir baskı.

Daha fazlasını isteme korkusu olmadan onu alnından bile öpemezken nasıl bir aşıktım ben? Onun yanında kendimi kontrol edemezken nasıl bir adamdım ben?
Her şeyden çok sevdiği kadını?

O bileziğe dokunduğunda dudaklarımı büzdüm. Ellerim birbirine kenetlendi, onun yanında oturmak ve milyonlarca arzu parçasına dönüşmemek için başka bir güç kaynağı buldum.

Hawk'ın işçiliği konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Sanki beynime ulaşmış ve fikri doğrudan kaynağından çalmış gibiydi.

Pim'in parmakları bilezikten sarkan parlak altın paraların üzerinde gezindi. Bakır, pirinç ya da herhangi diğer değersiz metaller. Bu bozuk paralar saf altındı. Başlangıçta ona düşünceleri için bir kuruş bile vermeye çalıştığımda bile, benim için dünyadaki her servete değerdi.

Mükemmel bir şekilde damgalanmış bozuk paraların yüzüne bir elmas kakılmıştı. Parıldayan taşlar bozuk paraların yüzünü bozarak sayısal değeri bir sentten anlatılamaz bir değere dönüştürüyordu.

Çünkü ben onu böyle
görüyordum. Onun özgürlüğüne
paha biçilemezdi.

Sırları çok değerliydi.

Her parçası değerli ve imrenilen.

Ne kadar param ya da çalabileceğim ne kadar zamanım olursa olsun, ona ne kadar aşık olduğumu asla gösteremezdim.

Bana bakarken gözleri şokla parladı - gerçekten bana baktı ve korumalarımın ve engellerimin ötesinde içinde bulunduğum acıyı gördü. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Bu kadar yakın oturmaktan ve ona sahip olamamaktan dişlerim bile ağrıyordu. "O zaman hiçbir şey söyleme."

"Ama... Yapmak zorundayım. Sana teşekkür etmenin bir yolunu bulmalıyım. Sana ne kadar minnettar olduğumu göstermek için-"

Yerçekimi, kendimi kontrol etmemi engelleyen son unsur oldu. Daha önceki oturanlar tarafından uzun zamandır kırılmış olan kanepe minderleri altıma çöktü. Kalça kemiğim onunkiyle çarpıştı; bacaklarımız birbiriyle aynı hizadaydı.

Ve hepsi bu kadar.

Elim, yarım ağızla verdiğim dokunmama emrini duymazdan geldi ve yanağını yakalamak için havalandı. "Ben bir tek
minnettarım."

"Ama-"

"Aması yok. Bunu söylemem gerek..." Parmaklarım teninde sıkılaştı, şimdiden daha fazlasını arzuluyordum. Bu

istekleri reddettim. I
bunu planlamamıştım. Kendimi soymak istemedim.

Kemiğe kadar. Ama yanağını tutarak, altında gözyaşı gibi yakutlar sallanan maske çerçeveli gözlerine bakarken, kendimi daha fazla tutamadım.

"Sana ne kadar üzgün olduğumu söylemem gerek.

Kaçtığım için

Çünkü sonunda beni nasıl görmen gerektiğini anladım."

Dehşet içinde başımı salladım. "Bu kadar uzun sessizlikten sonra, neden

Ona vermediğin şeyi bana mı vereceksin? Neden tam da onun yapmaya çalıştığı şeyi yapmama izin verdin?"

Sanki anlayamadığı ya da kontrol edemediği bir rüyadaymış gibi kaşlarını çattı. "Sen asla onun gibi olmadın. Asla."

"Öyleydim. Öyleyim. Sana en başta bedeninden ziyade zihninin peşinde olduğumu söylemiştim. O zaman nedenini bilmiyordum. I

Anlamadığım şeyleri fethetme ihtiyacımdan dolayı suçladım ama artık farklı şeyler biliyorum."

Teni avuçlarımın altında ısındı. "Neyi biliyorsun?"

Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirerek fısıldadım, "Belli değil mi?"

Dilinin ucu parmağımın tadına baktı ve tam bir içimde bir kasılma oldu. Sesi hissettiğim her arzuyla birlikte yankılanıyordu. "Benim için değil."

Gözlerimi sıktım, öpmek, dokunmak, almak için her feryatla savaştım. Bunu ben başlatmıştım. Bitirmek zorundaydım. Ona gerçeği söylemek zorundaydım. "Çünkü sana aşığım."

Nefesi kesildi, elimde sarsıldı.

Orada durabilirdim.

Onu öpebilir ve bunun ne kadar doğru olduğunu ona hareketlerimle gösterebilirdim. Ama şimdi kasayı açmıştım, ona her şeyi anlatmalıydım.

Her şeyi.

Alnımı onunkine bastırdığımda maskelerimiz kırışıp birleşti. Onunkinden tüyler ve benimkinden ipek, ikimiz de kılık değiştirmiştik ama yine de diğerinin kim olduğunun farkındaydık. Bu yüzden

Dünyadaki onca pisliğe rağmen birbirimizi bulduğumuzun

farkındaydık.

Bileğimi kavrayıp ben onu tutarken o da beni tutarken sesim kalınlaştı. "Sanırım sana ilk kez aşık oldum.

Seni gördüğüm an. Elimi sıkmayı reddettiğin zaman. Çıplak durup sana zarar vermem için bana meydan okuduğunda. Ne zaman
Düşüncelerin için benim kuruşumu elinin tersiyle ittin.

Siktir, Pim..."

Titriyordu, kucağındaki kuruşlu bilezik dans ediyordu. ateşten gelen ışıkla. Sesim odanın içinde yankılanıyor, hiç azalmıyordu. Aşık olduğuma dair lanet kelimeler her köşede yankılanıyor.

"Karanlıkta benimle yüzdüğünde sana aşık oldum. Fırtınayı benimle paylaştığında düştüm. Öyle düştüm ki Senin için kaç kez düştüm Pimlico ve daha kaç kez düşmem gerektiğini bilmiyorum."

Söyleyecek başka şeyler aradım, boşluğu dolduracak şeyler.

Hiçbir şey söylememesinin korkunç sessizliği. Güçsüzdüm. Kalbimin derisini yeni yüzmüştüm ve onun mutlu ya da üzgün.

Biraz geri çekilerek onu inceledim.

İlk kez, iddia edebileceğim hiçbir cevap ya da sır yoktu.

Yanağını okşarken bakışlarımı eteklerinin arasına yerleştirilmiş pırlantalara çevirdim. "Az önce sana aşık olduğumu söyledim ama sen hiçbir şey söylemedin. Seni sevmem kötü bir şey mi-"

Yüzünü tuttuğum yerden çekerek Mücevher kutusunu kapattı, bileziği yere fırlattı ve ağzını benimkine yapıştırdı.

Bir saniye önce ayrıydık. Sonra,

bir olduk.

Sıcak

.

Islak.

Bağlantı.

Beynim harfleri ve dili unutup dokunma ve tat alma duyularına geri döndü.

Lanet olsun, bunu yapmamalıydı. Kendimi kaybettim.

Kendimi gerçekten kaybettim.

Son birkaç gündür kendime olan hakimiyetim kırıldı ve

onu geri öptüm.

Siktir, ben de onu öptüm.

Çenesinden tutarak onu daha da yaklaştırdım. Ağzı açıldı, dili onu karşıladı ve birlikte düştük. O geriye doğru yuvarlandı; ben öne doğru yuvarlandım ve onu kanepede boğdum.

Ağızlarımız savaştı, dillerimiz dans etti, nefeslerimiz Birbirine bağlıydı. Saldırma şeklim hiç bu kadar şeytani olmamıştı ve o da hiç bu kadar vahşi olmamıştı. Savaştık, dövüştük, bacaklarımız onun elbisesine dolandı, elleri aynı anda her yerde.

Onu derinden öptüm. Onu sertçe öptüm.

Onun üzerine tırmanıp acı çeken bedenimin her santimini onunkine bastırırken kalçalarım kendiliğinden itiliyordu.

Ona ihtiyacım vardı.

Lanet olsun, ona ihtiyacım vardı.

Dudaklarımız kaydı ve morardı. Dişlerimiz ısırdı ve kemirdi. Elbiseleri, smokinleri ve buranın bizim evimiz olmadığı gerçeğini umursamadan birbirimizi yedik.

Kahretsin, burası bizim evimiz değil.

Bunu burada yapmakta özgür değildik. Yalnız değildik.

Güvende değildik.

Onu kurtaran tek şey buydu. Beni kurtaran.

Vahşi bir iniltiyle geri çekildim. Nefes alış verişim çılgıncaydı, sikim pantolonumun kemerini yumrukluyordu. Tek yapmak istediğim onu almaktı. Tekrar ve tekrar. Ve Saplantılarım alevlenmişti ve tek bir öpücükle tatmin olmamın imkânı yoktu.

Tek bir dokunuş ya da itiş beni tatmin etmezdi.

İkimiz de cinsel yorgunluktan bayılana kadar tatmin olmayacaktım.

Böyle bir şey olamaz.

Onu bu şekilde incitemezdim.

Doğrulup başımı ellerimin arasına aldım ve bağımlılıktan kurtulmak için parmaklarımı şakaklarıma bastırdım.

Pim yatmaktan oturmaya geçerken minderler yer değiştirdi.

Gerilmeme rağmen bana dokunmadı. Çünkü

Ben gözlerimi parlak deri ayakkabılarımın altındaki gül ve altın rengi halıya kilitlemişken o uzun süre bana baktı.

Öpüşmemiz yaşayan, nefes alan bir şeydi, fazlasıyla canlıydı ve sadece yeniden alevlenmek için bir kıvılcım bekliyordu.

Kaslarım onu yakalayıp başladığımız işi bitirmem için bana yalvarıyordu. Buranın bizim evimiz olmadığı gerçeğini siktir et. Koridorun sonunda yüzlerce misafirin parti yaptığı gerçeğini siktir et.

Ama yapamadım çünkü bırakırsam ne durumda olacağımı kim bilebilirdi ki? Eğer biri Pim'in çığlıklarını duyarsa tekrar ve tekrar. Eğer Hawk ailesinden biri

Pim'i benim bağımlılık yapan azgınlığımdan kurtarmak için kendi kapılarını yıktılar.

Ona sahip olamamanın acısı acımasızdı. Ama onu durdurmanın hiçbir yolu olmadan almanın acısından daha iyiydi.

Pim yanımda hışırdadı ama ben bakmadım. Altın iplik kıvrımlarına odaklandım, el yapımı halıyı takip ettim-

Ama sonra Pim önümde dizlerinin üzerine çöküp eğilirken halı kırmızı ve mavi satenle örtüldü.

Kollarımın kafesinin altından geçip boynuma sarıldı. "Bana aşık olduğunu söyledin ve beni sadece bir kez mi öptün?"

Sesi dudaklarımı okşarken ekledi

dokunuşuna güç vererek beni ona doğru yönlendirdi. "Beni öpmek o kadar kötü bir şey mi-"

Bitirmesine izin vermeme sırası bendeydi.

Dudaklarım onunkilere çarparken kollarım öne doğru fırladı ve onu kendime doğru çekti.

Onu daha yakına sürüklediğimde inledi, önümde diz çöktü, onu bacaklarımın arasına daha sert sürüklediğimde kanepe karnına saplandı.

Bu öpücük öncekinden daha vahşiydi. Ve nedenini

biliyordu.
Kendimi kontrol edemediğimi biliyordu ve sadece

hızlı bir yapıştırıcı yaması kaldı. Ayrılmak zorunda kalmadan önce onu öpmek için tam olarak üç saniyem vardı.

Bir saniye, onu derin ve sevgi dolu bir şekilde öptüm.

İkinci saniye, onu sert ve kınayarak öptüm. Üçüncü saniye, onu vahşice ve yalvararak öptüm.

Sonra geri çekildim ve aynı anda onu ittim.

Yapmayı başardım.

Sözümü tuttum.

Ağzındaki kırmızı ıslaklığı ya da tenindeki kızarmış arzuyu görmemek için gözlerimi kıstırıp kapattım. I onları kapalı tuttum ki istediğim her şeye kilitlenmeyeyim ve sonuçlarına da siktir git demeyeyim.

Görüşü olmasa bile, nefesinin kesilmesine engel olamadı. kulaklarıma çarpıyor ya da sesi şehvetle titriyor. "Lütfen, El... durma."

Parçalanmış bir iniltiyi yuttum. "Bana bunu sorma, küçük fare."

Küçük elleri kalçalarıma indi ve tüm günahkâr arzuları yüzeye çıkardı. "Lütfen, El..." Parmakları smokin pantolonumun ipeksiliğinde kayıyor, ereksiyonumu kavrayıp altındaki acının ikiz ağrılarını sıkarken alay etmiyor ya da yavaşlamıyordu. "Sana durmamanı söylüyorum."

Parmaklarım acımasızca elinin etrafında kenetlendi. Onu itip uzaklaştırmak istedim. Onu azarlamak ve ayağa kalkmak istedim. Buna bir son vermek istedim.

Bunun yerine, elini daha sert bir şekilde kendime bastırdım, bu da beni ne kadar iyi hissettirdiğiyle tıslattı.

Bana doğru sallandı, parmakları çıldırtıcı bir sarhoşlukla çırpınıyordu.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı, çenem sıkıca kenetlendi, ilk serbest bırakılma dalgası boyum boyunca dalgalandı. "Dur, Pim." Komutu verirken bile, elini sikime kilitledim, dokunuşunu içimde daha derine kazdım, ceza ve zevk buldum.

"Sen dur." Nefes nefese kaldı. "Bununla savaşmayı bırak. Bizimle." Sesi ısırıkla doluydu. "Benimle savaşmayı bırak."

Teslim olmaya çok yaklaşmıştım. Gözyaşı dökmesine izin vermeye

fermuarımı indiriyor ve bana canı ne isterse yapıyordu. Ama onu seviyordum. Bunu göremiyor muydu? O

çok az tanıdığım bir kızdan, yapabileceğim bir kıza dönüştü. her şey için. O benim için kendi kanımdan ve canımdan biri kadar ailemden biriydi ve benim ailemi incitmek gibi bir geçmişim vardı.

Ailemi öldürmek.

Sikeyim.

Tutuşunu koparark, içimdeki pençeleyen boşluğa doğru eğildim. Yırtıcı şehvet beni parçalara ayırıyordu. "Benden uzak dur, Pim. Gitmemiz gerekiyor. Hemen şimdi."

Ayakta durmaya çalıştım. Oda yüzüyordu. Başım çarpıyordu.

Yine de Pim önümde diz çökmüş, mükemmel bir kurban gibi duruyordu. Dudakları ayrılmış, yanakları kızarmış, gözleri yalvarıyordu.

Beni mahvetti. Hayatı, aşkı ve akıl sağlığımı.

"Bir yere gitmiyorum. Sen beni tekrar öpene kadar." ile Sıvı güzelliğiyle halıdan kalktı, maskesini çıkardı ve parmak uçlarından sallanmasına izin verdi. Yüzünü görmek için ilk kez bu gece, onun ne kadar güzel olduğunu, nasıl masum ama bir o kadar da dünyevi, özdenetim tabutuma çakılan son çiviydi.

Bilmesi gerekiyordu.

Son bir uyarı.

Bunu yaparsa ne olacağını anlaması gerekiyordu.

Kendi maskemi çıkarıp yere attım. "Beni çok zorluyorsun, Pimlico."

"Seni yeterince zorlamıyorum." Maskesini bırakarak bir elini göğsüme koydu. "Eğer öyle olsaydım

"Şu anda altımda olsaydın, içimde olurdun."

Ürperdim, bu görüntüye karşı dişlerimi sıktım. "Ve duramadığım zaman sana zarar verirdim. O yüzden dur.

Ben durmadan önce
yapamam-"

"Ne yapamazsın? Daha fazla kavga edemez mi? Artık beni inkar edemez misin?" Dudakları benimkilerin üzerine fısıldadı, küçük gövdesi parmak uçlarında dengede durarak beni baştan çıkarmaya yönlendirdi. "Teslim ol, Elder." Yakınıma eğilerek kulağıma mırıldandı: "Bu sözleri daha önce hiç kimseye söylememiştim. Söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama sonra sen gittin ve bana aşık oldun, ben de sana aşık oldum ve bunları söylememi mümkün kıldın." O
Kulak mememi diliyle yalamadan önce yutkundu.

Sarsıldım. Neredeyse boşalıyordum.

"Bütün bunların nedeni sen ve ben ve birlikte olmaya duyduğumuz inkar edilemez ihtiyaç; bunları söyleyebiliyorum çünkü sen
beni hayata döndürdü ve bu nedenle onları onurlandırmalısınız."

Daha önce söyleyemediği ama şimdi söyleyebildiği şeyleri duymak için kulaklarım yandı. Onları duymak için kesinlikle öldüm.

Ama durakladı, yanağıma karşı nefes nefese kaldı. Mümkün olan en kötü zamanda beni reddetti.

Onun numaralarına kanmamalıydım ama çok ileri gitmiştim.

Şehvet boğuldu. "Ne şeyler..."

Yanağımı öptü. Tırnakları göğsüme battı.
Hızlı ve kendinden emin bir şekilde nefes aldı ve emredici bir fısıltıyla beni tamamen yok etti. "Becer beni, Yaşlı Prest. Erkek ol ve sik beni."

Ve bu sondu.

Artık kavga yoktu. Artık
pazarlık yok.

Artık doğru ya da yanlış
yok. Ben kaybettim.

Takıntı kazandı.

O kazandı.

Bedenim kendi isteğiyle hareket etti, kendimi hapsettiğim hapishaneden kurtuldum. Ellerim beline dolandı, parmaklarım göğüs kafesine saplandı. "İtmeye devam etmek zorundaydın, değil mi?"

Yüzünde bir endişe titreşimi belirdi, sonra onun yerini isyan aldı. "Evet."

Onu kendime çektim, kucağımda sıkıca sardım, ağzını vahşi bir acımasızlıkla talep ettim.

Onu sahiplenerek, acımasızca, hızlıca, duygusuzca öptüm.

Beni terbiyenin ötesine ittiği için onu minnetle öptüm.

Kontrolüm olmadığını kanıtladığı için onu öfkeyle öptüm.

"Becer beni, Elder." Dudakları benimkilerin altında hareket etti,

Kollarım daha sıkı bağlanırken inliyordum. "Lütfen, sik beni. I

beni becermeni istiyorum."

"Oh, Pim..." Onu kendimden uzaklaştırarak döndüm ve arkamdaki kanepeye fırlattım. "Böyle bir şeyi asla söylememeliydin.

şeyler."

Onun üzerinde dururken, sikim sert, kalbim hızlı, aklım karmakarışık, homurdandım. "Seni sikeceğim. Artık sikilmeye dayanamayacak hale gelene kadar sikeceğim seni.

"Ve sonra seni tekrar becereceğim. Ve tekrar. Çünkü artık durmamın dünyevi bir yolu yok."

Otuz İkinci Bölüm

Pimlico

Üzerime düştü.

Bunu tarif etmenin tek yolu buydu.

Dövüşmeyi bıraktı.

Yuvarlandı.

Beni arzu ve minderler arasında ezdi ve sert sıcaklığını sıkıştırmak için bacaklarımı elbisemin altından ayırdı. Aralarında.

Ve sonra beni öptü.

Ve dünyadaki tüm diğer öpücüklerden farklıydı.

Monte Carlo'da beni öpmesinden farklıydı. Phantom'da beni öpmesinden farklı.

Farklı iyi.

Farklı kötü.

Sadece farklı.

Dudakları sıcaktı. Dili ıslaktı. Dişleri sertti. Nefesi hızlıydı. Tadı düpedüz bağımlılık yapıcıydı.

Bunu ben başlatmıştım. Sonunda seks talep eden ben olmuştum, tam tersi değil ve içimdeki heyecan, felç edici bir tutkuya dönüşerek hızla kayboldu.

Ona beni becermesini söyledim.

Son kısıtlamasını kırmak için kaba bir dil kullanmıştım.

Ve buna sevindim.

Onun altında kendimden
geçmiştim. Altında
neşeliydim.

Ne olacağına dair bir korku ya da düşünceler yoktu. benim iyileşme hakkında. Elder'ın beni becerdiği kadar ben de onu becerirdim.

Bu karşılıklı bir şeydi, tek
taraflı değil. Korkmuyordum.
Korkmuyorum.
Beni daha derinden öptüğünde nefesim kesilmişti.
Kıvranıyordum, sıcak, ıslak ve ağrılıydım ve daha fazlası için sabırsızlanıyordum.
Bu sefer kendini tutmak yoktu. Elbisemi yukarı çekmesini engellemek için ellerinde ip yoktu. Onun
Sateni avuç avuç toplayıp yukarı, yukarı, yukarı, belimin etrafında dalgalandırırken, havanın kalçalarımı ve kalça kemiklerimi öpmesine izin verirken dağınık ve sarsıntılı bir dokunuş. Parmaklarının jartiyerleri ve kan kırmızısı iç çamaşırlarını pençelemesini engelleyecek hiçbir zincir yoktu.
Sosyal Sanat beni giydirmişti.
Hiçbir şey onun inanılmaz dokunuşunu engelleyemez ya da çılgın hızımızı yavaşlatamazdı. Bu sevişmek değildi, hatta kaba bir sevişme bile değildi.
lanet terimi - bir cesaret ve talep olarak yüzüne fırlattığım aynı terim.
Hayır, bu en iyi haliyle aciliyetti.
Ona da bana da bulaştı.
Etrafımızı sarmış, bizi dünyadan soyutlamış, bu odayı bizim odamıza ve bu anı sonsuzluğa dönüştürmüştü.
Elder bacaklarımın arasındaki dantelleri çekiştirirken, jartiyerleri umursamadan koparırken, külotlu çorapları bakmadan yırtarken, aramızdaki kilometrelerce kumaşa hırlarken, ben
Pantolonunun tokasını ve fermuarını karıştırdı.
Tatlı sözler ya da fısıldanan duygular yoktu.
Nazik öpücükler ya da şehvetli baştan çıkarmalar yok.
Tek bir hedefimiz
vardı. Tek bir
ihtiyacımız.
Katı
l.
Katı
l.
Katı

l.

Metal toka yerinden çıktı; fermuarı elbiseme takıldı ve onu tutup bir kumaş yırtılmasıyla aşağı çekti.

Neyin kırıldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Elbisem mi parçalanmıştı, yoksa onun pantolonu mu lime lime olmuştu bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu.

Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Önemli olan tek şey

oydu.

İçimd

e.

Aklımda başka hiçbir şey yoktu; bedenimde başka hiçbir düşünceye izin yoktu.

Ona su, yemek ya da havadan daha çok ihtiyacım vardı. Beni esnetmesine, doldurmasına, çürütmesine ihtiyacım vardı.

İçimdeki her karanlık parçayı sahiplenmesine ve ışığa çıkarmasına ihtiyacım vardı çünkü bunu istiyordum. Cinsel olmak istiyordum. Sapkın olmak istedim. Ahlaksız olmak istedim ve
İçime girdiğinde çığlık atmak ve ittiğinde onu ısırmak için terk edilmiş ve tamamen özgürdüm.

Bastırıcı şehvet yoğunlaştı, ısındı ve yaktı.

Tanrım, yandı.

Daha hızlı.

Daha

hızlı.

Daha

sıcak.

Ellerimiz aynı emri yerine getirmek için çırpınıyor, giysilerimizi yırtıyor, engelleri itiyorduk.

Bunu açıklayamazdım ya da anlamak için zahmet bile etmezdim ama eğer o içimde olmasaydı, bağlı ve birleşik olmasaydı, ölürdüm.

Kelimenin tam anlamıyla ve ruhsal olarak ölün.

Ben ölüyorum.

Nefesim kesildi.

Ben çok... çok...

"Elder...şimdi." Kendim olmanın verdiği saf hazzın tadını çıkararak onun sikini aramak için eğildim. İkinci bir tahminde bulunmamanın ya da sansürlememenin. Yumruklar ya da taciz hakkında endişelenmemek. Değil

tecavüz ya da tacizden korkmak.

Elder mükemmeldi.

O benimdi.

O içimde değil.

"Elder..." Onu pençeledim, bacaklarımı sonuna kadar açtım, çaresizliğimi inletirken başım geriye düştü. Lütfen..."

"Kahretsin, küçük fare. Beni delirtiyorsun." Ağzı benimkine yapıştığında sesi öpücüklere karıştı. Dudaklarım onun saat beş gölgesinden çiğ kaldı. Onun acısı Çekirdeğimdeki acıyla birlikte şefkatli bir şekilde ele alınmayı talep ediyorum.

Şimdi.

Şimdi.

Tanrım,

şimdi!

Parmaklarım pantolonunun üzerinde çalışıyor, belinden aşağıya doğru itip kakıyordu. Tırnaklarım aceleyle onu çiziyordu. Daha ne kadar beklemem gerektiğini düşündükçe içim içimi yiyordu.

Ben daha hızlı, daha dağınık, ihtiyaçtan tamamen aklımı kaçırmış bir şekilde iterken sırtı eğildi. Pantolonu uyluğunun ortasına geldiği anda, boxer külotunun elastik pamuğuyla mücadele ettim.

Aleti serbest kalınca inledi.

Sonunda, nihayet sıcak tene dokunduğumda haykırdım.

Sonunda,

sonunda onu çıplak ve sert bir şekilde okşadı.

Ereksiyonunu kavrayıp sertçe pompalarken ürperdi. Beni acımasızca öperken dudaklarından ilkel bir hırıltı döküldü, külotumu dizlerime kadar yırttı ve sonra

Onları tek ayak üstünde sürüklemek için kendini zorluyordu.

Kan kırmızısı stilettolarımın topuğuna takıldılar ve iç çamaşırlarımla birlikte ayakkabımı da yırttı. İkisi de omzunun üzerinden bir daha görülmemek üzere kayboldu.

Bir zamanlar, onun öpücüğüyle uyanan Uyuyan Güzel ve zehirli elmadan kurtulan Pamuk Prenses olduğuma inanmıştım. Şimdi ise cam ayakkabısı olmayan Külkedisi'ydim ama o masalın aksine prensimin kim

olduğunu ve onunla ne yapmak istediğimi tam olarak biliyordum.

Üstüme ağır bir şekilde bastırırken utanmadan bacaklarımı açarak onun altında daha da kıvrıldım.

Kalçaları iç baldırlarımı kavurdu.

Dudakları öpmeyi hiç bırakmadı.

Eli elbisemin altında kayboldu. Dili

dans etmeyi hiç bırakmadı.

Parmakları ereksiyonunun etrafında

kenetlendi. Ağzı benimkine sahip

çıkmayı hiç bırakmadı.

Kalçalarını kaldırıp göbeğimi ararken parmak eklemleri hassas tenimi zedeledi.

Ve sonra ikimiz de donup

kaldık. Tarif edilemez bir

andı.

Mutluluk verici. Nefes kesici. Acımasız.

O saniyede onun ucu benim girişime gelecek şekilde havada asılı kaldık.

Hiçbir şeyin ve hiç kimsenin bize zarar

veremeyeceği bir saniye. Ve sonra itti.

İnledim.

İnledi.

Dünya ikiye bölündü.

Şiddete alışmıştım. Alıkonulmaya alışmıştım. çabucak. Önce boş sonra dolu olmaya alışmıştım. Önce yalnız sonra sert ve hızlı sürülmeye.

Alışkın olmadığım şey, Elder'ın içime sapladığı mükemmelliğin şimşek gibi çakmasıydı.
Tamamen özür dilemeden. Bacaklarım kalçalarının etrafında makaslanırken verdiğim tepkiye alışık değildim ve onunla buluşmak için yükseldim, bizi morluklarla acımasızlaştırarak daha fazlasını talep ettim,
Daha sert, daha hızlı, daha derine gitmesini emrediyordu.

Çok doğru

geldi.

Çok iyi.

Çok

doğru.

Daha

fazla.

Daha fazla.
Daha fazla.

Birleşmenin tarifsiz hazzıyla nefes almaya çalışarak, aşırı hassas etlerimizle hayatta kalmaya çabalayarak ve dağınık zihinler.

Bedenlerimiz birleşmeye alıştıkça varlığımız sona erdi ve ısı ondan bana doğru akmaya başladı.
kalp atışları ve artık birlikte olduğumuzu anlamak, ama bu bitmemişti.

Yarış daha yeni başlamıştı.

Elder'ın bağımlılığıyla ilgili şüphelerim olmasaydı korkabilirdim. Bakışlarındaki siyah parıltıdan ve alnındaki kararlı ifadeden dehşete kapılırdım. Bu onun için sadece seks değildi. Bu sadece tekrar tekrar üstlenilmesi gereken bir yarışmaydı.

Bu rekabete girmeye razıydım -yanlış olduğunu kanıtlama umuduyla serbest kalması için beni kullanmasına izin verdim.

Durabileceğine inandım.

O yapamayacağına

inanıyordu.

Bu noktada kimin haklı olduğu umurumda değildi.

Tekrar itti ve tüm düşüncelerim salkım söğütlere döndü.

İçime girdi, beni yumuşak minderlere gömdü, dişlerini boynuma geçirdi.

Onunla birlikte uçtum, beni daha sert ısırabilmesi için boğazımı eğdim. Hiçbir noktada panik, terör ya da Elder tarafından sahiplenilmenin ve bundan tamamen memnun olmanın ezici hissinden başka bir şey yaşamadım.

Adımları çılgına döndü. İt.

İtiş gücü.

İtiş gücü.

Kanepe halıya çarptı ve sürtündü. Elbisem etrafımızda dalgalandı, kırmızı ve mavi dalgalar halinde yere döküldü. Siyah saçları alnına yapışmıştı, ter
Birbirimizi öfke ve çılgınlıkla becerirken alnını süslüyordu.

Kalçaları elbisemden bir tutamı klitorisime sıkıştırdı ve her itiş, ışıltılı vaatlerin sayıca artmasını sağladı.

Omurgam
gıdıklandı.
Kalçalarım
gevşedi.
Fısıldadıkları serbest bırakma için bacaklarım
sıkılaştı. Çok yaklaşmıştım.
Çok
yaklaştın
.
Çok
hızlı.
Çok hazırım.

Elder kargaşadan cehenneme geçti, elleri kalçaları daha hızlı, daha sert sürerken beni tutsak ederek saçlarıma kilitlendi. "Özür dilerim. Siktir, özür dilerim." Sanki geri sayan saniyeler onun ölümüne giden saniyelermiş gibi bana asılıyordu.

Bana dokunmadı. Beni öpmedi. Sadece ona cesaret ettiğim gibi beni becerdi.

Beni becerdi çünkü yapmak zorundaydı.

Beni becerdi çünkü başka seçeneğimiz yoktu.

Ve her itişte daha yükseğe tırmanıyor, öfkeyle istediğim orgazmın kaidesi üzerinde sallanıyordum.

Gözlerim basınçtan patladı. Başım ihtiyaçtan ağrıyordu. İçim düğümlendi ve birbirine karıştı, hezeyan içinde patlamaya hazırdım.

Sadece, benden önce bitiş çizgisine ulaştı.

Başını geriye atıp tekrar iterken omurgası çukurlaştı ve dudaklarından hayvani bir inilti döküldü. Sıcak ıslaklık içimin derinliklerine yayıldı ve vücudumun asla sahip olamayacağını bildiği şeyler için kenetlenmesine neden oldu.

Üstüme çökerek kulağıma sertçe nefes verdi.

O konuşmadı, ben de ne kadar ürpertici ve bıçak sırtındaydım. Endişelenmiyordum. Boşalacaktım. Daha işi bitmemişti.

Bekledim.

Kalp atışları benimkilerle çarpışırken biraz daha bekledim.

Yanlış anlamış olabilirim diye endişelendim.

Bu Elder bir şekilde benimle bir kez ve sadece bir kez nasıl yatacağını anlamıştı. Belki de bu yüzden bu kadar öfkeli bir şekilde hızlı gitti - gerçekten teslim olmadan önce onu bitirmek için.

Hayal kırıklığı göğsümde kabardı; bir parça öfke gelmediğimi ve eğer bu gerçekten onun kontrolü tekrar ele geçirmesi için hızlı bir bağlantı olsaydı muhtemelen gelmeyeceğimi söyledi.

Sadece, siki içimde hiç yumuşamadı.

Vücudu benimkini ezmeyi bırakmak için hiç hareket etmedi. Parmakları saçlarımdan hiç ayrılmadı.

Yavaşça, kalçaları tekrar sallandı, ilk başta hassasiyeti ima eden bir tıslama ile hafifçe. "Seninle işimin bittiğini mi sandın, küçük fare?" Hırıltısı kanımı, meme uçlarımı, klitorisimi yaktı.

Yukarı doğru ilerlerken, en iç kısımlarımı dürterken, beni zevkten çürütürken ürperdim.

"Daha bitirmedim." Parmakları saçlarımda sıkılaştı. "Bitirmedim." Dişleri çenemi ısırdı. "Ben asla seni becerirken tatmin oldum."

Cızırdayan orgazmım ayağa kalktı ve dikkat kesildi. "Al beni.

İhtiyacın olduğu kadar." Ellerim sırtında geziniyor, tekrar tekrar sürerken kaslarının dalgalanan gücünü seviyordum. "Bir kez yeterli değil."

Gözleri parlıyordu. "Bundan daha fazlasını mı istiyorsun?" Yukarı doğru itti, içime doğru sürtündü.

Yıldız ışığı görüşümü doldururken nefesim kesildi. "Evet. Tanrım, evet." Kıçını tuttum, onu kendime doğru daha sert çekmek niyetindeydim. Ona sürtünmek ve serbest bırakılmamı bulmak için ama bir sarsıntıda geri çekildi, beni boş bıraktı ve daha fazlası için sıktı.

"El-" diye dudak büktüm ve geri dönmesi için havayı pençeledim.

Parmakları belimi kavradı ve beni zahmetsizce minderlerden kaldırdı. Lezzetli ve ilkel bir hareketle beni koltuğun koluna doğru itti.

Elleri pençeye dönüşüp korsajımı yerinde tutan minik

kancaları yırtarken zor nefes aldım. "Seni görmem gerek, Pim. Seni tatmam gerek."

Çizdi ve kırdı, her bir kanca ve göz serbest kaldıkça elbisemi parçaladı. Korse gövdemi sıyırdı ve elbisenin altına kırmızı külot, jartiyer ve çorap giymiş olabileceğim ortaya çıktı.
üstünde hiçbir şey yok.

Göğüslerimi yukarı itmek için tek ihtiyacım olan şey korseydi.

Ve şimdi o korse mahvolmuş ve yırtık kanatlar gibi yanlarımda sallanıyordu.

"Tanrım, Pim." Gözleri göğüslerime kilitlenmişti.
dili dudaklarının arasında geziniyordu. Başını eğdi ve ağzı önce sol, sonra da sağ meme ucumu yakaladı.

Bir elimle onun kalça kemiğini tutarak sallanıyordum. Biri pantolonunu kalçalarına dolamış, diğeri de parmaklarını saçlarına dolamıştı.

"Oh, Tanrım." Dişlerim dilime dolanırken haykırdım.

Öptü ve emdi, daha fazla karıncalanma ihtiyacı çekti göbeğimden meme ucuma kadar uzanan görünmez kordondan geçirdi. Beni daha sert ısırdığında dizlerim titredi, sonra tam boyuna kalktı ve beni aynı vahşilikte öptü.

Bir eliyle boğazımı kavrayarak beni döndürdü ve kanepenin kolunun üst kısmına doğru itti.
Parmakları boynuma dolanırken dudaklarından özür gibi bir şey döküldü. "Bunu durdurmaya çalıştığımı ve hayır cevabını kabul etmediğini hatırla."

Elbisemi sıyırarak çıplak kalçalarını kıçıma dayadı, eli ağır kumaşın arasında geziniyordu.
kaygan bedenler bir kez daha girişimi bulmak için.

"Seninle dövüşmeyi denedim Pimlico, ama sen çok güzelsin."

Aletinin başı beni buldu.

Nefesimi içime çektim, karnım ezilmişti ve ciğerlerim beni yerleştirdiği yüzüstü pozisyonda zorlanıyordu.

"Sana aşık olduğumu söylüyorum ve sen hediyemi kabul etmek yerine... bana bunu yaptırıyorsun."

Tekrar içime girdiğinde inledim, beni kanepenin üzerine tamamen eğilmeye zorladı, ayak parmaklarımı o kadar sert itti ki

yerden çıktı.

Bir ayakkabım ayağımda, diğer ayağım parmak ucunda dengede dururken tamamen onun çılgınlığına teslim oldum. Elleri, düşmüş korsajım tarafından engellenmeden ve sıkışmadan sallanan göğüslerimi yakaladı. Dişleri ensemi ısırdı ve terzilerim tarafından özenle yapılmış saçlarım
etrafımızda yuvarlandı.

Bu anın çekici ya da güzel hiçbir yanı yoktu.

Bir canavar gibi içime girdi. Ve
ben eğildim ve onu aldım.
Tanrım, ben
aldım.
Canım çekti.

Ne kadar insanlık dışı olduğunu, ne kadar barbar ve tüketilmiş olduğunu sevdim.

İtişleri kısa ve keskindi, homurtuları vücudumun her iddiasıyla eş zamanlıydı. Evcilleşmemiş ve dağınıktık,
O içime giriyor, ben de ona geri dönüyordum.

Orgazmım daha da güçlendi, klitorisimde, göbeğimde ve meme uçlarımda sabit bir davul atışı.

Gelmek
zorundaydım.
Mecburdum.
Mecbur
dum.
Mecbu
rdum.

Ağırlığımı kanepeye vererek elimi elbisemin altına gömdüm ve kendimi bulmak için el yordamıyla kazmaya başladım.
Çok fazla sinir bozucu kumaşın altında.

Parmaklarım klitorisimi bulduğu an, seksten hıçkıra hıçkıra ağladım.

Seks bir isimdi, ama burada, şimdi, bir fiildi, bir sıfattı, beni dolduran ve patlatan canlı, nefes alan bir varlıktı.

Hiç böyle bir şey yapmadıktan sonra kendime dokunmanın ne kadar yabancı olduğunu düşünmedim. Elder'ın kendi zevkimi kovalamam hakkında ne

düşüneceğini düşünmedim.

Tek odaklandığım şey, odaklanabildiğim tek şey, onun sert cüssesinin amıma girmesi, hızla artan basınçtı.

Kaslarımın onun şehvetiyle dövülmesi ve parmak uçlarımla klitorisimi ovuştururken mutluluktan deliye dönmem.

O ve ben birlikte.

Nihai cennetin peşinde.

Yumuşak bir aşk için programlanmamıştım. İster geçmişimin bir ürünü olsun, ister her zaman bu şekilde yaratılmış olayım, sadece gıdıklanmaya değil, heyecanı hissetmeye ihtiyacım vardı.

Onun beni cezalandırdığı gibi ben de kendimi cezalandırdım ve bu hoşuma gitti.

Bayıldım.

Elder kalçalarımı kavradı ve daha sert girmem için beni sabit tuttu. "Siktir, işte bu. Tanrım, Pim. Yap kendini Ben seni becerirken gel. Sikimi içinde hisset. Seni tuttuğumu hisset ve hiçbir yere gidemeyeceğini bil. Sen benimsin. Sen bana aitsin. Sikim sana ait. Orgazmların bana ait. Seninle ilgili her şey bana ait." Onun
Hızı çılgına dönmüştü, içime daha hızlı, daha sert girerken teri omurgama damlıyordu. "Benimle gel, Pimlico.
Gel. Şimdi. İsa...gel..." Sesi acı bakla hırıltısına dönüştü ve o kadar sert ovuşturdum ki koluma bir kramp girdi
ve parmaklarımın içine.

Acı sadece başka bir boyut kattı.

Ve bu sefer... bu sefer, bitiş çizgisine ondan önce ulaştım.

Kreşendo beni bulduğunda yüksek sesle ve umursamadan çığlık attım, iç kaslarımı sıkarak göbeğime doğru dalgalandı,
Bacaklarım tutmazken ve kanepenin koluna yığılırken beni ütopyaya fırlattı.

Sıvı ısının hücumu vücudumun daha derin penetrasyon için hazır olmasını sağladı.

Elder tüm avantajı kullandı.

Şaha kalktı, elleri kalçalarımda kenetlendi, ikinci bir salınımla kükrerken kendini olabildiğince gömdü.

Durmadan itiyor, beni zevkle besliyordu.

Aleti kendi kalp atışlarıyla zonkluyordu ve benim orgazmımdan arta kalan kasılmalar ikimizi de hırpalıyordu.

Beni iki kez götürmüştü.

Her yerimi harap etmişti.

Kemiksiz, nefessiz ve akılsızdım. Ama

bitmemişti.

Bir kez daha anahtar olmalı.

Şanslı numara üç.

Kalbimin bir kez daha dayanabileceğinden emin değildim. Sanki damarlardan ve atardamarlardan kurtulmuş ve bir zevk havuzunda boğulmuş gibi kaburgalarıma çarpıyordu.

Nefes nefese kaldım ve yutkundum, saçlarım yüzümü kaplamıştı, elbisem lime lime olmuştu.

O kendini toparlarken ben de birkaç dakika rahatlayacağıma inanıyordum.

Bu sefer değil.

Elder neredeyse öfkeyle geri çekildi ve tökezleyerek

uzaklaştı. I

başını tuttuğunu, titrediğini ve mırıldandığını, gözlerinin kapalı olduğunu görmek için tam zamanında döndü.

Yırtık smokini ve siyah gömleğinin altından fırlayan pırıl pırıl sikiyle göz kamaştırıyordu. Pantolonu hâlâ kaslı kalçalarına yapışıyordu -iki tutku nöbetinden sonra bile ikimiz de çıplaktık.

Göğüslerimi saklamaya ya da iç uyluğumdaki tohum damlasına sürtünmeye zahmet etmeden ona doğru ilerledim.

Hâlâ sertti. Hala

hazırdı.

Artık duramazdı.

Üç sihirli sayıydı. Bir tane daha

hayatta kalabilirdim.

Yapmak zorundaydım.

Yapmak zorundaydı.

Teorimin test edilebilmesi için bunu yapmamız gerekiyordu.

Elder elini kaldırdı. "Dur, Pim. Çok uğraşıyorum-"

"Hayır, sen dur." Eğer tekrar savaşmaya başladıysa, bu işe yaramayacağını söyledi. Pes etmek zorundaydı çünkü bu deneyin işe yarayıp yaramayacağını bilmem gerekiyordu. Eğer işe yaramazsa, Jethro ve Nila Hawk yarın bizi soluk soluğa ve bütün gece seks maratonu yüzünden tanınmayacak kadar morarmış bir halde bulacaklardı. Ama işe yararsa, sonunda zevkin yanı sıra huzuru da bulabilir ve ikimiz için de ileriye dönük bir yol bulabilirdik.
birlikte yaşamak.

Bu yeni yönümün tadını çıkarmalıyım.

Ve bir sonun yaklaştığını bilerek bana sahip oldu.

Hadi, Elder.

Durma.

"Daha fazlasını istiyorum." Ona doğru sallanırken sesimin zayıflığına -iyi kullanılmış olmanın çiziklerine- lanet ettim. Ama yalan söylemiyordum. Daha fazlasını istiyordum. Bunu şimdi istiyordum ve
gelecekte daha fazlasını

istedim. Bunu

mahvetmesine izin

veremezdim.

Ona ait olduğumu söyledi.

İlk defa birine ait olmak istiyordum ama karşılığında ona sahip olabileceksem.

İstediğim şeyi yapmak zorundaydı... yapmak zorunda.

Onu yakalayarak vücuduna tırmandım ve ağzına uzandım. Ama bir eliyle bileklerimi, diğeriyle de yanaklarımı kavradı ve gözleri benimkilere dikildi. "Bana ne yapıyorsun?"

"Seni kurtarmaya çalışıyorum." Elinde sallanırken kurtulmak için mücadele ettim. "Bırak olsun."

"Dur."

Tutuşundan sıyrılmayı başardım, dokunuşunu savuşturdum ve onu öpmek için içeri daldım. "Becer beni, Elder Prest.
Daha işin bitmedi." Yine

tersledi.

Bu sefer dizlerinin üzerine çöktü ve beni de kendisiyle

birlikte sürükledi.

Ağzı benimkini kaptı, elbisem kırmızı ve maviyle bizi çevrelemek için havalandı.

Elbisemi kenara iterek beni bir şekilde kumaştan kurtarmayı başardı ve kucağına oturttu. Çıplak tenimiz seks ve terin birleşimiyle son derece sıcak ve kaygandı.

Artık insan değildik, sadece çiftleşmek için yanıp tutuşan hayvanlardık.

Kucağında kıvranırken, krema arayan bir kedi gibi inledim - onu arıyordum, tamamen zincirlerinden kurtulmuştum
edep ve öz farkındalık.

Boştum. Boş.

"Doldur beni, sik beni…Elder…lütfen."

"Beni öldüreceksin, Tasmin."

O bıçağı sapladığında gözlerim gerçek ismimle açıldı. kalktı ve siki beni tekrar soktu - hem düşman hem de şişmiş hassas et üzerinde galip.

Bana Tasmin derdi.

Sanki ben onun metresi değil de bir fetihmişim gibi sırıttı.

O anda beni sevdiği kadar benden nefret de etti.

Nefes nefese kaldım ve o zarif bir şekilde daha derine inerken inledim. "Alacağın şey bu. Şimdi mutlu musun? Mutlu musun?
Artık dayanamayacak hale gelene kadar seni becermeye devam mı edeceğim?" Hırıltısını azgın kalçalarıyla kesiyor, beni kollarında zıplatıyor, derin, derin, derin mızraklamak için beni sarsıyordu.

Elleri onları yakalamadan önce göğüslerim sallanıyordu, Parmaklarından bir sütyen oluşturup beni ahlaksızca sıkıyordu.

Zihnimde zar zor canlanan bir anı
İlk kez seks yaptığımız zaman. O dizlerinin üzerindeydi, ben de onun kucağındaydım. Ama içime girdiğinde hiç kıpırdamamıştı. Ben onun kollarında parçalanırken o kaskatı kesilmişti.

Şimdi, omuzlarını ittim, karnını sıkmasına neden oldum, sadece bacaklarını tekmeledi ve benim baskımla uzandı.

Sırt üstü yattığı anda, o ilk gün alamayacağı her şeyi verdim ona.

"Evet, mutluyum. Evet, beni becerdiğin için mutluyum. Ama şimdi sıra bende." Tırnaklarımı göğsüne geçirerek onu becerdim.

Onu ben aldım.

Kalçalarımı daha hızlı bir ritme yönlendirirken onunla birlikte hareket ettim.

Çenesi gerilirken, gözleri kararırken ve saçları halıya karışırken yüzünü inceledim.

Çıplak göğüslerime kilitlenmesinden dolayı eğildim ve zevk aldım.

Soluk soluğa kalmıştım ve elbisem etrafını sarmışken buruşuk smokiniyle ne kadar muhteşem göründüğünü fark ettim.

O beni sürerken ben de onu sürdüm ve Hawksridge Hall'un zemininde cinselliğimin her bir parçasını geri aldım.

Gözlerimiz kilitlenmiş ve bedenlerimiz birleşmişken, elim ikinci kez elbisemin altında kayboldu. Yapamadım.

Bunu tekrar gelmeden bitirmek. Gözlerinin içine bakıp paramparça olmam gerekiyordu. Benim sınırlarımı ne kadar aştığını ve ondan asla bıkmayacak, onu asla inkar etmeyecek, asla ve asla cesur bir cinsel sevgili yarattığını görmesine ihtiyacım vardı.

Onu terk et.

Elbisem elimi hapsetti, kat kat satenler birleştiğimiz yeri bulmamı engelledi.

Elder'ın burun delikleri açılırken çenesi sıkıştı, bizim kokumuzu içine çekti, yüzü yorgunluktan sırılsıklam olmuştu. Bir eli kalça kemiğimden ayrıldı, eteklerimin arasından geçerek beni hızla buldu.

Başparmağı pervasız bir hassasiyetle klitorisime yapıştı ve beni bir cennet çığının altına gömdü.

"Bırak beni." Sesi hırıltıyla gök gürültüsü arasında bir şeydi.

Başparmağı beni mükemmel bir şekilde sallarken ve siki mükemmel bir ritimle içime girerken yüzü taşa döndü.

Özbilinçli, endişeli, hassas ya da utangaç olmaktan vazgeçtim.

Kendimi yarattığımız katliamın içine attım, dizlerim

Halı yanığından ısınıyorum; kalbim iyice tükendi.

"Elder... El... Tanrım, El."

Başım geriye düştü, gözlerim kapandı, kalçalarım sallanırken vücudum sallandı, kendimi aşağıya ve ona doğru zorladım, beni onunla doldurdu, onu tüketti, ona bindi, onu satın aldı,
Onu sonsuza dek bana bağlamak için.

Hiç bu kadar özgür, akıcı ve sersemlemiş
olmamıştım. Bu bir danstı.

Bir vals.

Sevgilim nefes nefese kalmış ve altımda kıvranırken yerde bir sevişme.

"Gel, Pim. Sür beni." Homurdandı ve inledi. "Siktir, evet, sür beni. Al beni. Siktir, boşalmak istiyorum. Gelmek istiyorum.
parçalanmanı izlemek istiyorum. Seni hissetmek istiyorum."

Yüzü şeytani bir ifadeye büründü. "Sür beni, Tasmin. Sik beni."

Ben de öyle yaptım.

Birleştiğimizde zaman tüm anlamını yitirdi. Artık uyum içinde kalmak için savaşmıyorduk; uyum içindeydik. Nefes alışlarımız, düşüncelerimiz, bedenlerimiz, orgazmlarımız.

Birbirimizi yukarı, yukarı ve yukarı sürdük. Birbirimizi delirttik, çıldırttık ve vahşileştirdik.

Ve tırmanacak başka bir yer ve cesaret edecek başka bir yer olmadığında, düştük.

Dalga üstüne dalga, bir şelaleye dönüşen bir gelgite dönüştü.

Klitorisimin üzerindeki eli beni orgazmdan acı bir yarılmaya itti ve sanki biri tüm iplerimi kesmiş gibi sarsıldım,
Beni buruşturdu ve sonsuza dek onun olmak üzere yeryüzüne fırlattı.

Kükredi.

Çığlık
attım.

Dalgaları atlattık, topukları içimde daha yükseğe tırmanmak için yere basıyordu ve dizlerim çok sert sallanmaktan kanıyordu.

Birbirimizi işaretlemeye kararlıydık. Birbirimizin içinde

sürünmekten başka her şeye kör ve sağırdık.

mümkün.

Ve son sıkışma bizi kuruttuğunda ve acı veren yankılardan başka bir şey olmadığında, birlikte çöktük -Kemiksiz, kırık ve tamamen tükenmiş.

Yavaşça, siki içimde yumuşadı.

Gözlerindeki öfke yavaş yavaş azaldı.

Yavaş yavaş, dokunuşu öfkeli ve kontrolcü olmak yerine yumuşak ve hayranlık uyandırıcı oldu.

Sonunda alnımdan öptü ve terimi fırçaladı. saçlarımı gözlerimden kaçırdım. "Eve gitme vaktimiz

geldi." Başımı salladım, konuşamayacak kadar

güçsüz ve toktum.

Beni üzerinden yuvarladığında seks sersemliği içinde kaldım ve ikimiz de onu serbest bırakırken irkildik. Bedenim onun yasını tutuyordu ama kalbim rahatladığı için mutluydu.

Pantolonunu toparlayan ve gömleğini düzelten Elder Beni nazikçe göğsüne aldı ve ayağa kaldırdı. Kırılan elbisemi düzeltmek için elinden geleni yapmasına izin verdim, kravatını korsemin etrafını sarmak ve korsemi bir arada tutmak için kullanırken gülümsedim, böylece maskeli balo misafirlerine görünmedim.

Kolunu bana doladığında ona sarıldım, yere attığım kuruşlu bileziği yerden aldım, ayakkabımı ve atılmış külotumu buldum ve kapının kilidini açtım.

Hawksridge Hall'da bana rehberlik ederken o anki soyunmuş halimizle efendi ve hanımefendiyle karşılaştık. Sanki savaşa girmişiz ve iki taraf da kaybetmiş gibi görünüyorduk.

Ancak bunun yerine her iki taraf da kazandı.

Bu mutlu ve şanslı sonuca sarıldım.

Haklıydım.

Yanılıyordu.

Üç hakkındaki teorim sağlamlaştı.

Serin İngiliz gecesine adım attığımızda ve "Bana bir özür borçlusun." diye fısıldadım.

Gözleri parladı, ne demek istediğimi çok iyi biliyordu.

Bunun olacağına dair söz vermiştim ve kaybedenin kazanana övgü borçlu olacağına dair söz vermiştim.

Kendi isteğiyle bıraktığını inkar etmesini bekledim. Birlikte yattığımızı ve herhangi bir üçüncü tarafın müdahalesine gerek kalmadan bıraktığımızı.

Beni sadece merdivenlerden aşağıya ve beyaz çakıllara yönlendirdi. "Sana hiçbir şey borçlu değilim. Bunu bir daha deneme, Pimlico. Beni duyuyor musun?"

Bana Pimlico demeye devam
ediyordu. Buna sevindim.
Bir an için iki kişi bir araya gelmiş gibi oldum.
Birine geri
dönmüştüm. Daha
iyi olana.
Güçlü olan.
Az önce kazanmış olan.
Gülümsedim ve söz vermedim.
Çünkü ikimiz de bir noktayı kanıtladığımı
biliyorduk. Üçte durmuştu.
Orta yolu bulmuştuk.
Ve ikimiz de bunun ne anlama geldiğini
biliyorduk... Artık beni inkar
edemezdiniz.

Otuz Üçüncü Bölüm

Elder

KİMSEYE VEDA ETMEDİK.

Bu kabalığın doruk noktasıydı, ama kanımla Damarlarımda dolaşan ve Pim'e bakmamı emreden ezici şefkat karşısında sosyal nezaket kurallarına boyun eğemezdim.

Jethro Hawk'ı bulup misafirperverliği için teşekkür etmekle vakit kaybedemezdim. Misafir adabının tüm kurallarını çiğnediğimi bile bile gözlerinin içine bakamazdım.

Şirin oturma odasını bir ya da iki değil, üç kez vaftiz ettiğimizi asla bilmemeli.

Çok medeniyetsiz ama çok gülünç derecede iyi.

Şimdi bile, mantıklı düşünme yetimi yeniden kazandığımda, nasıl durduğumu anlayamıyordum. Tek hatırlayabildiğim tekrar tekrar sahip olma takıntısıydı. Kendini çok iyi, çok ateşli, çok ıslak hissetmişti. Özlü sikiş dışında diğer tüm düşünceler beynimde yer almıyordu. Tamamen takıntılıydım, tek izliydim, tükenmiştim. Yine de İkinci seferden sonra durmak için elimden geleni yaptım ve Pim peşimden geldi, onu koruma hakkımı reddetti. Üçüncü tahliyemden sonra hissettiğim sakinlik duygusu beni aptala çevirdi.

Hayatım boyunca üçün benim tikim, seğirmem, sayıya gitmem olduğunu biliyordum.

Ama Pim neden sekste de işe yarayıp yaramadığını görmek için sağlığını riske atmaya cesaret etmişti?

Nereden biliyordu?

Aptal kadın.

Aptal, inanılmaz, çok seksi bir kadın.

Onun yanında otururken, pişmanlıktan kudurmuyordum. Onu incitiyordum ama rahatça yorulmuştum - aylardır istediğim şeyi yaptığım ve ikimizin de hayatta kaldığını gördüğüm için neredeyse huzurluydum.

Teorisini test etmişti... tıpkı beni uyardığı gibi. Tek dileğim bunu başkasının evinde yapmamış olmasıydı.

Ama yine de bir bakıma memnundum.

Hawksridge Hall'da sınırları aşmıştık. Savaşa girdik ve biraz kanlı, biraz hırpalanmış ama rakibimizi daha iyi tanıyarak çıktık.

Pim riskleri biliyordu ve yine de beni kırdı. Kalbini ve bedenini açmış ve bana güvenmişti. Güvenmek.

O korkunç hediye.

Bunu yüzüme vuracağını bilseydim bileziği verseydim, onu asla Hawksridge'e götürmezdim. Onunla yalnız kalmama asla izin vermezdim.

O odaya girerken bana başka seçenek bırakmamıştı. Sanki onu İngiltere'de bir yere bırakmakla ilgili geçici düşüncelerimi duymuş gibiydi. Onu muhafızlarla çevrili güvenli bir eve koyup Chinmoku vurduğunda yanımdaydı.

Bu fikir aklıma Jethro ile konuşurken gelmişti. Çok şey kazanmak için çok şey kaybetmiş bir adamdı. Karısını korumak için ne kadar ileri gidebileceğini anladım ve bu beni Pim'i yanımda tutarak ne kadar bencil olduğumun farkındaydım.

Onu seviyordum... bu yüzden onu korumak benim görevimdi.

Ve Phantom'da o varken bunu yapamam.

Onu daha sıkı kavradım ve arabanın arka koltuğuna yayıldığımız yerde vücuduma sarıldım.

Bir kez daha, beni baştan çıkararak kendini tehlikeye attığı için kalbim yandı. İsteyerek girdiği tehlike sırf aklımı başıma getirmek için - libidomun korkulacak bir şey olmadığını kanıtlamak için - katlandım. Hayatımdaki diğer her şey gibi davranılması gereken bir şey.

Kurallar ve düzenlemeler ve belirli tekrarlarla.

Bir saattir yoldaydık. Yirmi dakika kadar sonra South Hampton'a dönmüş ve denize girmiş olacaktık.

Arabayı Selix kullanıyordu ve içki konusunda haddini aşmadığına güveniyordum. Bu misafirlerle kaynaşmadığı anlamına gelmiyordu,

Kendi buruşuk görüntüsüne ve saçındaki birkaç saman parçasına bakılırsa, olaylı bir akşam geçirdiğini söyleyebilirim.

gizemli bir kadın.

Eve döneceğimizi bilmek beni mutlu etmeliydi.

Olmadı.

Eğer Pim'i İngiltere'den uzaklaştırırsam, başımıza ne tür bir bela geleceğini kimse bilemezdi.

Eğer iyi bir adam olsaydım, onu Hawksridge'de bırakırdım.

meşhur Kara Elmaslar onu koruyacaktı. Onu kendi adamlarımın korumasına bırakır ve Chinmoku'yu avlardım. güvende kalmasını sağlamak.

Sahil güvenlik konusunda bana itaatsizlik etmek gibi saçma bir numara daha yapmayacağına güvenemezdim.

Bu lanet olası Romeo ve Juliet değildi.

Onun için ölmek istemiyordum ve onun da benim için ölmesini kesinlikle istemiyordum.

Sevdiklerimi yeterince kaybettim.

Pim başını omzuma yaslamış, sessizce nefes alıyordu. Sıcaklığı ve ince ağırlığı kalbimi doğru ve yanlışla kavradı.

Daha iyi bir adam olsaydım, onu burada bırakırdım. Ama değildim.

Onu seviyordum. Onu özlerdim. Onu bırakıp gidemezdim, özellikle de şimdi.

Lastikler otoyolda uğuldayarak bizi okyanusa yaklaştırırken, Pim kolunu kaldırdı ve bileğini büktü. O yeni bileziğinde dans eden altın ve elmas paraların hafif şıngırtısına gülümsedi.

Midem tekrar sıkıştı, o kadar şeyden sonra ona parayı temsil eden bir şey verme kararımı tekrar sorguladım. Para birimi ve borçlar hakkında çok konuşuldu.

"Bana ilk verdiğinde yere fırlattığım için özür dilerim." Başını kaldırdı, beni görmek için biraz uzaklaştı. "Onu çok seviyorum. Ama onu gördüğümde... Kendimi durduramadım.
seni öpmekten."

Kolumu açarak, başının üstünü öpmeden önce tekrar bana sokulmasını bekledim. Mis gibi kokuyordu. Şampanya, seks ve ben.

Dünyadaki en güzel koku.

"Beğenmene sevindim."

"Bayıldım."

"Kesinlikle senden bir tepki aldı."

Karanlıkta sessizce güldü.

Selix dikiz aynasından bana bir bakış attı ve kaşlarını kaldırdı. Aptal değildi. Bir şey yaptığımızı biliyordu. Pim ve benim aramdaki samimi bağ görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü.

Onunla yandım.

Ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyorduk ve seks için değil, bağlantı için.

Parmak uçlarım onu okşamayı hiç bırakmadı. Dudaklarım teninden hiç uzaklaşmadı. Onun mahvolmuş elbisesi ve benim dağılmış
Görünüş, bu yeni yakınlık seviyesine ulaşmak için yaptıklarımızı gizleyemezdi.

O dikkatini yola verirken ben de ona sırıttım.

On beş dakika daha sessiz ve dostça yol aldıktan sonra South Hampton iskelesi göründü.
yıldızlardan bir örtü. Sabahın bu saatinde sakinleri uykuda olan tekneler kristal suyun üzerinde geziniyordu. Pürüzsüz deniz, sakin yüzeyinde yarım ayı yansıtarak bizi eve davet ediyordu.

Phantom, çok büyük olduğu ve normal koylara yanaşamadığı için, uzaklarda bir yerde yüzüyordu.

yolcu gemileri. Neyse ki, ana merkezden uzakta ve kendi araba yolu ve rampası ile özeldi.

Selix bizi limanın etrafındaki karmaşık yapıların ve depoların arasından geçirdikten sonra limanın yanına park etti.
kapıyı açmamı ve arka koltukta oturan Pimlico'ya yardım etmemi bekledi.

Bileziği bileğinde parıldıyor, külotu ve topuklu ayakkabıları parmaklarından sarkıyordu.

İrkildim. Bir şey unutmuştuk. "Ah, kahretsin, maskelerimiz. Onları yerde bırakmışız."

Pim sinsi bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Oh peki, benim
Hawks'ın orada ne olduğunu bileceğinden şüpheliyim. Ağzımızı pek sıkı tuttuğumuz söylenemez." Avucunu kalbimin üzerine koydu. "Gürültülüydük, Elder."

Parmaklarımı elinin üzerinde kenetledim ve ona duyduğum tüm aşkla sıktım. "Bir orkestra vardı, Pimlico."

Gülümsedi. "Orgazm çığlığının herhangi bir enstrümana benzetilebileceğini sanmıyorum."

"Ah, bilmiyorum." Elini elime sıkıştırarak kapıyı kapattım ve onu rampaya doğru yönlendirdim. "Eminim seni çellomda taklit edebilirim."

"Bu doğru mu?" Ayakları çıplak ve savunmasız bir halde, parmak uçlarında iskeleye doğru yürüdü.

Onu kucağıma almak istedim ama o lanet elbisesi onu yukarı taşırsam muhtemelen beni boğacaktı.
İskele.

"Yine de mükemmel olması için söz konusu çığlığı yeniden yaratmana ihtiyacım olabilir." Nefesimin altında kıkırdadım.

Gözleri kızarmıştı. "Bunun ayarlanabileceğine eminim."

Daha önce hiç böyle şakalaşmamıştım. Aşık olmanın ve bir insanla konuşurken bile bu kadar mutlu olmanın verdiği cinsel hazzı hiç yaşamamıştım.

Pim sadece bir insan değildi.

O artık benim var olma sebebimdi.

Sefaletimin ve yalnızlığımın hükümdarlığını ele geçirmiş ve bana biriktirip tapınacağım bir şey vermişti. Ailemi özledim,
Ama hayatımda bir kez olsun, bu beni sakat bırakmadı.

Onu burada bırakmayı nasıl düşünebilirdim ki? Chinmoku'yu yok etmek aylarımı ya da yıllarımı alsa da umurumda değildi, o yanımdayken bir yolunu bulacaktım. O güvende kalacaktı. O benim en yeni bağımlılığımdı ve Diğer sağlıksız takıntılarımın aksine, kalbim aşktan deliye dönmüşken bile aklı başında ve mantıklı kalmaya kararlıydım.

Arabanın motoru devrildi. Selix'e baktım.
camını indirdi. Arabayı koyduğu garajın açık olduğu Phantom'un aşağısını işaret ederek, "Gece için park edeceğim. Güvertede görüşürüz."

Başımı salladım. "Teşekkürler."

Sırıttı. "Erken bir uyandırma çağrısı bekle, Prest." El sallayarak, normal antrenman sezonumuzda neler olduğunu öğrenmek istediğine dair sessiz bir mesaj gönderdi.

Ona bazı şeyler söylerdim, ama aynı zamanda ikinci en iyi olmasından bıktığımı da söylerdim. O asla benim personelim olmadı, bu rolü seçen oydu. Onun benimle eşit olmasını istiyordum.
Chinmoku ile birlikte savaşacaktık. Bu benim savaşımdı, onun değil. Eğer bunun bir parçası olacaksa, o zaman kabul etmesi gerekiyordu.
Benim şartlarım.

Piyango borcu ödendikten sonra şirketimin yarısı bana miras kaldı.

Pim'in elini sıkarak onu rampadan yukarı yönlendirdim, Phantom'un devasa cüssesini inceliyordu. Cüssesi iskelenin etrafındaki küçük tekneleri gölgede bırakıyordu. Onun iri varlığı sahte bir yenilmezlik hissi veriyordu.

Tepeye ulaştığımızda serin bir esinti etrafımızı sarmıştı. Smokinimin fermuarı yırtılmıştı, havanın dolaşmasına izin veriyordu.
bir başka büyüyen ereksiyonun etrafında. Gömleğim ve ceketim belimde sallanıyordu.

Sıcak bir duş ve temiz çarşaflar istedim.

Onları Pimlico'da istemiştim.

Onu bir kat aşağıda kilitli ve anahtarlı bir yerde değil, yanımda istiyordum.

Güverteye tırmanarak onu yüzüme doğru çevirdim, onu öpmek için yanıp tutuşuyordum.

Dudaklarım dudaklarına dokunduğunda gülümsedi, yanakları bana bulaşan aynı arzuyla pembeleşti.

Çok ileri gitmeden öpücüğü kesmek için kendimi zorlayarak, "Geceyi benimle geçir," diye nefes aldım.

Gözleri parladı. "Daha fazla seks mi istiyorsun yoksa...?"

Bana seçim şansı vermesine bayıldım. Beni geri çevirmemesi, üç kez yalvarması
bir akşam için yeterliydi. Sadece çok saf, çok tatlı gülümsedi ve bana ihtiyacım olan her şeyi verdi.

Tanrım, bu kadın.

Ona borcumu ödemek için, onu hak etmek için ne yapabilirdim?

Yabani çikolata rengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak sessizce güldüm. "Benimle uyu."

Kirpikleri dalgalandı, bakışları baştan çıkarıcı bir şekilde göğsüme düştü. "Uyu, uyu?"

Daha sert güldüm. "Uyu. Bilirsin işte. Sana sarılmama izin verdiğin ve ikimizin de zombi olmamak için dinlenmeye çalıştığımız yer.
yarın?"

"Ahh, uyku! Evet, duymuştum." Burnunu kırıştırdı. "Yine de oldukça sıkıcı, sence de öyle değil mi?"

Boynuna sokularak inledim. "Tanrım, beni bir daha baştan çıkarma, Pimlico."

Bana doğru bastırdı, kolları belime dolandı. "Durmanın neresi eğlenceli?"

Parmaklarım çenesini kavradı, ben onu sabit tutarken ağzımı onunkine bastırdım. Öpücüğün kendine ait bir hayatı vardı, bir şekilde masum ama aynı zamanda kirli kalmayı başarıyordu. Dillerimiz birbirine dokundu ve sonra geri çekildi; kalplerimiz
şişti ve sonra yumuşadı.

Bu kıza çok aşıktım.

Ağzının kenarını öperek mırıldandım, "Eminim başka türlü bir uyku ayarlanabilir."

Kollarımda titredi. "Gidelim o zaman."

Birbirimizden ayrılarak ana güvertede tökezledik, Sabırsızlık ve arzu uzuvlarımızı sarsıyordu. Yıkık dökük smokinimle bana baktı ve güldü. Dalgalanan, yırtık elbisesiyle ona baktım ve odaya ulaşıp ulaşamayacağımı bilemedim.

Birlikte gülmek dünyanın en güzel şeylerinden biriydi. Onun tarafından büyülenmiştim, tamamen bağımlıydım ve bir kez olsun umursamadım ya da büyüyü bozmaya çalışmadım.

O tamamen benimdi.

Bu gerçeği asla unutamam. Onu

asla hafife alma.

Gitmesine asla izin verme.

En son ne zaman bu kadar memnun olduğumu hatırlayamıyordum. Ve bu benim çöküşümdü.

Duyularımı ele geçirmişti. Her.

Tek tek. Birini.

Etrafımdakilere dikkat etmedim çünkü tek umursadığım saçlarını saran deniz meltemi ve gülümsemesinin kalbimi nasıl durdurduğuydu. Durgunluğu ya da yanlışlığı fark etmedim çünkü tek gördüğüm bir tanrıçaydı
bir şekilde beni hayata döndürmeyi başaran bir adam.

Gerçekten dikkat etmeliydim.

Phantom'un ne kadar ölüm sessizliğinde olduğunu fark etmeliydim. Hiçbir personelin bizi karşılamamasını garip bulmalıydım.

Gelgitlerden bizi haberdar edecek

bir kaptan yok. Mutfaktan gelen

müzik yok.

Donanımı kontrol eden güverte eli yok.

Boş güverteler ve boş odalardan başka bir şey yok.

Pim ve ben sarılıp kaldığımız için bunların hiçbirini fark etmedim.

Birbirimize sokulduk, yatak odama doğru sürüklendik, şehvetle hızlı bir öpücük daha için birbirimizi yakınlaştırmak için durduk.

Bileziğindeki bozuk paralar sabahın erken saatlerindeki yoğun havadaki tek sesti.

Kamaramın sürgülü kapıları açıktı -genellikle açık bıraktığım için olağandışı bir şey değildi. Işıklar kapalıydı. Yine, açık olmalarını gerektirecek kadar orada olmadığım için olağandışı bir şey değil.

Odam sessiz ve sakindi.

Yatağıma dokunulmamış ve ay ışığında bembeyaz.

İçgüdülerim köreldi ve Pim'e, sadece Pim'e odaklandım.

Ama kapıları kapatmak için döndüğümde ve camı şeffaftan opağa çevirmek için düğmeye bastığımda ve Pim masamın yanındaki yer lambasını yakmak için öne doğru Elbisesinin sesi yerini bir silahın tıkırtısına bıraktı ve lamba boş alanı aydınlatarak aslında boş olmadığını gösterdi, buz gibi bir öfke ve lav gibi sıcak bir panik beni sardı.

Ben daha bağıramadan hayatım sona erdi. "Pim-
Hayır!"

Çok geç.

Çok geç amına koyayım.

Uzaklaşan karanlıkta bir adamın kolu dışarı fırladı, boynuna sarılıp onu önünde tutuyordu. Gülümsemesi omzunun üzerinden süzülerek en kötü kabusumu müjdeliyordu.

Kendi alanımda iki saniye geçirdim ve kadınımı düşmanıma kaptırdım.

Siktir!

Gardımı nasıl bu kadar düşürmüştüm? Ne tür bir aptala dönüşmüştüm?

Pim'i tutan adama doğru yürürken ellerim yumruk oldu.

Japon bir adam.

İnce dudaklı ve yanağında kırmızı bir doğum lekesi olan bir adam. Yıllar önce kavga ettiğim bir adam.

"Bırak onu." Sesim gök gürültüsünü andıran bir hırıltıdan başka bir şey değildi.

"Talimat verecek konumda olduğunuzu sanmıyorum."

Başka bir adam tepe ışıklarını açıp yatak odasını ışığa boğunca kanım dondu.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Pim'i tutan meslektaşına doğru ilerledi, adımları zarif ve kontrollüydü. Başı keldi - eskiden olduğu gibi gençliğimde. Dövmeler kafatasının üzerinde ve kulaklarının etrafında uzanıyor, elmacık kemiklerinin uçlarında Japonca karakterlerden oluşan kamçılarla son buluyordu.

Korkunç bir orospu çocuğu ve soğuk kalpli bir katildi.

Pim'in gözleri çılgına döndü ama sesini çıkarmadı. Sessizliği bu durumda yardımcı olabilirdi. Kıpırdamadan durduğu ve onları kışkırtmadığı sürece bana odaklanmaya devam edeceklerdi.

Lütfen bana odaklanmalarına izin ver.

Eğer onu öldürdülerse-

Bu düşünce kalbimi parçalara ayırdı. Oraya gidemezdim.

Ben olsam yapmazdım.

Gücümü toplayıp, sakince smokinimin düğmelerini ilikledim.

ve tam boyumda durdum. Gözüm korkmayacaktı. Onun tarafından değil. Hiç kimse tarafından.

Bu benim yatımdı.

İzinsiz giriyorlardı ve bu yüzden yavaş yavaş öleceklerdi.

Dişlerimi gösterdim. "Merhaba, Kunio."

Chinmoku'nun ikinci komutanı gülümseyerek duruyordu, beni alt ettiğini çok iyi biliyordu. Bırakın kadınıma el sürmeyi, tekneme bile asla girmemeliydi. "Merhaba, Miki-san."

Ürperdim.

Artık Miki değildim. Çok uzun zamandır o değildim.

Annem bana Japonca bir isim vermiş, ayın adını koymuştu. Beni sürgüne gönderdiğinde babamın istediği isimle değiştirmiştim.

Bir daha duymak istediğim bir isim değildi.

Kunio'nun burada olması ve Chinmoku'nun efendisi olmaması büyük bir saygısızlıktı.

Beni öldürmeden önce liderleri tarafından muhatap alınacak kadar değerli görmediler.

Yumruklarım sıkıldı ama tüm öfkemi göstermemek için elimden geleni yaptım. Ellerim, birlikte eğitim aldığım samuray kılıçlarını arzuluyordu. Kalbim onların kanı için inliyordu.

"Bırak onu." Aslında nefretle dolu olan sesimi sıkılgan tutmak için elimden geleni yaptım. "O bunun bir parçası değil."

Kunio küçümseyici bir gülümsemeyle Pim'e baktı. "Bunun bir parçası değilsin... tıpkı ağabeyin ve babanın bunun bir parçası olmadığı gibi mi? Tıpkı ailenin geri kalanının senin bir parçan olmadığı gibi.
Kan borcu mu?"

Tüm kasları saf bir öfkeyle kilitlenmişti. "Aynen öyle. Zaten iki masum cana kıydın. Bir tanesine daha ihtiyacın yok."

"Asla masum olmadılar." Odanın içinde yavaşça dolaştı. "Onlar sizindi. Bizi hayal kırıklığına uğrattınız. Cezalandırmak bizim görevimizdi."

Pim çenesini kaldırmış, göğsünü zorlukla oynatarak duruyordu.
Yüzünü korku kaplamışken bile bana güvenle baktı.

Nefret ediyordum, kesinlikle nefret ediyordum, bir kez daha tehlikedeydi.
Yeterince şey yaşadı. Beni sevmeyi seçtiği için daha fazla saçmalığa katlanmak zorunda kalmamalıydı.

Ne kadar aptalca, berbat bir seçim.

Çok üzgünüm, Pim.

Öne doğru fırlayarak, net ve otoriter bir şekilde konuştuğumdan emin oldum. "Onu bırakın, biz de gerekeni yapalım."

Birimiz ölene kadar savaşın.

Odanın etrafındaki gölgelerden daha fazla adam belirdi ve liderlerinin yanında durdular. Toplamda yedi. Yedi artı Kunio. Bir kez daha, Chinmoku'ya karşı eşit olmayan bir mücadele.

Hiçbir zaman eşit şansları olmadı.

Bu şekilde diğer çeteleri yok ettiler, bölgeleri ele

geçirdiler ve kana susamış insanlık dışı bir ün yarattılar.

Ve bir zamanlar onlar için savaşmıştım.

Çok safmışım ve takıntılarıma o kadar kapılmışım ki umursamamışım.

Bu benim

karmamdı. Bunu

hak etmiştim.

Ama Pim yapmadı.

"Bizi hayal kırıklığına uğrattın." Kunio ellerini kel kafasının üzerinde gezdirerek dövmelerini okşadı. "Hayal kırıklığına uğramaktan ne kadar nefret ettiğimizi bilirsin, Miki-san."

Oh, biliyordum.

Yaşadıkları hayal kırıklığını ilk elden görmüştüm.

Babam ve kardeşimin yanmasından hayal kırıklıklarının kokusunu almıştım.

Chinmoku yasadışı operasyonlar yürütmesine rağmen, Kadın ticareti yaptılar, uyuşturucu ürettiler ve ellerine geçirdikleri her şeyi yozlaştırdılar, hizipleri çok büyük değildi.

Kolay kolay güvenmezler ve sadece denenmiş ve kendini kanıtlamış olanları saflarına kabul ederlerdi.

Ailelerine davet edildiğimde

Yetmiş dokuz tam teşekküllü üye. Bu sayı son on yılda artmış olabilir, ama Kunio'nun

Yanında sadece yedi adam getirmişti, ama onlar da en iyi yedi adamıydı.

Başkalarına benzersiz ve yaratıcı yollarla acı çektirmeyi seven yedi adam.

Kunio bir parmağını Pim'in kolunda gezdirdi.

Tısladı ama kararlı ve sessizce öfkelenmeye devam etti.

"Kadınlar konusundaki zevkini onaylıyorum. Belki de onu öldürürsek, onu bizden biri yaparız."

Pim'in Chinmoku'ya ait olduğu düşüncesi beni bayıltacak ve yoluma çıkan herkesi öldürecek kadar öfkelendirdi.

Bir daha asla kimseye ait olamayacaktı. Özellikle de Onlar.

Nefret boğazıma düğümlendi. "Bırak onu."

"Daha önce de söylediğim gibi, talimat verecek konumda değilsiniz." Kunio adamlarına baktı.

Hepsi Chinmoku ile aynı kopyalardı.
siyah pantolon ve tişört, siyah bandana ve kırmızı parmaksız eldivenlerden oluşan bir üniforma.

Uzun zaman önce, liderleri bana dökecekleri kanı simgelemek için kırmızı eldiven giydiklerini söylemişti. Etlerini düşmanlarının yaşam gücüyle yıkamaya başlamışlardı bile.

Bir zamanlar o eldivenlerden bir çift
takmıştım. Şimdi ise ellerini kesmek
istiyordum.

Adamları tararken, vücutlarına bağlanmış birçok farklı silahı not ettim - bazıları basit silahları tercih ederken, diğerlerinin bacaklarına ve sırtlarına bağlanmış bıçaklar vardı. Aynı kıyafeti giyiyor olabilirlerdi ama seçtikleri öldürme yöntemine geldi mi? Her şeye izin vardı.

Selix hangi cehennemdeydi?

Asam?

Chinmoku benim lanet olası bilgim olmadan gemimi nasıl ele geçirmişti?

Ellerini önünde kavuşturan Kunio başını öne eğdi. Atmosfer hazırlıklı olmaktan hazırlıklı olmaya dönüştü.

Bir zamanlar diğer tarafta bulunmuş ve bu ince değişimin ne anlama geldiğini anlamıştım.

Bu asla benim ihanetim ve cezalandırılmamla ilgili bir konuşma olmayacaktı. Bu, Pim'in ya da benim hayatım için uzun süren bir pazarlık değildi.

Bu bir imhaydı.

Uzuvlarım gevşedi, dizlerim bir saniye içinde çözülmeye ve dövüşmeye hazırdı.

Kunio gülümsedi. "Bu gecenin nasıl biteceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Kadının artık istediğimiz gibi kullanabileceğimiz bir kadın.
İtaatsizliğin yüzünden hayatın artık bizimdir. Varlığın bize ait. Bu gece, topluyoruz."

Kalp atışlarım yavaşladı. Gözlerim keskinleşti. Nefesim sığlaştı.

Kunio yanındaki siyah kefenli adama baktı.
Ne bir baş sallama, ne bir emir, ne de bir işaret vardı.
Ama önemli değildi.
Odam sessiz bir tehditten topyekûn bir cinayet savaşına dönüştü.
Dört adam birden üzerime saldırdı.
Darbeleri başıma, göğsüme, sırtıma, böbreklerime vurdu.
Geldiğini görmeme rağmen hızlı olmaları beni geri adım attırdı.
Üç kez seks yaptığım için bitkin
düşmüştüm. Utanç ve endişeden
yorulmuştum.
Pim'in hapsedilmesine çok kızmıştım.
Çok fazla şey yaptım ve odaklanamadım.
Duygular asla bir kavganın parçası
olmamalı.
Dövüşün ilk kuralı: Zihin tüm düşüncelerden arınmış olmalıdır. Beden şiddet dansından uzak durmalıdır.
Bir aparkat görüşüme yıldızlar fırlattı, çenem acımasız yumrukların altında inledi.
Ve bu kendimi kaybetmek için ihtiyacım olan son davetti.
Öfkeyle böğürdüm, benden daha fazlası, insandan daha fazlası, hayvandan daha fazla ejderha, insandan daha fazla canavar olmak için yere çöktüm.
Yaralamak için savaşmayalı çok uzun zaman olmuştu. Kendimi tutmaya, gerçek doğamı kilitlemeye çok alışmıştım.
Dört Chinmoku'nun umurunda
değildi. Vurdular, tekmelediler
ve vurdular.
Her cezayı hak ettim, çünkü rol yapmayı bırakıp onlarla canavar canavar karşılaşmak için çok yavaş davrandım. Ama acı alevlenip panik arttıkça ve Pim adımı haykırdıkça, son mesafeye kadar battım ve hassasiyetin akılsızlığını buldum.
Her zaman taşıdığım acımasız kana susamışlığı memnuniyetle karşıladım.
Kazanma çılgınlığını besledim.

Kendimi en fazla zararı nasıl verebileceğime dair kristal berraklığına bıraktım.

Vicdanımı ve endişelerimi kapattım... Ve haydut oldum.

Bölüm Otuz Dört

Pimlico

Elder'ın dövüşebileceğini hep biliyordum.

Beyaz malikanede ilk kez onun gücünü hissetmiştim. Darryl'i boynunu tek bir hareketiyle öldürdüğünde buna şahit olmuştum.

Ama bu... bu Elder değildi.

Bu smokin giymiş bir iblis. Bir şey yoktu.

Darbe üstüne darbe indirirken gözlerinde insanlık kalmıştı. Tekmeledi ve yumrukladı. Kemiklerini kırdı ve hiç düşünmeden adamları yere serdi.

Ama onu öldürmeye kararlı piçleri kaç kez alt ederse etsin, saldırmaktan asla vazgeçmediler.

Biri düştüğünde, yenisi katılırdı.

Biri çığlık attığında, diğeri Yaşlı'ya benzerini vermek için koştu.

Elder bir makineydi. İnsanlık dışı. Ne kadar darbe alırsa alsın, burnundan ne kadar kan fışkırırsa fışkırsın, asla ses çıkarmadı.

O, ailesinin ona seslendiği hayaletti.

Göğsündeki ejderhaydı.

Beni tutan adamla savaştım. Etrafımdaki düşmanları görmezden geldim.

Tek gördüğüm Elder ve onun kusursuz ölümcül dansıydı.

Yardımına gitmek, bir şekilde yardım etmek için çaresizdim. Ama sıkı eller gitmeme asla izin vermedi, bir silahın keskin ağzı
kaburgalarıma karşı hiç azalmadan.

Elder'ın dikkatini dağıtırım diye ağlamaya cesaret edemedim. Sessizliğimi korudum ve gözyaşlarımın iz sürmesini yasakladım.

Savaş, Elder ile korkunç derecede dengesiz devam etti Bir rakip bulutunun arasında kayboluyor ve mükemmel bir üst kesikle yeniden ortaya çıkıyor.

Herkes önümüzdeki kavgaya odaklanmıştı. Düşen mobilyalar ve yırtılan yatak takımları
Süitin her santimetresinde tahribat var.

Gözlerimi sevdiğim adamdan alamıyordum - sonsuza dek yanımda kalmasını istediğim adam ölüme doğru gittikçe yaklaşıyordu.

Onlardan çok vardı ve ondan sadece bir tane vardı. Elder hayatı için savaşırken ne kadar büyülü görünürse görünsün, eninde sonunda yorulacaktı. Sonunda kaybedecekti. Sonunda ölmüş olacaktı ve sonra... Tanrım.

Ne olacağını düşünemiyordum. Kalbim
çoktan kırılmıştı.

Zihnim çoktan parçalandı.

Elder bir adamı kamarasına fırlatıp başka bir dövüşçünün sırtına atlamasıyla eğilirken nefes almadım. Elder onun ağırlığının altında tökezlerken bir hıçkırık bir lanetle birleşti, büküldü ve pençelendi, Chinmoku'yu kopardı ve sonra göğsüne yuvarlak bir tekme attı.

Adam yere doğru yükselirken gözüme bir şey takıldı.

Dikkatimi Elder'dan ayırmak için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti ama güvertenin kapıları yavaşça açılıp camın opak siyahlığı sayesinde neredeyse hiç fark edilmeden sessizce kırılırken kalbim hastalıklı, iğrenç bir umutla yeniden atmaya başladı
gecenin karanlığıyla eşleşiyor.

Aman Tanrım.

Selix.

Lütfen, Selix olsun.

En azından iki kişi bir kişiden daha iyi olurdu - Elder'ın çektiği ıstırabın hiç dinmeyen gelgit dalgası ne olursa olsun. En azından

Odanın içinde uçuşan bıçakların parıltısına karşı koyacak bir silahı olabilirdi.

Sadece, Selix görünmedi… odaya iki adam daha girdi.

Daha önce hiç görmediğim iki adam.

İkisi de koyu renk saçlı ve siyah takım elbiseli olan bu kişiler birer gölge gibi hareket ediyordu. Bir an için, bir çığlık
boğazımda süzüldü.

Daha fazla Chinmoku muydular? Sevdiğim adamı öldürmek isteyen başka pislikler mi?

Elder bilmek zorundaydı.

Bir şekilde ölümsüz olmaya hazır olmalı.
Çünkü o ölemezdi, bu şekilde değil. Onun öldürülmesini izleyemezdim.

Yapamam!

Ağzım bir karış açık kaldı; iki adam odanın çevresine gizlenip belirsizliğe bürünürken nefes alışverişim manik bir hal aldı. Eşleşen silahları çıkardıklarında dişlerim birbirine çarptı.
ve onları Chinmoku'ya doğrulttu. Tabanca ya da küçük bir şey değil, silahları büyük, otomatik ve katliam yaratıyordu.

Onları sevgilime değil düşmana doğrulttular.

Engel olmak yerine yardım etmek için burada olduklarına dair küçük inanç beni sessiz tuttu.

Elder'a baktım.

Kalabalığın içinde durdu, çılgınca vurdu, yüzü soğuktu ve kan şakağına ve yanağına akarken bile konsantre oldu. Çürükler derisini süslüyordu. Saçları vahşi ve yırtıktı.

Bu adamlar arkadaş bile olsalar, yine de uyarılması gerekiyordu.

Silahlarını Chinmoku'ya doğrulttular ama Elder hedeflerinin tam ortasındaydı.

Onların ateş hattındaydı-

Onu da öldürecekler.

Çığlık atmak için ağzımı açtım. "El-"

Çok geç.

Bir mermi püskürmesi kavgayı böldü ve başladığı gibi aniden sona erdirdi.

Beni tutan adam otomatik olarak saklanmak için eğildiğinde çığlığım bir sinmeye dönüştü. Kunio adındaki adam

Savaşçılarının hepsi koparılmış yabani otlar gibi yuvarlanırken ölüm yolundan sıçradı.

"Lanet olası haşarat," diye tükürdü Fransız aksanlı bir adam, seken kurşunlar grubu dağıtırken ve adamlar birden fazla yara alarak yere yığılırken.

"Hayır!" Kıpırdandım ve mücadele ettim, gözlerim önümdeki kan banyosuna dikilmişti.

Onu

göremiyorum.

Onu

göremiyorum!

Bir an için kimse kımıldamadı. Barut kokusu odada ağır bir şekilde asılı duruyordu.

Sonra, yavaşça, ceset parçaları yığını hareket etti. Elder ölü Chinmoku'yu itip ayağa kaldırırken rahatlayarak hıçkıra hıçkıra ağladım.

sallanan ayaklar.

Kalabalığın ortasında olmak onun hayatını kurtarmıştı. Zarar görüp görmediğini bilmiyordum ama hayattaydı. O yaşıyordu ve onlar yaşamıyordu.

Kalbim nefretle çirkinleşti. Ne

cüretle ona zarar vermeye

çalışırlar?

Ne cüretle onu öldürmeye çalışırlar?

Bir silah kapmak ve bu iki yabancının başlattığı işi bitirmek istedim.

Elder zor nefes alıyordu, bir eli yumruk olmuş, diğer elinin parmağı ise ters tarafa bükülmüştü. Olabildiğince dik duruyordu ama bir bacağı ağırlığını taşıyamıyordu ve yüzü bir şiddet sanat eseriydi.

Siyah bakışları tehditkâr ve değerlendirici bir şekilde yeni gelenlere baktı.

Onları tanımadı. Onları

gördüğüne sevinmedi.

Ellerinde silahları olan iki adamın umurunda değildi. Sanki öldürülmek üzere olan bir böcekten başka bir şey değilmiş gibi onu görmezden geliyorlardı.

Ezildiklerinde silahlarını beni tutan adama ve yanımızda kalan Chinmoku'ya doğrulttular.

Katliamı gerçekleştiren iki kişiden zayıf olanı, daha fazla kan dökülmesini arzuluyormuş gibi dudaklarını yaladı. şimdilik. "Bırak onu gitsin."

Kalbim kıvrıldı ve tısladı. Serbest kalmak için daha çok mücadele ettim. Gözlerim özgürlüğümü talep eden adamları geçti ve Elder'a kilitlendi.

Bana acı dolu bir bakış attı, bir bakışta binlerce özür diledi.

Beni tutan adam tutuşunu sıkılaştırdı ve beni sarsarak uslu durmamı sağladı. "Sen de kimsin lan?"

"Seni ilgilendirmez," diye hırladı ikisinden daha iri olan adam. "Onu duydunuz; bırakın gitsin."

Chinmoku isteksizce patronuna baktı ve elini gevşetti. Ben de hemen oradan uzaklaştım.

"Bunu ödeyeceksin," diye tersledi Kunio. "Bilmiyorsun-"

İki el daha ateş edildi, mermiler o kadar yakınımdan geçiyordu ki kayma akımı tenimin üzerinde dalgalandı.

Son iki Chinmoku sessizliğe gömülürken yerde iki gümbürtü daha yankılandı. Devrilmiş ağaçlar gibi düştüler, yaşlı odunlar gibi sessiz ve ölü.

Bitmişti.

Bu uğursuz melekler her kimse, Elder'ın hayatını kurtarmış ve beni ona geri vermişlerdi.

Daha fazla ayrı kalmaya dayanamadım.

İki adamın elinde hâlâ dumanı tüten silahlar olduğunu umursamadan,

Kim olduklarına dair bir cevabım olmadığını umursamadan Elder'a doğru fırladım, ona ulaşmak için cesetlere tırmanırken önlüğüm kırmızı ve mavi renklerde dalgalanıyordu.

"Pim..." Elder bana doğru sendeledi. "Siktir, Pim."

Ayak parmaklarım sıcak kanın üzerinde kaydı. Ölümün pis kokusu midemi bulandırdı ama Elder'ın kollarına girip alnımı kalbine bastırdığımda hiçbir şey umurumda değildi.

Yaşıyordu.

Bu benim hatamdı. Onun dikkatini dağıtmıştım. Aklını hayatta kalmaktan başta çıkarmaya çevirmiştim.

"Elder... Çok üzgünüm-"

Dudakları saçlarıma kondu. "Yapma. Lütfen, yapma. Bu benim fa-"

Elleri kollarıma ve belime dolandı, beni çekiştirdi.
beni limon ve sandal ağacı kokusunun kucağına çekti.

"Bekle!" İhtiyacım olan tek adamdan ayrılmaktan nefret ettiğim için gözyaşlarım daha sert akıyordu.

Kendisine ait olmayan bir kavgada sayısız cinayet işlemiş olan ince, tehlikeli katil beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi tutuyordu. Elder'a hırladı. "Sakın ona dokunma." Geri çekilerek silahının namlusunu ona doğrulttu.

"Yapma!" Beni esir alanın kolunu tırmaladım. "Ateş etme." "Dur." Elder cesetlerin üzerinden atladı, dişlerini göstererek
Bizi takip etti. Bir kolu şüpheli bir şekilde kırık görünse de teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Ona zarar vermeyin. O bir
benim."

Yeni tutsağım sadece kâbuslarımda duyduğum bir karanlıkla kıkırdadı. "Artık değil."

"Bekle!" Vücudumu kavradığı için ona tam olarak bakamıyordum. Bu lanet elbise yol verdi
Tasma olarak kullanılamayacak kadar fazla kumaş. "O benim arkadaşım. O benim
-"

Arkadaş ne yazık ki
adaletsizdi. Sevgili ne yazık ki
adaletsizdi.

O benim yaşama sebebim... Var olma amacım...

Adam dağınık düşüncelerimi toparlamam için bana zaman vermedi. Geriye doğru hareket ederek silahını yukarıda tuttu ve beni sıkıca kavradı. "Her ne kadar eğlenceli olsa da
Şimdi gidiyorum." Fransız aksanı İngilizce sesli harfleri kalınlaştırdı,
kulaklarımı seğirtirdi. Fransızcanın en iyi dil olması

gerekmiyor muydu?
Aşk dili mi? Bu adamların burada ne işi vardı ve ne istiyorlardı?

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Adamın beni kendine çekip kulağıma nefes vermesi için tekrar mücadele ettim. "Seni güvenli bir yere götürüyoruz. Bizden korkma."

Endişesi beni aptallaştırdı, beni çıkışa doğru ve Elder'dan daha uzağa sürüklemesine yetecek kadar uzun süre.

"Hayır, bekle! Ben güvendeyim. Onunlayım." Elder'ı işaret ettim. "El... lütfen. Söyle onlara."

Elder bir adım öne çıktı, vücudu kanıyordu ve topallığı gizlenemiyordu. "Çek ellerini onun üzerinden. Sana bir daha söylemeyeceğim. Biz birlikteyiz. O benim, lanet olsun."

"Yanlış." Beni tutan adam silahını kaldırdı.

"Hayır!" Kendimi ona doğru fırlattım, dengesini bozdum ve Elder'ın çellosunun bulunduğu dolaba kurşunların sıçramasına neden oldum. Karanlık takım elbisesi ve daha da karanlık ruhuyla hantal adam silahını Elder'a doğrulttu. "Sakın kıpırdama."

İçimdeki hayatı sıkıştıran bir güçle.

Fransız adam beni kollarına aldı, silah kayışını dirseğinin üzerinden geçirdi ve Elder'ın süitinden çıkardı.

Güverteye doğru koşarken omzunun üzerinden baktım. Tekmeledim. Çığlık attım. Yumrukladım. Artık umurumda değildi.

"Hayır. Dur. Gitmek istemiyorum! Her şeyi yanlış anladın!"

Kimdi bu adamlar? Neden Chinmoku'yu durdurmaya yardım etmişler ve sonra beni kaçırmışlardı?

Anlayamadım. Anlamak da istemedim. Tüm bunların sona ermesini ve Elder'la planladığımız şeyi yapmamızı istiyordum; yatakta yan yana uzanmak ve birlikte rüyalarda huzur bulmak.

Güvende olmak istedim.

Bunun bir hata olmasını istedim.

"Bekle!" Elder kovalamaya başladı. Yaralanarak sendeledi, koşarken yan tarafını tuttu ve beni tutan adama yaklaşırken kayarak durdu.

Adamın kolu sıkılaştı, göğüs kafesimi zedeledi.

Elder'ın yüzdüğü trabzanın bir kısmının ve aşağıdaki suya inen bir merdivenin bulunduğu korkuluğa doğru geri çekildi.

Göz ucuyla Phantom'un yanında sallanan bir sürat teknesi gördüm. Beyaz şık çizgiler
Kaputun üzerinde uçuşan güzel bir serçe resmedilmiş ahşap süslemeler.

Elder soluk soluğaydı, yüzü manikti, pirinç korkuluğu tutarken parmakları kanla kayganlaşmıştı. Kan smokininin rengini koyulaştırarak hastalıklı bir kestane rengi gibi parlatmıştı. "Dur. Onu seviyorum. Sen
büyük bir hata yapıyorsun."

Fransız adam sertçe kıkırdadı. "Hata yapan ben değilim. Bunu yaptığın an
zevk için kadın satın alabileceğinizi sanıyordum."
Fransızca bir şeyler mırıldandı ve ardından hırladı: "Aşkın anlamını bilmemen çok kötü." Silahını kaldırdı ve beni korkulukla sert vücudu arasına sıkıştırdı. "Hepiniz aynısınız. Pislik."

Elder gözlerinde dehşetle bana bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Kim olduğunu bilmiyorum ama yanlış anladın. O da beni seviyor. Biz-"

"Bu saçmalıktan bıktım artık." Beni tutan adam, tetiği bir kez çekerek kalbimi tutan adamı vurdu.

"Hayır!" Çığlığım, feryadım, çığlığım
Gece gökyüzü, ayı deldi ve martıları yıldızlara doğru uçurdu.

Bir merminin gürültüsü silahtan Elder'a doğru yükseldi, Onu geriye doğru itiyor, sertçe vuruyor, yukarı ve korkulukların üzerinden aşağıya, aşağıya, aşağıya döndürüyordu.

Denize düştü.

Islak bir sıçrama onu yutarken çığlık attım, deniz bir sonraki yemeğine sahip olan kraken gibi bir kurbanı sahiplendi.

Bir saniye, Elder hayattaydı...

buradaydı. Sonra, gitmişti....

düşmüştü.

Ne olduğunu anlamak bir kalp atışını aldı.

Ezici acının beni yarması için bir tane daha gerekti.

Çığlık atacak kadar hava toplamak bir başkasını aldı. Ve çığlık atmak.

Ve çığlık at.
"Hayır!"
Hayır, hayır, hayır.
"Hayır!"
Savaştım.
Tanrım, nasıl da
savaştım. Onlardan
nefret ettim.
Onlardan nefret ederdim.
Onları
öldürürdüm.
Öldür, öldür, öldür
onları. Hayatta
olmalıydı.
Nasıl yüzüleceğini biliyordu.
Yumruklardan, tekmelerden ve acıdan kurtulmuştu.
Hayatta olmalı.
Lütfen, Tanrım, yaşamasına izin ver.
Bu dünyada artık hiçbir şeyin anlamı yoktu.
Aklımı başımda tutan hiçbir şey yoktu. Uğruna savaşacak hiçbir şey. Anlayacak bir şey yoktu.
Beni tutan adam nefesinin altında Fransızca bir şeyler mırıldandı.
Ondan nefret ediyordum.
Beni yüzüne çevirerek yanaklarımı öyle bir şefkatle okşadı ki, zaten yıpranmış olan kalbimin derisini yüzdü.
Başparmakları yakıcı gözyaşlarımı yatıştırdı; pişmanlık yüzünü doldurdu, gözlerindeki katilin yerini şefkat aldı.
Utanç ve
Beni incitecek bir şey yaptığında Elder'ın neredeyse ikiz aynası olan pişmanlık.
"Sus kızım," diye fısıldadı. "Her şey yoluna girecek, göreceksin. Artık özgürsün. Güvendesin."
Buz gibiydim.
Kaskatı kesilmiştim.
Kederden katatonik sınırdaydım.
Başımı sallayarak, anlaması için ona yalvardım. Elder'ı kurtarması için. Verdiği zararı düzeltmesi için. "Görmüyor musun? Ben özgürdüm. Güvendeydim. Onunla

birlikteydim. Onu seviyorum." Hıçkırıklar boğazımı tıkadı. "Onu seviyorum. Onu seviyorum ve sen onu öldürdün!"

Adam üzüntüyle başını salladı. "Onu sevdiğini sanıyorsun ama sevmiyorsun. Böyle adamlar zihinleri çarpıtır. Kadınları incitir ve bunun normal olduğuna inandırırlar." Dudakları vahşi bir hırıltıyla geri çekildi ve beni yeniden dehşete düşürdü. "Bunu bir daha yapmayacak. Sana söz veriyorum."

"Anlamıyorsun!" Ona vurdum. Ona tokat attım. Tırnaklarımı onun günahkâr korkunç yüzünde gezdirmek istedim. "Beni bundan kurtardı. O değildi-"

Diğer adam omzuna hafifçe vurdu. "Q, gitsek iyi olur."

"Tu as raison. Allons-y. Eve döndüğümüzde onu hallederiz. Tess ne yapacağını bilir."

"Hayır, seninle hiçbir yere
gitmiyorum!" Suya gitmem
gerekiyordu.
Elder'a gitmem
gerekiyordu. "Bırakın
beni!"

Koluma bir şey battı, kanıma sıcaklık ve sert bir acı gönderdi.

Ay ışığında bir iğne parlıyordu.

Göz kapaklarım çırpınırken içimi sarsıcı bir öfke kapladı. "Bana ilaç mı verdin?"

Limon ve sandal ağacı kokan adam hüzünle gülümsedi. "Je suis désolé. Ama bu senin iyiliğin için."

Hiçbir şey benim iyiliğim için değildi.

Bu benim için iyi olana karşı olan her şeydi. Elder'ı aldılar.

Beni götürdüler.

Onlar alıyorlar...

Zihnim sanki buz patenleri artık benim temellerim ve donmuş bir su birikintisi de beynimmiş gibi kayıyor ve kayıyordu.

Yalpaladım, dizlerim beni nasıl tutacağını unuttu.

Kendimi hasta hissediyordum.

Kendimi
sersemlemi
ş hissettim.

Kaybolmuş

hissettim.

Ona küfrederek kollarının arasına yığıldım, içinde sallanıyordum.

bedenim kontrolümden çıkarken ve bir kemik-

ürpertici bir uyuşukluk çöktü üzerime.

Elder için

ağladım.

Kendim için

ağladım.

Sahip çıkmaya çok yakın olduğumuz her şey için

ağladım. Bunu yapmasına izin veremezdim.

Bu yabancının istediğim her şeyi çalmasına izin veremezdim.

Bir adı olmalıydı. Onu

tanımalıydım.

Böylece uyandığımda ona lanet okuyabilir, büyü yapabilir ve bana yaşattığı çaresizliğin onda birini ona hissettirebilirdim.

"Sen... kimsin?" Konuşma yeteneğim azalıyordu. "Bunu neden yapıyorsun?"

Bulutlar üzerime çökmeden hemen önce, ay ışığı hayatımın en kötü akşamını karartmadan hemen önce Adam beni kucakladı, saçlarımı okşadı ve haftalardır aklımda taşıdığım sorunun cevabını verdi. "Benim adım Q Mercer ve seni QMB'den satıldığın hayattan kurtarıyorum. Seni satın alan adamları avlıyordum.

ve onlara hayatlarını geri vermek. Sen sonuncususun." Beni kollarının arasına aldı, balo elbisem kollarının üzerinde fısıldıyordu. "Sen sonuncuydun ama artık bulundun. Kimse sana bir daha zarar veremeyecek. Je promets."

Kimse bana bir daha zarar vermeyecek mi? Ama sen...

Beni kurtardığını düşünen bu karanlık intikamcı beni tamamen yok etmişti.

Bu, karakolda dosyama erişen adamdı.

Beni avlayan adam buydu, Chinmoku değil.

Sonsuza kadar nefret edeceğim adam buydu.

Zihnim karardı.

Bedenim yok oldu.

Başka bir şey hatırlamıyorum.

Dolar Serisinin Son Kitabını Buradan Ön Sipariş Verin
Milyonlar (#5) Sipariş Vermek İçin Tıklayınız

Jethro Hawk'ın borçlar ve elmaslar hakkındaki hikayesini buradan okuyun
Debt Inheritance'ı ÜCRETSİZ İndirin

Q Mercer'in köleler ve sırlar hakkındaki hikayesini buradan okuyabilirsiniz
Tess'in Gözyaşları'nı ÜCRETSİZ İndirin

Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).

Pepper'ın Bülteni

Ya da onu web sitesinden takip edin
Pepper Winters

www.pepperwinters.com

OYUN LİSTESİ

Kesha - Learn To Let Go
Rag'N'Bone Man - Human
Rag'N'Bone Man - Skin
Clean Bandit - Symphony feat. Zara Larsson
Sia - To be human
Ed sheeran - Shape of you
Alessia Cara - Stay
Martin Garrix, Troye Sivan - There For You
Shawn Mendes - Mercy
Güzelliğinize Yara İzleri - Alessia Cara
Don't Let Me Down- The Chainsmokers ft. Daya
Rag'N'Bone Man - Life In Her Yet

YAZAR HAKKINDA

Tam zamanlı bir yazar olmak için hayallerinin peşinden koşan Pepper, en iyi Dark Romance, en iyi BDSM Serisi ve en iyi Kahraman ödülleriyle tanındı. O bir iBooks'un en çok satanlar listesinde 1 numarada yer alan yazar, Erotik Romantik, Romantik Gerilim, Çağdaş ve Erotica Gerilim türlerinde de 1 numarada yer almaktadır. Şu anda yayınlanmış 20 kitabı ile üç yılda yirmi sekiz kez en çok satanlar listelerine girmiştir.

Pepper, hem geleneksel hem de kendi yayınladığı eserleri olan melez bir yazardır. Saf Yozlaşma Serisi yayınlandı Grand Central, Hachette tarafından. Trident Media ile anlaştı ve kitapları birçok dilde ve sesli olarak satıldı. dünyanın dört bir yanında.

Kişisel bir not olarak, Pepper on altı yıl aradan sonra kısa bir süre önce at binmeye geri döndü ve şimdi bir Sonny adında muhteşem bir siyah iğdiş. Eski bir yarış atı olan Sonny, yeniden eğitilerek mutlu bir ata dönüştürülmüştür,
at terbiyesi ve gösteri atlama midillisi. Eğer yazmıyorsa, ata biniyordur.
Hayatındaki diğer erkek ise en yakın arkadaşı ve ilk görüşte aşık olduğu kocasıdır. Hiç evlenme teklif etmemiş ve bir iddianın parçası olarak evlenmişler, ancak on bir yıl sonra
Yıllar ve sayısız macera ve eğlence, peri masalını kendisi yaşadığı için romantizme bayılıyor.

Pepper ve çalışmaları hakkında daha fazla bilgi için lütfen takip edin:

Facebook: **Peppers Kitapları**
Instagram: **@Pepperwinters**
Facebook Grubu: **Peppers**
Playgound Web Sitesi:

www.pepperwinters.com

PEPPER WINTERS'IN DİĞER ESERLERİ

Pepper Winters birçok New York Times, Wall Street Journal ve USA Today Uluslararası En Çok Satanlar listesinde yer almıştır.

Pepper'ın tüm kitapları e-kitap, ciltsiz kitap ve sesli olarak mevcuttur.

KARANLIK ROMAN
New York Times Bestseller 'Karanlıktaki Canavarlar' Üçleme
"En İyi Karanlık Romans, En İyi Karanlık Kahraman, 1 Numaralı Erotik Romans Seçildi"
Üçlemeye **ÜCRETSİZ** olarak başlayın
Tess'in Gözyaşları (Karanlıktaki Canavarlar #1)
SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

New York Times'ın En Çok Satanlar Listesinde Yer Alan 'Indebted' Serisi "Vintagely Dark & Delicious Seçildi. Romeo & Juliet'in gerçek bir yorumu"
Seriye **ÜCRETSİZ** olarak başlayın
Borç Mirası (Indebted #1) **SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN**

GRİ ROMANS
USA Today Bestseller 'Yıkılmış' SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN
"En İyi Göz Yaşartıcı, 1 Numaralı Romantik Gerilim"

HAYATTA KALMA ÇAĞDAŞ ROMANTIZM
USA Today Bestseller 'Görünmeyen Mesajlar' SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN
"2016'nın En İyi Destansı Hayatta Kalma Romanı Seçildi, Kazazede Defter ile Buluşuyor"

MOTOSİKLET KULÜBÜ ROMANTİZMİ
USA Today'in En Çok Satan Kitaplarından 'Saf Yolsuzluk' Duoloji
"Günahkâr ve Gerilim Dolu, Alfalar ve Kalplerle Dolu Bir Amnezi Hikâyesi"
Duolojiye şununla başlayın:
Yıkım ve Kural (Saf Yozlaşma #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

GÜNAHKAR ROMAN
USA Today Çok Satanlar Listesinde Yer Alan 'Dolar' Serisi
"Elder Prest kalbinizi çalacak. Özünde kurtuluş olan tutsak bir aşk hikâyesi."
Bu seriye sadece **99c** ile başlayın
Pennies (Dolar Serisi #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

EROTİK ROMANTİZM
Yepyeni Yayın 'Truth & Lies' Düeti
Bu düete şununla başlayın
Yalanlar Tacı (Gerçek ve Yalanlar #1) SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN

TESS HUNTER olarak yazılmış ROMANTİK KOMEDİ
#1 Numaralı Romantik Komedi Bestseller 'Can't Touch This' SATIN ALMAK İÇİN TIKLAYIN
"2016'nın en iyi romantik komedisi seçildi. Evcil hayvanlar, aşk ve kimya."

YAKLAŞAN SÜRÜMLER
2017 ve sonrası başlıklar için lütfen BURAYA TIKLAYIN

ÇIKIŞ GÜNÜ UYARILARI, ÖN GÖSTERIMLER VE HABER BÜLTENI
Gelecek bültenlerden ilk siz haberdar olmak için lütfen Pepper'ın Bültenine katılın (sizi asla spam'lemeyeceğine

veya rahatsız etmeyeceğine söz veriyor).
Pepper'ın Bülteni

SOSYAL MEDYA & WEB SİTESİ
Facebook: **Peppers Kitapları**

Instagram: **@Pepperwinters**
Facebook Grubu: **Peppers Playgound** Web Sitesi:
www.pepperwinters.com

OKUDUĞUNUZ IÇIN TEŞEKKÜRLER!

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

